

சங்க நூல்களில் மெய்ப்பாடுகள்

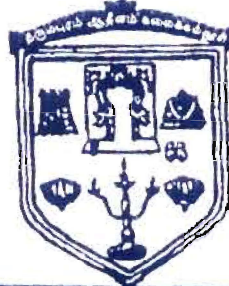
திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
முனைவர் (பிஎச்.டி. தமிழ்) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்:

ம. தமிழ்மதி எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
(Ref. No.35685/Ph.D.2/Tamil/F.T/April 2007)

நெறியாளர்:

முனைவர் ச. சுப்புரெத்தினம் எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எட்., பிஎச்.டி., பி.ஜி.எல்.,
இணைப்பேராசிரியர்

தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கல்லூரி

தமிழ் உயராய்வுத்துறை
தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கல்லூரி
தருமபுரம் - மயிலாடுதுறை - 609 001

மார்ச்சு 2011

ஆய்வு நெறியாளர் சான்று

தேதி : 31.03.2011

முனைவர் ச.சுப்புரெத்தினம், எம்.ஏ., எம்ஃபில்.,பி.எட்., பிஎச்.டி., பி.ஜி.எல்.,
இணைப் பேராசிரியர், ஆய்வு நெறியாளர்,
தமிழ் உயராய்வுத்துறை,
தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கல்லூரி,
தருமபுரம்,
மயிலாடுதுறை - 609 001.

“சங்க நூல்களில் மெய்ப்பாடுகள்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இவ்வாய்வேடு, திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு, முனைவர் பட்டம் (பிஎச்.டி. தமிழ்) பெறுவதற்காக என் மேற்பார்வையில் மதமிழ்மதி என்பவரால் உருவாக்கப்பெற்றது. தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கல்லூரியின் தமிழ் உயராய்வுத் துறையில் அவர் மேற்கொண்ட இவ்ஆய்வின் மீது வேறெந்தப் பட்டமும் அளிக்கப்பெறவில்லை என இதன் வழிச் சான்றளிக்கிறேன்.

துறைத்தலைவர்
துறைத்தலைவர்,
தமிழ் உயராய்வுத்துறை,
தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கல்லூரி,
தருமபுரம், மயிலாடுதுறை-609 001.

ஆய்வு நெறியாளர்
முனைவர் ச.சுப்புரெத்தினம்,
எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பி.எட்.,பிஎச்.டி.,பி.ஜி.எல்.,
இணைப்பேராசிரியர்/ஆய்வு நெறியாளர்,
தமிழ்த்துறை. த.ஆ.க. கல்லூரி,
தருமபுரம், மயிலாடுதுறை-609 001.

முதல்வர்
Principal
Tharmapuram Adhinam Arts College
Tharmapuram Mayiladuturai-609 001.

நன்றியுரை

சைவமும் தமிழும் தழைத்தினிதோங்க அருளாட்சி செய்துவரும் தருமையாதீனம் 26 ஆவது குருமகா சந்நிதானம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி சண்முகதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாத்சாரிய சுவாமிகள் அவர்களின் பொன்னார்த் திருவடிக்கமலங்களை வணங்கி, என் நன்றி மலர்களைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

“சங்க நூல்களில் மெய்ப்பாடுகள்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வுசெய்ய அனுமதி வழங்கிய திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு நன்றி நவில்கின்றேன்.

‘என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே’ என்பதற்கு இணங்க கல்லூரிப் பணியைத் தன் பணியாகக் கொண்டவரும், கல்லூரி முதல்வருமான முனைவர் திரு. மாதிருநாவுக்கரசு எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எட்., பி.எச்.டி., அவர்களுக்கு என் உளமார்ந்த நன்றி. ஆலோசனை வழங்கி உதவிய தமிழ் உயராய்வுத் துறைத்தலைவர் புலவர் இரா. மருதநாயகம், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எச்.டி., அவர்களுக்கு என் நன்றி.

“சங்க நூல்களில் மெய்ப்பாடுகள்” என்னும் தலைப்பில் என் ஆய்வுப்பணி தொடர இனிய முகத்துடன் மனந்தளராது செயற்பட ஊக்கமூட்டி, பகுத்தும், தொகுத்தும் வழங்கி, ஆய்வேடு செம்மையுறப் பல்லாற்றலும் துணைபுரிந்த என் ஆய்வு நெறியாளரும், தமிழ்த்துறை இணைப்பேராசிரியருமான முனைவர் ச. சுப்புரெத்தினம், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எட்., பி.எச்.டி., பி.ஐ.எல்., அவர்களுக்கு என் பணிவான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக்கு நல்ல பல கருத்துகளை வழங்கி ஆர்வமூட்டிய தமிழ்த்துறையின் அனைத்துப் பேராசிரியர்களுக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆய்வேடு செம்மையாக அமைத்திடத் தேவையான நூல்களை வழங்கியுதவிய கல்லூரி நூலகத்தார்க்கும் என் நன்றி.

என்னை வளர்த்துக் கல்வி அறிவு ஊட்டி என் வாழ்வின் ஆதாரமாக விளங்கும் பெற்றோர்களுக்கும் , நான் நன்கு கல்வி பயின்றிட எனக்குப்பல உதவிகள் செய்த என் கணவர்க்கும் நன்றியை உரித்தாக்கி மகிழ்கிறேன்.

இவ்வாய்வேட்டினைச் செம்மையுற ஒளி அச்சு செய்து அமைத்துக் கொடுத்த முரானேந்திரன் அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

என்றும் நன்றியுடன்,

ம.தமிழ்மதி

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

1. அ.ள்	-	அடிகள்
2. அகம்.	-	அகநானூறு
3. உ.ஆ.	-	உரை ஆசிரியர்
4. ஐங் .	-	ஐங்குறுநூறு
5. கலி.	-	கலித்தொகை
6. சிறு .	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
7. சிலப்.	-	சிலப்பதிகாரம்
8. சீவக.	-	சீவகசிந்தாமணி
9. சை.சிநூ.ப.கழகம்.	-	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
10. குறு.	-	குறுந்தொகை
11. குறள்.	-	திருக்குறள்
12. தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
13. நச்சர்.	-	நச்சினார்க்கினியர்
14. நற்.	-	நற்றிணை
15. நாலடி.	-	நாலடியார்
16. நூ.	-	நூற்பா
17. நெடு.	-	நெடுநல்வாடை
18. ப.	-	பக்கம்
19. பக் .	-	பக்கங்கள்
20. பா.	-	பாடல்
21. பரி .	-	பரிபாடல்
22. பதிற்.	-	பதிற்றுப்பத்து
23. ப.ஆ.	-	பதிப்பு ஆசிரியர்
24. பெரு.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
25. பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
26. புறம்.	-	புறநானூறு
27. மது.	-	மதுரைக் காஞ்சி

28. மலை. – மலைபடுகடாம்
29. மய. – மறுபதிப்பு
30. மேலது. – மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நூல்
31. முல். – முல்லைப்பாட்டு

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்க எண்.
	முன்னுரை	i
ஒன்று	மெய்ப்பாடுகள் ஓர் அறிமுகம்	6
இரண்டு	சங்க நூல்களின் அமைப்பும் சிறப்பும்	54
மூன்று	சங்க நூல்களில் மெய்ப்பாடுகள்	118
நான்கு	மெய்ப்பாடுகளும் உளவியற் கூறுகளும்.	178
ஐந்து	மெய்ப்பாடுகளின் வழி ஆளுமைப்பண்புகள்	240
	முடிவுரை	285
	துணை நூற் பட்டியல்	i

முன்னுரை

முன்னுரை

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்கள் அக்கால மக்களின் விழுமிய வாழ்வைச் சித்திரிக்கின்றன. எண்ணங்களின் தோற்றுவாயான மனத்தின் செயற்பாடுகளை சங்க இலக்கியங்கள் சிறப்புற எடுத்துரைக்கின்றன. மெய்ப்பாடுகள் சங்க காலந்தொட்டு இலக்கியங்களில் புலவர்களால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

உள்ளது உணர்ச்சிகளை உடற்குறிகளால் வெளிப்படுத்துபவையே மெய்ப்பாடுகளாகச் சிறப்பிக்கப் படுகின்றன. அவ்வகையில் சங்ககாலத் தமிழர்களின் அகம், புறம் பற்றிய வாழ்வியல் உணர்வுகளும் , மக்களின் இன்ப துன்பங்களை வெளிப்படுத்தும் நகை, அழகை, இனிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை முதலான எண்வகை மெய்ப்பாடுகளும் தொல்காப்பியத்தின் வழிச்சங்கநூல்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அகவாழ்வில் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொள்ளும் உளவியல் கூறுகளும், வீரம், புகழ், கொடை முதலான மேன்மைக்குக் காரணமான ஆளுமைப்பண்புகளும் சங்க நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

மொழியின் பயன்பாடு மிகுந்துள்ளபோதும் அதன் துணையில்லாமல் உள்ளத்து உணர்வுகளை மெய்ப்பாடுகளாக வெளிப்படுத்தும் உன்னத நிலையை மனிதன் மட்டுமே பெற்றுள்ளான். மெய்ப்பாடுகள் உலக வழக்கிலின்றி , இலக்கியங்களிலும் மிகுதியாகப் பயின்று வருகின்றன. மாந்தர்களின் மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் மெய்ப்பாடுகளைத் தகுந்த சொற்களைக் கொண்டு அமைத்துள்ளனர் புலவர்கள் என்பது சங்க இலக்கியங்களை படிக்கும்போது வெளிப்படுகிறது. இத்தகைய ஆய்வு, உளவியற் கூறுகளை வெளிப்படுத்துவதுடன், எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுடனான இலக்கியத் தொடர்பினையும் கட்டுவனவாக அமையும். இலக்கியச் கவையினை மேம்படுத்தும் காரணிகளுள் ஒன்றான மெய்ப்பாடு குறித்து ஆய்வது இன்றியமையாததாகிறது என்னும் நோக்கில் எழுந்ததே இவ்வாய்வேடு.

ஆய்வுத்தலைப்பு

சங்க நூல்களில் மெய்ப்பாடுகள்

ஆய்வின் எல்லை

பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையுமான சங்க நூல்கள்

ஆய்வின் நோக்கம்

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் உளவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டவை எனலாம். மனிதனின் செயல்கள் சிறப்படையவும், அவை பிறர்க்குப் பயன்பாடுடையனவாக மாறவும் மெய்ப்பாடுகள் துணைபுரிகின்றன. உலகத்தில் தோன்றும் உயிர்கள் அனைத்தும் மகிழ்ச்சியுடனும், வளத்துடனும் வாழ விரும்புகின்றன. அதற்கேற்ப நல்ல எண்ணங்களை உருவாக்கிக் கொண்டால் வாழ்க்கை செம்மையுறும் என்பதை ஆராய்ந்து கூறுவதுடன், மெய்ப்பாட்டுணர்வுகளைத் தாங்கியதால் சங்கப்பாடல்கள் எத்தகைய மேன்மையடைந்தன என்பதையும் இலக்கிய உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டி நிலைபேறுடைய உயரிலக்கியங்களைப் படைக்கத் தூண்டுவது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வானது பகுப்பாய்வுமுறை, விளக்கமுறை, உளவியல்முறை, வரலாற்றுமுறை என்னும் பல்வேறு ஆய்வு முறைகளில் இயன்றுள்ளது.

கருதுகோள்

சங்கநூற் பாடல்களில் மெய்ப்பாட்டுக் கூறுகள் உள்ளன.

ஆய்வுப்பகுப்பு

‘சங்க நூல்களில் மெய்ப்பாடுகள்’ என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வேடு பின்வரும் ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பெற்று கருத்துகளை நிரல்பட வெளிக் கொணர்ந்துள்ளது. அவையாவன.

இயல் - ஒன்று	:	மெய்ப்பாடுகள் ஓர் அறிமுகம்
இயல் - இரண்டு	:	சங்க நூல்களின் அமைப்பும் சிறப்பும்
இயல் - மூன்று	:	சங்க நூல்களில் மெய்ப்பாடுகள்
இயல் - நான்கு	:	மெய்ப்பாடுகளும் , உளவியற் கூறுகளும்
இயல் - ஐந்து	:	மெய்ப்பாடுகளின் வழி ஆளுமைப்பண்புகள்.

இயல் - 1

மெய்ப்பாடுகள் - ஓர் அறிமுகம் என்னும் முதல் இயலில் மெய்ப்பாடுகள் என்பதன் விளக்கம் - மெய்ப்பாடுகளின் இன்றியமையாமை - மெய்ப்பாடுகளின் இயல்பு - மெய்ப்பாடுகளின் வகைகள் - மெய்ப்பாடுகள் வைப்புமுறை - நவரசங்கள், மெய்ப்பாடுகள் - சத்துவம் - சுவை விளக்கம் - எண்வகை மெய்ப்பாடுகளும் அவற்றிற்குரிய நிலைக்களன்களும் - பிற மெய்ப்பாடுகளான உடைமை, இன்புறல், நடுவுநிலை , அருளல், தன்மை, அடக்கம், வரைதல், அன்பு , கைம்மிகல், நலிதல் , சூழ்ச்சி, வாழ்த்தல் , நாணல், துஞ்சல் , கனவு, முனிதல், நினைதல், வெருஉதல், மடிமை, பொறாமை, வியர்த்தல் , ஐயம், மிகை, நடுக்கம், முதலியவை சங்க நூல்களில் பதிந்துள்ளமை உள்ளிட்டன ஆராயப் பெறுகின்றன.

இயல் - 2

சங்க நூல்களின் அமைப்பும் சிறப்பும் என்னும் இரண்டாம் இயலில் சங்க நூல்கள், அகம் பற்றிய நூல்கள் , புறம் பற்றிய நூல்கள் - அகப்புற நூல்கள், ஆற்றுப்படை நூல்கள் , ஆற்றுப்படையின் விளக்கம் - ஆற்றுப்படை நூல்களின் நோக்கம் - எட்டுத் தொகை நூல்கள் - வரலாற்றுச் செய்திகள் - சூரியனை வழிபடும் பண்டைத் தமிழரின் நம்பிக்கை , தலைமக்களின் காதல் உணர்வு , இறைவனிடம் பெண்மகவு வேண்டல் - உடன் போக்கின்போது தேரேறிச் செல்லல், புராணச் செய்திகள், கடல்கோள், காமன்விழாக் கொண்டாடுதல், குறுநில மன்னர்கள் பற்றிய குறிப்புகள், பழந்தமிழரது திருமண முறைகள், ஆட்டனத்தி, ஆதிமந்தியின் காதல் உணர்வு, பண்டைத்தமிழரின் போர்முறைகள், மறப்பண்பு, கொடைத்திறன், ஆட்சியின் சிறப்பு, தாய்மையைப் போற்றும் பண்பு, சிவபெருமான் திரிபுரம் அழித்தல் , திருமாவின் நரசிம்மாவதாரம், முருகனின் வெற்றிச் செயல்கள், பத்துப்பாட்டு நூல்களின் அமைப்பும் சிறப்பும், பாலையாழின் சிறப்பு, பரிசில் பெற்ற இரவலன் பரிசில்

பெறாதோரை வழிப்படுத்து , நல்லியக் கோடனின் சிறப்பு , மோர் விற்கும் ஆயர்மகள் பொன்னைப் பெறாது ஆநிரையைப் பெறுதல் , முதுபெண்டிர் நன்னிமித்தம் பெற இறைவனை வழிபடல், விழாக்காலங்களில் விருந்தோம்பற் பண்பு, பண்டமாற்று முறைகள், புகார் நகரின் பொருள் வளம், வணிகரது அறச்செயல்கள் , நடுவு நிலைமை முதலானவை விளக்கப் பெறுகின்றன.

இயல் - 3

‘சங்க நூல்களில் மெய்ப்பாடுகள்’ என்னும் மூன்றாம் இயலில் வடமொழியாளரின் இரசக்கொள்கையும், மெய்ப்பாடும். மெய்ப்பாடுகளின் வெளிப்பாட்டுத்திறன், களவு நிலையில் தலைமக்களின் உணர்வுகள் , காதல் வயப்பட்ட தலைமக்களிடம் தோன்றும் அகத்திணை மெய்ப்பாடுகள், களவுக்கால மெய்ப்பாடுகள், சந்திப்பு முதல் , புணர்ச்சி வரை நிகழும் முதல்நிலை மெய்ப்பாடுகள், காட்சி என்னும் இரண்டாம் நிலைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள், வேட்கை என்னும் மூன்றாம் நிலைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள், புணர்ச்சி விருப்பத்தைப் புலப்படுத்தும் மெய்ப்பாடுகள், புணர்ச்சிக்குப் பின் களவு வெளிப்படும் மெய்ப்பாடுகள், களவிலும், கற்பிலும் வரும் பிரிவுக்கால மெய்ப்பாடுகள் , வரைவுக்கு வழிவகுக்கும் மெய்ப்பாடுகள், இல்லற வாழ்க்கையில் நிகழும் கற்புக்கால மெய்ப்பாடுகளும் ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

இயல் - 4

‘மெய்ப்பாடுகளும் , உளவியற் கூறுகளும்’ என்னும் நான்காம் இயலில் உளவியல் விளக்கம், உளவியலின் நோக்கம், எண்ணமும் நோக்கமும், தலைமக்கள் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்ப்படுதல், குறிப்பறிதல் , புகுமுகம்புரிதல், பொறிநுதல் வியர்த்தல் , நகுநயமறைத்தல் முதலான மெய்ப்பாடுகள், தலைவி உடம்போடு தொடர்புடைய அணிகலன்களைத் திருத்துதல் , காதலை உணர்ந்த தலைமக்கள் கூடிமகிழ்தல் , களவொழுக்கத்தைப் பிறர்க்குப் புலனாகாமல் மறைத்தல் , தலைவனைக் காணாத நிலையில் யாழ், குழல் முதலான இன்பத்திற்கு ஏதுவான பொருட்களை வெறுத்தல், ஏறுதழுவுதல், பசிவருத்தவும் உண்ணாமையினால் உடம்பு நனிச்சுருங்கல், அலர் எழுகின்ற காரணத்தினால் தன் ஒழுக்கத்திற்கும் , குலத்திற்கும் கேடு நேராமல் பெண் தன்மைக்கு ஏற்றவகையில் அறத்தோடு நின்றல், ஊடற்காலத்தில் தலைவன் விருந்தினருடன் புகுதல் முதலானவை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 5

‘மெய்ப்பாடுகளின் வழி ஆளுமைப்பண்புகள்’ என்னும் ஐந்தாம் இயலில், ஆளுமை என்பதன் விளக்கம், ஆளுமைப் பண்புகள், அஞ்சுத்தக்கன கண்டு அஞ்சாமையாகிய உள்ளத்தின் உறுதியான வீரம், இன்பம், பொருள்கிடைப்பதாயினும் பழியொடு செய்யாமை , உயிர், உடம்பு, உறுப்பு முதலான எப்பொருளையும் கொடுத்தலாகிய கொடைத்திறம், காமம், வெகுளி, மயக்கம் மூன்றனையும் நீக்கும் நடுவுநிலைமை, தமக்குப்பழி வருவனவற்றைச் செய்யாமை, நன்மையும் தீமையும் ஆராய்ந்து தெளிதல், பிறர் நலம் பேணுதல், தன்மான உணர்வு முதலான பண்பு நலன்கள் என்பவை ஆராயப்பெற்றுள்ளன.

இயல் ஒன்று

மெய்ப்பாடுகள் ஓர் அறிமுகம்

இயல் - 1

மெய்ப்பாடுகள் ஓர் அறிமுகம்

முன்னுரை

வாழ்க்கையிலிருந்து தோன்றியது இலக்கியம் ஆகும். அது, மக்களது வாழ்வியல் கருத்துகளை எடுத்துரைக்கும் சிறப்புடையது. மனித வாழ்வு சிறக்கும் போது அவற்றை வெளிக்கொணரும் இலக்கியங்களும் சிறப்படைகின்றன. எண்ணங்கள் மனத்தில் உதிக்கும் போது தான் அவற்றிற்கான உணர்வுகள் மனித உடலில் ஏற்படுகின்றன. மனத்தின் வெளிப்பாடே மெய்ப்பாடுகளாக உருப்பெறுகின்றன. மெய்ப்பாடுகள் மூலம் மனிதன் தன் உணர்வுகளை மிகஅழகாக வெளிப்படுத்துகின்றான். சொற்களின் துணையில்லாமல் உணர்வுகள் மட்டும் தனித்தியங்கும் செயலே மெய்ப்பாடாகும். மெய்ப்பாடுகளின் சிறப்புக் கருதித் தொல்காப்பியரும் அவற்றிற்கென்று தனி இயலே அமைத்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தனிமனிதனின் உடல் எந்தவிதமான மாற்றத்தைப் பெறுகிறதோ அந்தந்த மாற்றத்திற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு மெய்ப்பாடும் வெளிப்படுகின்றது. முதலில் எட்டு வகையான மெய்ப்பாடுகளைச்சுட்டிய தொல்காப்பியர், பிறகு படிப்படியாக உடலில் ஏற்படும் பல்வேறு உணர்ச்சி மாற்றங்களைக் கருத்தில்கொண்டு அதன் அடிப்படையில் பல்வேறு உணர்ச்சிகளையும் மெய்ப்பாடுகளையும் வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

அகப்புற வாழ்வில் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள் இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் சங்கப்புலவர்கள் தலைமக்களின் உணர்ச்சிகளை உள்வாங்கி அவற்றை அவர்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ள பாங்கும், மெய்ப்பாடுகளை பயன்படுத்திய முறையும், வெளிப்படுத்திய திறனும் புலவர்களின் சிந்தனை ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. மனிதனின் உள்ளத்தில் தோன்றும் எண்ணங்கள் எண்ணற்றவை ஆகும். இன்ப, துன்பங்கள் என்பன அவற்றை வெளிப்படுத்தும் தன்மையில்தான் அமைந்துள்ளன. வாழ்வில் தோன்றும் இன்ப துன்பங்களை மெய்ப்பாட்டுக்களங்களின் வழியாக வெளிப்படுத்துகின்றன. மெய்ப்பாடுகளை வெளிப்படுத்தும் அத்தகைய பாடல்களை ஆராய்வதன் மூலம் மெய்ப்பாடு குறித்த நுண்ணறிவு ஏற்படுவதுடன், மனநிறைவும் ஏற்படுகின்றது.

மெய்ப்பாடுகளின் வெளிப்பாட்டுத்திறன்

மனித இனம் தோன்றியது முதல் காலங்காலமாக, மொழி, இனம், நாடு முதலிய வற்றால் வேறுபட்டாலும் மனித மனஉணர்வுகள் வெளிப்படுத்தும் அடிப்படை உணர்வுகள் பொதுவாக உள்ளன. எனவே, மெய்ப்பாடுகள் மனித உள்ளத்து உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடுகள் எனலாம். சங்க அக, புற இலக்கியங்கள் காட்டும் மெய்ப்பாடுகள் உளவியலார் கண்ட அறிவியல் உண்மைகளோடு பொருந்தியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. மனிதனுக்கு மனிதர் மனம் மாறுவது போல மனிதர்கள் வெளிப்படுத்தும் மெய்ப்பாடுகளும் மாறுகின்றன.

மனிதனின் மனநிலைக்கு ஏற்ப மெய்ப்பாடு மாறுவதுபோல, வெளிப்பட்ட மெய்ப்பாட்டினை உணரும் ஆற்றலும் ஒவ்வொருவரின் மனநிலைக்கு ஏற்ப அமைகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட மெய்ப்பாடு ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான உணர்வை ஏற்படுத்தும். இதுவன்றி மெய்ப்பாட்டை உணர்வதற்கும், உணர்த்துவதற்கும், வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஒரு மனநிலை வேண்டும் என்பதைத் தொல்காப்பியர் முதலானோர் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

“பண்சுமந்த பாடற்பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சுமந்த பாகத்தான் பெருமான் பெருந்துறையான்
விண்சுமந்த கீர்த்திவியன் மண்டலத்தீசன்
கண்சுமந்த நெற்றிக்கடவுள் கவிமதுரை
மண்சுமந்து கூவி கொண்டக் கோலால் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்காண் அம்மானாய்”¹

என்ற மாணிக்கவாசகரின் பாடலை படிக்கும் போது ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிகின்றது. இதேபோல் இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் தன் கணவனை இழந்த கண்ணகியின் துயரத்தினை,

“என்னுறு துயர்கண்டு மிடருறு மிவ னென்னீர்
பொன்னுறு நறுமேனி பொடியாடிக் கிடப்பதோ ?
மன்னுறு துயர்செய்த மறவினை யறியாதேற்
கென்னுறு வினைகாணா விதுவென வுரையாரோ ?

யாருமின் மருண்மாவை யிடருறு தமிழேன் முன்
தார்மலி மணிமார்ப்பந்தரை மூழ்கிக் கிடப்பதோ
பார்மிகு பழிதூற்றப்பாண்டியன் தவறிழைப்ப
ஈர்வதோர் வினைகாணா விதுவென வரையாரோ ?
கண்பொழிபுனல் சோருங்கடுவினை யுடையேன் முன்
புண்பொழி குருதியிராய்ப் பொடியாடிக் கிடப்பதோ ?
மன்பதை பழிதூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப
உண்பதோர் வினைகாணா விதுவென வரையாரோ
பெண்டிரு முண்டுகொல் பெண்டிரு முண்டுகொல் ?
கொண்ட கொழுந்தறு குறை தாங்குறாஉம்
பெண்டிருமுண்டுகொல் பெண்டிரு முண்டுகொல்”²

என்றவாறு எடுத்துரைக்கும் நிலையில் துன்பவுணர்வினை அனுபவிக்க இயலுகின்றது. அவ்வனுபவம் வெளிப்படும்பொழுது அது மெய்ப்பாடாகின்றது. இத்தகைய உள்ளக்கிளர்ச்சியைத்தான் சங்கத்தமிழர் மெய்ப்பாடு என்று வழங்கினர். இம்மெய்ப்பாடு என்பதன் இலக்கணம், அதன்வகை, அதுசெய்யுளின்கண் இடம்பெறும் முறை என்பன போன்றவற்றைத் தொல்காப்பியர் பொருளதிகார மெய்ப்பாட்டியலில் இருபத்தேழு நூற்பாக்களில் விரித்துரைக்கின்றார். மெய்ப்பாட்டின் நுட்பத்தை நன்கு உணர்ந்திருந்த தொல்காப்பியர்,

“கண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணிதின் உணரும்
உணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியின்
நன்னயப் பொருள்கோள் எண்ணருங் குரைத்தே”³

என்கிறார். ஒருவரது மனக்குறிப்பின் வழி முகம் வேறுபடுதலும் , மொழி வேறுபடுதலும் இயல்பாகும். அவ்வேறுபாடுகளுக்கு ஏதுவாயமைந்த அவற்றை முறையே கண்ணாலும், செவியாலும் உணர்ந்து கொள்ளுதல் கூடும். இந்த ஆற்றலை ஆசிரியர் உய்த்துணர்வைத்ததிறம் எண்ணி மகிழ்தற்குரியதாகும்.

மெய்ப்பாடுகளைத் தம் பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ள சங்கப்புலவர்கள் உளவியல் அறிஞர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். மெய்ப்பாடுகள் என்பவை மிகவும்

நுண்மையானவை. அதனை உணர்வதற்கும் வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஆற்றல் வேண்டும். சங்கப்புலவர்கள் அத்தகைய நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். தலைமக்களின் உணர்ச்சிகளை உள்வாங்கி, அவற்றை அவர்கள் வாயிலாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ள பாங்கு மிகவும் சிறப்பாகவுள்ளது. மெய்ப்பாடுகளைப் பயன்படுத்திய முறையும் அதனை வெளிப்படுத்தியுள்ள திறனும் புலவர்களின் சிந்தனையாற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றது.

மெய்ப்பாடு – விளக்கம்

மனம் ஒன்றை உணர்கின்ற பொழுது அது தொடர்பான எண்ணங்கள் உதிக்கின்றன. அவற்றை மெய்யின் வழியே வெளிப்படுத்துவதே மெய்ப்பாடு ஆகும். மெய்ப்பாடு என்பது மெய் + பாடு எனப்பிரியும்.

மெய் என்பது இருபொருள்படும். மெய் என்பது உண்மை எனப்பொருள்படும். பாடு என்பது வெளிப்படுவது ஆகும். இப்பொருளில் மெய்ப்பாடு என்பதற்கு உள்ள உணர்ச்சிகளின் மெய்மை வெளிப்பாடு எனவும் உரை கூறலாம். மெய் என்பது உடல் என்றும் பொருள்படும். இப்பொருளில் உள் உணர்ச்சிகளின் உண்மையான குறிகள் புறவுடலிற்படுதல் எனப்பொருள் கூறலாம்⁴.

மெய்ப்பாடு என்பதனைப் பேராசிரியர், 'பொருட்பாடு' என்று குறிப்பிடுகின்றார். மெய்ப்பாடென்பது பொருட்பாடு. அதாவது உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறந்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் ஆற்றல் வெளிப்படுதல்⁵ என்று விளக்கம் கூறுகின்றார்.

“மெய்ப்பாடு என்பது அகவுணர்வுகளை ஆழ்ந்து
ஆராயாமலே இனிதறியப் புலப்படுத்தும்
இயற்புறவுடற் குறியாம்.”⁶

என்பார் சோமசுந்தர பாரதியார்.

“உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி மெய்யில் தோன்றும்
புற உடற்குறிகளால் காண்போர்க்குப் புலனாகும்
தன்மையே மெய்ப்பாடு எனப்பெறும்”⁷

என்கின்றனர் நாடகவியலார். இதுகாறும் கூறப்பட்ட கருத்துகளைக் கொண்டு, கீழ்க்கண்ட நிலைகளில் மெய்ப்பாடு என்பதற்கு விளக்கமளிக்கலாம்.

அ. உலகத்தார் உள்ளத்துள் இயல்பாக எழும் உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடே மெய்ப்பாடாகும்.

ஆ. புலவர் தன் உள்ளத்துள் இயல்பாக எழும் உணர்ச்சியையோ மற்றவர் உள்ளத்துள் எழும் உணர்ச்சியையோ படிப்போர் எளிதில் உணரும் வகையில் சொல்வழி வெளிப்படுத்துவது மெய்ப்பாடாகும்.

இ. மற்றவர் உள்ளத்துள் இயல்பாக எழும் உணர்ச்சிகளை நாடக மாந்தர் உயரிலாக, காண்போர் எளிதில் உணருமாறு சொல்வழியோ, மெய்வழியோ வெளிப்படுத்துவதும் மெய்ப்பாடாகும்.

மெய்ப்பாடு என்பது, நான்

ஒருவன் புலி, யானை முதலிய கொடிய விலங்குகளைக்கண்டு அஞ்சிய நிலையில், அவனுள்ளத்திலே இன்னது செய்வது என்று ஒன்றுந்தோன்றாது கலங்கும் கலக்கமும், பின்னர் எவ்வாற்றானும் தப்பித்து மறைய வேண்டும் என்று கருதும் அவனது உடம்பின் கண்ணே, நடுக்கமும், வியர்த்தலும் தோன்றுதல் இயல்பே. இவற்றுள் அச்சத்திற்கு எதுவாகிய புலி, யானை முதலியன 'கவைப்பொருள்' எனப்படும். அவற்றைக் கண்ட காலந்தொட்டு அவனுள்ளத்திலே நீங்காது நின்ற அச்சம் 'கவை' எனப்படும். அது காரணமாக அவன் உள்ளத்தில் தோன்றும் கலக்கமும், பின்மறைதலும் 'குறிப்பு' எனப்படும். அக்குறிப்பின் வழி அவனது உடம்பில் வெளிப்பட்டுத்தோன்றும் நடுக்கமும் வியர்த்தலும் 'சத்துவம்' எனப்படும். நடுக்கமும், வியர்ப்பும் ஆகிய சத்துவங்கள் அச்சமுற்றானாகிய அவனுக்கே அன்றி, அஞ்சி ஓடிவரும் அவனைக்கண்ட ஏனையோர்க்கும் நன்கு புலனாவன. குறிப்பும், கவையுணர்வும் ஆகிய ஏனையவை அவன் மன நிகழ்ச்சிகளாகும். அச்சமுற்றான் மனத்தே நிகழும் அச்சம், அவனுடம்பில் தோன்றும் நடுக்கம், வியர்ப்பு முதலிய புறக்குறிகளால் காண்போர்க்குப் புலனாகும் தன்மையே 'மெய்ப்பாடு' என்னும் கருத்தினைச் செயிற்றியும்,

“உய்ப்போன் செய்தது காண்போர்க் கெய்தல்

மெய்ப்பாடென்ப மெய்யுணர்ந்தோரே”⁸

என்கிறது.

புலன்காட்சி

எண்டுக்குறிப்பிட்ட அச்சம் முதலாக வரும் மெய்ப்பாடுகளையே உளவியலார் உள்ளக்கிளர்ச்சி என்பர். 'விறல்' அல்லது 'சத்துவம்' என்பன உடல்நிலை மாறுபாடுகள் எனப்படும். கவைப்பொருள் என்பது தூண்டலை விளைவித்துத்துலங்கலை எழுப்பும் பொருள். இப்பொருள் நுகருங்கால் ஒருவரிடையே உண்டாகும் பொறியுணர்வை உளவியலார் புலன்காட்சி (Perception) எனக்குறிப்பிடுவர். இங்ஙனம் உள்ளக்கிளர்ச்சியினை எழுப்புவதற்குக் காரணமான பொருள் புலன்காட்சி. பொதுஉணர்வு உடல்நிலை மாறுபாடுகள் என்று உளவியலார் கூறுவனவற்றைப் பண்டைத்தமிழர்கள் கவைக்கப்படும் பொருள், பொறியுணர்வு, குறிப்பு, விறல் என்று மிக நுட்பமாக விளக்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மனிதனின் உணர்ச்சிகள்தான் பொதுவாக மெய்ப்பாடுகளாகத் தோன்றுகின்றன. 'புலவனின் உள்ளத்துணர்வுகள் படிப்போரின் உய்த்துணர்வின்றித் தாமே புலப்பட அமைத்தலை மெய்ப்பாடென்பர்'⁹. உடல், அழகு என்பது சில நேரங்களில் மட்டுமே மகிழ்வைத்தரும். உணர்வுகளை அழகாக வைத்துக்கொண்டால் வாழ்க்கை இன்பமாக அமையும். மெய்ப்பாட்டியல் என்பது நாடகவியலுக்கும் தேவையான ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. அக்காலத்தே மெய்ப்பாடுகள் என்பன செய்யுளுக்கு இன்றியமையாதனவாக இருந்துள்ளன என்பதை இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன. தொல்காப்பியரும் மெய்ப்பாடுகளைச் செய்யுள் உறுப்புகளுள் ஒன்றாகச் கட்டுகின்றார். இதனை,

“.....

பயனே மெய்ப்பாடெச்ச வகை எனா அ”¹⁰

என்ற நூற்பாப்பகுதி விளக்குகின்றது. மெய்ப்பாடுகளின் சிறப்பானது, தமிழர்களின் வாழ்வியலை கிரேக்கம் போன்ற நாகரிகங்களின் வீரநிலைக்காலத்தோடு ஒப்பிட உதவுகின்றது.

எனவேதான் தொல்காப்பியர், இம்மெய்ப்பாட்டினைச் செய்யுள் உறுப்புகள் முப்பத்து நான்கனுள் ஒன்றாகக்கூறுகின்றார். அத்துடன் இதனைத்தனி இயலாகவும் அவர் வகுத்ததை அறிந்து இன்புற முடிகின்றது. தொல்காப்பியர் தம் காலத்துப்

பயின்றுவந்த இலக்கிய உணர்ச்சிகளையும், மெய்ப்பாடுகளையும் வகைப்படுத்துகின்றார். அவர் மெய்ப்பாட்டியலில் கூறுவனவற்றை இலக்கிய உணர்ச்சிகள் என்று கொள்வது கூடாது. முருகியல் உணர்ச்சி, பக்தி உணர்ச்சி, போர் உணர்ச்சி, வீர உணர்ச்சி, பகை உணர்ச்சி போன்றவற்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் காலத்தில் உணர்ச்சி மட்டுமே மேலிடும் பாடல்களும், பக்தியுணர்வுப் பாடல்களும் நாட்டுப்பற்றுணர்ச்சிப்பாடல்களும் தோன்றியுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மெய்ப்பாட்டின் வகைகள்

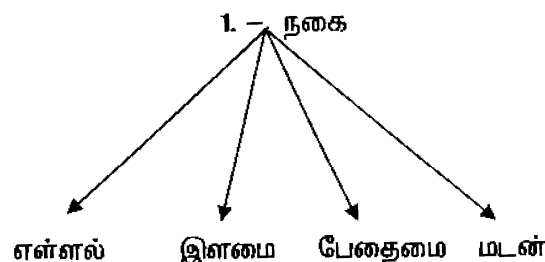
நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்ற இவ்வேட்டினையும் மெய்ப்பாடுகள் என்று சொல்லுவர் சான்றோர்.

“நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகையென்று
அப்பால் எட்டாம் மெய்ப்பாடென்ப”¹¹

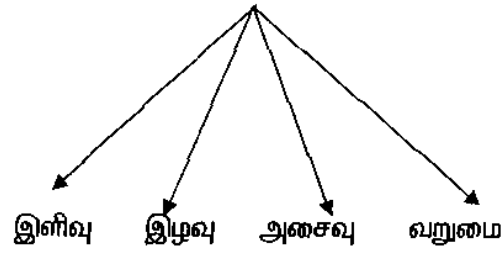
என்பது நூற்பா.

நகை	-	இகழ்ச்சியில் பிறப்பது
அழுகை	-	அவலத்தில் பிறப்பது
இளிவரல்	-	இழிவில் பிறப்பது
மருட்கை	-	வியப்பிற் பிறப்பது
அச்சம்	-	அஞ்சத்தகுவனவற்றால் பிறப்பது
பெருமிதம்	-	வீரத்திற் பிறப்பது
வெகுளி	-	வெறுக்கத்தக்கனவற்றால் பிறப்பது
உவகை	-	மனமகிழ்வால் பிறப்பது.

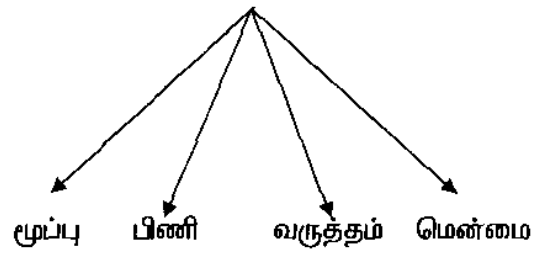
மேற்கண்ட எட்டுவகை மெய்ப்பாடும் நான்கு பொருள்களில் தோன்ற, அவை முப்பத்திரண்டாக விரியும் என்பர் தொல்காப்பியர்.

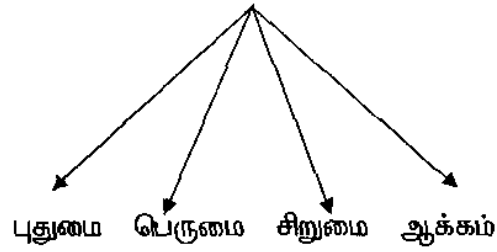
2 - அழுகை

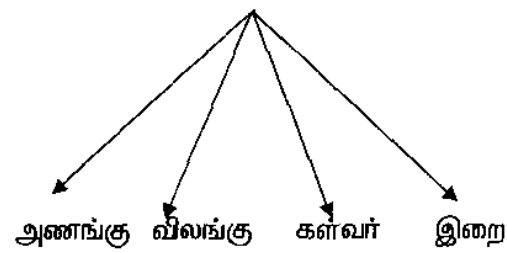
3 - இளிவரல்

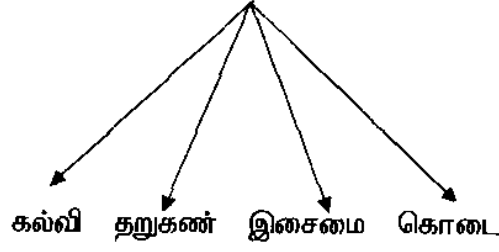
4 - மருட்கை

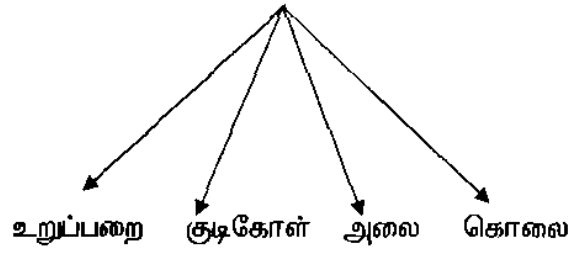
5 - அச்சம்

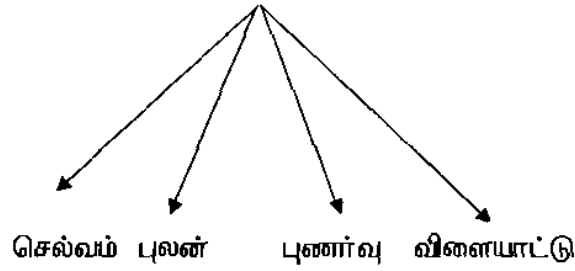
6 - பெருமிதம்

7 - வெகுளி

8 - உவகை

இம்முப்பத்திரண்டும், விளையாட்டு ஆயத்தின்கண் தோன்றுவனமுப்பத்திரண்டு பொருளையும் குறித்து அதன் புறத்து நிகழும் பொருள் பதினாறு ஆகும். புறத்து நிகழ்வன கவையும் குறிப்பும் ஆகும். வீரம், அச்சம், இழப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், உருத்திரம், நகை, நடுவுநிலைமை என்ற ஒன்பதும் கவை எனப்படும். வீரக்குறிப்பு, அச்சக்குறிப்பு, இழப்புக்குறிப்பு, வியப்புக்குறிப்பு, காமக்குறிப்பு, அவலக்குறிப்பு, உருத்திரங்குறிப்பு, நகைக்குறிப்பு என்ற ஒன்பது குறிப்பு எனப்படும்.

வடநூலார் குறிப்பிடும் ‘நடுவு-நிலைமை’ என்ற ஒன்றையும் சேர்த்து ஒன்பது வகையான மெய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பிடுவர். நடுவுநிலை என்பது என்னவெனின், ஒருவன் மற்றொருவன் மீது வேல்கொண்டு குத்தினாலும், வாள்கொண்டு வெட்டினாலும் அவற்றிற்காக வருந்தாதிருத்தலும், கலவைச்சந்தனத்தை உடல் குளிரப்புகிறதும் அதற்காக மகிழாதிருத்தலும் ஆகும். சமநிலை என்பதனை,

“நெஞ்சாந்தெறினும் செத்தினும் போழினும்
நெஞ்சோர்ந்தோடா நிலை”¹²

என்று பேராசிரியரின் உரை குறிப்பிடுகிறது. சமநிலை என்பது முனிவர்களுக்குக் கூட அரியநிலை எனலாம். உலக மக்களுக்கு இத்தன்மை எந்தவகையிலும் ஒவ்வாததே ஆகும். இக்காரணத்தால் தொல்காப்பியர் சமநிலை என்ற ஒன்றை விலக்கி எண்வகை மெய்ப்பாடுகளையே கூறினார்.

நடுவுநிலைமை என்ற சுவை ஒன்று; நடுவுநிலைக்குறிப்பு என்ற குறிப்பு ஒன்று. ஆக, இவ்விரண்டனையும் நீக்கினால் பதினாறு ஆகும். குறிப்பு-8, சுவை-8 என்ற இப்பதினாறில் குறிப்பு எட்டனைச்சுவையுள் அடக்கலாம். அங்ஙனம் அடக்குங்கால் சுவை எட்டாகும்.

இவற்றுள்,

வியப்பு	-	அற்புதம்
காமம்	-	சிருங்காரம்
அவலம்	-	கருணை
உருத்திரம்	-	வெகுளி
நடுவுநிலைமை-		மத்திமம், சாந்தம்.

என்றும் கூறப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சத்துவம்

சுவை என்பது காணப்படுபொருளால் காண்போர் அகத்தில் வருவதோர் விகாரம் (வேறுபாடு) ஆகும். இச்சுவையொன்றிய நிகழ்ச்சி சத்துவம் ஆகும். இதனை,

“சத்துவம் என்பது சாற்றுங்காலை
 மெய்மயிர் சிலிர்த்தல் கண்ணீர் வார்தல்
 நடுக்கம், கடுத்தல், வியர்த்தல், தேற்றம்
 களித்தல், விழித்தல், வெதும்பல், சாக்காடு
 கொடுங்குறற் சிதைவொடு நிரல்பட வந்த
 பத்தென மொழிப சத்துவந்தானே”¹³

என்றவாறு அறியலாம்.

“பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும்
 கண்ணிய புறனே நானான்கென்ப”¹⁴

என்றும்,

“நாவிரண்டாகும் பாலுமாருண்டே”¹⁵

என்றும் சொல்லப்படுகின்ற நூற்பாக்களுள், பண்ணைத்தோன்றிய என்பதற்கு
 ‘விளையாட்டு ஆயத்தின்கண் தோன்றிய’ என்று இளம்பூரணர் கூறுவர்.
 பேராசிரியரோ ‘முடியுடை வேந்தரும் குறுநில மன்னர்’ முதலாயினோர் நாடக
 மகளிரின் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் நுகரும் இன்ப விளையாட்டினுள்
 தோன்றியது, எனப்பொருள் கொள்வர். அது பின்வரும் விளக்கங்களுடன்
 பொருந்துவதாகும்.

கவை விளக்கம்

இனிப்பு, கசப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, உறைப்பு என்பன அறுகவைகள்
 என்பதை அறியலாம். இவை, நாவாகிய பொறி வழியாக ஒருவர் உள்ளத்ததால்
 உணரப் படும் உணர்ச்சிகளாகும். இவ்வுணர்ச்சி தரும் பொருள்கள் கரும்பு, வேம்பு,
 புளி, உப்பு, கடுக்காய், மிளகு போன்றவைகளாகும். இவை கவைப்பொருள்கள் ஆகும்.
 கரும்பினை நாவாகிய பொறியாற் கவைத்துணருமிடத்து இனிப்புச்சுவையுணர்ச்சி
 தோன்றும். அங்ஙனம் தோன்றுங்கால் அது காரணமாக விருப்பம் தோன்றும்.
 இங்ஙனமே வேம்பினைச் கவைத்துணருமிடத்து கசப்புணர்ச்சி தோன்றும். அது
 தோன்றுங்கால் வெறுப்புத்தோன்றும். இங்ஙனம் உள்ளத்தே தோன்றும் விருப்பு,

வெறுப்புகள் உள்ளக்குறிப்புகள் என்று கூறப்பெறும். இத்தகைய முகமலர்ச்சி, முகச்சுளிப்பு முதலிய மெய்க்குறிப்புகளைக் கொண்டு, பிறர் அறியுமாறு இவை வெளிப்படும்- இம்மெய்க்குறிகளே 'விறல்' அல்லது 'சத்துவம்' எனப்படும். எனவே, கவையின் இயல்பினை அறியுமிடத்து, காரணகாரிய முறையாகச் கவைக்குப் பொருள், கவை, குறிப்பு, விறல் என நான்கு வகைப்பொருள்களை அறியமுடிகின்றது.

கவைகளின் தொகை

நாவாகிய பொறியினால் பெறும் அறுகவைகள் போன்றனவாய் அவ்வொப்புமையான் வரும் கவையெனும் பெயரினவாய், கட்பொறியானும் செவிப் பொறியானும், அறியப்பெறும் கவைகள் - மெய்ப்பாடுகள் எட்டாகும். அவை மேற்கூறிய நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்ற எட்டு வகையாகும். இவ்வாறு கண்ணினும் , செவியினும் நுண்ணிதின் உணரப்பெறும் எண்கவைகளும், கவைக்கப்படும் பொருள், கவை, குறிப்பு, விறல் என்ற வகைகளால் எண்ணான்கு முப்பத்திரண்டு ஆகும்.

மெய்ப்பாடுகள் - வைப்பு முறை

நகை, அழகை முதலான மெய்ப்பாடுகளின் முறைவைப்பு எண்ணத்தக்கது. விளையாட்டுப்பொருளாகிய நகை முன்வைக்கப்பட்டது. அதற்கு மறுதலையாகிய அழகை அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. அழகையோடு இயைபுடையது என்பதால் இளிவரல் கவை அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. தான் இளிவந்து பிறிதோர் பொருள் வியக்குமாதலால் இளிவரலின் பின் வியப்பு வைக்கப்பட்டது. அச்சத்திற்கு மறுதலை வீரம் ஆகும். எனவே, அதன்பின் வீரம் வைக்கப்பட்டது எனக்கொள்வர். அவ்வீரத்தின் பயனாகிய பிறர்க்கு வரும் வெகுளி, அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. வெகுளிக்கு மறுதலையாக இருப்பதாலும் எல்லாவற்றினும் ஒதுதற்குச் சிறந்ததாக இருப்பதாலும் முதலிற் சொல்லப்பட்ட நகைக்கு இயைபுடைத்து ஆதலானும் உவகை இறுதியில் வைக்கப்பட்டது என்பது உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கம் ஆகும். உரையாசிரியர்களின் முறைவைப்புக் குறித்த கருத்து ஏற்கத்தக்கதாகவுள்ளது.

நவரசங்கள் -- மெய்ப்பாடுகள்

'நாவிரண்டாகும் பாலுமாருண்டே' என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்குச் செய்யுளுறுப்பாம் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் மேற்கூறியாங்கு நாணான்காய் எண்வகை

இயனெறி பிழையாது வருவனவும் அன்றி, இந்த எட்டும் தொக்கு வகைப்பட வருவன பிறவும் உள்ளன. இந்த எட்டும் ‘ஆங்கவை ஒருபாலாக ஒருபால்’ என்ற நூற்பாவில் வரும் உடைமை, இன்புறல் நடுநிலைமை, அருளல், தன்மை, அடக்கம், வரைதல், அன்பு என எட்டு எட்டாய் எண்ணப்படும் மெய்ப்பாடுகள் என்று விளக்கம் தருவர். ‘நகையே அழுகை’ என்ற நூற்பாவிற்கு உரை கூறவந்தவிடத்து, ‘ஆரிய நூலார் கூறும் நவரசங்கள் இம்மெய்ப்பாடுகளின் வேறாய் நாடக நாட்டியச் சத்துவங்களாம். அவை முறையே சிருங்காரம், ஹாஸ்யம், கருணை, ரௌத்திரம், வீரம், பயம், குற்சை, அற்புதம், சாந்தம் என்பனவாகும். இவற்றுள் முதலில் நிற்கும் ‘சிருங்காரம் கற்புக்கருதாக்காமக்கனி’ எனக்கருதி அதைச்செய்யுளில் கொள்ளத்தகும் ஒரு பொருளாகத் தமிழ்ப்புலவர் கருத்திற்றிலர்.

சிருங்காரம்	– (Erotic)	உவகை
ஹாஸ்யம்	– (Comic)	நகை
கருணை	– (Pathetic)	அழுகை
ரௌத்திரம்	– (Ferociousness)	வெகுளி
வீரம்	– (Heroic)	பெருமிதம்
அற்புதம்	– (Wonderful)	மருட்கை
பயானகம்	– (Fearful)	அச்சம்
பீற்சம்	– (Disgust)	இனிவரல்.

மேற்கண்ட ஒப்புமைப்பெயர் ஒற்றுமையே. இந்த ஒற்றுமையானது கருத்தளவில் முழுதும் பொருந்தும் எனக்கூறல் இயலாது¹⁶ என்பார் கப்பிரெட்டியார். இவர் கவைகளிடையே நிலவும் கருத்து வேற்றுமைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். இரண்டிலும் பல ஒற்றுமைக் கூறுகள் இருப்பினும் ஒவ்வொன்றும் தனித்தன்மை கொண்டது எனலாம்.

நகைப்பொருள் நான்கு

எள்ளல், இளமை, பேதைமை, மடன் எனப்பட்ட நான்கும் நகை என்ற மெய்ப்பாட்டுக்குரிய பொருள்கள் என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

“எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்று

உள்ளப்பட்ட நகை நான்கென்ப”¹⁷

என்பர்.

நகை பற்றிக் கூறும் செயிற்றியனார்,

“நகையெனப்படுதல் வகையாதெனினே
நகையெனச் செய்வோன் செய்வகை நோக்கு
நகையொடு நல்லவை நனிமகிழ்வதுவே என்பர்”¹⁸

என்கிறார்.

நகை என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றுவதற்கான முதலாவது நிலைக்களன் ‘எள்ளல்’ ஆகும். எள்ளல் என்பது இகழ்ச்சி, கேலி எனப்பொருள்படும். தான் பிறரை எள்ளி நகுதலும், பிறரால் எள்ளப்பட்ட வழித்தானே நகுதலும் என இருவகைப்படும். தன்கண் நிகழ்ந்த எள்ளல் காரணமாகப் பிறந்த நகைச்சுவையினை,

“எள்ளி நகினும் வருதம்”¹⁹

என்னும் கவித்தொகைப் பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது.

இளமை

குழவி கூறும் மழலையால் வரும் நகை, ‘இளமை’ என்ற காரணியால் வந்த நகைச்சுவையாகும். இளமையால் தான் பிறரை நகுவித்தலும், பிறரிளமை எண்ணித்தான் நகுதலும் என்று இளமையின் காரணமாக நகை தோன்றும்.

“நடுங்குதல் காண்மார் நகைக்குறித்தனரே”²⁰

என்ற தொடர் இளமையே பொருளாக நகை பிறந்ததை வெளிப்படுத்துகிறது.

பேதைமை

பேதைமை என்பது அறிவின்மையாகும். அதாவது கேட்டதனை உய்த்துணராது மெய்யாகக்கோடல் ஆகும்.

“நகை நீ கேளாய் தோழி”²¹

என்பது அகநானூறு. இது தன் பேதைமைப்பொருளாக நகை பிறந்தவாற்றைச் சுட்டுகிறது.

மடமை

மடமை என்பது பிறர் அறிவிக்க அறிந்து, தான் உணர்ந்து கொண்டதனைப் பிறர்க்கு வெளிப்படுத்தாத தன்மையாகும்.

“நும்மொடு நக்கவால் வெள்ளையிறே”²²

என்ற அடி, மடமையால் நகை தோன்றுவதையும்,

“நாம் நகையுடையம் நெஞ்சே நம்மொடு
தான் வருமென்ப தடமென்றோளி”²³

என்ற அடிகள் பிறரது மடமையால் நகை தோன்றுவதையும் கட்டுகின்றன. ஆகவே, நகை என்ற மெய்ப்பாடானது ஆற்றிவு படைத்த மனிதனுக்கு மட்டுமே அமைந்துள்ளமை அதன் சிறப்பினைக்காட்டுவதாக உள்ளது. விலங்குகளிடமிருந்தும், பறவைகளிடமிருந்து வெளிப்படும் நகைச்சுவையுணர்வு அவற்றின் மகிழ்ச்சி வெளிப்பாடு என்ற நிலையில் மட்டும் அவற்றின் உடலுறுப்புகளின் அசைவுகள், குரல்மாற்றம் என்பனவற்றால் ஓரளவு அறிந்து கொள்ளுமாறு உள்ளது.

அழகைப்பொருள் நான்கு

உடல், உள்ளத்தின் துன்பம் காரணமாக அழகை தோன்றுகிறது. இம்மெய்ப்பாடானது இளிவு, இழவு, அசைவு, வறுமை, என்ற நான்களை நிலைக்களன்களாகக்கொண்டு பிறக்கும் என்பதை,

“இளிவே இழவே அசைவே வறுமையென
விளிவில் கொள்கை அழகை நான்கே”²⁴

என்னும் நூற்பா வாயிலாகத் தொல்காப்பியர் விளக்குகின்றார்.

இளிவு

இளிவு என்பது தன்னை எளியவனாக ஆக்குதல் காரணமாகப் பிறப்பதாகும். இளிவென்பது பிறரால் இகழப்பட்டு எளியனாதலே என்பது பேராசிரியரின் கருத்தாகும்.

“ஐயோ எனின் யான் புலியஞ்சுவலே

அணைத்தனன் கொளினே அகன் மார்பெடுக்க வல்லேன்” ²⁵

என்னும் அகநானூற்றுப்பாடல், இளிவு காரணமாக வந்த அழுகையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இழவு

இழவென்பது தந்தையும், தாயும் முதலிய கற்றத்தரையும், இன்பம் பயக்கும் நுகர்ச்சி, புகழ் முதலியவற்றையும் இழத்தலைக் குறிக்கும்.

“இன்ன விறலும் உளகொல் நமக்கு என

மூதிற் பெண்டிர் கசிந்து அழ, நாணிக்

கூற்றுக்கண் ஓடிய வெருவரு பறந்தலை” ²⁶

என்ற புறநானூற்றுப் பாடற்பகுதி, போர்க்களத்தில் கணவனையும், மகளையும் இழந்த மூதிற் பெண்டிர் அழுது புலம்புவதை வெளிப்படுத்துகிறது. கற்றத்தாரை இழப்பதைக் குறிக்கும் ‘இழவு’ என்பதற்கு இதனை எடுத்துக்காட்டாகக்கூறலாம்.

அசைவு

அசைவு என்பது தளர்ச்சியாகும். தன்னிலையிலிருந்து தாழ்ந்து போதலைக் குறிக்கும் அசைவென்பது பண்டை நிலைமை கெட்டு வேறொருவராகி வருந்துதல் என்பது உரையாசிரியர்களின் பொதுவான கருத்தாகவுள்ளது.

“துளியிடை மின்னுப்போல் தோன்றியொருத்தி

ஒளியோடுரு வென்னைக்காட்டி அளியளென்

நெஞ்சாறு கொண்டாள் அதற்கொண்டும் துஞ்சேன்” ²⁷

என்றவாறு, நெய்தல் நிலத்தலைவன், தான் மடலேறும் தருணத்தில் தலைவியானவள், மின்னல் போலவந்து தன் உள்ளத்தைக் கொள்ளைக்கொண்ட அசைவைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றான். இது தலைவன் ஒருவனிடமிருந்து அசைவு பற்றி வெளிப்பட்ட அவலச்சுவையை வெளிப்படுத்துவதாகவுள்ளது.

வறுமை

வறுமை என்பது நல்குரவாகும். பேராசிரியர் வறுமையென்பது போகந்துய்க்கப் பெறாத பற்றுள்ளம் என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம், பொருளில்லாத நிலையே வறுமை என்பதை உணர முடிகின்றது.

“இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
கவைத்தொறும் அழுஉம்தன் மகத்துமுகன் நோக்கி
நீரோடு நிறைந்த ஈரிதழ் மழைக்கணை”²⁸

என்னும் பாடற்பகுதியில் தாய்ப்பால் இன்றி அழும் குழந்தையை எண்ணித்தாயானவள் வறுமையை நினைத்து அழுகின்ற அவலம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இளிவரல் மெய்ப்பாடு

இளிவரல் என்னும் மெய்ப்பாடானது மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை என்ற நான்கு பொருண்மையை நிலைக்களன்களாகக் கொண்டு பிறக்கும் என்ற கருத்தை,

“மூப்பே பிணியே வருத்தம் மென்மையொடு
யாப்புற வந்த இளிவரல் நான்கே”²⁹

என்னும் நூற்பா விளக்குகின்றது. இவை நான்கும் தன் கண்தோன்றினும், பிறர்க்கண் தோன்றினும் இளிவரல் தோன்றும்.

நிலைக்களன்கள்

மூப்பு என்பது முதுமை என்று பொருள்படும். புலவர் ஒருவர் தம் முதுமையை நினைந்து இகழ்ந்து கொள்வதை,

“தொடித்தலை விழுத்தண்ணீர் நடுக்குற்று
இருமிடை மிடைந்த சிலசொற்
பெரு மூதாளமே ஆகிய எமக்கே”³⁰

என்ற புறப்பட்டடிகளின் வழி அறிய முடிகிறதுபின்னாளில் வந்த நாலடியார் இந்த நிலைக்களனை விளக்கும் வண்ணம்,

“தாழாத் தளராத் தலைநடுங்காத் தண்ணீர்
வீழா இறக்கும் இவள்மாட்டும் காழ்இலா
மம்மா கொள் மாந்தர்க்கு அணங்காகும் தன்கைக்கோல்
அம்மானைக்கோல் ஆகிய ஞான்று”³¹

என்றவாறு குறிப்பிடுகின்றது. ஒரு வீரன் தன்னை எதிர்த்து நிற்கும் ஒரு முதியவனை நோக்கி, நின்னோடு போர்புரிதல் எனக்கு இழிவு ஆகும் என்கின்றான். இதனை,

“மூத்துத்தலை இறைஞ்சிய நின்னோடியானே
போர்த்தொழில் தொடங்க நாணுவல்”³²

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வடிகளில் தன்னை எதிர்த்து நிற்கும் பிறரின் முதுமையை உட்கொண்டு தனக்கு இகழ்ச்சி நேரிடும் என்று எண்ணிக்கூறுவதை அறியமுடிகிறது.

பிணி

பிணி என்பதற்கு நோய் என்று பொருள். நோயுற்றது கண்டு இழித்தலுண்டு. நோய் காரணமாக உடல் தூய்மையற்றுள்ளது எனக்கருதுதலும் அவ்வழிவிற்குக் காரணமாகக்கூடும். இமயமலையினையும் அசைக்கும் வலிமையுடைய வாடைக்காற்றானது காமப்பிணிகொண்ட தன்னையும் இழிக்கும் வகையில் அசைக்க முயல்வதாகத் தலைவி கூறுகின்றாள். தலைவியின் இக்கூற்று,

“இடியுமும் துளக்கும் பண்பினை
துணையில்லா அளியர் பெண்டிர் தெவனோ”³³

என்ற குறுந்தொகை அடிகளில் வெளிப்படுகிறது.

காமப்பிணியால் வருந்தும் நெஞ்சினைக்கொண்ட தலைவன், நெஞ்சினைப் பிறர்
மேல் வைத்துக் கூறுவது மரபு.

“குணகடல் திரையது பறைதபுநாரை
திண்டேர்ப் பொறையன் தொண்டி முன்துறை
அயிறை யாரிரைக் காணவந்தாங்குச்
சேயள் அரியோள் படர்தி
நோயை நெஞ்சே நோய்ப்பாவோயே”³⁴

என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுள் பிறரிடம் தோன்றிய இளிவரல் கவையை வெளிப்
படுத்துகிறது.

வருத்தம்

வருத்தம் என்பது இடுக்கண், துன்பம் என்று பொருள்படும். வருத்தம் என்பதை
முயற்சி என்பர் பேராசிரியர். அதாவது, பயன்விளையாத வீண்முயற்சி என்று குறிப்
பிடுவர்.

“யான்தன் அறிவல் தான் அறியலனே”³⁵

என்ற குறுந்தொகையடிகளில் தலைவனின் துன்பம் பற்றிய இளிவரல் நிலையினை
உணர முடிகின்றது.

மென்மை

மென்மை என்பது எளிமை. அதாவது ஆற்றலும், பொருளும் இன்றி எளியராகிய
நிலைமை. ‘மென்மை’ என்பதற்கு ‘நல்குரவு’ என்று பொருள் கூறுவார் இளம்பூரணர்.
மென்மை என்பது மிருதுவான என்னும் பொருளில்லாது இளிவரலுக்குரிய பொருளில்
கையாளப்பட்டுள்ளது.

ஒருவன் தன் மென்மையால் பிறரின் வன்மையினைக் கண்டு அஞ்சித்தாழ்வுரை கூறல் தன்கண் தோன்றிய இளிவரல் பொருளாகும். பிறரின் மென்மை கண்டு அவரிடம் வன்மொழிகள் கூறின், அதுபற்றி வருவதும் இளிவரல் ஆகும்.

“வலியரென வழிமொழியலன்
மெலியரென மீக்கூறலன்” ³⁶

ஆகவே, இப்புறப்பாட்டிகளின் மூலம் தன்மாட்டு நிகழும் மென்மையும் பிறர்மாட்டு நிகழும் மென்மை பற்றியும் வரும் இளிவரல் கவை உணர்த்தப்படுவதை அறிய முடிகிறது.

மருட்கை

எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுள் நான்காவதாகச் சுட்டப்படுவது மருட்கை ஆகும். புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் என்னும் நான்கு நிலைக்களன்களைத் தோற்றுவாயாகக்கொண்டு பிறப்பது மருட்கை ஆகும். மருட்கை என்பது வியப்பு ஆகும். இதன் இயல்பைத் தொல்காப்பியர்,

“புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே” ³⁷

என்ற நூற்பாவால் கூறுவர். இங்கு ‘மதிமை சாலா மருட்கை’ என்பது அறிவினை உலக வழக்கினுள் நின்றவாறு நில்லாமல் திரித்து வேறுபடுத்தி வருவது ஆகும். இவை தன்கண் தோன்றினவும் , பிறன் மாட்டுத்தோன்றினவும் வரும்.

புதுமை

இங்குப் புதுமை என்பதற்கு யாதொன்றானும் எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் தோன்றாததோர் பொருள் தோன்றிய வழி வியத்தல் என்பர் இளம்பூரணர்.

“மலர்தார் மார்பன் நின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில் வாழி, தோழி அவருள்
ஆரிருட் கங்குல் அணையாடு பொருந்தி
ஓர்யான் ஆகுவ தெவன் கொல்” ³⁸

என்ற அகப்பாட்டில் தலைவி தன் மெய்யின்கண் தோன்றிய புதுமையை எண்ணி வியத்தலை அறிய முடிகிறது.

பிறபொருட்கண் தோன்றிய புதுமை பற்றிய மருட்கை

மயில்கள் முன்பெல்லாம் ஆடும் நெறியானன்றிப் புதுமையால் ஆடின. அவற்றை மந்திகள் வியந்து நோக்கின. இதனைக்கூறும்,

“மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவளர் அடுக்கத்தியலியாடு மயில்”³⁹

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் எண்ணத்தக்கன. இவை புதுமை பற்றி வந்த மருட்கைச் கவையினை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

பெருமை

பெருமை என்பது பண்டு கண்ட பொருள்கள் அல்லாத பொருள்கள் ‘அவ்வளவில் பெருத்தன கண்டு வியத்தல்’ என்று இளம்பூரணர் உரைப்பர்.

“..... பெருந்தேர்யானும்
எறிய தறிந்தன்றல்லது வந்தவாறு
நனியறிந்தன்றோ இவனே தாஅய்
முயற்பறழ் உகளும் முல்லையும் புறவிற்
கவைக்கதிர் வரகின் சீறார் ஆங்கண்
மெல்லியல் அரிவை இவ்வயின் நிரீஇ
இழியின் என்ற நின் மொழிமருண்டிசினே”⁴⁰

என்ற பாடலடியின் மூலம் பெருமை என்ற மெய்ப்பாட்டினை அறிய முடிகின்றது. தலைவனின் அன்பிலே கலந்து அவனோடு பழகிய தலைவியானவள் அவ்வன்பின் பெருமையினை,

“நிலத்திலும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரளவின்றே சாரல்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே” ⁴¹

என்று வியந்து கூறுகின்றாள். இவ்வுலக மக்களால் எல்லையற்ற பொருள்களாகக் கூறப்பட்டவை மூன்று. அவை விரிந்து பரந்த உலக நிலப்பரப்பும், ஆகாயப்பரப்பும், விரிகடல் பரப்பும் ஆகும். இந்த மூன்றும் காதல் அன்பிற்கு உவமையாகக் காட்டப்பட்டுகிறது. இவை தன்கண் தோன்றிய பெருமை பற்றிய வியப்பு ஆகும்.

சிறுமை

சிறுமை என்பதற்கு மிகவும் நுண்ணிய தன்மையுடையது என்று பொருள் கொள்ளலாம். நுண்ணியது என்பதற்குப் பொருள் கூறவந்த இளம்பூரணர், ‘அது கடுகின்கட்பலதுளை போல்வன’ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“மைம்மலர் ஒதிமணிநகை பேதைதன்
கொம்மை வரிமுலை எந்தினும் – அம்ம
கடையிற் சிறந்த கருநெடுங்கண் பேதை
இடையிற் சிறிய தொன்றில்” ⁴²

என்ற பாடல் தலைவனானவன் தலைவியின் இடைச்சிறுமை கண்டு வியத்தலுக்கு எடுத்துக்காட்டாகிறது. சிறுமை என்பதனைத் தன்னிடம் தோன்றிய சிறுமை எனவும், பிறரிடம் தோன்றிய சிறுமை எனவும் கொள்ளலாம்.

ஆக்கம்

ஆக்கம் என்பது ஒன்று திரிந்து ஒன்றான நிலையைக் குறிப்பதாகும். ஆக்கம் என்பதற்கு இளம்பூரணர் ‘ஒன்றன் பரிணாமங்கண்டு வியத்தல்’ என்று விளக்கம் கூறுவார்.

“எருமையன்ன கருங்கல் இடைதோறு
ஆனிறு பரக்கும் யானையை முன்பின்
கானக நாடனை நீயோ பெரும” ⁴³

என்னும் புறப்பாடல் ஆக்கம் பற்றி வந்த வியப்பினைக் குறிப்பிடுகின்றது.

மருட்கை குறித்து ஆய்ந்த நகப்புரெட்டியார் “சோமசுந்தரபாரதியாரை மேற்கோள்காட்டிப் புதுமை மருட்கைக்கும் ஆக்க மருட்கைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டுவார். புதுமை என்பது நூதனம். பறழுக்கு வயிற்றில் பையையுடைய கங்காரு, சிற்றுயிருற்றக்கால் பற்றிப்பிசைந்துண்ணும் பூச்செடி, இருதலை, முக்கண், ஐங்கால், அறுவிரல் முதலிய வியத்தகு வகையிலான வழக்கிறந்த உறுப்புடைய உயிர்களைக்காணும்போது ஏற்படும் வியப்பும் புதுமையில் பிறக்கும் வியப்பாகும். அது பெரிதும் இயற்கையில் தோன்றும் இயல்பினதாகும். ஆக்க மருட்கை அறிவுடைய மக்கள் அமைக்க அமைவது ஆகும். ஆகவே, ஆக்க மருட்கை செயற்கையில் தோன்றுவது ஆகும். அரும்பொருள் விளைக்கும் வியப்பாகும். வானவூர்தி, பேசும்படம், போல்வன ஆக்க மருட்கை என்பார்”⁴⁴ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அச்சம் என்னும் மெய்ப்பாடு

தடுமாற்ற உணர்வின்போது அச்சம் என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றுகின்றது. இவை நான்கு நிலைக்களன்களை உடையது ஆகும். அவற்றை,

“அணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் இறையெனப்
பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே”⁴⁵

என்னும் நூற்பா விளக்குகின்றது.

அணங்கு

அணங்காவன எதிர்ப்பட்டாரை வருத்தும் பேய், பூதம் முதலியன. திருவள்ளுவரும் ‘அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ’ என்று அணங்கு என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளமை நோக்கத்தக்கதாகும்.

“மையல் வேழம் மடங்கலின் நெறிதர
உய்விடம் அறிவேம் ஆகி ஓய்யெனத்
திருந்துகோல் எல்வளை தொழிப்ப நான்மறந்து
விதுப்டறு மனத்தேம் வினைத்தவற் பொருந்திச்
சூருறு மஞ்ஞையின் நடுங்கி”⁴⁶

என்ற குறிஞ்சிப்பாட்டின் பகுதியில் விலங்கினால் உண்டான அச்சத்தை அறிய முடிகிறது.

இயற்கைத் துன்பத்தினால் போராட்டங்கள் உண்டாவது தவிர்க்க முடியாதது ஆகும். இத்தகையச் சிக்கலான சூழ்நிலையில் ‘அச்சம்’ என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றுகின்றது. பின்வரும் பெரும்பாணாற்றுப்படையின் பாடற்பகுதி சிந்திக்கத்தக்கது.

“யானை தாக்கினும் அரவுமேற்செலினும்
நீள்நிற விசம்பின் வல்லேறு சினைப்பினும்
சூர்மகள் மாறா மறுபூண் வாழ்க்கை”⁴⁷

இதில் சூள், அரவு, யானை என்றவை பொருளாக அச்சம் பிறந்ததாகக் குறிப்பு உள்ளது. இவ்வாறே,

“ஒருஉ நீயொங்குந்தல் கொள்ளல்யாம் நின்னை
வெரு உதுங்காணுங் கடை”⁴⁸

என்ற கவித்தொகைப் பாடற்பகுதியில், கள்வர் பொருட்டு அச்சம் தோன்றியதாகக் குறிப்பு உள்ளது. இறை - அதாவது வேந்தன் பொருட்டு அச்சம் பிறப்பது உண்டு. அதற்குச் சான்றாக,

“எடுத்துமே னோக்குறின் வாழலே மென்னுங்
கருத்திற்கை கூப்பிப்பழகி - யெருத்திறைஞ்சிக்
கால்வண்ண மல்லாற் கடுமானோர்க் கோதையை
மேல்வண்ணங் கண்டறியா வேந்து”⁴⁹

என்ற இலக்கண விளக்கப் பழம்பாடலைக்கருத்தில் கொள்ள முடிகிறது.

‘புலவிப்பொருளாக அச்சம் பிறந்ததாகக் கவித்தொகையில் குறிப்பு உண்டு’⁵⁰. இம்மேற்கோள்களின் மூலம் அச்சம் என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றும் பல்வேறு நிலைக்களன்களை அறிய முடிகிறது.

பெருமிதம் என்னும் மெய்ப்பாடு

மெய்ப்பாடுகளுள் ஆறாவதாக வைத்து எண்ணப்படுவது பெருமிதம் ஆகும். கல்வி, தறுகண், புகழ்மை, கொடை என்ற நான்கின் அடிப்படையில் பெருமிதம் என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றுகிறது. பெருமிதம் என்பது பண்புடையவர்கள் மாட்டே நிகழக்கூடிய மெய்ப்பாடு ஆகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“கல்வி தறுகண் புகழ்மை கொடையெனச்
சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே” ⁵¹

எனக்கட்டுகின்றார். அதாவது கல்வியும், தறுகண்மையும், புகழும், கொடையும் என்னும் நான்கும் பற்றிப் பெருமிதம் பிறக்கும். பெருமிதம் என்பது தன்னைப் பெரியவனாக மதித்தல் எனக்கருதும் இளம்பூரணரின் கருத்தினையும் இங்குக் கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

கல்வி

கல்வி என்பது தவம் முதலாகிய வித்தையாகும். கல்வியின் காரணமாகத் தோன்றும் பெருமிதத்தை ,

“வல்லார்முன் சொல்வல்லேன் என்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டியவன்” ⁵²

என்ற கவித்தொகைப்பாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

தறுகண்

தறுகண் என்பது அஞ்சத்தக்கன கண்டவிடத்து அஞ்சாமை. அதாவது உள்ளத்து உறுதியாகிய வீரம் ஆகும்.

“அடன் மாமேல் ஆற்றுவன் என்னை மடன்மாயேன்
மன்றம் படர்வித்தவன்” ⁵³

என்று வீரத்தினால் தோன்றிய பெருமிதத்தினைக் கவித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.

புகழ்மை

இசைமையெனக் கொண்டு ‘இசைமை’ என்பது இன்பமும் துன்பமும் பொருளும் இறப்பப்பயப்பினும் பழியொடு செய்யாமையாகிய புகழ்ச்சித்திறம் என்று குறிப்பிடுவர் பேராசிரியர். ‘ஈதல் இசைபட வாழ்தல்’ எனத் தொடங்கும் திருக்குறளில் வரும் இசை என்பது புகழைக் குறித்தல் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும். அகநானூறு,

“கழியாக்காதலராயினுஞ் சான்றோர்
பழியொடு வருஉம் இன்பம்”⁵⁴

என்று கூறுவது புகழ் பற்றியச் சுவையே ஆகும்.

கொடை

கொடை என்பது உயிர், உடம்பு, உறுப்பு முதலிய எல்லாப் பொருளையும் கொடுத்தலாகிய வன்மைத்திறம் எனப்படுகிறது. இதனைக்கவித்தொகை,

“வையம் புரவூக்கும் உள்ளத்தேன் என்னை விரவூக்கும்
இன்னா இடும்பை செய்தாள்”⁵⁵

என்றவாறு குறிப்பிடுகின்றது. மேற்சொல்லப்பட்ட நான்கும் தன்கண் தோன்றிய பொருள் பற்றி வரும் என்பது பேராசிரியரின் கருத்து என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வெகுளி என்னும் மெய்ப்பாடு

தொல்காப்பியர் நிரல்முறையான் கூறிய எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுள் ழுவாதாக இடம்பெறுவது வெகுளியாகும். பிறர் தம் கருத்துகளைப் புறக்கணிக்கும் போதும், தீமைகளைக்காணும் போதும் வெகுளி என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றுகிறது. உறுப்பறை, குடிகோள், அலை, கொலை என்ற நான்கு நிலைக்களன்கள் காரணமாக இது தோன்றும் என்பதனை,

“உறுப்பறை குடிகோள் அலை கொலை என்ற
வெறுட்ப வந்த வெகுளி நான்கே”⁵⁵

என்ற நூற்பா விளக்குகின்றது.

உறுப்பறை

உறுப்பறை என்பது மனிதனது அங்கங்களை அறுத்தல் என்பதாகும். பேராசிரியர் உறுப்பறையென்பது கைக்குறைத்தலுங்கண் குறைத்தலும் முதலாயின என்று குறிப்பிடுவர். இதன் காரணமாகவும் வெகுளி தோன்றும் என்பதைக் கவித்தொகைப்பாடல் வரி,

“முறஞ்செவி மறைப்பாய்வு முரண் செய்த புலிசெற்று”⁵⁷

என்று குறிப்பிடுகிறது.

குடிகோள்

குடிகோள் என்பதற்கு இளம்பூரணர், ‘கீழ் வாழ்வாரை நலிதல்’ என்று பொருள் உரைப்பார். பேராசிரியரோ, குடிகோள் என்பது தாரமுஞ் கற்றமும் குடிப்பிறப்பும் முதலாயவற்றுக்கு கேடு துழ்தல் என்று குறிப்பிடுவார். மேற்குறிப்பிட்ட காரணங்கள் பொருட்டும் வெகுளி தோன்றும் என்பதைப் பின்வரும் பகுதி,

“நின்மகன் படையழிந்து மாறினன் என்று பலர் கூற
மண்டமர்க் குடைந்தனாயின் உண்டவென்
முலையறுத்திடுவென் யானெனச் சினை இ”⁵⁸

எனக்குறிக்கின்றது. இதில் ஒருதாய் சினங்கொண்டதாகக் குறிப்பு உள்ளது. இது குடிகோள் பற்றி வந்த வெகுளி என்னும் மெய்ப்பாடு எனக்கொள்ள முடிகிறது.

அலை

“வரிவயம் பொருத வயக்களிறு போல
இன்னும் மாறாது சினனே”⁵⁹

என்பதனுள் அலைபற்றிச் சினம் பிறந்தமை பற்றிய குறிப்பு உள்ளது.

கொலை

கொலை என்பது கொல்லுதல். பேராசிரியர், கொலை என்பது அறிவும், புகழும் முதலாயினவற்றைக் கொன்றுரைத்தல் என்பார். இதனை,

“உறுதுப்பு அஞ்சாது உடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை”⁶⁰

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடற்பகுதி கொலைப்பொருளாக வெகுளிச்சுவை பிறப்பதைச் கூட்டுகிறது.

உவகை என்னும் மெய்ப்பாடு

செல்வம், புலன், புணர்வு, விளையாட்டு என்ற நான்கும் உவகை என்ற மெய்ப்பாட்டுப் பொருளாம் என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

“செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டென
அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே”⁶¹

என்று குறிப்பிடுகின்றார். உலக வாழ்க்கையில் பிறரது துன்பத்தினைக்கண்டு கீழ்மக்கள் அடையும் போலி மகிழ்ச்சி உண்மையான உவகையாகாது என அறிவுறுத்தும் நோக்கத்துடன் ‘அல்லல்’⁶² நீத்த உவகை எனத் தொல்காப்பியர் அடைகொடுத்துக் கூறியுள்ளார் எனக் கூறமுடிகிறது.

செல்வம்

செல்வம் என்பது நுகர்ச்சி. திரு அல்லது ஆக்கத்தின் பெருக்கம் செல்வம் ஆகும் என்பதை,

“உரனுடைய உள்ளத்தை செய்பொருண் முற்றிய
வளமையானாகும் பொருளிது வென்பாய்”⁶³

என்ற கவித்தொகைப்பாடல்களின் மூலம் செல்வப் பொருளாக உவகை பிறந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

புலன்

புலன் என்றது கல்வி கற்றதன் பயனாக உண்டாகும் அறிவுடைமை ஆகும். இஃது அறிவின் காரணமாக உண்டாகும் அகமலர்ச்சியையும் குறிக்கும்.

“பெண்டிர் நலம்வெளவித் தண்சாரல் தாதுண்ணும்
வண்டின் துறப்பான் மலை” ⁶⁴

என்பது அறிவுப் பொருளாக உவகை பிறந்ததாகச் சூட்டுகிறது.

புணர்வு

அன்போடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற் காம்புபுணர்ச்சி ஆகும் என்பதை,

“தொடிக்கண் வடுக்கொள முயங்கினள்
வடிப்புறு நாம்பின் தீவிய மொழிந்தே” ⁶⁵

என்ற அகநானூற்றுப் பாடற்பகுதி உணர்த்துகிறது.

விளையாட்டு

பேராசிரியர் விளையாட்டு என்பது ஆறும்குளனும், காவுமாடி பதியிகந்து வருதல் என்றுரைப்பர்.

“ஐவகை வருபுனல் ஆடல் இனிதுகொல்
செவ்வேற்கோ குன்ற நுகர்தல் இனிதுகொல்
நெடுமாடக் கூடற் இயல்பு.” ⁶⁶

என்றும்,

“யாறும் குளனும் காவும் ஆடிப்
பதியிகந்து நுகர்தலும் உரிய என்ப” ⁶⁷

என்றும் வரும் சங்க இலக்கியப்பாடற் வரிகளில் விளையாட்டுக் காரணமாகப் பிறக்கும் உவகை பற்றிய குறிப்புள்ளது.

பிற மெய்ப்பாடுகள்

முன்னர்க்கண்ட எண்வகை மெய்ப்பாடுகளே அல்லாமல் பிற மெய்ப்பாடுகளும் உள்ளன. உடைமை என்னும் மெய்ப்பாடு தொடங்கி நடுக்கம் ஈறாக உள்ள முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாடுகளைத் தொல்காப்பியர்,

“ஆங்கவை ஒருபால் ஆக ஒருபால்
உடைமை இன்புறல் நடுவுநிலையுநளல்
தன்மை அடக்கம் வரைதல் அன்பெனா அக்
கைம்மிகல் நலிதல் சூழ்ச்சி வாழ்த்தல்
நாணல் துஞ்சல் அரற்றுக் கனவெனா அ
முனிதல் நினைதல் வெருதல் மடிமை
கருதல் ஆராய்ச்சி விரைவுயிர்ப் பெனா அக்
கையாறிடுக்கண் பொச்சாப்புப் பொறாமை
வியர்த்தல் ஐயம் மிகைநடுக்கெனா அ
அவையும் உளவே அவையலங்கடையே”⁶⁸

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவை முப்பத்திரண்டும் நகை முதல் உவகை ஈறாகக் குறிப்பிட்ட முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாடுகளைப் போன்று அகத்திற்கும், புறத்திற்கும் பொதுவாக நிகழ்வனவே ஆகும். உலக வழக்கன்றி, நாடக வழக்கிலும் இம் மெய்ப்பாடுகள் இடம் பெறுகின்றன.

உடைமை

உடைமை என்பது செல்வம் எனக்கொள்ளலாம். செல்வ நுகர்ச்சி உவகைக்குப் பொருளாவதுண்டு. ஆனால் அச்செல்வத்தை நுகராமல், அதனை எண்ணி இன்புறுவதாலும் உவகை தோன்றும். இத்தகைய பற்றுள்ளம் சார்ந்த மெய்ப்பாட்டினை,

“நெடுநல்யானையும் தேரும் மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாமென்று
உறுதுப் பஞ்சாது.”⁶⁹

என்னும் பாடல்வரிகளால் உணரமுடிகின்றது.

இன்புறல்

“கொடுத்துப்படு நன்கலம் எடுத்துக்கொண்டாங்கு” ⁷⁰

என்னும் அடி, இன்புறல் என்னும் மெய்ப்பாட்டை விளக்குகின்றது. கையிலிருந்து தவறி விழுந்த அணிகலனை மீண்டும் தேடிக்கண்டெடுத்தபோது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியாகிய இன்புறலை இவ்வடி குறிப்பிடுகின்றது.

நடுவுநிலை

நடுவுநிலை என்பது கவையுள் ஒன்றாகும். இது சாந்தம் என்னும் வடமொழிக்கோட்பாடாகும். நாடக நிலையுள் இச்சமநிலை பேசப்பெறுவதுண்டு.

“நெஞ்சாந்தெறியினும் செத்தினும் போழினும்
நெஞ்சோர்ந்தோடா நிலைமை” ⁷¹

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்தும் நடுவுநிலை என்பது காம, வெகுளி, மயக்கம் நீக்கினோரிடம் நிகழ்வது ஆகும். இதனை இளம்பூரணர் ஒரு மருங்கு ஓடாது நிகழும் மனநிகழ்ச்சி என்கிறார். இந்நிலை,

“சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி” ⁷²

எனத் திருக்குறளில் பேசப்பெறுகிறது.

அருள்

அருள் எனப்படுவது, எல்லா உயிர்க்கும் அளிசெய்தல். அதாவது கருணை செய்தல் ஆகும். இது கவித்தொகையில்,

“அரிதா அறனெய்தி அருளியோர்க்களித்தலும்” ⁷³

எனப் பேசப்பெறுகிறது. அன்பு என்பது தம்முடன் தொடர்புடையார் மாட்டுச்செலுத்துவது. அருள் என்பது தம்முடன் தொடர்புடையார் மாட்டும், தொடர்பில்லா மாட்டும் செலுத்துவது ஆகும்.

தன்மை

ஒரு பொருளின் இயல்பினை எடுத்துக்கூறுவது தன்மையென்னும் மெய்ப்பாடாகும். தன்மையென்னும் மெய்ப்பாட்டினை,

“காயாம்பூக் கண்ணிக் கருத்துவராதையை
மேயும் நிரை முன்னர்க் கோலுன்றி நின்றாயோர்
ஆயனையல்லை” ⁷⁴

என்னும் கவித்தொகையடிகள் விளக்குகின்றன. காயாம்பூவால் ஆன மாலையைச்சூடி, கரிய ஆடையை உடுத்தி, கோல்கொண்டு நிரை மேய்க்கும் கண்ணனின் இயல்பினை இவ்வடிகள் விளக்குகின்றன.

அடக்கம்

அடக்கம் என்பது உயர்ந்தோர் முன் அடங்கியொழுகும் ஒழுக்கம் ஆகும். அவை பணிந்த மொழியும், தணிந்த நடையும், தானை மடக்கலும், வாய்புதைத்தலும் முதலாயின ஆகும். அடக்கம் என்பதற்கு,

“நிலையின் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பொரிது” ⁷⁵

என்ற திருக்குறளைப் பொருளாக்கலாம்.

வரைதல்

செய்யத்தகுவனவும், தவிர்க்கத்தகுவனவும் வரைந்து ஒழுகும் ஒழுக்கமாகும். அதாவது காப்பன காத்தும், கடிவன கடிந்தும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் ஆகும்.

“பெண்விழைந்து பின்செலினும் தன்செலவிற்குன்றாமை
கண்விழைந்து கையுறினுங் காதல் பொருட்கின்மை” ⁷⁶

இதன்கண் முறைபிறழ்ந்து தன்னைச் சேரவிரும்பும் பெண்ணைச் சேராமையும் தன் இடம் தேடிவந்து கைப்பட்டாலும் பிறன் பொருளிடத்தே விருப்பில்லாதிருத்தலும் ஆகியன சொல்லப்பட்டமையால் வரைவு ஆயிற்று எனலாம். நானுவரையிறத்தலும் முன் உவந்து பலவும் வெறுத்த விலக்கலுமாகும் மனநிலையாகும். இது காதலின் எழுவது என்றும் உரைப்பர். இவை ஒழுக்கம் உள்ளவர்களுக்கு உயர்வைத் தருவதால், உயிரைவிட மேலாய்க்கருத வேண்டும் என்கின்றனர் முன்னோர்கள். முறையான இன்பத்தினை நாடினால் இன்பம் கிடைக்க வாய்ப்புண்டு. ஆனால், முறையற்ற இன்பம் நாடுவோர்க்குத் துன்பம் கிடைப்பது உறுதி. இதனை, எண்ணிச் செயல்பட்டால் துன்பம் மனிதனை அணுகாது என்பதை உணர்த்த விரும்பிய பாரதிதாசனும்,

“கண்ணான மனைவியிடம் திரைப்படம் பார்த்திடக்
கருதினென் என்ற புளுகிக்
கந்தனே ஒரு மங்கை வாச்சொன்ன நள்ளிரவில்.....
அண்டின் விரைவினிற் போனதோர் போக்கிலே
வள்ளென்ற தொருநாய் தன் உள்ளங்கலங்கினான்
வந்து வீழ்ந்தனன் வீட்டிலே” ⁷⁷

என்றவாறு சித்திரிக்கிறார்.

அன்பு

அன்பு என்பது அருட்கு முதலாகி மனத்தின் நிகழும் நேயம் ஆகும். இது பயின்றார் மாட்டுச் செய்யும் காதல் என்பர் இளம்பூரணர்.

“அறம்நிலை பெற்றோர் அனையேன் அதன்தலை
டொலந்தொடிப் புதல்வனும் பொய்தல் கற்றனன்
வினையும் வேறுபுலத்து இலனே நினையின்
யாதனின் பிரிவாம் மடந்தை
காதல் தானும் கடலினும் பெரிதே” ⁷⁸

என்னும் பாடல், அன்பு என்ற மெய்ப்பாட்டினை விளக்குகின்றது. இவ்வுலகத்தில் இன்பமாய் வாழ்பவர்களின் உயர்வுக்குக் காரணமாக விளங்குவது அனைவரிடமும் அன்பு செலுத்தி வாழும் உயர்ந்த வாழ்க்கையே ஆகும்.. இதனையே வள்ளுவரும்,

“அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும்தாழ் ஆர்வவர்
புன்கணீர் பூசல் தரும்” (குறள்-71)

எனக் குறிப்பிடுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

கைம்மிகல்

கைம்மிகல் என்பது, குற்றமாயினும், குணமாயினும் அளவின் மிகுதல். 'கை' என்பது அளவு என்பதனைக் குறிக்கும் ஓர் இடைச்சொல் ஆகும்.

“துன்பம் துணையாக நாடினதுவல்லது
இன்பமும் உண்டோ எமக்கு”⁷⁹

என்னும் கவித்தொகை அடிகள் காதல் கைம்மிகல் என்ற மெய்ப்பாட்டினை விளக்குகின்றன. தலைவன் பாலை நிலத்தின் வழியே பொருள் தேடச்செல்ல எண்ணுகின்றான். தலைவி பாலையின் கொடுமையால் துன்புறுவாள் என்று கருதி, அவளை உடன் அழைத்துச் செல்வதைத் தவிர்க்கின்றான். ஆனால் தலைவி, அன்பு மீதார்ந்த நிலையில் துன்பத்திற்குத் துணையாக எம்மையும் அழைத்துச்செல்வாள். அதுவே எமக்கு இன்பம் தரும் செயலாகும் என்று குறிப்பிடுகின்றாள். இது காதல் கைம்மிகலை வெளிப்படுத்துகின்றது. கம்பராமாயணத்தில் இராமனைப் பிரியும் நிலை வரும்போது 'நின்பிரிவினும் கடுமோ பெருங்காடு' என்னும் சீதையின் கூற்று ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கது.

நலிதல்

பிறரை நெருக்குதல், அது மக்களிடம் நிகழக்கூடியவை ஆகும்.

“பகை நலியப்பாசறையுணான்”⁸⁰

என்ற பாடலடியில் நலிதற் குறிப்புள்ளது. நலிதல், மெலிதல் அதாவது, வலியழிவு என்பர் இளம்பூரணர்.

தூழ்ச்சி

தூழ்ச்சி என்பது எண்ணம் ஆகும்.

“விறன்மலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரம்
சொல்லா திறப்பத் துணிந்தனர்க்கொரு பொருள்
சொல்வதுடையேன் கேண்மின்மற்றை இய”⁸¹

என்னும் அடிகள் தூழ்ச்சி என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றக் கூறியதை விளக்குகின்றன. இக்குறிப்புப் பின்னாளில்,

“தூழ்வார் கண்ணாக ஒழுகலான் மன்னவன்
தூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொள்ளல்”⁸²

என்ற திருக்குறளில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன்கண் சூழ்ந்து கொளல் (ஆராய்ந்து தனக்குத் துணையாய்க் கொள்க) என்பது தூழ்ச்சி ஆயிற்று. மனத்தடுமாற்றம் அல்லது காதல் கைகூடாதவழி ஆராய்தல் என்றும் கூறுவர். துன்பம் என்பது வாராத வண்ணம் முன்னதாகவே தெரிந்து காக்கின்ற தன்மை உடையவரைத் தெரிந்து துணையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதனைச் சங்கச் சான்றோர்கள் அறிவுறுத்திச் சென்றுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும்.

வாழ்த்தல்

வாழ்த்துதல் என்பது பிறனை வாழ்த்துதல் என்பர் இளம்பூரணர்.

“வாழியாதன் வாழி”⁸³

என்ற ஐங்குறுநூற்றுத்தொடர் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகிறது.

நாணுதல்

தமக்குப் பழி வருவது குறித்து அஞ்சுவதால் தோன்றும் மெய்ப்பாட்டினை நாணுதல் எனலாம்.

“பிறர்பழியும் தம்பழியும் நாணுவர் நாணுக்
குறைபதி என்னு முலகு”⁸⁴

என்னும் திருக்குறளை இதற்குச் சான்று காட்டமுடிகிறது. பொருந்தாத புறஞ்செயல்களில் ஒழுகாது ஒதுங்கி நாணுதல் நாணம் எனப்படும். நாணம் பண்பாட்டுக் குணமாகும். என்று கூறுவர் ஞ.தேவநேயன்⁸⁵.

“உயிரினும் சிறந்த நாணும்”⁸⁶

என்று நற்றிணையும் நாணத்தின் சிறப்பினைப்போற்றுகின்றது.

துஞ்சல்

துஞ்சல் என்பது உறக்கமாகும். அது நடந்து வருகின்றவனிடம் விளங்கத் தோன்றுதலின் மெய்ப்பாடெனப்பட்டது.

“..... முனிவின்றி
நனந்தலை யுலகமும் துஞ்சும்”⁸⁷

என்ற குறுந்தொகை அடியின் மூலம் தலைவி தோழியிடம் தான் மாட்டும் துயிலா திருந்தமையைக் கூறும் கூற்றில் இதனை அறிய முடிகின்றது.

அரற்றுதல்

அரற்றுதல் என்பது உறக்கத்தின்கண் வரும் வாய்ச்சோர்வு ஆகும்.

‘விடு மருப்பியாணை விலங்கு தேர்க்கோடும்
நெடுமலை வெஞ்சுரம் போகி நடுநின்று
செய்பொருள் முற்றுமளவு” (சுலி - 24)⁸⁸

என்னும் கவித்தொகையடிகள், பொருள்வயிற் பிரிகின்ற தலைவன், கனவில் அதனை நினைத்துப் புலம்பியதைக் கேட்டதலைவி வருத்தத்துடன் தோழியிடம் கூறியதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இதில் அரற்றுதல் என்னும் மெய்ப்பாடு கட்டப்பட்டுள்ளது. காதல் மிகுதியால் தலைமக்கள் கனவுகண்டு அரற்றுவதும் அகத்திணையில் கட்டப்பெறும் ஒரு வகையான மெய்ப்பாடாகும்.

கனவுநிலை

கனவுநிலை என்பது கனவு காணுதல் ஆகும். கனவென்பது வாய்வெருதல். அதனால் உள்ளத்துள் நிகழ்கின்றதொன்று உண்டு என்று அறியப்படும். கனவு என்று சொல்லப்படுவது ஓர் அழகிய, இனிய இயல்புடையது என்பதனை,

“கனவெனப்பட்டதோர் காரிகை நீர்த்தே”⁸⁹

எனக்கவித்தொகை வரி கூறுகிறது. ஆயினும் கனவுகள் சில அச்ச உணர்வையும் தரும். கனவுகளில் நற்கனவுகள், தீயகனவுகள் என இரு வகைகளுண்டு. கனவுகள் உளநோயால் தோன்றுகின்றன என்பர்⁹⁰. இலக்கியத்தில் சித்திரிக்கப்பெறும் கனவுகள் நம்பிக்கைகளை வெளிப்படுத்துவனவாகவும், நடக்கப்போவதை முன்னரே உணர்த்தும் உத்தியின் பாற்பட்டவையுமாகும். பட்டினத்தார், வாழ்வின் நிழற்கோலத்தைப் ‘பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கனவாய்ப் போனதுவே’⁹¹ எனச்சொல்கின்றார்.

முனிதல்

‘பெரிதழிந்தெவை கேளாய் நினையினை நீ நனி’⁹² என்னும் நற்றிணையடி முனிதல் என்னும் மெய்ப்பாட்டினை விளக்குகின்றது. இதில் தலைவி இற்செறிக்கப்பட்ட நிலையிலும் தலைவன் வந்து இன்னும் ஏன் மணம் செய்துகொள்ளவில்லை என்னும் கருத்தில் அவனிடம் கோபம் கொள்ளும் மெய்ப்பாடு வெளிப்படுகிறது.

நினைதல்

“கடைக்கண்ணாற் கொல்வான் போல் நோக்கி நகைக்கூட்டம்

செய்தான் அக் கள்வன் மகன்”⁹³

என்னும் அடிகள், கடைக்கண்ணால் நோக்கி நகை செய்து கள்வன் போன்று தலைவன் செய்தசெயலை நினைத்து , தலைவி தோழியிடம் குறிப்பிட்டதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இது முன்பு நடந்த செயலை நினைவூட்டியதால் நினைதல் என்னும் மெய்ப்பாடாயிற்று.

வெருஉதல்

அச்சம் போல கதூஉமென (விரைவாகத்) தோன்றி மறைவதோர் குறிப்பு வெருஉதல் ஆகும். இதனைத் துணுக்குறுதல் என்று கூறுவர் இளம்பூரணர்,

“ஒருஉநீ எங்கூந்தல் கொள்ளல்யாம் நின்னை
வெருஉதுங் காணுங் கடை” ⁹⁴

என்ற கலிப்பாடல்களில் ‘வெருஉதல்’ என்னும் மெய்ப்பாடு வந்துள்ளமை அறிய முடிகிறது.

மடிமை

மடிமை என்பது சோம்புதல் . இச்சோம்புதல் குறித்த,

“மடிமை குடிமைக்கண் தங்கின்தன் ஒன்னார்க்
கடிமை புகுத்தி விடும்” ⁹⁵

என்ற குறளில் மடிமை என்னும் மெய்ப்பாடு வந்துள்ளமை காணமுடிகிறது.

கருதல்

கருதல் என்பதைக் குறிப்பு என்பர் இளம்பூரணர். குறிப்பு என்னும் மெய்ப்பாட்டினைத் தொல்காப்பியர்,

“நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம்படுத்தற்குக்
கூட்டியுரைக்கும் குறிப்புரையாகும்” ⁹⁶

என்றும் ,

“குறிப்பே குறித்தது கொள்ளுமாயின்
ஆங்கவை நிகழும் என்மனார் புலவர்”⁹⁷

என்றும் சுட்டியுள்ளார். ஆகவே, எல்லா விருப்பத்தையும் உரைகளால் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுதல் நாகரிகம் அன்று. அது மக்களின் பொது இயல்பாகும். குறிப்பாலுணர்த்த வேண்டியவற்றை வெளிப்படையாகக் கூறினால் குற்றமுண்டாகலாம். மலரினும் மெல்லிய காமவுணர்வினை அதன் செவ்வியறிந்தே தலைப்படுதல் வேண்டும். தம் கருத்தை வெளிப்படையாகக்கூறத்தடையாகும் ஆண், பெண் இயல்புகளும் உண்டு. இதனை உணர்ந்த சங்கப்புலவர்கள் தலைமக்களின் இருவேறுபட்ட இயல்புகளை எடுத்துக்கூறி, அவை காரணமாகவே அவர்தம் விருப்பத்தைக் குறிப்பாக வெளிப்படுத்துமாறும் செய்யுட்களைப் படைத்துள்ளனர்.

ஆராய்ச்சி

ஒரு பொருளின் இயல்பினை நோக்க முயலும் முயற்சியும், தெரிதல், தேர்தல், நாடல் என்பனவும் ஆராய்ச்சி என்பதனைக் குறிக்கும். இக்குறிப்புப் பிற்காலத்தில்,

“நன்மையும் தீமையும் நாடிநலம்புரிந்த
தன்மையாள் ஆளப்படும்”⁹⁸

என்ற திருக்குறளில் விளக்கம் பெற்றது. எனவே , ஆராய்பவனைத் திவாகர நிகண்டு அறிஞன் எனப்போற்றுகிறது. மனிதனை, சிந்திக்கும் திறனால் விலங்குகளிடமிருந்து வேறுபடுத்திக்காட்டுவது ஆறாவது அறிவாகும். நாளுக்கு நாள் மனிதன் அறிவு விரிவடைந்து கொண்டிருக்கிறது. விண்ணையும், மண்ணையும் தன் ஆராய்ச்சியால் நாளும் மனிதன் துழாவித்துருவிக் கொண்டிருக்கிறான். ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் உள்ள இயற்கையறிவால் நன்மையும், தீமையும் ஆராய்ந்து செயல்பட வேண்டும். அனுபவத்தாலும், கல்வியாலும், கேள்வியாலும் எதனையும் ஆராய்ந்து செயல்படுவோர் எதனையும் எதிர்கொள்ளமுடியும் என முன்னோர் கருதியமை புலனாகிறது.

விரைவு

ஒரு செயலலைச் செய்ய எண்ணுபவன் , அச்செயல்களைக் காலம் தாழ்க்கின் அச்செயலின் பயன் கிடைக்காது எனக்கருதி முடிக்கத்துணியும் மனமகிழ்ச்சியே விரைவு என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

“கன்றமர் கறவை மான

முன்சமர் தெதிர்தன் தோழற்கு வருமே”⁹⁹

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்களின் மூலம் விரைவு என்னும் மெய்ப்பாட்டினை அறிய முடிகிறது.

உயிர்ப்பு

முன்பு விடும் அளவின்றி மூச்சுக்காற்றினை நீளவிடுதல் உயிர்ப்பு ஆகும்.

“ பாணாட்

பள்ளி யானையின் உயிர்த்தென்

உள்ளம் மின்னுந் தன்னுழையதுவே”¹⁰⁰

என்னும் குறுந்தொகையடிகளில் தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து வந்த பின்னரும் தன்னுள்ளம் அவனிடத்திருப்பதாகக் கூறுவதில் இம்மெய்ப்பாட்டை உணரமுடிகிறது.

கையாறு

கையாறு என்பது செயலற்ற நிலை ஆகும். இதனை, ‘கையாறு கடைக் கூட்டக்கலக்குறாஉம் பொழுது’¹⁰¹ என்னும் அடி விளக்குகின்றது. தலைவன் பிரிந்து சென்றான் எனினும், குறித்தகாலத்து அவன் வரவில்லை. எனவே, முன்பனிக்காலத்து ஏற்பட்ட வாடைக்காற்றால் தலைவி தான் இறந்துபடுவேனோ என்று எண்ணி, இதனை எங்ஙனம் தாங்குவேன் என்று கையாறு என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்ற உரைக்கின்றாள்.

இடுக்கண்

இடுக்கண் என்பதற்குத் துன்புறுதல் என்று பொருள். ‘கையாறு’ என்பதற்கும் இடுக்கண் என்பதற்கும் உரிய வேறுபாட்டைக்கூறும் அட்வர் என்னும் அறிஞர், ‘கையாறு என்பது இன்பம் பெறாமையால் வரும் துன்பம். இடுக்கண் என்பது துன்பம் வந்து உறுதல். கையாறு என்பது மனத்தின்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடு. இடுக்கண் என்பது மெய்யினும் தோன்றுவதோர் மெய்ப்பாடு என்கிறார்.¹⁰²

“நாடிலம் ஆகுதல் அறிதும் மன்னோ
விலவேறி பஞ்சுபோல
சேர்ப்பனொடு நகா அ உளங்கே”¹⁰³

என்னும் அடிகள் இடுக்கண் என்னும் மெய்ப்பாட்டினை வெளிப்படுத்துகின்றன.

வியர்த்தல்

வியர்த்தல் என்பது பொறாமை முதலாயின பற்றி மனம் புழுங்குதல். தன்மனத்தின் வெகுளி தோன்றி வழிப்பிறப்பதோர் மெய்ப்பாடு என்பர் இளம்பூரணர்.

“பொள்ளென வாங்கே புறம்பேரார் காலம்பார்த்
துள்வேர்ப்பர் ஒள்ளி யவர்”¹⁰⁴

என்ற குறளில் இம்மெய்ப்பாட்டினை அறியமுடிகிறது.

ஐயம்

ஒரு பொருளைக் கண்டவர் அப்பொருளை இதுவெனத்துனிய இயலாததால் அதன்கண் தோன்றுவது ஐயம் ஆகும். அத்தகைய ஐயம் நீக்கும் கருவிகளாக,

“வண்டே இழையே வள்ளிப் பூவே
கண்ணே அலமரல் இமைப்பே அச்சம் (என்று)
அன்னவை பிறவும் ஆங்கண் நிகழ
நின்றவை களையும் கருவி என்ப”¹⁰⁵

என்பனவற்றைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. ஒரு பொருள் மேல் இரு பொருட்டண்மை கருதிவரும் மனத்தடுமாற்றமும் ஐயம் ஆகும்.சேக்கிழார் தாம் இயற்றிய பெரியபுராணத்தில்,

“முன்னே வந்து எதிர்ந்தோன்றும் முருகனோ பெருகொளியால்
தன்னோரில் மாரனோ தார்மார்பின் விஞ்சையனோ
மின்னோர் செஞ்சடையண்ணல் மெய்யருள் பெற்றுடையவனோ
என்னே என் மனந்திரிந்த இவன் யாரோ என நினைத்தார்”¹⁰⁶

என்பாடிச் சுந்தரரைக்கண்டு அவரது தலைவி ஐயுற்றதாகச் சுட்டுகின்றார்.

நடுக்கம்

யாதானும் ஒரு பொருளை இழக்கின்றோமென வரும் மனநிகழ்ச்சி நடுக்கம் என்பர் இளம்பூரணர், இதற்கு,

“கொடுங்குழாய் துறக்குநர் அல்லர்
நடுங்குதல் காண்மார் நகைக்குறித்தனரே”¹⁰⁷

என்ற கலித்தொகைப்பாடற் பகுதியினைச்சான்று காட்டலாம்.

ஆகவே எள்ளல் முதலான 32 மெய்ப்பாடுகளும் உடைமை முதலான 32 மெய்ப்பாடுகளும் அகத்திற்கும், புறத்திற்கும் பொதுவானவை என்பது இளம்பூரணர், பேராசிரியர் கருத்தாகும். இங்குக்கூறிய இருவகை மெய்ப்பாடுகளும் பின்னர்க்கூறிய முப்பத்திரண்டனுக்கும் பேராசிரியர் சான்றுகள் காட்டவில்லை. வழக்கு நோக்கியும் , செய்யுள் நோக்கியும் கண்டு உணரப்படும் என்று கூறிவிட்டார்.

இங்குச் சொல்லப்பட்ட இவை, உலக வழக்கமாதலால் இவ்வழக்கே பற்றிய நாடக வழக்குள்ளும் கடியப்படா என்றும் கூறுவர் தொல்காப்பியர்.

“ஆங்கவை ஒருபாலாக ஒருபால்

உடைமை இன்புறல் நடுவுநிலையருளல்” 108

எனப்பெயர் மட்டும் கூறிச்சென்றுள்ளார். ஒவ்வொன்றின் தனி இலக்கணம் கூறவில்லை. இதற்கு அமைதி கூறவந்த பேராசிரியர், உடைமை முதலான சொற்களே அவற்றிற்குண்டான இலக்கணத்தையும் தந்து நின்றவின் வேறு இலக்கணம் கூறவேண்டாம் என்றார்.

இங்குச் சொல்லப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள் பற்றி அறிஞரிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. இம்மெய்ப்பாடுகள் தமிழுக்கே உரியனவா? வடமொழிக்கு உரியனவா. இவை தமிழ்ச் செய்யுட்கு என்றே தொல்காப்பியரால் ஆக்கப்பட்டனவா? வடமொழியைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டனவா?, இவையனைத்தும் நாடக வழக்கிற்கே வருவனவா? போன்ற வினாக்களுக்கு விடை கூற அறிஞர் பலர் முயன்றுள்ளனர். எப்படியாயினும் தொல்காப்பியர் கூறும் இம்மெய்ப்பாடுகளுக்கு உரையாசிரியர்கள் காட்டும் சான்றுகளைக் கொண்டு உற்று நோக்கினால், செய்யுள் உறுப்புகளில் மெய்ப்பாடும் ஒன்று என்பதைத் தெரிந்து உணரலாம். அதனால்தான் ‘மெய்ப்பாட்டியல்’ என்ற ஒரு தனி இயலினை வகுத்துரைத்தார் என்று கொள்வது பொருந்தும்.

முடிவுரை

மனிதன் உணர்ச்சிகளால் கட்டுப்பட்டவன். உணர்ச்சிகளை அகத்தில் உணர்கின்ற போது புறவயமாக உடலில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களே மெய்ப்பாடுகளாகும். உளவியல் நெறியில் மனிதனின் உணர்ச்சிகளைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ள இயல் மெய்ப்பாட்டியல் ஆகும். (மெய்ப்பாடுகள் எண்வகை என்றும், நிலைக்களன்கள் மூலம் பதினாறாகவும், முப்பத்திரண்டாகவும் விரியும் என்று தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ளமை புலப்படுகின்றது.) மெய்ப்பாட்டியல் என்பது தமிழ் நெறியைப் பின்பற்றிப் படைக்கப்பட்ட ஒன்றாகும் என்பதும் அம்மெய்ப்பாடுகள் தோன்ற பல்வேறு நிலைக்களன்கள் காரணமாகின்றன என்பதும், இவ்வியல் உணர்த்திய செய்திகளாக அமைந்துள்ளன. அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் மெய்ப்பாடு ஓர் இன்றியமையாத இடம் பெற்றுள்ளமையும் அறிய முடிகின்றது. தலைமக்களின் உணர்ச்சிகளை உள்வாங்கி, அவற்றை அவர்கள் வாயிலாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ள

பாங்கு மிகவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. மெய்ப்பாடுகளைப் பயன்படுத்திய முறையும், அதனை வெளிப்படுத்தியுள்ள திறனும் சங்ககாலப் புலவர்களின் சிந்தனை ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றன எனக் கூறமுடிகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. திருவாசகம் ,திருவம்மாளை, பா.8.
2. சிலம்பு ஊர்காண் காதை, அ.ள். 39-51.
3. தொல்., பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல்,நூ.275.
4. இளம்பூரணர், தொல்.,பொருள். மெய்ப்பாட்டியல், ப.1.
5. பேராசிரியர், தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், ப.1.
6. மேலது, ப.40.
7. சோமசுந்தர பாரதியார், தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், ப.18.
8. சுப்புரெட்டியார், கவிதையனுபவம், ப.101.
9. மேலது, ப.98.
10. தொல்.,பொருள்., செய்யுளியியல், நூ.310.
11. தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், நூ.247.
12. சீவகசிந்தாமணி, பா.2825.
13. இளம்பூரணர்., தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், ப.3.
14. தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், நூ.245.
15. மேலது நூ.246.
16. சுப்புரெட்டியார். கவிதையனுபவம் , ப.101.
17. தொல்.,பொருள் மெய்ப்பாட்டியல், நூ. 248.
18. மேலது , பா.66.
19. கலித்தொகை பா.61.
20. மேலது , பா.13.
21. அகநானூறு, பா.248.
22. குறுந்தொகை, பா.168.
23. அகநானூறு பா.121.
24. தொல்.,பொருள்.,மெய்ப்பாட்டியல், நூ. 249.
25. புறநானூறு, பா.255.
26. மேற்படி, பா.19.
27. கலித்தொகை, பா.139.
28. புறநானூறு, பா.164.
29. தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், நூ. 250.

30. புறநானூறு, பா.243.
31. நாலடி, பா.14.
32. ந.கப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை. ப.265.
33. குறுந்தொகை, பா.158.
34. மேலது, பா.128.
35. மேலது, பா.328.
36. புறநானூறு, பா.239.
37. தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், நூ. 251.
38. அகநானூறு, பா.82.
39. மேலது, பா.82.
40. மேலது, பா.384.
41. குறுந்தொகை, பா.3.
42. பேராசிரியர், தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், ப.12.
43. புறநானூறு, பா.5.
44. கப்புரெட்டியார் , கவிதையனுபவம், ப.65.
45. தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், நூ.252.
46. கவித்தொகை பா. 165–169.
47. பெரும்பாணாற்றுப்படை, அ.ள்.134–136.
48. கவித்தொகை, பா.86.
49. மேலது, பா.86.
50. பேராசிரியர், தொல்.,பொருள்., ப.14.
51. தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், நூ.253.
52. கவித்தொகை , பா.141.
53. மேலது , பா.142.
54. அகநானூறு, பா.112.
55. கவித்தொகை, பா.141.
56. தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், நூ. 254.
57. கவித்தொகை, பா.52.
58. புறநானூறு, பா.278.
59. மேலது, பா.100.
60. மேலது, பா.72.

61. தொல்.,பொருள்.,மெய்ப்பாட்டியல், நூ. 259.
62. இளம்பூரணர், தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், ப.12.
63. கவித்தொகை, பா.12.
64. மேலது, பா.40.
65. அகநானூறு, பா.142.
66. பரிபாடல் , பா.118.
67. தொல்.,பொருள்., கற்பியல், நூ.88.
68. தொல்.,பொருள்., மெய்ப்பாட்டியல், நூ.254.
69. புறநானூறு, பா.72.
70. நற்., பா.182.
71. சீவகசிந்தாமணி, 2825.
72. குறள், எண்.118.
73. கவித்தொகை, பா.11.
74. மேலது, பா.108.
75. குறள் , எண்.124.
76. திரிகடுகம், பா.29.
77. பாரதிதாசன் கவிதைகள்,தலைப்பு, பா.59.
78. நற்., பா.78.
79. கவித்தொகை, பா.6.
80. நெடுநெல்வாடை, பா.132.
81. கவித்தொகை, பா.8.
82. குறள், எண்.445.
83. ஐங்குறுநூறு, பா.85.
84. குறள், எண்.1015.
85. ஞா.தேவநேயன், பண்டைத்தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.225.
86. நற்., பா.17.
87. குறுந்தொகை, பா.6.
88. கவித்தொகை, பா.24.
89. மேலது, பா.92.
90. Helson, Harry, Theoretical Foundations of Psychology, P.209.
91. க.திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப.297.

92. நற், பா.253
93. கவித்தொகை, பா.51
94. மேலது, பா.37
95. குறள்,எண்.603
96. தொல்.,பொருள்.,களவியல், நூ.93
97. மேலது, நூ.94
98. குறள், எண்.511
99. புறநானூறு, பா.275
100. குறுந்தொகை, பா.142
101. கவித்தொகை, பா.31
102. C.Coleman James, Psychology and Effective Behaviour, P.25
103. நற்றிணை, பா.299.
104. குறள், எண்.487.
105. தொல்.,பொருள்.,களவியல், நூ.92.
106. சேக்கிழார் பெரியபுராணம் , பா.140.
107. கவித்தொகை, பா.13.
108. தொல்.,பொருள்.,மெய்ப்பாட்டியல் , நூ.260.

இயல் இரண்டு

சங்க நூல்களின் அமைப்பும் சிறப்பும்

இயல் - 2

சங்க நூல்களின் அமைப்பும் சிறப்பும்

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியங்களுள் சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் பழமைமிக்கன. சங்கப்பாடல்கள் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு தழுவிலைகளில் பாடப்பட்டவை. இவற்றுள் அகம், புறம், அகப்புறம் பற்றிய பாடல்கள் உள்ளன. அகம் என்பதற்கு இளம்பூரணர், 'அகப்பொருளாவது போகநுகர்ச்சியாகலான் அதனான் ஆய பயன்தானே அறிதலின் அகம் என்றார்'¹ என விளக்கம் தருகிறார். நச்சினார்க்கினியர் 'ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்தபேரின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப்புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார்'² எனக் கூறுகின்றார். புறம் என்பதற்கு, 'புறப்பொருளாவது, மறஞ்செய்தலும், அறஞ்செய்தலும் ஆகலான் அவற்றான் ஆய பயன் பிறர்க்குப் புலனாதலின் புறம்'³ என்று இளம்பூரணர் மொழிவர். நச்சினார்க்கினியர் 'ஒத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லார்க்கும் உய்த்துணரப்படுதலானும், இவை இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும், அவை புறமெனப்படும்'⁴ என்று விளக்குவர். இவற்றால் அகம் என்பது உள்ளத்து உணர்வே நுகர்ந்து துய்க்கக்கூடிய அளவில் இருப்பது என்பதையும், புறமாவது எல்லோரும் துய்த்துணரக்கூடிய வகையில் அமைவது என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

எட்டுத்தொகை நூல்கள்

எட்டுத்தொகை நூல்கள் எவையெவை என்பதை,

"நற்றிணை நல்லகுறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு

ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஒங்கு பரிபாடல்

கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியொடு அகம்புறம் என்று

இத்திறத்த எட்டுத்தொகை"⁵

என்று பழைய வெண்பா எடுத்துரைக்கிறது. 'எட்டுத்தொகையில் 2352 தனிநிலைச்செய்யுட்கள் அமைந்துள்ளன. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களைச் சேர்ப்பின் 2358 என்க'⁶ என்று எட்டுத்தொகையிலுள்ள மொத்தச் செய்யுள்களை மொழிவர்.

அகம் பற்றிய நூல்கள்

எட்டுத்தொகை நூல்களுள், நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு என்பன அகப்பொருளைப் பற்றியன ஆகும்.

நற்றிணை அமைப்பு

எட்டுத்தொகையில் முதலாவதாகிய நூல் நற்றிணை. இந்நூல் ஒன்பதடிச் சிற்றெல்லையும், பன்னிரண்டடிப் பேரெல்லையும் கொண்டது. நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது. எனவே, இதனை 'நற்றிணை நானூறு' என்றும் அழைப்பர். 'இந்நானூற்றுள் 110ஆம் பாடலும் 379ஆம் பாடலும் பன்னிரண்டடிகளுக்கு மேலுள்ளன. இவையிரண்டும் பதின்மூன்றடிப்பாடல்களாக உள்ளன. இந்நானூற்றனுள்ளும் 235 ஆம் பாடல் முழுமையும் கிடைத்திலது; 385 ஆம் பாடலில் ஒரு பகுதி மட்டும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்நூலின் பாடல்களைப்பாடினோர் எண்ணிக்கை 175 என்றும் 187 என்றும் அறிஞர்கள் கருத்து வேறுபடக் கூறுவர்'.⁷

இந்நூலில் திருமால் பற்றிய பெருந்தேவனாரின் பாடல் கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்துள்ளது. இந்நூலைத் தொகுப்பித்தோன் பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழிதி. தொகுத்தவர் பற்றிய குறிப்பு இல்லை.

சிறப்புகள்

பழையன், சேரன், கணைக்காலிரும்பொறை போன்றோரின் வரலாற்றுச் செய்திகள் இவ்விவிலக்கியத்தில் உள்ளன. உயிர்கள் மேல் இரக்கம், தலைவன் தேர் மீது செல்லுதல், பொழுது போக்கிற்காக மகளிர் குருகுகளை எண்ணுதல், சூரியனை வழிபடல் ஆகியவையும் இந்நூலில் வரும் செய்திகளாகும்.

வரலாற்றுச் செய்திகள்

கொங்கரை அடக்கும் பொருட்டுச் சேரமன்னர் கோட்டு யானைகளைக் கொண்ட 'போர்' என்னும் ஊரின் தலைவனாகிய பழையன் என்னும் படைத் தலைவனிடம் வேற்படையைப் பெற்று வைத்திருந்தான் என்பதை,

“கொற்றச்சோழன் கொங்கர்ப் பணிஇயர்
வெண்கோட்டியானைப் போர் கிழவோன்
பழையன் வேல்”⁸

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதனால் பழையன் என்பவன் சோழர் மரபில் வந்த வீரமிக்கக் குறுநிலமன்னன் என்பதை அறிய முடிகிறது.

சேரன் கணைக்காலிரும்பொறை, மூவன் என்பவனைப்போரில் வென்றான். அவனுடைய முள் போன்ற பற்களைப் பிடுங்கி, தன்வாயிற் கதவில் வைத்து இழைத்தான். அவ்வீரமரபினை,

“----- மூவன்
முழு முள்ளெயிறமுத்திய கதவிற்
கானலருந் தொண்டிப் பொருநன் வென்வேல்
தெறலருந் தானைப் பொறையன்”⁹

என்ற நற்றிணைப் பாடற்பகுதிக் குறிக்கிறது.

உயிர்கள் மேல் இரக்கம்

எல்லா உயிர்களிடத்தும் இரக்கங்காட்டுவது பண்டைத்தமிழர்களின் குணமாகும். இவ்வுண்மையை,

“புணரி பொருத பூமணல் அடைகரை
ஆழி மருங்கின் அலவன் ஒம்பி
வலவன் வள்பு ஆய்ந்து ஊர
நிலவு விரிந்தன்றால் கானலானே”¹⁰

என்னும் பாடல் விளக்குகிறது.

இந்நிகழ்ச்சியின் வாயிலாகத் தமிழர்களின் உயிர்களுணைப் பண்பு வெளிப்படுகிறது.

“வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன்”¹¹

என்ற வள்ளலாரின் போதனை மேற்கண்ட பாடலுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது ஆகும்.

தேர்மீது செல்லல்

தலைவன் தேர், யானை, குதிரை என்பனவற்றில் ஊர்ந்து செல்வான். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“தேரும் யானையும் குதிரையும் பிறவும்
ஊர்ந்தனர் இயங்கலும் உரியர் என்ப”¹²

என்று குறிப்பிடுகிறது.

தோழி தலைவனிடம் மணிகள் கட்டிய நினது தேரினைப் பாகன் செலுத்துவதால் நினது ஊருக்குச் செல்லும் பொருட்டாகச் செல்கின்றாய் என்றாரைப்பாள். இதனை,

“----- சேர்ப்ப
இனமணி நெடுந்தேர் பாகனியக்கச்
செலீஇய சேறி”¹³

என்னும் அடிகள் உணர்த்தும். இதனால் தலைவன் தேர் மீது சென்றதையும் அவனது செல்வத்தகுதியினையும் உணர முடிகிறது.

பொழுதுபோக்கு

கடற்கரையில் மணற்குவியலின்மேல் குருகுகள் கூட்டமாக அமர்ந்திருக்கும்.

அது சங்குகளைக்குலையாகத் தொடுத்தது போல் காணப்படும். இதனை எண்ணுவது மகளிருக்குப் பொழுது போக்காக அமையும் என்பதை,

“மணிதுணிந்து அன்ன மாயிரும் பரப்பின்
உரவுத்திரை கெழீஇய பூமலி பெருந்துரை
நிலவுக்குவித்து அன்ன மோட்டு மணல் இடிகரைக்
கோடுதுணர்ந்து அன்ன குருகொழுக்கு எண்ணி”¹⁴

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

சூரியனை வழிபடல்

சூரியனைத் தொழுது போற்றும் வழிபாட்டு முறையினை,

“முந்நீர் மீமிசைப் பலர்தொழத்தோன்றி
எழுற விளங்கிய கடரினும்”¹⁵

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

குறுந்தொகை அமைப்பு

‘நல்ல குறுந்தொகை’ என்று பாராட்டப்பெறும் குறுந்தொகையின் பாடல்கள் நான்கடிச்சிற்றெல்லையும் எட்டடிப் பேரெல்லையும் கொண்டன. 307, 391 ஆகிய இரு பாடல்களும் ஒன்பது அடிகள் கொண்டவை. 205 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். பூரிக்கோ என்பவரால் தொகுக்கப்பட்ட இந்நூலைத் தொகுத்தவர் யாரென அறியப்பெறவில்லை.

உரையாசிரியர்கள் பெரும்பாலும் குறுந்தொகைப் பாடல்களையே தமது உரைக்கு வலிமை சேர்க்க மேற்கோளாக எடுத்தாள்வர் என டாக்டர் உவேசாமிநாதய்யர் குறிப்பிடுவதை நினைவுபடுத்துவர் தமிழண்ணல்.¹⁶ அந்த வகையில் குறுந்தொகையின் நானூறு பாடல்களில் 236 பாடல்கள் பல்வேறு இடங்களில் மேற்கோள்களாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன என்பாரின் கூற்றும் குறுந்தொகையின் சிறப்பினை வெளிப்படுத்துகின்றது.¹⁷

வரலாற்றுச் செய்திகள்

தொண்டைமான் மரபினரின் வீரம், பெண், கொலை புரிந்த நன்னன் மற்றும் அழிசி பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. தொண்டைமான் மரபினர், பகைவரை வென்று அவர்தம் மண்ணைத்தமதாக்கி, யானையையும் தேரினையும் உடையவர் என்பதனை,

“..... பொருவார்

மண்ணெடுத்து உண்ணும் அண்ணல் யானை

வண்டேர்த் தொண்டையர் ” 18

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. அழிசி என்பவன் வேடர் தலைவன். யானை வேட்டுவன் சோழரின் படைத்தலைவன் ஆவான். அவனது மகன் சேந்தன் சோழர்க்காகப்போரிட்டுப் பகைவரின் யானைகளைக் கொண்டு வந்து, காவிரியின் நீர்த்துறைப் பகுதியிலிருந்த மரங்களில் பிணித்தான். அழிசியின் ஊராகிய ஆர்க்காடு வளமிக்கது என்பதனை,

“வாரலெஞ்சேரி தாரல் நின்தாரே

அவராகின்றால் பெரும காவிரிப்

பலர் ஆடு பெருந்துறை மருதொடு பிணித்த

எந்துகோட்டு யானைச்சேந்தன் தந்தை,

அரியரிலம்புக விளங்கோட்டு வேட்டை

நிரைய ஒள்வான் இளையர் பெருமகன்

அழிசி ஆர்க்காடு” 19

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

அன்புநிலை

தலைவி தான் தலைவன்பால் கொண்ட உயர்ந்த அன்பின் திறத்தினை,

“நிலத்திலும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று

நீரினும் ஆரளவின்றே சாரல்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடொனாடு நட்பே” 20

என்று சிறப்பித்துக் கூறுகின்றாள்

ஐம்பூதங்களுள், நிலம், வான், நீர், ஆகிய மூன்றோடும் தொடர்புபடுத்திக் குறிஞ்சி நிலத்தலைவனின் மீதான தலைவியின் காதலுக்கு உவமையாகக் கூறியிருப்பது சிறப்பானதாகும்.

மகன்றிற் பறவைகள் ஆணும், பெண்ணுமாக இணைபிரியாது வாழும் இயல்புடையன. தம்முள் சிறிதுபொழுது பிரிவு நிகழினும் ஆற்றாது உயிர்விடும் ஆராக்காதல் உடையவை. இத்தகைய மகன்றிற் பறவைகள் போன்று தலைமக்கள் திருமண நாள்தொட்டுத் தங்கள் வாழ்வில் அன்பில் மாறாதிருந்தார்கள். இத்தகைய அன்பில் பிரிவு சிறிது ஏற்படினும் உயிர்போகும் தன்மையாகும் என்பதனைத் தலைவியின் கூற்றுகளால் அறியலாம்.இதனை,

“பூவிடைப் படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன
நீருறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவரிதாகிய தண்டாக்காமமொடு
உடனுயிர் போகுக தில்ல கடனறிந்
திருவேம் ஆகிய உலகத்
தொருவே மாகிய புன்மை நாம் உயிற்கே”²¹

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வானுதல்
மனைஉறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்”²²

என்றவாறு, ஆடவர்க்கு வினையையும், மகளிர்க்குத் தத்தம் தலைவனையும் உயிராகக் கூறியுள்ளமை குறுந்தொகைக்கே உரிய சிறப்பாகும்.

சமையற் கலையைப் போற்றுதல்

இல்லத்தலைவன் தனது தலைவியின் சமையலைப் போற்றல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இல்லறம் இனிமையாக இருக்கும் என்பது பொதுவான கருத்து.

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

இனிது எனக் கணவன் உண்டவின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே” ²³

என்றவாறு சங்ககாலத்தலைவி தான் சமைத்த உணவைக் கணவன் உண்டு இனிது என்றுரைப்பதையே விரும்பினாள். இத்தகைய ஒத்துணர்வே சிறந்ததென அக்காலச்சமுதாயத்தினரால் போற்றப்பட்டது.

“எனது சுவைப்பினும் நீ கை தொட்டது

வானோர் அமிழ்தம் புரையுமால் எமக்கே” ²⁴

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா விளக்குகின்றது.

எனவே மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத மூன்றனுள் உணவும் ஒன்றாக இருப்பதால், அந்த உணவும் சமையற்கலையும் சிறப்பாக இருந்தால் கற்பு வாழ்க்கை சிறக்கும் எனச் சங்கத்தமிழர்கள் கருதியமை வெளிப்படுகின்றது.

ஐங்குறுநூறு அமைப்பு

குறுகிய அடிகளைப்பெற்று, திணைக்கு நூறு பாடல்கள் வீதம் ஐநூறு பாடல்களைக் கொண்டமையால் ஐங்குறுநூறு என்னும் பெயர் பெற்றது. இந்நூல் மூன்றடிச் சிற்றெல்லையும் ஆறடிப் பேரெல்லையும் கொண்டது. கடவுள் வாழ்த்தைப் பாடியவர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். இந்நூலின் மருதத்திணையை ஓரம்போகியாரும், நெய்தற் திணையை அம்முவனாரும், குறிஞ்சித் திணையைக் கபிலரும், பாலைத்திணையை ஓதலாந்தையாரும் முல்லைத்திணையைப் பேயனாரும் இயற்றியுள்ளனர் என்பது அனைவரும் அறிந்த செய்தியே. இதனை,

“மருதம் ஓரம்போகி நெய்தலம் மூவன்
கருதுங் குறிஞ்சிக்கபிலன் – கருதிய
பாலையோ தலாந்தை பணிமுல்லை பேயனே
நாலையோ தைங்குறுநாறு”²⁵

என்று பழஞ்செய்யுள் ஒன்று குறிப்பிடுகிறது. இந்நூலின் மருதத்திணைப் பாடல்களை முதலாக வைத்து முறைப்படுத்தியிருத்தல் பற்றி உவேசாமிநாதையர் கூறுவது யாவரும் அறியற்பாலன என்று குறிப்பிட்டு, இந்நூலைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் முறையே மலைநாட்டுப் புலவரும், மலைநாட்டரசருமாதலால் ஆதன் என்னும் சேரனைத் தலைவனாகப் பெற்ற முதற்பத்தையுடைய மருதம் முதலாலும் தொண்டிப்பத்தையுடைய நெய்தல் மருதத்தின் பின்னும் மலைநாட்டரசர்களைப்பாடி மலை நாட்டிற் பெரும்பாலும் வதிந்து மலைவளம் பாடுதலிற் புகழ்பெற்ற கபிலன் பாடிய குறிஞ்சி, நெய்தலின் பின்னும் சேர்க்கப்பெற்றனவென்றும், இம்மூன்றிற்கும் ஒருவாறு முறை கூறுலாமாயினும் பாலையும், முல்லையும் இவற்றின் பின்னர் முறையே அமைக்கப்பெற்றதற்குக் காரணம் ஒருவாற்றானும் விளங்கவில்லை²⁶ என்று பொ.வே.சோமசுந்தரனார் தனது அணிந்துரையில் குறிப்பிடுவர். இந்நூலைத் தொகுத்தவர் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்கிழார். தொகுப்பித்தவர் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை ஆவார்.

சிறப்புகள்

ஐங்குறு நூலில், ஆழார், தேனூர், காவிரி, இந்திரவிழா, இறைவனிடம் பெண்மகவு வேண்டி வழிபடல், உடன்போக்கின்போது தேரேறிச்செல்லல், சமூக ஆர்வம் என்பன சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன.

ஆழார்

விளக்குகளின் ஒளி மிகுதியால் இரவுக் காலத்தினை அறிய முடியாததாகவும் போர் வெற்றியால் புகழ்பெற்றதுமாகத் திகழக்கூடியது சோழரின் ஆழார் என்பதனை,

“பகல்கொள் விளக்கோடிரா நான் அறியா
வெல்போர்ச் சோழர் ஆழார்”²⁷

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தேனூர்

கடர்களையுடைய வேள்வித்தீயினையும் ஆம்பல் மலரால் அழகுற்ற
கழனிகளையும் உடையது தேனூர் என்பதை,

“பகலிற் தோன்றும் பல்கதீர்த்தீயி
ணாம்பலஞ் செறுவிற் றேனூர்”²⁸

என்னும் அடிகள் சுட்டும்.

காவிரி

காவிரியாற்றின் வெள்ளமானது பெருக்கெடுத்து ஓடி வருவதாகக் ‘காவிரி
மலர்நிறை’²⁹ என்னும் தொடர் கூறுகிறது.

இந்திராவிழா

கலைச் சிறப்புமிக்க இந்திராவிழாவினைக் குறித்த செய்திகள் ஐங்குறுநூறு
இலக்கியத்தில் உண்டு.

“இந்திர விழவிற் பூவினன்ன
புன்றலைப் பேடை வாரிழிலகவு
யிவ்வூர் மங்கையர்த்த தொகுத்தினி”³⁰

என்ற அவ்விலக்கிய அடிகள் இந்திர விழாவின்போது பரத்தையரைத் தொகுத்துக்
கொண்டு வந்து ஆடல், பாடல் நிகழ்த்தியதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

சமூக ஆர்வம்

பொதுவாக ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சமூக ஈடுபாடு உண்டு. சில
மனிதர்களிடம் மிகுந்த சமூகம் ஆர்வம் காணப்படுகிறது. சில மனிதர்களிடம்
குறைவாகக் காணப்படுகிறது. இவ்விலக்கியம் சமூக அக்கறையை,

“வாழி ஆதன் வாழி அவினி

வேந்து பகை தணிக யாண்டு பல நந்துக

என வேட்டோளையாயே”³¹

என்னும் பாடலில் நாட்டில் நல்ல அறங்கள் நடைபெறும் என்று வேண்டி நிற்கும் தலைவியிடம் சமூக அக்கறை இருப்பதை உணர முடிகிறது.

பெண்மகவு வேண்டல்

“குன்றக்குறவன் கடவுட்பேணி

இரந்தனன் பெற்ற வெல்வளைக்குறுமகள்”³²

என்னும் அடிகளால் பெண்குழந்தை வேண்டுமென்று இறைவனை வழிபட்ட செய்தி வெளிப்படுத்துகிறது.

உடன்போக்கில் தேரேறிச் செல்லல்

தலைவனுடன் உடன்போக்கில் சென்ற தலைவி, செல்லும் வழியில் எதிர்ப்பட்டோரிடம் நின்மகள் தறுகண்மையுடைய காளை போல்வாளோடு நெடியதொரு தேரின்கண் ஏறிக்கொண்டு வேங்கைகள் பதுங்கிக் கிடக்கின்ற மலைகள் பல பிற்பட்டொழியும்படி, பலவாகிய கடத்தற்கரிய பாலைக்காடு நெறிகளைக் கடந்து சென்று விட்டாள்³³ என்று தன் தாயிடம் கூறுங்கள் என்றுரைப்பாள். இதனால் உடன்போக்கில் தலைவனுடன் தலைவி தேரூர்ந்து சென்றமை புலப்படுகிறது.

கலித்தொகை அமைப்பு

கலித்தொகை கலிப்பாவால் அமைந்த இலக்கியம் ஆகும். தொல்காப்பியம், அகப்பொருட்செய்திகளால் பாடுதற்குரிய சிறந்த யாப்பு வடிவங்களுள் ஒன்றாகக் ‘கலிப்பா’ குறிப்பிடப்படுகிறது.³⁴ இந்நூலைக் ‘கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கலி’ என்றும், ‘கல்விவலார் கண்ட கலி’ என்றும் போற்றுவர். இந்நூல் 150 பாடல்களைக் கொண்டது. மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனார் இயற்றிய கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் ஒன்று, சேரமான் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ இயற்றிய 35 செய்யுட்களைக் கொண்ட

பாலைக்கலி, கபிலர் பாடிய 29 செய்யுட்களைக் கொண்ட குறிஞ்சிக்கலி, மதுரை மருதனிள நாகனார் பாடிய 35 செய்யுட்கள் கொண்ட மருதக்கலி, சோழன் நல்லுருத்திரன் இயற்றிய 17 செய்யுட்கள் கொண்ட முல்லைக்கலி, நல்லந்துவனார் இயற்றிய 33 செய்யுட்கள் கொண்ட நெய்தற்கலியுமாகத் திகழ்கிறது.

சிறப்புகள்

‘நனி ஆர்வேம் பொங்குகலி இன்பப்பொருள்’ எனப் புலவர்கள் பாராட்டும் பெருமையுடைய கலித்தொகையில், பல்வகை அறக்கருத்துகள், துரியோதனன் தீயூட்டல், சிவபெருமான் இமயத்தினை வில்லாக வளைத்தல், காமன், ளரிவலம் வருதல், கடற்கோள் பற்றிய செய்தி என்பனவும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இந்நூலில் மக்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய கருத்துகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மக்களின் நல்வாழ்விற்கு வேண்டிய நன்னெறிகள் பலவற்றைச் சுட்டிச்செல்வதும் இந்நூலின் சிறப்புகளில் ஒன்றாகும். மக்கள் தமது வாழ்க்கையில் பின்பற்ற வேண்டிய நெறிமுறைகளை,

“ஆற்றுதல் என்பது அலந்தவர்க்கு உதவுதல்
 போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
 பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்
 அன்பெனப்படுவது தன்கிளைசெறா அமை
 அறிவெனப்படுவது பேதையார் சொல் நோன்றல்
 செறிவெனப்படுவது கூறியது மறா அமை
 நிறையெனப்படுவது மறைபிறர் அறியாமை
 முறையெனப்படுவது கண்ணோடாது உயிர்வெளவல்
 பொறையெனப்படுவது போற்றாணைப் பொறுத்தல்”³⁵

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

அரசன் ஒருவனால் அன்பு, உண்மைகூறல், நன்மையாகிய நடுவுநிலைமை ஆகியவை விளக்கம் இன்றிப்போயின என்று உலகத்தார் கூறி இரங்கியதை,

“நயனும் வாய்மையும் நண்ணர் நடுவும்
இவனிற தோன்றிய இவைபென இரங்க”³⁶

என உணர்த்தும் அடிகள், அப்பண்புகள் தனிமனிதனுக்கும் தேவை என்பதை மறைமுகமாக வலியுறுத்துவதாகக் கொள்ள முடிகிறது.

தலைவியின் ஆற்றாமையினால் தோழி தலைவனிடம், ‘அவளது வருத்தத்தினை’ மணந்து கொண்டு போக்க வேண்டும். தலைவனை விரும்பியவளின் நெஞ்சம் அழிந்து கெட்டுப் போகுமாறு அவளைக் கைவிடக்கூடாதென்றும்,’ அவ்வாறு கைவிடுவானாயின் அது ஒருவன் நோயால் வாட, அந்நோய் தீர்க்கும் மருந்தையும் அதன் திறத்தையும் அறிந்த ஒருவன், ‘அம்மருந்தை அறியேன்’ என்று வஞ்சித்து மறைத்தலினும் கொடிது என்றுரைப்பான்.

இதனால் நோய் தீர்ப்பவன் தான் அறிந்த நோயையும், நோய் தீர்க்கும் முறைகளையும் மறைத்தல் கூடாது பிறருக்குப் பயன்படுமாறு கூறுதல் வேண்டும் என்னும் புறச்செய்தி அகப்பாடலில் வந்து சிறந்துள்ளது.

துரியோதனன் தீயூட்டல்

கண்ணற்ற முகமுடையவன் திருதராட்டிரன், மூத்த மகனாகிய துரியோதனனின் சூழ்ச்சியால் தருமர் முதலான பாண்டவர்கள் உள்ளே இருக்கவும் வேலைப்பாடுமிக்க அரக்கு மாளிகையைத் துரியோதனன் தீயூட்டினான். மகாபாரதத்தில் வரும் இச்செய்தி,

“வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப்பெயர் பெற்ற
முகத்தவன் மக்களுள் முதியவன் புணர்ப்பினால்
ஐவர் என்று உலகேத்தும் அரசர்கள் அகத்தாரக்
கைபுனை அரக்கு இல்லைக்கதழ்ளி குழந்தாங்கு”³⁷

என்றவாறு குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

இமயத்தினை வில்லாக வளைத்தல்

சிவபெருமான் இமயமலையினை வில்லாக வளைத்த புராணச் செய்தியினை,

“இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்”³⁸

என்னும் அடி உணர்த்துகின்றது.

கடல்கோள்

பண்டைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட கடல்கோளினால் பாண்டிய நாடு கடலில் மூழ்கியது என்ற செய்தியினை,

“மலிதிரையூர்ந்து தன் மண்கடல் வெளவலின்”³⁹

என்ற கவித்தொகையினை குறிப்பிடுகிறது.

எரிவலம் வருதல்

வேதம் ஒதுதலை உடைய அந்தணன் சொல்ல தலைமக்கள் இம்மைக்கும், மறுமைக்கும் துணையாக உடன்வர் எரிவலம் வருவர். இதனை,

“காதல் கொள் வதுவைநாள், கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிய
மாதர்கொள் மான்நோக்கின் மடந்தைதன் துணையாக
ஒதுடை யந்தணன் எரிவலஞ் செய்வான்”⁴⁰

என்பதால் அறிய முடிகிறது. இதனால் மணமக்கள் மணத்தின் போது தீயினை வலம்வந்தனர் என்பது புலனாகின்றது.

அகநானூறு அமைப்பு

அகம் பற்றிய நானூறு பாடல்களைக் கொண்டதால் அகநானூறு எனப் பெயர் பெற்றது. மேலும், அகநானூறு அகத்திணையை விளக்கும் பாடல்களைக் கொண்டதால் அகம் எனவும், நீண்ட அடிகளைப் பெற்றமையால் 'நெடுந்தொகை நானூறு' எனவும் பெயர் பெற்றது. சிற்றெல்லை பதின்மூன்று அடியாகவும் பேரெல்லை முப்பத்தொரு

அடிகளாகவும் அமையும். இந்நூலைத் தொகுத்தவர் மதுரை உப்பூரிகுடிக்கிழார் மகனார் உருத்திரசன்மனார். தொகுப்பித்தவன் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி. நானூறு பாடல்களில் முதல் 120 பாடல்கள் செருக்குற்றுச் செம்மாந்து செல்லும் களிற்றி யானை நிரை எனவும் 121 முதல் 300 வரையுள்ள பாடல்கள் மணியும் பவளமும் கலந்தாற்போன்று காட்சிதரும் மணியிடைபவளம் எனவும் 301 முதல் 400 வரையுள்ள பாக்கள் நன்முத்தின் ஒளிபோன்று, பொருட்சிறப்புடைய நித்திலக்கோவை, எனவும் மூவகையாகப் பாகுபாடு செய்துள்ளனர். இதில் மிகுதியான பாக்கள் பாலைத்திணையிலேயே அமைந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறப்புகள்

திதியன், உதியன், என்னும் குறுநில மன்னர்கள் பற்றிய குறிப்புகளுடன், வணிகம், பங்குனி உத்திரவிழா, ஆட்டனத்தி, ஆகிமந்தி, பழந்தமிழரது திருமணச்சடங்குகள், நடுகல் நாட்டல் போன்றனவும் இந்நூலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

திதியன்

திதியன் போரில் பகைவரை வென்று வெற்றிபெறக்கூடிய விற்படை உடையவன். பொதியில் மலைக்குரியவன் பொன்னாலான தேரினைக் கொண்டவன். இதனை,

“..... பொருநர்

செல்சமங்கடந்த வில்கெழு தடக்கைப்

பொதியிற் செல்வன் பொலந்தேர்த்திதியன்” ⁴¹

என்னும் பாடற்பகுதி உணர்த்துகின்றது.

உதியன்

உதியன் என்பவன் இரவலர்க்கு உணவு அளித்தலைக் கடமையாகக் கொண்டவன். இவனது வீட்டு அடுக்களையில் இரவலர் ஆரவாரம் எப்பொழுதும் உள்ளமையினை,

“கொடைக்கடன் என்ற கோடா நெஞ்சின்
உதியன் அட்டில் போல ஒலியெழுந்து”⁴²

என்னும் அடிகள் உணர்த்தும். இதனால் உதியனது வள்ளன்மை புலப்படுகிறது.

வணிகம்

பழங்காலத்தில் யவனர்கள் சேரநாட்டு முசிறியின்கண் பொன்னைக் கொண்டு வந்து விலையாகக் கொடுத்துவிட்டு, மிளகை ஏற்றிச் சென்றனர். இதனை,

“யவனர் தந்த வினைமாண் நண்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி”⁴³

என்ற அடிகளினால் அறிய முடிகிறது.

பங்குனி உத்திரம்

சோழாது ஊரானது உறையூர். இவ்வூரில் பெருகிவரும் நீர் உடைத்திட, உயர்ந்த கரைகளையுடைய காவிரிப் பேரியாற்றில் பங்குனித்திங்களில் உத்திரமும் நிறைமதியும் கூடிய நன்னாளில் உத்திர விழாவினைக் கொண்டாடுவர். இதனைப் பின்வரும் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

“வென்வெறி முரசின் விறல்போர்ச்சோழர்
இன்கடுங்கள்ளின் உறந்தை ஆங்கண்
வருபுனல் நெரிதரும் இருகரைப் பேரியாற்று
உருவவெண்மணல் முருகுநாறு தண்பொழில்
பங்குனி முயக்கம்”⁴⁴

ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தி

அழகுநலம் வாய்ந்த ஆதிமந்தி, கழாஅர் என்னும் ஊரில் நடைபெற்ற புதுப்புனல் விழாவிற்குத் தன் கணவன் ஆட்டனத்தியுடன் காவிரியாடினாள். ஆட்டனத்தியைக் காவிரியானது கவர்ந்து சென்றது. தன் கணவனைக் காணாது அதிர்ந்த ஆதிமந்தி,

காவிரியோடும் கழியெல்லாம் சென்று தேடியலைந்து வாட்டமுற்றாள். மருதி என்பவள் ஆதிமந்திக்கு அவள் கணவனைச் சுட்டிக்காட்டி உயிர் துறந்தாள். பிறகு கடலே அவனைக் கரைக்குக் கொணர்ந்து தந்தது. தலைவன், தலைவியின் அத்தகைய அன்பு,

“முழவுமுகம் புலராக்கலிகொள் ஆங்கண்
கழா அர்ப் பெருந்துறை விழவின் ஆடும
ஈட்டெழில் பொலிந்த ஏந்துகுவவு மொய்ம்பின்
ஆட்டனத்தி நலனாயந்துரை இத்
தாழிருங்கதுப்பின் காவிரி வவ்வவின்
மாதிர்துழை இ மதிமருண்டலந்த
ஆதிமந்தி காதலற் காட்டிப்
படுகடல் புக்க பாடல்சால் சிறப்பின் மருதி”⁴⁵

என்ற அடிகளால் புலப்படுத்தப் பெற்றுள்ளமை குறிக்கத்தக்கதாகும்.

திருமணம்

பழந்தமிழர், திங்கள் உரோகினியோடு கூடிய நாளினைத் திருமணத்திற்குரிய நன்னாளாகக் கருதினர். மணவிழாவிற்கான வீட்டிற்கு முன்பு கால்களை வரிசையாக நட்டுப் பந்தவிட்டனர். பந்தவின் கீழ்ப்புதுமணல் பரப்பினர். மனையில் விளக்கேற்றி, மாலைகளைத் தொங்கவிட்டனர். முதுபெண்டிர் தலையிலே தண்ணீர்க் குடத்தை ஏந்தி நின்றனர். அந்த நீர்க்குடங்களை முன்னும் பின்னுமாக மாற்றி மாற்றிக் கொடுத்தனர். மகப்பேறு வாய்த்த நான்கு மாதர்கள் அந்த நீர்க்குடங்களை வாங்கி மணமகளை நீராட்டினர். நீராட்டும்போது இவள் கற்பு நெறி தவறாமல் கணவனுடைய அன்புக்குரியவளாக ஆகுக என வாழ்த்தினர். நீரோடு நெல்லும் மலரும் கலந்து மணமகளின் கூந்தலில் தூவினர். பின்னர் பெற்றோர் மணமகளை வாழ்த்தி, மணமகனிடம் கொடுத்தனர். அதன்பின் கற்றத்தார் விருந்துண்டு மகிழ்ந்தனர். இவ்வாறு திருமணச்சடங்கு நிகழ்த்தப் பெற்றமை,

“உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற்ற மலை நிற்ப நிரைகால்
தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெயிரி

மனை விளக்குறுத்து மாலை தொடரிக்
 கணையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்
 கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண்டிங்கள்
 கேடில் விழுப்புசும் நாடலை வந்தென
 உச்சிக்குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்
 பொது செய்கம்பலை புதுசெம் பெண்டிர்
 முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
 புதல்வர் பயந்த திதலையவ்வயிற்று
 வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
 கற்பினின் வழி அ, நற்பல உதவிப்
 பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆக என
 நீரோடு சொரிந்த ஈர் இதழ் அவரி
 பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லோடு தயங்க
 வதுவை நன்மணம் ” 46

என்ற பாடலடிகளால் வெளிப்படுத்தப் பெற்றுள்ளது.

நடுகல் நாட்டல்

சோழமன்னன் யானை வேட்டையில் ஈடுபட்டான். இவ்வேட்டைக்கு எழினி
 என்பவன் வராத காரணத்தினால் மன்னன் சினங்கொண்டான். அதனால், எழினியைப்
 பிடித்துவர மத்தி என்பவனை ஏவினான். இவன் எழினியுடன் போரிட்டு, அவனை
 அகப்படுத்தி, அவன் பல்லினைப் பிடுங்கி வந்து வெண்மணி என்னும் ஊரினது
 வாயிற்கதவில் பதித்தான். அவ்வெற்றிக்கு அடையாளமாக அவ்வூர் நீர்த்துறையில் கல்
 ஒன்று நாட்டினான். இதனை,

“ குழியிடைக்கொண்ட கன்றுடைப்பெருநிறை
 பிடிபடு பூசலின் எய்தா தொழியக்
 கடுஞ்சின வேந்தன் ஏவலின் எய்தி
 நெடுஞ்சேண் நாட்டில் தலைத்தார்ப்பட்ட
 கல்லா எழினி பல்லெறிந்தமுத்திய
 வண்கண் கதவின் வெண்மணிவாயில்
 மத்தி நாட்டிய கல்கெழு பணித்துறை ” 47

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

புறநானூறு அமைப்பு

புறப்பொருள் பற்றிய நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட புறநானூறு என்னும் இந்நூலிற்கு புறம், புறம்பாட்டு, புறம், நானூறு என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. இந்நூலிற்குப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியுள்ளார். நானூறு பாடல்களில் 267, 268 ஆகிய பாடல்கள் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறப்புகள்

புறநானூற்றில் பல்வேறு அறச்செயல்கள், கொடைப்பண்புகள், வீரமகளிர் செயல்கள், பூதப்பாண்டியன் நண்பர்கள் மீது கொண்ட உளங்கலந்த நட்பு, நடுகல்லிற்குப் பலிப்பொருள் படைத்தல் என்பன இடம் பெற்றுள்ளன.

அறச்செயல்கள் :

மன்னர் பகைநாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்வதற்கு முன்பு பசு, பார்ப்பனர், பெண்கள், நோயுற்றோர் புதல்வர்களைப் பெறாதோர் போன்றோரைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் செல்லுமாறு அறிவிப்பர். அறப்போர் முறை அக்காலத்தும் இருந்தது. அதனை,

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடையீரும், பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறா அதீரும்
எம் அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மின்”⁴⁸

என இவ்விலக்கியம் கூறுகிறது.

எல்லோரும் உறவினராகியவிடத்து அவர் வசிக்கும் ஊரெல்லாம் தமது ஊர். கேடும் ஆக்கமும் பிறர் தர வராது. துன்பமும், இன்பமும் பிறரால் வருவதன்று. தம்மாலே விளைவதாகும். இறத்தல் புதிதன்று. வாழ்தலை இனிதென்று மகிழ்ந்ததும்

இல்லை. வெறுப்பு வந்தவிடத்து வாழ்க்கை துன்பமானது என்று ஒதுக்குதலும் இல்லை. உயிரானது ஊழின் வழிச்செல்லக்கூடியது என்ற உயரிய கருத்துகளைக் கூறும்.

“----- மாத்சியின்

பெரியோரை வியத்தலும் இலமே

சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே”⁴⁹

என்ற புறப்பாடல் வரிகள் சான்றோர்கள் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நன்னெறிகளைக் கூறியுள்ளமை குறிக்கத்தக்கது. ஒருவர் நல்வினைகள் செய்யாவிட்டாலும் தீவினைகளையாவது செய்யாது விலக்க வேண்டும். இச்செயல் அனைவராலும் புகழப்படுவது மட்டுமின்றி, அனைவரையும் நன்னெறியில் செலுத்தும் வழியும் ஆகுமென்பதனை,

“நல்லது செய்தல் ஆற்றிர் ஆயினும்,

அல்லது செய்தல் ஒம்புமின், அதுதான்

எல்லாரும் உவப்பது, அன்றியும்

நல் லாற்றுப்படுஉம் நெறியுமார் அதுவே”⁵⁰

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் உணர்த்துகிறது.

கொடை

கொடைவள்ளல் குமணன் அளித்த செல்வத்தை, புலவர் ஒருவர் தன் மனைவியிடம் கொடுத்துப் பிறர்க்கும் கொடுக்கச் சொல்லிய பண்பினைச்சுட்டும்,

“நின் நயந்து உறைநர்க்கும் நீநயந்து உறைநர்க்கும்

பல்மாண் கற்பின் நின்கிளை முதலோர்க்கும்

கடும்பின் கடும்பசி தீரயாழ நின்

நெடுங்குறியெதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும்

இன்னோர்க்கு என்னாது, என்னோடு சூழாது

வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்

எல்லார்க்கும் கொடுமதி மனைகிழவோயே”⁵¹

என்ற புறப்பாடல் வரிகள் தமிழர் வாழ்வியல் நெறியை உலகறியச் செய்கின்றன.

பண்டைய நாளில் தாம்பெற்ற பரிசிலைத் தனக்கென வைத்துக்கொள்ளாது, பலருக்கும் பகுத்துக் கொடுத்து இன்பமுடன் வாழ்ந்த நிலையையும், வறுமையிற்செம்மை என்ற கோட்பாட்டுடன் வாழ்ந்தமையும் வெளிப்படுகின்றது. செல்வத்தாற் பெறும் பயனாவது ஈதல். செல்வத்தைத் தாமே நுகர்வோம் என்று கருதினால் அறம், பொருள், இன்பம் பெறப்படாது என்பதை,

“ செல்வத்துப்பயனே ஈதல்
துய்ப்போம் எனினே தப்புநடலவே ”⁵²

என்ற புறநானூற்றுப்பகுதி உணர்த்துகின்றது.

உலகத்தில் வாழும் மக்களுக்கு முதல் தேவையாகக் கருதப்படுவது உணவு. எனவே, அனைத்து இலக்கியங்களிலும் உணவுக்கொடை முதன்மை கொடுத்துப் பேசப்படுகிறது.

‘எத்திசைச் செல்லினும் அத்திசைச்சோறே’ என்ற பாடலடியின் மூலம், அக்காலத்தில் மன்னர்கள் இரந்து பின் நின்ற புலவர்களுக்கு உணவு கொடுத்துச் சிறப்பித்த செய்தியை அறிய முடிகிறது. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் குலவியனார் சிறப்பித்துப் பாடும்போது உணவளிக்கும் சிறப்பைப் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்.

“ உண்டுகொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்
உணவெனப்படுவது நிலத்தோடு நீரே ”⁵³

பெருஞ்செல்வங்கள் எல்லாம் அதன் மதிப்பைப்பாராது, பாணன், பாடினி, விறலியர் போன்றோருக்குப் பரிசாக மக்களால் வழங்கப்பட்டன. தேர், யானை போன்றவையெல்லாம் கொடைப் பொருளாக அளித்த செய்தி புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது.

வீரமகளிர் செயல்

சங்ககாலத்தில் மகளிர் போர்க்களம் சென்று போரிட்டதற்குச் சான்றுகள் இல்லை. ஆனால், தம்மைச் சார்ந்த ஆடவர்கள் போர்க்களம் செல்வதற்குத் தூண்டு கோலாய் இருந்துள்ளனர் என்பதை,

“ களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே ” ⁵⁴

என எடுத்துரைத்திருப்பது குறிக்கத்தக்கது.

“ பாறு மயிர்க்குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்க என விடுமே ” ⁵⁵

என்பதில், தாயின் வீரவுணர்வு வெளிப்படுகிறது. மேலும், புறப்புண்பட்டுப் போர்க்களத்தில் தன்மகன் வீழ்ந்தான் என்று சொல்லைக் கேட்டு வஞ்சினம் கூறி, வானோடு சென்ற ஒருதாய், உண்மை நிலையினை உணர்ந்து பெருமீதம் அடைந்த தன்மையினைப் புறநானூறு,

“----- சிதைந்து வேறு ஆகிய
படுமகன் கிடைக்க காணாஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதும் உவந்தனளே ” ⁵⁶

என்ற பாடலുകളில் எடுத்துரைக்கின்றது.

நடுகல் வழிபாடு

அதியமான் இறந்த பின்பு அவனது நினைவாக நடப்பட்ட கல்வில் மயில்தோகை கட்டிக் கள்ளினை வைத்துப் படைத்ததை,

“ நடுகல் பிலிதட்டி, நார் அரி
சிறுகலத்து உகுப்பவும் ” ⁵⁷

என்ற அடிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

நட்பு

பூதப்பாண்டியன் என்பவன் தான் பகைவரைப் போரில் வென்றிடாவிடில் நண்பர்களின் நட்பிற்கு ஊறு செய்தவனாவேன் என வஞ்சினம் மொழிவது,

“----- மலிபுகழ்

வையை சூழ்ந்த வளங்கெழுவைப்பின்

பொய்யா யாணர் மையற் கோமான்

மாவனும், மன்மயில் ஆந்தையும், உரைசால்

அந்துவஞ்சாத்தனும், ஆதன் அழிசியும்

வெஞ்சின இயக்கனும், உளப்படப் பிறரும்,

கண்டோல் நண்பின் கேளிரொடு கலந்த

இன்களி மகிழ்நகை இழுக்கியான் ஒன்றே”⁵⁸

என்ற அடிகளில் வெளிப்படுகின்றது. இவற்றுள் பூதப்பாண்டியனின் நட்பிற்குரிய, ஆந்தை, அந்துவன், சாத்தன், ஆதன், அழிசி, இயக்கன் என்னும் நண்பர்களின் சிறப்புப் புலப்படுத்தப் பெற்றுள்ளது.

பதிற்றுப்பத்து அமைப்பு

பதிற்றுப்பத்து புறப்பொருள் நூலாகும். இதில் பாடாண் திணையில் மட்டுமே பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு சேரமன்னனைப் பற்றியும் பத்துப்பாடல்கள் வீதம் பத்துச் சேரமன்னர்களைப் பற்றி நூறு பாடல்களில் வெவ்வேறு புலவர்களால் பாடப்பெற்ற பதிற்றுப்பத்தில் முதற்பத்தும், இறுதிப்பத்தும் கிடைக்கப் பெறவில்லை. இடைநின்ற எட்டுப்பத்துக்களே கிடைத்துள்ளன. பாட்டும் உரையும் கொண்ட ஏடொன்றில் ஒன்பதாம் பத்தின் இறுதியில் பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும் முடிந்தது. சுபமஸ்து என்று காணப்படுகிறது. மூலமேயுள்ள ஏடுகளும் ஒன்பதாம் பத்தோடே முடிகின்றன. இதனால் நெடுநாட்களுக்கு முன்பே, இதன் முதற்பத்தும், பத்தாம் பத்தும் மறைந்தன எனக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என்கிறார் ஓளவை.சு. துரைசாமிப்பிள்ளை.⁵⁹

ஒவ்வொரு பத்துக்கும் பதிகம் அமைந்துள்ளன. இது பாடப்பட்ட சேர வேந்தனுடைய மெய்கீர்த்திப்போல பாடினோர் பெயர், பாடப்பட்டோர் பெயர், பாடியபாட்டு, பாடிப்பெற்ற பரிசில், பாடப்பட்ட வேந்தனுடைய ஆட்சிக்காலம் ஆகியவற்றைக் கூறுகின்றது. ஒவ்வொரு பாடலும் அப்பாடலில் இடம்பெறும் தொடரையே தலைப்பாகக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் அப்பாடலிற்கான துறை, வண்ணம், தூக்கு என்பவை வகுக்கப் பெற்றுள்ளன. இந்நூலைத் தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் பெயர் அறியப்படவில்லை.

இந்நூலின் இரண்டாம் பத்தினை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைப் பற்றிக் குமட்டுர்க் கண்ணானரும், மூன்றாம் பத்தினைப் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனைப் பாலைக்கெளதமானாரும், நான்காம் பத்தினைக் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலைக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனாரும், ஐந்தாம் பத்தினைக் கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனைப் பரணரும், ஆறாம் பத்தினை ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைக் காக்கைப் பாடினி நச்செள்ளையாரும், ஏழாம் பத்தினைச் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலரும் மற்றும் ஒன்பதாம் பத்தினை இளஞ்சேரல் இரும்பொறையைப் பெருங்குன்றுர்க்கிழாரும் பாடியுள்ளனர்.

சிறப்புகள்

சேர வேந்தர்களின் மறப்பண்பு, கொடை, அஞ்சாமை, ஆட்சிச் சிறப்பு, பிறர்க்கென வாழும்பண்பு, தாய்மையைப் போற்றும் மாண்பு, வானவியல் அறிவு போன்ற சிறப்பு வாய்ந்த செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

மறப்பண்பு

சேரன் செங்குட்டுவன், மோகூர் மன்னனாகிய பழையனது அரண்களை அழித்துக் காவல் மரத்தைக் கைப்பற்றினான். அவன் உரைத்த வஞ்சினத்தைச் சிதைத்து அவனது காவல் மரமாகிய வேம்பினை வெட்டி வீழ்த்தி, முரக செய்வதற்கான சிறு துண்டங்களாக்கினான். இத்துண்டங்களை யானை இழுக்கும் வண்டியிலேற்றிச் செலுத்தினான் என்பதைப் பின்வரும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. எனவே, சங்ககால மன்னர்கள் காவல் மரத்தைக் கைபற்றுவதைப் பெரும் வெற்றியாகப் போற்றியுள்ளனர் என்பது வெளிப்படுகிறது..

“மோகூர் மன்னன் முரசங்கொண்டு
நெடுமொழி பணிந்தவன் வேம்புமுதல்தடிந்து
முரசுசெய முரச்சிக்களிற்று பல பூட்டி
ஒழுகை யுய்த்தோய்” ⁶⁰

என்ற புறப்பாடல் அடிகள் படித்து மகிழ்த்துக்கன.

கொடைத்திறன்

இரவலர் வராதபோதும் தேடிச்சென்று அவர்களைத் தேரிலே ஏற்றி
அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்து வரிசை செய்யும் வள்ளல் என ஆடுகோட்பாட்டுச்
சேரலாதனின் வள்ளன்மையை நச்செள்ளையார் பின்வருமாறு பாராட்டுகின்றார்.

“வாரார் ஆயினும் இரவலர் வேண்டித்
தேரில் தந்து அவர்க்கு ஆர்பதன்நல்கும்
நகைசால் வாய்மொழி இசைசால் தோன்றல்” ⁶¹

இவ்வாறே, செவ்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் இரவலர்க்குப் பொருள் கொடுப்பதற்குத்
வருந்தாதாவன் என்பது,

“ஈத்தது இரங்கான் ஈத்தொறு மகிழான்
ஈத்தொறு மாவள்ளியின்” ⁶²

என்றவாறும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும்

மாரி பொய்க்குவது ஆயினும்
சேரலாதான் பொய்யலன் நசையே” ⁶³

என்ற பாடற்பகுதி, சேரமன்னர்கள் தம்மை நாடி வருகின்ற புலவர்களுக்கும்,
இரவலர்களுக்கும் வாரி வழங்குவதையே மனமகிழ்ச்சியாகக் கொண்டனர் என்பதை
விளக்குகிறது.

ஆட்சியின் சிறப்பு

பண்டைத்தமிழ் வேந்தர்கள் தங்கள் நாட்டைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் காத்து வந்தனர். அவர்கள் தமக்கென வாழவில்லை. குடிமக்களின் குறைபோக்கவே வாழ்ந்தனர். குடிமக்களும் மன்னனைத் தங்களைக் காக்கும் கடவுளாக மதித்தனர். குடிகளின் அன்பையும், ஆதரவையும் பெற்ற மன்னர்களே போரில் வென்றுள்ளனர்.

“நின்கோல் செம்மையின்
நாளின் நாளின் நாடுதொழுதேத்த
உயர்நிலை உலகத்து உயர்ந்தோர் பரவ
அரசியல் பிழையாது செருமேந்தோன்றி
நோயிலை ஆகியர் நீயே”⁶⁴

என்ற அடிகள் குறிப்பிடத்தக்கன. பண்டைத்தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சியானது தனியதிகார ஆட்சிதானாயினும், அது குடிமக்களால் கொண்டாடப்படும் ஆட்சியாக இருந்தது.

“மழை வேண்டு புலத்து மாரி நிற்ப
நோயொடு பசியிகந்தொரீஇப்
பூத்தன்று பெரு நீகாத்த நாடே”⁶⁵

என்ற பாடலடிகள், ஒருநாடு எந்த நிலையில் இருக்க வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன. பிணியும், வறுமையும் பிடிக்காமல் நாட்டு மக்களைப் பாதுகாப்பதே நல்லாட்சியின் கடமை என்பதையும் இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவ்வுண்மையை உணர்ந்த சான்றோர்களும்,

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறை என்று வைக்கப்படும்”⁶⁶

என்றும்,

“மன்னன் உயிர்த்தே இம்மலர்தலை உலகம்”⁶⁷

என்றும் போற்றுகின்றனர். இத்தொடர்கள் அரசியலின் முதன்மையையும், அரசனுடைய கடமையையும் உணர்த்துகின்றன.

பிறர்க்கென வாழ்தல்

தொகுத்த பொருளை பலர்க்கும் பகுத்துக்கொடுத்து உண்ண வேண்டும். வருந்தும் உயிர்கள் பலவற்றையும் காப்பாற்ற வேண்டும்.⁶⁸ இவையே அறநூலார் தொகுத்துக் கூறியிருக்கும் அறங்களுக்குள்ளே தலைசிறந்ததாகப் பதிற்றுபத்தின் அறநெறிச்சிந்தனை உணர்த்துகிறது. பிற்காலத்தில்

“பகுத்துண்டு பல்லுயி ரோம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை”⁶⁹

என்ற உயிர்நெறி வெளிப்பட்டது எனக் கருதினால் அது மிகையிலலை.

தாய்மையைப் போற்றுதல்

இவன் இன்னாரின் மகன் எனத் தந்தையின் பெயரையே குறித்துச் சொல்லப்படும் மரபினுக்கு மாறாக இன்னான், இன்னவனுக்கும் இன்னவனுக்கும் பிறந்த மகன், எனத்தாயின் பெயரையும் சொல்லும் சிறந்த குடிமரபு உரைக்கும் மரபையும் பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங்கள் உணர்த்துகின்றன. தாய்மையைப் போற்றும் இந்த தலையாய பண்பு பண்டே நிலவியதை,

“பொறையன் பெருந்தேவி ஈன்ற மகன்”⁷⁰

என்ற அடியின் மூலம் அறிய முடிகிறது..

வானவியல் அறிவு

பண்டைக் காலம் தொட்டே தமிழர் வானவியல் அறிவு பெற்றவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதை மொகஞ்சதரோ, ஹரப்பாவில் கிடைத்த குறிப்புகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. கிரகங்களின் மாறுபாட்டால் மழைபெய்யும் என்றும், சிறப்பாக வெள்ளி என்னும் கிரகம் மற்றையக் கிரகங்களுடன் பொருந்தி நிற்பதைப் பொறுத்தே மழைபெய்யும் என்பதையும்,

“வயங்கு கதிர்விரிந்து வானகம் கடர்வர
வறிது வடக்கு இறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி
பயம்கெழு பொழுதோடு ஆநியம் நிற்ப”⁷¹

என்ற பதிற்றுப்பத்துப்பாடற்பகுதி வரிகள் பறைசாற்றுகிறது. இன்றையச் சூழலில் அறிவியல் என்பது மனித வாழ்க்கையினின்று பிரிக்க இயலாத ஒன்றாகிவிட்டது. பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியல் பதிவுகளாகிய சங்க இலக்கியத்தில் அக்கால அறிவியல் கூறுகளும், வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய நற்சிந்தனைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

பரிபாடல்

எட்டுத்தொகையில் அகமும், புறமும் வெளிப்படுத்தும் நூலாகப்பரிபாடல் திகழ்கிறது. இதன் சிற்றெல்லை 25 அடியும் பேரெல்லை 400 அடியுமாகும். வையை பற்றிய பாடல்களை அகமென்றும், ஏனைய கடவுள் வாழ்த்துப்பாடல்களைப் புறமென்றும் கருதுவதால் அகப்புறப்பாடலாக இந்நூல் போற்றப்படுகிறது.

“திருமாவற்கு இருநான்கு செவ்வேள் முப்பத்
தொருபாட்டு காகொட்கு ஒன்று – மருவினிய
வையை இருப்பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
செய்ய பரிபாடல் திறம்”⁷²

என்னும் வெண்பாவின் மூலம் பரிபாடல்களின் எண்ணிக்கை எழுபது என்பதனை உணர முடிகிறது. இவற்றுள் வையை பற்றிய பாடல்கள் எட்டு. ஆறுபாடல்கள் திருமாலைப் பற்றியது. முருகனைப் பற்றி எட்டுப்பாடல்கள் ஆக இருபத்திரண்டு பாடல்கள் இன்று கிடைத்துள்ளன. அகத்தைப் பாடுதற்குரிய சிறந்த யாப்பு வடிவங்களுள் ஒன்றாகப் பரிபாடலைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.⁷³

சிறப்புகள்

சிவபெருமான் திரிபுரம் அழித்தல், திருமாவின் நரசிம்மவதாரம் முருகனிடம் அருள் வேண்டல், ஆம்பல் சிறப்பு என்பவை இந்நூலில் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன.

திரிபுரம் அழித்தல்

சிவபெருமான், வெள்ளி, பொன், இரும்பு ஆகிய மூன்று கோட்டை வடிவிலிருந்த அசுரர்களை அழிக்கப் புறப்பட்டான். பூமியைத் தேராகவும், வேதங்களை அத்தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளாகவும் கொண்டு நான்முகனைத் தேர்ப்பாகனாக்கிச் செலுத்த, அத்தேரில் ஏறி இமயமலையை வில்லாகவும், வாகுகி என்னும் பாம்பினை நாணாகவும் கொண்டு ஒரு தீ அம்பினால் சிவபெருமான் முப்புரங்களை எரித்து அழித்தான். இப்புராணச் செய்தியை,

“ ஆதி அந்தணன் அறிந்து பரிகொளுவ
வேத மாபூண் வையத்தேர் ஊர்ந்து
நாகம் நாணா, மலை வில்லாக,
மூவகை ஆர் எயில் ஓர் அழல் - அம்பின் முறிய
மாதிரம் அழல் எய்து ” ⁷⁴

என்னும் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

திருமாவின் திருஅவதாரம்

உலகில் அதர்மம் தலைதூக்கும்போது இறைவன் அவதாரம் எடுத்து அதனை அழிப்பார் என்கிறது கீதாச்சாரம். அவ்வகையில் காக்கும் கடவுளான திருமால் பல்வேறு நிலைகளில் பத்து அவதாரம் எடுத்து உலகைக் காத்ததாகப் புராணங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. அவற்றுள் சிலவற்றைப் எடுத்துரைக்கின்றது பரிபாடல். இறைவனின் கிருஷ்ண மற்றும் வாமன அவதாரங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இதில் உள்ளன.

“ கீழேழ் உலகமும் உற்ற அடியினை
ஒங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர்பாடி ” ⁷⁵

என்ற அடிகளில் வாமன அவதாரம் கொண்டு மகாபலி அரசனை ஆட்கொண்ட புராணமும்,

“கூந்தல் என்னும் பெயரொடு
ளரிசினம் கொன்றோய்” 76

என்னும் பகுதி அசுரன் கேசி என்னும் குதிரை வடிவு கொண்டு கிருட்டினை அழிக்க
வந்தபோது அவனை வென்றமையினையும் கூறுகிறது. இவைதவிர,

“வைவான் மருப்பின் களிறு மணையாழ்” 77

என்னும் அடி வராக அவதாரம் பற்றியும்,

“வெடிபடா ஒடிதூண் தடியொடு
தடிதடி பலபட வகிர்வாய்த்த உகிரினை” 78

என்னும் அடிகள் நரசிம்மவதாரம் பற்றியும் கூறுகின்றன.

முருகனிடம் அருள் வேண்டல்

சங்ககாலத்து மக்களிடம் கடவுள் நம்பிக்கை இருந்தது. கடவுளை
வணங்குவோரில் இருவகையினர் இருந்தனர். தாம் கருதிய செயல் நிறைவேற
வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வணங்குவோர் ஒருவகையினர். எப்பயனும் கருதாமல்
இறைவனை வணங்குவது கடமை என்ற கருத்துடன் வணங்குவோர் மற்றொரு வகை
என்பதனை,

“யாஅம் இரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல நின்தால்
அருளும், அன்பும், அறனும் மூன்றும்
உருள் இணர்க்கடம்பின் ஒலிதாராயே” 79

என்ற பாடற்பகுதி வெளிப்படுத்துகிறது.

ஆம்பல்

ஆம்பல் என்ற பூவின் பெயர், பலவாக அடுக்கிச் சொல்வதற்குரிய எண்ணின் பெயராகவும் அழைக்கப்பெறுவதை இலக்கியங்களில் காணலாம்.

“..... பல அடுக்கல் ஆம்பல் ” ⁸⁰

என்ற இலக்கியவரி எண்ணுப் பெயராக வந்துள்ளது.

பத்துப்பாட்டு

பழந்தமிழ் இலக்கியமாகத் தமிழ்ச்சான்றோரால் போற்றிப் பாராட்டப்படும் சங்க இலக்கியமாகிய பத்துப்பாட்டிலும் அடங்கும் இலக்கியங்களின் பெயர்களை,

“ முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக்காஞ்சி – மருவினிய
கோலநெடுநல்வாடை கோல்குறிஞ்சிபட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து ” ⁸¹

என்னும் பழம்பாடல் கட்டுகின்றது. இவற்றுள் ஐந்து நூல்கள் ஆற்றுப்படை நூல்களாகத் திகழ்கின்றன.

ஆற்றுப்படை

பரிசில் பெற்ற ஓர் இரவலன், தன்னெதிர்ப்படும் பரிசில் பெற விழையும் இரவலனை விளித்து, தான் பரிசில் பெற்று வந்த வள்ளலின் சிறப்புகளையும், கொடைப் பண்பையும் விளக்கி, நீயும் சென்று பரிசில் பெறலாம் எனக்கூறி அங்குச் செல்வதற்குரிய வழி வகைகளையும் கூறி ஆற்றுப்படுத்துவதே ஆற்றுப்படையாகும். ஆற்றுப்படை இலக்கணத்தைக் தொல்காப்பியம்,

“ கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக்காட்சி உறுழத்தோன்றி
பெற்ற பெருவளம் பெறா அர்க்கு அறிவுறீஇச்
சென்று பயன் எதிரச்சொன்ன பக்கமும் ” ⁸²

என்று மொழிகிறது.

இதற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர், 'கூத்தராயினும், பாணராயினும் பொருநராயினும் விறலியாயினும் நெறியிடைக் காட்சிக்கண்ணே எதிர்ந்தோர் உறழ்ச்சியால் தாம் பெற்ற பெருவளன் நுமக்குப் பெறலாகும் எனவும் சொன்ன பக்கமும்'⁸³ என்று குறிப்பிட்டுப் பக்கமும் என்றதனால் ஆற்றினது அருமையும் அவன் ஊறுது பண்பும் கூறப்படும். என்பர்.⁸⁴ நச்சினார்க்கினியர், ஆடன் மாந்தரும் பாடற்பாணரும் பெண்பாலாகிய விறலியுமென்போர் தாம்பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் ஆண்டுச்சென்று தாம் பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு கூறிய கூறுபாடும்⁸⁵ என்று விளக்குவர். இவ்விளக்கத்தில் 'ஆற்றிடைக்காட்சி உறழத்தோன்றி' என்பதற்கு விளக்கம் இல்லை. இதற்குரிய விளக்கமாக, இல்லறத்தை விட்டுத் துறவறமாகிய நெறியிடத்து நின்றல் நன்றென்றுங்கண்ட காட்சி, தீதென்றும் மாறுபடத் தோன்றுகையினாலேதான் இறைவனிடத்துப்பெற்ற கந்தழியாகிய செல்வத்தை யாண்டும் திரிந்து பெறாதார்க்கு இன்னவிடத்தே சென்றாற் பெறலாமென்று அறிவுறுத்தி, அவரும் ஆண்டுச்சென்று அக்கந்தழியினைப் பெறும்படி சொன்ன கூறுபாடும்⁸⁶ என்று குறிப்பிடுவர். மேலும், பக்கமென்றதானானே அச்செய்யுட்களைக் கூத்தராற்றுப்படை, பாணாற்றுப்படை, பொருநாற்றுப்படை, விறலியாற்றுப்படை, முருகாற்றுப்படையென வழங்குதலும் ஆற்றினருமையும் அவனுர்ப்பண்பு முதலியனவுங் கூறுதலும் கொள்க⁸⁷ என்று ஆற்றுப்படையை ஐந்தாகக் குறிப்பிடுவர் நச்சினார்க்கினியர்.

பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றாகத் திகழும் திருமுருகாற்றுப்படையையும் இவ்விலக்கணத்துள் பொருத்திக்காட்ட வேண்டும் எனும் ஆர்வத்துடன் நச்சினார்க்கினியர் இவ்வாறு வலிந்து பொருள் கொள்கிறார்⁸⁸ என்று மொழிவது நச்சினார்க்கினியரின் கருத்திற்கு அரண் சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.

ஆற்றுப்படை என்பதற்கு அழு. பரமசிவானந்தம், வழிகாட்டி என்றும், ஆறு என்றால் வழி, படை என்றால் படுத்தல் குறிப்பிட்ட ஒருவழியில் செல்லும்படி செய்வதே ஆற்றுப்படையாம் என்னும் பொருள் தருவர்.⁸⁹

திருமுருகாற்றுப்படை அமைப்பு

திருமுருகாற்றுப்படை பத்துப்பாட்டில் கடவுள் வாழ்த்துப் போல் திகழக்கூடியது. நக்கீரர் இயற்றிய இவ்விலக்கியம் 317 அடிகளைக் கொண்டது. இந்நூலிற்குப் புலவராற்றுப்படை என்ற பெயரும் உண்டு. பிற ஆற்றுப்படைகள் எல்லாம் ஆற்றுப்படுத்தப்படுபவர் பெயரால் அமைந்திருக்க, இந்நூல் மட்டும் பாட்டுடைத்தலைவன் பெயரால் அமைந்துள்ளது. இந்நூலின் சிறப்புக்கருதி சைவ நூல் தொகுப்பாகிய பதினோராந்திருமுறையில் இது சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அருணகிரிநாதரும், சிவப்பிரகாசரும், அந்தகக்கவி வீராகவ முதலியாரும் இந்நூலின் பக்திச்சுவையைப் பாராட்டிப் போற்றுகின்றனர். முருகன்பால் பக்தியுடையவர்கள் இந்நூலைப் பராயணனம் செய்து பரவசமடைவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முருகன் அருள் பெற்ற ஒருவன், அருள் வேண்டும் மற்றொருவனை முருகனிடம் ஆற்றுப்படுத்தும் வகையில் அமைவது முருகாற்றுப்படையாகும். இம்முருகாற்றுப்படை என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர், முருகன்பால் வீடு பெறுவதற்குச் சமைந்தான் ஓரிவலனை ஆற்றுப்படுத்தென்பது பொருளாகக் கொள்க என்பர்.⁹⁰ இரவலனை முருகனிடம் ஆற்றுப்படுத்தும் நாடக வழக்கில் முருகன் புகழப்படுவதால் திருமுருகாற்றுப்படை எனப்பெயர் பெற்றது என்பாரும் உண்டு.⁹¹

சிறப்புகள்

திருமுருகாற்றுப்படையானது முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி, திருவேகம், குன்று தோறாடல், பழமுதிர்ச்சோலை முதலான அறுபடை வீடுகளைப் பெற்றது.

திருப்பரங்குன்றம்

இப்பகுதியில் முருகனின் அழகு, அவனை வணங்கும் சூரர மகளிரின் செயல்கள், சூரனைவதைத்த வீரம், என்பன கூறப்பட்டுள்ளன. திருப்பரங்குன்றமானது வண்டுக்கூட்டம் ஆரவாரிக்கின்ற வளம் நிறைந்தது என்பதை,

“இருஞ்சேற்று அகல்வயல் விரிந்துவாய் அவிழ்ந்த

முள்தாட்டாமரைத்துஞ்சி வைகறைக்

கள்கமழ நெய்தல் ஊதி, எல்படக்

கண்போல் மலர்ந்த காமரு சுனைமலர்

அஞ்சிறை வண்டின் அரிக்கணம் ஒலிக்கும் ”⁹²

என்னும் பாடல் அடிகள் விளக்குகின்றன.

திருச்சீரலைவாய்

திருச்சீரலைவாய் என்ற தலத்தில் அடியார்க்கு அருள்புரிய எழுந்தருளும் யானையின் இயல்பு, அவனுடைய ஆறு திருமுகங்கள், பன்னிரு திருக்கரங்களின் செயல்கள் முருகனின் தோற்றம் ஆகியன கூறப்பட்டுள்ளன.

திருவாவினன்குடி

திருவாவினன்குடியில் முனிவர்கள் கந்தருவ மகளிர், திருமால், உருத்திரன், இந்திரன், பதினெண்கணத்தார் ஆகியோர் முருகப்பெருமானிடத்து தமக்குரிய குறையைக்கூறிக் குறையிரக்க வருவது⁹³ எனலாம்.

திருவேரகம்

திருவேரகத்தில் அந்தணர் இயல்பு, இவர்கள் பூனூலையும் புலராத ஆடையையும் அணிந்துகொண்டு தலைமேலே குவித்த கையினராய் முருகப் பெருமானைப் புகழ்ந்து, துதித்து, ஆறு எழுத்துக்களைத் தன்னிடத்துக் கொண்ட பெறுதற்கு அருமையான ‘சரவணபவ’ என்னும் வேதமந்திரத்தை நாக்கு மட்டும் அசையும் அளவில் பயிலும்படி பலமுறை ஒலித்துப்பின்னர் வாசமிக்க மலர்களை இட்டு⁹⁴ வழிபட்ட செய்தி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

குன்றுதோறாடல்

குன்றுதோறாடலில் குன்றக்குரவையின் போது, முருகன் பூசை செய்யும் வேலன், பச்சிலைக் கொடியால் சாதிக்காயை இடையிடையே சேர்த்துத் தக்கோலைக்காயையும் கலந்து காட்டுமல்லிகையுடன் வெண்டாளிப் பூவையும் சேர்த்துக்கூடிய தலைமாலையை உடையவன் என்று வருணிக்கப்படுவது,

“பைங்கொடி, நறைக்காய் இடை இடுபு, வேலன்
அம்பொதிப்புட்டில் விரைஇக் குளவியொடு
வெண்கூ தாளம் தொடுத்த கண்ணியன்”⁹⁵

என்பதால் அறியப்பெறும். மேலும், முருகனை வணங்கவரும் பாடுமகளிர், ஆடுமகளிர், மாண்புகளும் அவர்களுடைய ஆடை, அணி மற்றும் செயல்களும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

பழமுதிர்ச்சோலை

பழமுதிர்ச்சோலையில் முருகன் எழுந்தருளியுள்ளமை,

“சிறுதிணை மலரொடு விரை இ, மறி அறுத்து
வாரணக்கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ
ஊர் ஊர்கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்
ஆர்வலர் ஏத்த மேவரு நிலையினும்,
வேலன் தைஇய வெறிஇயர் களனும்,
காடும் காவும், கவின்பெறு துருத்தியும்,
யாறும் குளனும், வேறுபல் வைப்பும்,
சதுக்கமும் சந்தியும், புதுப்புங்கடம்பும்,
மன்றமும் பொதியிலும், கந்துடை நிலையினும்”⁹⁶

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முருகனிடம் ஆற்றுப்படுத்தும்முறை, அருள்பெறும் வழி, அருள்புரியும் வகை, பழமுதிர்ச்சோலையிலுள்ள அருவியின் சிறப்பு ஆகியன எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

பொருநராற்றுப்படை அமைப்பு

இந்நூல் பரிசில் பெறக்கருதிய பொருநனைப் பரிசில் பெற்ற பொருநன் கரிகாற் பெருவளத்தாணிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இதனைப் பாடியவர் முடத்தாமக்கண்ணியார். இது 248 அடிகளைக் கொண்டது. பொருநர் நாடக மாந்தர்போல வேடம் பூண்டிருப்பார்.

சிறப்புகள்

பொருநராற்றுப்படையில் பாலையாழின் சிறப்பு, பொருநனுடன் செல்லும் பாடினியின் கேசாதிபாத வருணனை, காட்டுவழியில் தெய்வத்திற்குப் பலியிடல், பரிசில் பெற்ற இரவலர் பரிசில் பெற விழைவோரைக் கரிகாற் பெருவளத்தானிடம் வழிப்படுத்துதல் ஆகியன சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன.

பாலையாழ்

ஆறலைக்கள்வர், பாலைநில வழியே செல்பவரைக் குறுக்கிட்டுப் பொருள் பறிக்கும் தன்மை வாய்ந்தவர்கள். யாழின் இசையைக் கேட்டால் தங்களது படைக்கலன்களைக் கீழே போட்டுவிட்டு மெய்ம்மறந்து நிற்பர் என்பதை,

“ ஆறலைக் கள்வர் படைவிட அருளின்
மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவு இன்பாலை ” ⁹⁷

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதில் பாலையாழின் சிறப்புக் கூறப்பட்டுள்ளது. இசை தன்னைக் கேட்போர் உள்ளத்தில் இன்பம் விளைவித்தலோடு, அவ்வுள்ளத்தைப் பண்படுத்தித் தூய்மை செய்து வீட்டின்பம் எய்தத் தகுதியுடையதுமாக்கும். மறமே செய்து திரியும் வேடரையும் அம்மறத்தொழிலை விடுத்து அருள்நெறியில் சேர்க்கும் பெற்றிமையுடைய யாழ் என்ற இசைப்பயனைத் தெள்ளிதின் எடுத்துரைத்துள்ளார் ஆசிரியர் ⁹⁸ என்றுரைப்பார் இரா.மோகன்.

கேசாதிபாத வருணனை

பொருநனுடன் வரும் பாடினி, யாழ் மீட்டிப்பாடும் தன்மை வாய்ந்தவர். பாடினியின் அழகு, தலை முதல் பாதம் வரை பத்தொன்பது உறுப்புகள் கேசாதிபாதமாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை ஆற்றுமணல் போலும் கூந்தல் எட்டாம் பிறைபோன்ற அழகிய திருநுதல், வில் போலும் புருவங்கள், மழைபோன்ற குளிர்ச்சியுடைய கண்கள், இலவம் பூவை ஒத்த சிவந்த இதழ்களையுடையவாய், முத்துப்போன்ற வரிசையான பற்கள், மகரக்குழைகள் அசைந்து ஆடும் காதுகள், நாணத்தால் பிறரை நோக்காது கவிழ்ந்த கழுத்து, மூங்கில் போன்ற பருத்த தோள்கள், மெல்லிய மயிரினையுடைய முன்கைகள், காந்தள் மலர்போன்ற மென்விரல்கள், கிளியின் வாயை ஒத்த வளைந்த நகங்கள், ஈர்க்கு இடைபோகாத பிறர்க்கு வருத்தத்தைத்

தோற்றுவிக்கும் மார்பகங்கள், நீரின் கண் கழி போன்ற கொப்பூழ், பிறரால் உண்டென்று உணரப்படாத நுண்ணிடை, மேகலை அணிந்த அல்குல், பெண்யானையின் நீண்டு தொங்கும் பெரிய துதிக்கை இரண்டு இணைந்தன போன்று ஒன்றித்திரண்ட தொடைகள். பொருந்தின மயிர் ஒழுங்குப்பட்ட கணைக்கால்கள், ஓடியிளைத்த நாயினது நாக்குப்போன்ற சிவந்த சிறிய அடிகள்⁹⁹ என்றவாறு பாடினியின் கேசதிபாத வருணனை இடம் பெற்றுள்ளது.

தெய்வத்திற்குப் பவியிடல்

வழியிடைச் செல்வோர் காட்டில் உறையும் தெய்வங்கள் மனம் மகிழும்படி அவற்றிற்கு முறைப்படி வழிபாடு செய்தனர் என்பதனை,

“----- பெருந்தகு பாடினி
பாடினி பாணிக்கு ஏற்ப, நாள்தொறும்
களிறு வழங்கு அதர்க்கானத்து அல்கி,
இலைஇல் மரா அத்த, எவ்வம் தாங்கி,
வலைவலந்தன்ன மென்நிழல் மருங்கில்
காடுஉறை கடவுட்கடன் கழிப்பி ”¹⁰⁰

என்ற பாடற்பகுதி உணர்த்துகிறது. மேலும் காட்டுவழிச்செல்வோர், அவ்விடத்து உறையும் தெய்வங்களுக்குப்பலி கொடுத்து வாழ்த்திப்பாடுதல் வழக்கம் என்பதையும் இப்பகுதி எடுத்துரைக்கின்றது.

வழிப்படுத்தல்

பரிசில் பெற்று வந்த பொருநன், பரிசில் பெறவிழையும் பொருநனிடம் கரிகால் பெருவளத்தானைப் பற்றிப்பாடிய முறை, அரசனது விருந்தோம்பற் பண்பு, இரவில் கற்றத்துடன் துயரின்றி உறங்கி எழுந்து, காலையில் அரசவைக்குச் சென்ற தன்மை, அரசன் உணவு கொடுத்து ஒம்பிய முறை, பரிசுவழங்கி அனுப்பிய முறை ஆகியவற்றையும் மற்றும் வெண்ணிப்போரில் வெற்றி பெற்ற கரிகால் வளவனது அடிவணங்கி முன் நிற்பீராயின் பலபொருட் பரிசுபெறலாம் என்பதையும்,

“----- பழுது இன்று
 ஈற்று ஆ விருப்பின் போற்றுபு நோக்கி நும்
 கையறு கேளா அளவை, ஓய்யென,
 பாசிலேரின் மாசொடு குறைந்த
 துன்னற் சிதாஅர் நீக்கி, தூய
 கொட்டைக்கரைய பட்டு உடை நல்கி,
 பெறல் அருங்கலத்தில் பெட்டாங்கு உண்க என
 பூக்கமழ் தேறல் வாக்குபு தூத்தா,
 வைகல் வைகல் கைகவி பருகி,
 ளரிஅனனகந்தனன் ஏடுஇல் தாமரை
 கரி இரும்பித்தை பொலியச்சூட்டி
 நூலின் வலவா நுணங்கு அரில் மாலை
 வால் ஒளி முத்தமொடு பாடினி அணிய ” 101

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. பரிசாகப் பொன்னையும், பொற்றாமரையையும் வாரிவழங்கி யானைக்கொம்பாற்செய்த கொடிஞ்சியை உடைய நெடிய தேரிடத்தே, அரக்கு ஊட்டப்பட்ட தலையாட்டம் அசையவும், பிடரிமயிர் அசையவும் பால்போன்ற வெண்ணிறம் அமைந்த நான்கு குதிரைகளை ஒருங்கே கட்டித் தன் காலாலே ஏழடி பின்னே வந்து ஒட்டுங்கோலின்கண் தாற்றுமுள்ளை அகற்றி, இங்ஙனம் ஏறுக எனக் காட்டிப் பொருநனைத் தேரில் ஏற்றுவான் என்று வழிப்படுத்துவான்.

இதில் உயர்குடிப் பிறந்தோர், பிறரை வரவேற்கும் போதும் வழியனுப்பும் போதும் ஏழடி எதிர்சென்று வரவேற்றலும், ஏழடி பின் சென்று வழியனுப்பும் மரபும் சுட்டப் பெற்றுள்ளது சிறப்புமிக்கதாகும்.

சிறுபாணாற்றுப்படை

நல்லூர் நத்தத்தனார் இயற்றிய சிறுபாணாற்றுப்படை ஒய்மா நாட்டு நல்லியக்கோடனிடம் பரிசில் பெற்று மீளும் சிறுபாணன், வழியில் கண்ட, வறுமையால் வாடும் பாணன் ஒருவனை ஆற்றுப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இது 269 அடிகளைக் கொண்டது. பண் என்ற சொல்லின் அடியாகப் பிறந்துதான் பாண்

என்பது பாணர் இசைத்தமிழைப் போற்றி வளர்த்தவர்கள். இவர்கள் இசைப்பாணர், யாழ்பாணர், மண்டைப்பாணர் எனப்பல வகைப்படுவர்.

“இன்குரல் சிறியாழ் இடவியின் தமிழி”¹⁰²

என்று சிறிய யாழை இசைத்துப் பாடியமையால் சிறுபாணர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது என்பது அறிந்தவொன்று.

சிறப்புகள்

சிறுபாணாற்றுப்படையில் விறவியின் கேசாதிபாத வருணனை, கடையெழு வள்ளல்களுக்கு நிகராகிய நல்லியக் கோடனின் சிறப்பு, பாணனின் வறுமை பாணனை வழிப்படுத்துதல் போன்றவை கூறப்பட்டுள்ளன.

விறவியின் வருணனை

விறவியர் என்பார் ஆடலும், பாடலும் நிகழ்த்தும் பெண்டிராவர். சிறுபாணருடன் செல்லும் விறவியின் அடி, தொடை, கூந்தல், மார்பு. வயிறு போன்ற உறுப்புகள்¹⁰³ வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் விறல் ஆடும் விறவி, நடையால் இளைத்து ஓய்ந்த சிறிய அடியைக் கல்லாத இளையர் மெத்தென்று வருடும்¹⁰⁴ செயல் கூறப்பட்டுள்ளது.

நல்லியக்கோடனின் சிறப்பு

உப்பு வணிகர், வண்டிகளில் உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு விற்கச் செல்லும் போது தம் மனைவி மக்களுடன் குழந்தைகளைப் போல் தாம் வளர்த்த மந்தியையும் உடன்கொண்டு செல்வர். அம்மந்திக்கு நுணா மரத்தின் கட்டையில் மணிகள் கடைந்து அழகு செய்வர். அம்மந்திகள் கிளிஞ்சலின் வயிற்றில் முத்துக்களைப் பெய்து மூடிக்கிலுகிலுப்பையாகக் கொண்டு உமணர் குழந்தைகளுடன் விளையாடும் சிறப்பிணையுடையது என்பதனை,

“ நறவுவாய் உறைக்கும் நாகுமுதிர் நுணவத்து
அறைவாய்க் குறுந்துணி அயில் உரி பொருத
கைபுனை செப்பம் கடைந்த மார்பின்,
செய்ப்புங்கண்ணி செவிமுதல் திருத்தி,

நோன்பகட்கு உமணர் ஒழுகையோடு வந்த
மகாஅர் அன்ன மந்தி, மடவோர்
நகாஅர் அன்ன, நளிநீர் முத்தம்
வாள்வாய் எருந்தின் வயிற்றகத்து அடக்கி,
தோள்புறம் மறைக்கும், நல்குந் நுகப்பின்,
உளர் இயல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற
கிளர்பூண் புதல்வரோடு ஆடும் ” ¹⁰⁵

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வறுமை

பாணன் நல்லியக் கோடனிடத்தில் பரிசில் பெறுவதற்கு முன்பு பட்ட பசி வருத்தத்தினை, விழிக்காத கண்ணையும் சாய்ந்த செவிகளையும், உடைய குட்டிகள் பசி மிகுதியால் பாலில்லாத வறிய தன் தாயினது முலையைப் பற்றி, அதனைப் பொறுக்க இயலாத, அண்மையில் குட்டியின்ற நாய், கிடக்கும் புண்மையை உடைய வீழ்ந்து கிடக்கும் பழைய கவர், அச்சுவரில் தோன்றிய, கரையான் அரித்துச் சேர்த்த புழுதியிடத்துக்காளான் பூத்து விளங்கும் அட்டில், இத்தகைய நல்குரவினால், இளைத்த உடலை உடைய நுண்மருங்கில் இணைமகள் கடும்பசிக்கு ஆற்றாது குப்பையில் முளைத்து நின்ற வேளைக்கீரையை நகத்தால் கிள்ளி வந்தாள். சுவை பயத்தற்கு இடும் உப்பும் இல்லாத வறுமையில், உப்பின்றி அட்டிலிலே பக்குவம் செய்து கீரையை, புறங்கூறுவோர் காணுவதை நாணித்தலைவாயிற் கதவை அடைத்துத் தம் சுற்றத்தோடு பகிர்ந்து உண்பர் ¹⁰⁶ என்பதிலிருந்து கலைஞர்கள் பசியினால் வருந்துமளவு வறியவராக இருந்துள்ளமையும் தம் சுற்றத்தைப் பைதற்கற்றம் என்றும், அவர்களின் துன்பத்தினைக் ‘கடும்பினது இடும்பை’ என்றும் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளமையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

வழிப்படுத்துதல்

பரிசில் பெற்று வரும் பாணன் வறியவனான பாணனிடம் தன்னைப் போன்ற வறுமையுடைய புலவன் ஒருவனுக்கு நல்லியக் கோடனின் அருமை பெருமைகளைக் கூறி, அவனும் தன் புலமையைக் காட்டிப் பரிசு பெறலாம் எனக்கூறி அனுப்புவதை

ஆற்றுப்படையின் இன்றியமையாப் பண்பாகக் கருதலாம். இவ்வாறு வள்ளல்களும், மக்களும் சிறந்த வாழ்க்கை முறையினை வாழ முற்பட்டமையை,

“----- அமலை வெண்சோறு

கவைத்தாள் அவலன் கலவையொடு பெறுவீர் ” ¹⁰⁷

என்ற இலக்கியப் பகுதியின் மூலம் அறிய முடிகிறது

பெரும்பாணாற்றுப்படை

ஐநூறு அடிகளைக்கொண்ட பெரும்பாணாற்றுப்படையானது தொண்டைமான் இளந்திரையனைச் சிறப்பித்துக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியது. தொண்டைமான் இளந்திரையனிடம் பரிசில் பெற்று மீளும் பேரியாழைக் கொண்ட பெரும்பாணன் ஒருவன் வழியில் வறுமையால் வாடும் மற்றொரு பாணனையும் அவனது கற்றத்தாரையும் கண்டு அவர்களைத் தொண்டைமானிடம் ஆற்றுப்படுத்தும் வகையில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது. மன்னனை விடச் சமுதாயத்திற்குச் சிறப்பிடம் அளித்துப் பேசுவதால் பெரும்பாணாற்றுப்படையைச் ‘சமுதாயப்பாட்டு’ என்றும் கூறுவர்.

சிறப்புகள்

பெரும்பாணாற்றுப்படையானது, பெரும்பாணர் வழியிடைச் செல்லும் போது எயினரது இல்லங்களில் விருந்தினர் என்ற நிலையில் அவர்கள் பெறுபவை, மோர் விற்கும் ஆயர்மகள் பொன்னைப் பெறாது ஆநிரையைப் பெறுதல், அந்தணரது இல்லங்களில் பெறும் உணவு போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது.

எயினரது இல்லங்களில் பெறுபவை

பழுமரம் நாடிச்செல்லும் பறவைபோல் அமைந்து விட்ட தனது வாழ்வினை எண்ணி வெறுக்கிறான் பாணன் ஒருவன். பின் தொண்டைமான் இளந்திரையனிடம் சென்று பரிசில் பெற்றுத் திரும்பும் அவன், அவ்வள்ளலிடம் சென்று வந்த பின்தான், தனது வறுமை நீங்கியதாகக் கூறுகிறான். அவ்வரசனிடம் சென்று, ஏறும்புப் புற்றிலிருந்து எடுத்துக்குற்றி, உவர்நீரால் சமைத்து எயினர் அளித்த உணவை வழியிடையில் உண்டு வரும் பாணர் சாதியைச் சார்ந்தவன் என்று பாணனாகிய அவன் தன்னைத்தானே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் பொழுது அவ்வரசன்,

“தெய்வமடையின் தேக்கிலைக்குவை இ, நம்
பைதீர் கடும்பொடு பதம் மிகப் பெறுகுவீர்”¹⁰⁸

என்றுரைப்பான் என்ற செய்தி வெளிப்படுத்துகிறது.

ஆயர்மகள் ஆநிரை விரும்பல்

முல்லை நிலத்து ஆயர்மகள், மோர் விறறதால் கிடைத்த நெல் முதலியவற்றால் தன் சுற்றத்தார் எல்லோரையும் உண்ணச் செய்வாள். நெல்விறற விலைக்குக் கட்டிப் பசும்பொன்னையும்விரும்பாது எருமையையும், பசுக்களையும் அவற்றின் கன்றுகளோடு வாங்குவாள். இது,

“----- ஆய்மகள்
அளவிலை உணவின் கிளைஉடன் அருத்தி
நெய்விலைக்கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்
எருமை, நல்ஆன், கருநாகு பெறுவாம்”¹⁰⁹

என்பதால் அறியப்பெறும். இதனால் ஆய்மகள், பொன்னை விடப் பெரிதாக ஆநிரையை மதித்தமையை அறிய முடிகிறது.

அந்தணர் இல்லங்களில் பெறும் உணவு

பரிகில் பெற்றுவரும் பாணன் மற்றொரு பாணனிடம். அந்தணர் உறைகின்ற இல்லங்களில் மாலைப்பொழுதில் தங்குவீராயின் பார்ப்பினி பதமறிந்து ஆக்கிய பறவைப்பெயர் பெற்ற நெற்சோற்றையும், சேதாவின் நறிய மோரினினின்று எடுத்த வெண்ணெய்யில் வெந்த மிளகுப் பொடியும், கறிவேப்பிலையும் கலந்து அட்ட மாதுளங்காய்ப் பொரியலையும், பசிய கொத்துக்களையுடைய நெடிய மாமரத்தினது நறிய வடுவினைப் பல நாளாகப் போட்டு வைத்த ஊறுகாயோடும் வகைபடப் பெறுகுவீர்¹¹⁰ என்றுரைப்பான். இதனால், அந்தணர் இல்லங்களில் கருடஞ்சம்பா அரிசிச்சோறு, நறுமணமுள்ள மோர், மாதுளங்காய்ப் பொறியல், மாவடு ஊறுகாய் போன்றவற்றை உணவாகப் பெறமுடியும் என்பதிலிருந்து அந்தணரின் உணவுப்பழக்கங்களை அறியமுடிகின்றது.

மலைபடுகடாம் அல்லது கூத்தராற்றுப்படை

பல்குன்றக் கோட்டத்துச் செங்கண் மாத்துவேள் நன்னன்சேய் நன்னனை, இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றார்ப் பெருங்கௌசினார் பாடியது மலைபடுகடாம் என்னும் நூலாகும். இது 583 அடிகளைக் கொண்டது. பரிசில் பெற்ற கூத்தன், பரிசில் பெற வேண்டிய கூத்தனை ஆற்றுப்படுத்துவதால் கூத்தராற்றுப்படை என்ற பெயரும், மதங்கொண்ட யானை முழங்குவதைப் போல மலையில் கேட்கும் ஓசைகளையெல்லாம் தொகுத்துக்கூறி மலைபடுகடாம் அம்மாதிரத்தை இயம்ப¹¹¹ என்று வருவதால் மலைபடுகடாம் என்ற பெயரும் வழங்கலாயிற்று.

சிறப்புகள்

மலைபடுகடாம் என்னும் நூலில் கானவர், வழிச்செல்வோருக்கு இடையீறின்றிக் காவல்காத்தல், நன்னனது மலைநாட்டில் பெறும் பொருள்கள், வழிச்செல்வோர் பாம்புகளைத் தொழல், மலையுறை தெய்வங்களை வழிபட்டு நேர்ந்து கொள்ளல், வழி அடையாளமாக ஊகம்புல்லை முடிந்திடல், மாநிழலில் நடுகல் நடுதல் என்பன மொழியப்பட்டுள்ளன.

கானவர் காவல்

கானவர் வழிச்செல்வார்க்கு ஆறலைக்கள்வராலும், விலங்குகளாலும் இடையூறு ஏதுமின்றி இயக்குவதற்கு ஏதுவாக வில்லேந்திக் காவல் புரிந்ததை,

“ தொடுத்த வாளியர், துணைபுணர் கானவர்
இடுக்கண் செய்யாது இயக்குநர் இயக்கும் ” ¹¹²

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

மலைநாட்டில் பெறுபவை

நன்னனது மலைநாட்டில், குறவர் மலைபடு பொருள்களையும் உணவுப் பொருள்களையும் தந்து விருந்தேற்று மகிழ்வர் என்பதனை,

“ ஏறித்தருஉம் இலங்குமலைத்தாரமொடு,
 வேய்ப்பெயல் விளைபுள் தேக்கட் தேறல்
 குறைவு இன்று பருகி, நறவு மகிழ்ந்து வைகறை,
 பழஞ்செருக்கு உற்ற நும் அனந்தல் தீர்,
 அருவி தந்த பழம்சிதை வெண்காழ்,
 வருவிசை தவிர்த்த கடமான் கொழுங்குறை,
 முளவுமாத் தொலைச்சிய பைந்நிணப்பிளவை,
 பிணவு நாய் முடுக்கிய தடியொடு லீரை இ,
 வெண்புடைக்கொண்ட துய்த்தலைப் பழனின்
 இன்புளிக்கலந்து மாமோர் ஆக,
 கழைவளர் நெல்லின் அரி, உலை ஊழத்து,
 வழை அமை சாரல் கமழத் துழை இ,
 நறுமலர் அணிந்த நாறு இரு முச்சிக்
 குறமகள் ஆக்கிய வாள் அவிழ் வல்சி,
 அகம்மலி உவகை ஆர்வமொடு அளைஇ
 மகமுறை தடுப்ப மனைதொறும் பெறுகுவீர் ”¹¹³

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன உடும்பு, மான் ஆகியவற்றை வேட்டையாடுவதற்காக
 வேட்டை நாய்களைப் பயன்படுத்துவர். உடும்பு, மான், பன்றி ஆகியவற்றின்
 இறைச்சியும் தேனும், கள்ளும், பலாக்கொட்டையின் மாவும், புளியம்பழமும், மோரும்
 பெய்து ஆக்கிய மூங்கில் அரிசிச்சோறும் அவ்வழியே வரும் விருந்தினர்க்கு அளிப்பர்
 என்பதிலிருந்து பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் விருந்தோம்பற் பண்பினை அறிய
 முடிகின்றது.

பாம்புகளைத் தொழல்

பாற்கற்களையுடைய பள்ள நிலத்தில் உண்டாகிய வெடிப்புகளில் பாம்புகள்
 மறைந்து கிடக்கும். விறலியர் அப்பாம்புகளைக் கையால் தொழுவர். இது,

“ முரம்புகண் உடைந்த பரல் அவற்போழ்வில்
 கரந்து பாம்பு ஒடுங்கும் பயம்பு மார்உளவே
 செறிதொடி விறலியர் கைதொழு ”¹¹⁴

என்ற பகுதியால் உணரப்படுகின்றது. இதன்மூலம் வெப்பத்தின் காரணமாக நிலங்கள் வெடித்துக் காணப்படும். அவ்வெடிப்புகளில், வெயிலின் வெப்பத்திற்கு அஞ்சிப்பாம்புகள் உறைதல் உண்டு. வழிச்செல்வோர் பாம்புகளைக் கொல்லாமல் கைதொழும் மரபுடையவராயிருந்தமை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

நேர்த்திக்கடன்

பரிசில் பெற்றுச் செல்லும் கூத்தன் தன்னெதிர்ப்படும் மற்றொரு கூத்தனை ஆற்றுப்படுத்தும்போது, இனிய யாழினையுடைய விறல்பட ஆடும் ஆடு மகளிர், நறிய பக்கமலையில் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாட, நீங்களும் அங்கு உறையும் தெய்வங்களைக் கையால் தொழுது எம்குறை முடித்தால், நாமக்கு இவை எனப் பரவுக்கடன் நேர்ந்து கொண்டு வாழ்த்திச் செல்வீராக¹¹⁵ என்றுரைப்பான்.

இதனால் வழிச்செல்வோர், மலையுறை தெய்வங்களை வழிபட்டு நேர்ந்து கொண்டு செல்லும் மரபு வெளிப்படுகிறது.

ஊகம் புல்லை முடிந்திடல்

வழிச்செல்வோர், தாம் சென்ற வழியில் மீண்டும் வரும்போது நினைவு கூர்வதற்கும், பின்னர் வருவார்க்குப் பயன்படுவதற்கும் வழியிலுள்ள ஊகம்புல்லை அடையாளமாக முடிந்திட்டுச் செல்லுதல் உண்டு. இதனை,

“பண்டு நற்கு அறியாப்புலம் பெயர் புதுவீர்
சந்து நீவிப்புல் முடிந்து இடுமின்”¹¹⁶

என்னும் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

நடுகல்

நல்ல அடிப்பகுதியுடைய மரத்தின் நிழலில் தெய்வத்தன்மையுடைய மறக்கல்லை நடுவார்கள். இக்கருத்து,

“செல்லும் தேளத்து, பெயர்மருங்கு அறியார்,
கள்ளறிந்து, எறிந்து நல் அரை மர அத்த கடவுள்”¹¹⁷

என்னும் அடிகளால் வெளிப்படுகிறது.

அகநூல்கள்

பத்துப்பாட்டில் முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை என்பன ஆகிய அகநூல்களாகும் என்பது அறிந்ததே. அவ்வகையில் வரும் முல்லைப்பாட்டு உள்ளிட்ட அவ்விலக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தனிச்சிறப்பினைப் பெற்றுள்ளன.

முல்லைப்பாட்டு அமைப்பு

பத்துப்பாட்டிலேயே குறைவான பாட்டு எண்ணிக்கையைக் கொண்ட இலக்கியம் இதுவாகும். 108 அடிகளைக் கொண்ட இவ்விலக்கியத்தைப் பாடியவர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன் வணிகனார் மகனார் நம்பூதனார். முல்லை சான்ற கற்பு என்று கற்பினை முல்லையுடன் தொடர்புபடுத்திப் பேசுவது சிறப்பாகும். இத்திணையின் உரிப்பொருள் இருத்தல் ஆகும். போரின் பொருட்டோ அன்றிப் பொருளீட்டுவதற்காகவோ செல்லும் தலைவன், கார்காலம் தொடங்குவதற்குள் வந்து விடுவதாகக் கூறிப்பிரிவான். அவ்வாறு கூறிச்சென்றவன் வரும்வரை ஆற்றியிருத்தல் தலைவியின் கடமை ஆகும். இதுவே முல்லைத்திணை என்று சிறப்பாகப் போற்றப்படுகிறது. நிலம், காலம், பொருள் ஆகிய இயற்கையின் அடிப்படையில் எழும் மன உணர்வை இப்பாட்டு நன்கு சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது. குறிப்பாக, கார்காலத்தின் மாலைக்காலம் தலைவியின் துன்பத்தை மிகுதிப்படுத்தும் தன்மையதாகும். ஆகவே, கார்காலத்தின் சிறப்புகள் இந்நூலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இந்நூலிற்கு 'நெஞ்சாற்றுப்படை' என்ற பெயரும் உண்டு.

சிறப்புகள்

முல்லைப்பாட்டில் திருமாவின் வாமனாவதாரச் செய்தி, முதுபெண்டிர் நன்னியித்தம் பெற இறைவனை வழிபடல், விரிச்சிகேட்டல், பாசறையில் பணிபுரியும் மகளிர் தம் கச்சில் வாளைணிதல் என்பவை சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன.

வாமனாவதாரம்

கரிய மேகம் மேலே எழுந்து மழைபெய்த காட்சியை, திருமால் வாமனாவதாரம் எடுத்து நிகழ்த்திய செயலுடன் ஒப்பிடும்,

“ நனந்தலை உலகம் வளை இ நேயியொடு
வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை
நீர்செல்ல நிமிர்ந்த மாஅல் போல,
பாடுஇயிழ் பனிக்கடல் பருகி, வலன்ஏர்பு,
கோடுகொண்டு எழுந்த கொடுஞ்செலவு எழிலி ”¹¹⁸

என்னும் அடிகள் சிறப்புமிக்கன.

முதுபெண்டிர் இறைவனை வழிபடல்

முதுபெண்டிர், ஊரின் புறத்தே சென்று முல்லைப் பூக்களை நாழியில் கொண்ட நெல்லோடு சேர்த்துத் தூவி, தெய்வத்தை வழிபட்டனர்.

“ ----- சிறுபுன் மாலை,
அருங்கடி மூதூர் மருங்கில் போகி,
யாழ் இசை இனவண்டு ஆர்ப்ப, நெல்லோடு,
நாழிகொண்ட, நறுவீ முல்லை
அரும்பு அவிழ் அவரி தூஉய்க் கைதொழுது
பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்ப ”¹¹⁹

என்ற அடிகளில் மக்கள் தாம் மேற்கொள்ளும் செயல் நன்கு முடிய வேண்டும் என்று விருப்பங்கொண்டு, அதற்கான நன்னியித்தம் பெறுவதற்காக நாழியில் கொண்ட நெல்லுடன் மலரும் சேர்த்துத் தூவி, ஊர்ப்புறத் தெய்வத்தை வழிபட்ட செய்தி புலப்படுகிறது.

விரிச்சி கேட்டல்

வேனிற்காலத்தில் பிரிந்த தலைவன், தலைவியிடம் கார்காலத் தொடக்கத்தில் தான் மீண்டு வந்துவிடுவதாகக் கூறிச்செல்வான். அவன் குறித்த கார்ப்பருவம் வரக்கண்டு, தலைவி பெரிதும் ஆற்றாளாயினாள். இவளது ஆற்றாமை கண்ட முதுபெண்டிர் விரிச்சி கேட்டனர். இச்செய்தியினை வெளிப்படுத்தும்,

“சிறுதாம்பு தொடுத்த பசலைக்கன்றின்
நடுங்கு கவல் அசைத்த கையள் கைய
கொடுங் கோற் கோவலர் பின்நின்று உய்த்தர
இன்னே வருகுவர், தாயர் என்போள்
நன்னர் நன்மொழி கேட்டனம் ” ¹²⁰

என்ற அவ்விலக்கியப் பகுதி சிறப்புமிக்கது.

பாசறை மகளிர்

பாசறையில் பணிபுரியும் மகளிர், தம் கச்சில் வாளைச் சேர்த்துக் கட்டியிருந்த வழக்கத்தினை,

“குறுந்தொடி முன்கை, கூந்தல் அம் சிறுபுறத்து,
இரவுபகல் செய்யும் திண்பிடி ஒள்வாள்
விரவு வரிக்கச்சின் பூண்ட, மங்கையர் ” ¹²¹

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

குறிஞ்சிப்பாட்டு – அமைப்பு

குறிஞ்சிப்பாட்டானது ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்கு அகப்பொருள் மரபை அறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடியது. இது 261 அடிகளைக் கொண்டது. அறத்தொடு நின்றல் துறையில் அமைந்தது. களையில் நீராடல், 99 மலர்களைக் குவித்து மகிழ்தல், தலைவனது அழகைப் புனைதல், தலைவி தலைவியின் காதலுறவு, மாலைக்கால வருணனை, தலைவன் வரும் வழியின் அருமை போல்வன, காப்பியத்தன்மையுடன் இதில் விரிவாகப் புனையப்படுவதால், இது ‘காப்பியப்பாட்டு’, என்றழைக்கப் பெறுகிறது. அறிவார்ந்த செயலை மதிப்பிட்ட நச்சினார்க்கினியரும் இவ்விலக்கியத்தைப் பெருங்குறிஞ்சி எனவுரைத்தார் என்பர் ¹²² தமிழண்ணல்.

சிறப்புகள்

இந்நூலில் விழாக்காலங்களில் விருந்தோம்பல், கதிரவன் ஏழு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரில் உலாவருதல், பாம்புகள் மாணிக்கத்தை உமிழ்ந்து இரை தேடச் செல்லுதல், திருமணத்தின் போது தாவி அணிவிக்கப்படுவதை விடக் கைப்பிடிக்கும் சடங்கே முதன்மை பெற்றதாகத் திகழ்தல் என்பவை சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன.

விருந்தோம்பல்

மக்கள் விழாக்காலங்களில் தங்கள் இல்லத்திற்கு வருவோர்க்கு உணவளித்து, விருந்தோம்பும் இயல்பினர் என்பதனை,

“ சாறு அயர்ந்தன்ன மிடா அச்சொன்றி
வருநர்க்கு வரையா, வளநகர் பொற்ப
மலரத்திறந்த வாயில் பலர் உண ” ¹²³

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

கதிரவன் தேரில் உலாவருதல்

குறிஞ்சிப்பாட்டில் வரும்,

“ எல்லை செல்ல ஏழ் ஊர்பு, இறைஞ்சி
பல்கதிர் மண்டிலம், கல்சேர்பு மறைய ” ¹²⁴

என்னும் அடிகள் கதிரவன், ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் உலகை வலம் வருவதாகவும் அக்கதிரவன் மேற்கு மலையில் மறைவதாகவும் வரும் புராணக்கூற்றினைக் கூறுவதை உள்ளடக்கியனவாகும்.

பாம்புகள் மாணிக்கத்தை உமிழல்

பாம்புகள், இரையைத் தேடிச் செல்வதற்காகத் தம்மிடம் உள்ள மாணிக்க மணிகளை உமிழ்ந்து அம்மாணிக்க மணி பரப்பும் ஒளியின் உதவியால் அவை இரைதேடும் செய்தியை,

“ பாம்பு மணி உமிழ் ” ¹²⁵

என்னும் தொடர் வெளிப்படுத்துகின்றது.

திருமணத்தின்போது முன்கை பற்றிக்கொள்ளல்

கொடுத்தற்குரிய மரபினையுடைய தலைவியை, பெற்றோர் கொடுப்பத்தலைவன் கொள்ளுதலைத் தொல்காப்பியர்,

“ கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரிமரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே ” ¹²⁶

என்று குறிப்பிடுகிறார். இவ்வகையில் தலைவன், தலைவியிடம் அவளுடைய கற்றத்தார் அவளது முன்கையைப் பிடித்து அவளைத் தனக்குத்தர, நாட்டில் உள்ள யாவரும் அறியுமாறு மணக்கப்போவதாக உரைப்பான். இச்செய்தியினை,

“ நேர் இறை முன்கை பற்றி, நாம்தர
நாடு அறி நல்மணம் அயர்கம் ” ¹²⁷

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

பட்டினப்பாலை அமைப்பு

முந்நூற்றொரு அடிகளைக் கொண்ட பட்டினப்பாலையைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியுள்ளார். வஞ்சிப்பா 163 அடிகள், ஆசிரியப்பா 138 அடிகள். ஆசிரியப்பாவடிகள் இடையிடையே விரவி வரப்பெற்று வஞ்சிப்பாவால் அமைந்தது. இதனை ‘வஞ்சிநெடும்பாட்டு’ என்று அழைப்பர். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துப் பாலைத்திணையைப் பாடியதால் பட்டினப்பாலை என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. பொருள் காரணமாகத் தலைவியைப் பிரியக் கருதிய தலைவன், தலைவியிடம் கொண்ட மிக்க அன்பின் காரணமாகப் பிரிவைக் காலந்தாழ்த்திய ‘செலவழுங்கல்’ என்னும் துறையைச் சார்ந்தது.

சிறப்புகள்

பட்டினப்பாலையில் உமணர் பண்டமாற்றாக உப்பை விற்று நெல்லைப் பெறல், புகார் நகரின் தெருக்களில் பொருள்வளம் மிகுந்திருந்தல், வணிகரது அறுச்செயல்கள், நடுநிலைமை மற்றும் வணிகம் செய்யும் பாங்கு என்பன மொழியப்பட்டுள்ளன.

பண்டமாற்று முறை

உமணர்கள், உப்பை விற்றுப் பெற்ற நெல்லைப் படகுகளில் ஏற்றிக்கொண்டு வருவதை,

“ வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெல்லோடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி”¹²⁸

எனவும்,

“ நெல்லும் உப்பும் நேரே
நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு”¹²⁹

எனவும் கூறுவதிலிருந்து வணிகக் குறிப்பும் கொடுப்பதும் குறைகெடாது பல்பண்டம் பகர்ந்தும் நடைபெற்ற வணிக அறமும் புலனாகின்றன.

பொருள்வளம்

சோழநாட்டின் பெருந்துறைமுகம் புகார் என்னும் காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும். இங்குத் தெருக்களில் அளவிடற்கரிய அளவு விற்பனைப் பொருள்கள் மிகுதியாகக் காணப்பட்டன. கரிய மிளகுப்பொதிகளும் வடமலையாகிய மேருமலையில் தோன்றிய மாணிக்க மணிகளும், சாம்பூநதம் என்னும் பொன்னும், பொதியமலையில் தோன்றிய சந்தனமும், அகிற்கட்டைகளும், கீழ்த்திசைக்கடலில் விளையும் பவளங்களும் கங்கையாற்றைச் சார்ந்த பகுதிகளில் உற்பத்தியாகும் பொருட்களும், காவிரிப் கரைப்பகுதியில் விளையும் பொருட்களும், ஈழநாட்டின் உணவுப் பொருட்களும், கடார நாட்டில் உண்டாகும் நுகர்பொருள்களும், சீனம் முதலிய பிறநாடுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட கருப்பூரம், பன்னீர், குங்குமம் போன்ற பொருட்களும், இவை தவிர பெரிய பல பொருட்களும், பாரம் தாங்காமல் நிலத்தின் முதுகுநெளியும்படி நீர்வழியாகவும், நிலத்தின் வழியாகவும் புகார் நகரத்தில் விற்பனை செய்வதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டன.

“ காவின் வந்த கருங்கறி மூடையும்

வளம் தலைமயங்கிய நனந்தலை மறுகின்

நீர் நாப்பண்ணும் நிலத்தின் மேலும்”¹³⁰

என்ற பாடற்பகுதியால் சோழநாட்டின் செல்வச் செழிப்பிற்கு வாணிகமே காரணமாக இருந்தது என்பது எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

அறச்செயல்கள்

அருள் உள்ளத்தைக்கொண்டு இல்லற வாழ்க்கையில் சிறந்து விளங்கும் வணிகர், கொலைத் தொழிலைத் தாம் செய்யாததோடு பிறரும் செய்யாது தடுத்தல், களவுத் தொழிலை நீக்கல், தேவர்களுக்குப் பவியிடல், வேள்விசெய்தல், பசுக்களையும், எருதுகளையும் பாதுகாத்தல், அந்தணர்களது புகழை நிலைபெறச் செய்தல், நற்செயல் செய்தல், நெல்லையும், பாக்கையும் உணவுப் பொருளாகக் கொடுத்தல் போன்ற அறச்செயல்களைச் செய்தனர். இதனை,

“ கொலை கடிந்தும் களவு நீக்கியும்

அமரர்ப் பேணியும், ஆவுதி அருத்தியும்

நல் ஆனொடு பகடு ஒம்பியும்,

நான் மறையோர் புகழ்பாரப்பியும்,

பண்ணியும் அட்டியும் பசும்பதம் கொடுத்தும்”¹³¹

என்னும் அடிகளால் உணர முடிகிறது.

நடுவுநிலைமை

“ வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்

பிறவும் தம்போல் செயின்”¹³²

என வள்ளுவம் வணிகத்தின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கிறது.

வணிகர்கள், வேளாண் மாந்தர்களின் நுகர்த்தின் பகலாணி போன்று
நிடுவுநிலைமை வாய்ந்தவர்கள் என்பதை,

“ கொடுமேழி நசை உழவர்
நெடு நுகர்த்துப் பகல் போல
நடுநின்ற நல் நெஞ்சினோர் ”¹³³

என்னும் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆகவே, பண்டைக்காலத்தில் வாணிகம்
பொருளீட்டும் நோக்கத்திற்காக மட்டுமல்லாமல் அறத்தின் வழிப்பட்டதாயும்
அமைந்துள்ளமை புலனாகின்றது.

மதுரைக்காஞ்சி அமைப்பு

பத்துப்பாட்டு 782 அடிகளைக் கொண்ட நெடிய பாடல் மதுரைக்காஞ்சி ஆகும்.
இந்நூலின் ஆசிரியர் மாங்குடி மருதனார். பாட்டுடைத் தலைவன்
தலையானங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனாவான்.

மதுரை வருணிக்கப்படுவதாலும், மதுரை மன்னனுக்கு நிலையாமை அறத்தை
ஆழமாக உணர்த்துவதாலும் இந்நூல் மதுரைக்காஞ்சி எனப்பெயர் பெற்றது.

சிறப்புகள்

யானைகள் உலகினைத் தாங்கும் என்ற புராணக்கருத்தும், யானையின் மதநீர்
மணம் வாய்ந்தது என்பதும், நெடுஞ்செழியனின் தலையாலங்கானம் என்னுமிடத்தில்
எழுவரை வென்றமை, அரசியல், வாய்மை, நிலையாமை பண்பு, சங்கினைச் கட்டு
வெற்றிலைக்கான கண்ணாம்பாகப் பயன்படுத்தியமை, மதுரை நகரின் அறச்சாலைகள்
போன்றனவும் இந்நூலில் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன.

நெடுஞ்செழியனின் வலிமை

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியன்
தலையாலங்கானம் என்னும் ஊரில் பகைவர்க்கு அச்சம் தோன்றும் படி அவர்களைத்
தாக்கி, பெருநிலமன்னர் இருவரும், குறுநில மன்னர் ஐவரும் இறந்துபடுமாறு, போரில்
அவர்களை வென்று, அவர்களுடைய முரசங்களைக் கைக்கொண்டு களவேள்வி

செய்தவன்.¹³⁴ இதனால், போரில் தோற்ற மன்னனின் முரசு, குடை ஆகியவற்றைக் கைக்கொள்ளுதலும், களவேள்வியெய்தலும் போர் மரபுகளாகும் என்பது புலனாகிறது.

அரசியல்

முறைசெய்து காக்கும் மன்னனையே மக்கள் இறையெனப் போற்றுவர். அவனது ஆட்சிக்குரிய நாட்டில் பசியும், பிணியும், பகையும் நீங்கி, வசியும், வளனும் சிறக்க வேண்டும். நெடுஞ்செழியனின் ஆட்சியில் மதுரை மாநகரில் இயற்கை வளம் பொழிந்ததை,

“ ஒங்குதிரை வியன்பரப்பின் ஒலிமுந்நீர் வரம்பு ஆக
தேன்தூங்கு உயர்சிமைய மழைதொழில் உதவ மாதிரம்கொழுக்க
தொகுப்பின் ஆயிரம் வித்தியது விளைய
நிலனும் மரனும் பயன் எதிர்பு நந்த ”¹³⁵

என்னும் அடிகள் கட்டும்.

வாய்மை

“வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை யிலாத சொலல் ”¹³⁶

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. அதாவது, பிறர்க்குச் சிறிதும் தீங்கினை உண்டாக்காத சொற்களைப் பேசுவது வாய்மையாகும். பாண்டியனுக்கு வாய்த்த அமைச்சர்கள் பொய்மொழிகளை அறியாதவர்கள். வாய்மையே வாழ்வாகக் கொண்டவர்கள். இதனை,

“ பொய் அறியா வாய்மொழியாம் புகழ்நிறைந்த நல்ல மாந்தரோடு
நல் ஊழி அடிப்படர பல்வெள்ளம் மீக்கூற
உலகம் ஆண்ட உயர்ந்தோர் மருக ”¹³⁷

எனப்போற்றுகின்றார் மாங்குடி மருதனார்.

நிலையாமை

மனிதயாக்கை, இளமை, செல்வம் போன்றவை நிலையற்றவை, இறைவன் ஒருவனே நிலையானவன். மக்கள் அனைவரும் உலக நிலையாமையை உணர்ந்து அறுவழி நின்றலே நிலைத்த புகழைத்தரும். வாழ்வின் இயல்பினை முற்றும் உணர்ந்த மருதனார், மன்னனின் வாய்மை, அஞ்சாமை, கொடை, பழிக்கக்கூதல், புகழ், வேட்கை போன்ற இயல்புகளை எடுத்துரைத்துப் புகழ்கின்றார். இவ்வுலகினைச் சிறப்புற ஆண்டு மறைந்தோர் பலரென, நிலையில்லா உலகில் நிலை குறித்து எண்ணிப் பார்க்கும்படி அறிவுறுத்துவதை,

“பருந்து பறக்கல்லாப் பார்சல் பாசறைப் படுகண்
வெடிபடக் கடந்து வேண்டு புலத்து இறுத்த
பணைகெழு பெருந்திறல், பல்வேல் மன்னர்
கரைபொருது இரங்கும் சுனையிரு முந்நீர்
திரையிடு மணலினும் பலரே உலை செல
மலர்தலை யுலகம் ஆண்டு கழிந்தோரே”¹³⁸

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன.

அறச்சாலைகள்

மா, பலா, வாழை ஆகிய முக்கனிகளும் பல்வேறு காய்களும், இலைக்கறிகளும், கற்கண்டும், இறைச்சிச்சோறும், கிழங்கும் இனிய பாற்சோறும் வழங்குகின்ற அறச்சாலைகள் பல மதுரை நகரில் இருந்தன என்னும் செய்தியினை,

“சேறும் நாற்றமும் பலவின் சுளையும்,
வேறுபடக்கவினிய தேமாங்கனியும்,
பல்வேறு உருவின் காயும், பழனும்
கொண்டல் வளர்ப்பக் கொடி, விடுபு சவினி
மென்பினி அவிழ்ந்த குறுமுறி அடகும்
அமிர்து இயன்றன்ன தீம் சேற்றுக்கடிகையும்
புகழ்படப் பண்ணிய பேர் ஊன் சோறும்
கீழ்செல வீழ்ந்த கிழங்கொடு பிறவும்
இன்சோறு தருநர் பல்வயின் நுகர்”¹³⁹

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

நெடுநல்வாடை அமைப்பு

அகப்புறநூலாகத் திகழும், 188 அடிகளைக் கொண்ட நெடுநல்வாடையைப் பாடியவர் நக்கீரர். பிரிவால் வருந்தும் தலைவிக்கு, நல்வார்த்தை கூறி ஆற்றுவிக்கும் வகையிலும், பகைவரை வென்ற வேந்தன் விரைவில் வருவான் என்று ஆற்றுப்படுத்தும் வகையிலும் இந்நூல் அமைகிறது. அகத்திணை மரபின்படி கட்டி ஒருவர்¹⁴⁰ பெயர் கொளாத நிலையில் அமைந்தாலும், 'வேம்பு தலையாத்த நோன்காழ் எஃகம்' என்னும் அடியில் தலைவனின் படை வீரர்களைக் குறிப்பிடும் போது வேலின் முனையில் வேப்பம் பூவினைச் சூடியதைக் குறிப்பிட்டமையால் அத்தகையோர் பாண்டிய வீரர்கள் என்பது புலப்பட்டுவிடுகிறது. அப்போதைய பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியன் என்பது உய்த்துணரப்பட்டதால் இந்நூலைப்புறம் என்றுரைப்பார். எனவே, அகமா? புறமா? என்ற கேள்விக்குரிய நூலாகத் திகழ்கிறது.

சிறப்புகள்

நெடுநல்வாடையில் கூதிர்கால வருணனை, மிலேச்சரின் தன்மை, பெண்கள் நெல்லையும், மலரையும் தூவி இல்லுறை தெய்வத்தை வழிபடல், கோப்பெருந்தேவியின் பள்ளியறைக் கட்டிலின் மேல் அமைந்த படுக்கை, கால அளவைக் கணக்கிடுதல் ஆகியன சிறப்பாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

கூதிர்கால வருணனை

கூதிர்கால வருணனை சிறப்பாக உள்ளது. மேய்ச்சல் தொழிலை மறந்தன விலங்குகள், குளிர்ச்சியால் உடல் குறுகிக் கிடந்தன குரங்குகள், வாடைக்காற்று மிகுதியாக வீசுவதால் மரத்திலிருந்து விழும் பறவைகள், குளிரால் பால் உண்ண வரும் தமது கன்றுகளை உண்ணவிடாமல் உதைத்துத் தள்ளும் பசுக்கள் என்பன,

“ மாமேயல் மறப்ப, மந்திசூர

பறவை படிவன வீழ கறவை,

கன்றுகோள் ஒழியக்கூடிய வீசி

குன்று குளிர்ப்பண்ண கூதிர்ப்பாணான்”¹⁴¹

என்னும் அடிகளில் விளக்கம் பெறுகின்றன.

இல்லுறை தெய்வத்தை வழிபடல்

பெண்கள், மாலைக்காலத்தில் இரும்பினால் செய்யப்பட்ட விளக்கில், நெய் தோய்ந்த திரியைக் கொளுத்துவர். நெல்லையும், மலரையும் தூவிக் கைகூப்பி இல்லுறை தெய்வத்தை வழிபடுவர். இச்செய்தியினை,

“----- பொழுது அறிந்து,
இரும்பு செய் விளக்கின் ஈர்ந்திரிக் கொளீஇ
நெல்லும் மலரும் தூஉய் கைதொழுது”¹⁴²

என்ற பகுதி உணர்த்துகிறது.

பள்ளியறைக் கட்டில்

கோப்பெருந்தேவியின் பள்ளியறைக் கட்டிலின் மேல் அமைந்த படுக்கை,

“மடைமாண் நுண்கிழைமெலிய, தொடைமாண்டு,
முத்துடைச்சாலேகம் நாற்றி, குத்துறுத்து,
புலிப்பொறிக்கொண்ட பூங்கேழ்த்தட்டத்துத்
தகடுகண் புதையக் கொளீஇ, துகள் தீர்ந்து
ஊட்டுறு பல்மயிர் விரை இ வயமாண்
வேட்டம் பொறித்து, வியன்கட் கானத்து
முல்லைப் பல்போது உறழப் பூ நிரைத்து,
மெல்லிதின் விரிந்த சேக்கை மேம்பட,
துணை புணர் அன்னத்தூ நிறத்தூவி
இணை அணை மேம்படப்பாய், அணை இட்டு,
காடிகொண்ட கழுவுறு கவிங்கத்துத்
தோடு அமை தூமடி விரித்த சேக்கை”¹⁴³

என்று வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு விளக்கம் அளிப்போர், சிறுபூளை, செம்பஞ்சு, வெண்பஞ்சு, சேணம், அன்னத்தின் தூவி ஆகிய ஐந்து பொருள்களும் இடப்படுவதால்

படுக்கைக்குப் 'பஞ்சணை' என்று பெயர் அமைந்தது எனக் கூறுவர். அன்னப்பறவை, எலும்பும் உருகும் வண்ணம் அன்புடன் தன்னுடைய துணையைத் தழுவும் போது ஏற்படும் உடல் வெப்பத்தால், தன் உடலிலிருந்து நுண்மயிர் உதிரும். அதனைப் படுக்கையின் மீது பரப்புவர் என்றும், தூநிறத் தூவிப் பரப்பிப் பெற்றமை ஊற்றின்பத்தை மிகுவிப்பதற்கு ஏதுவாக விளங்குவனவாகும்¹⁴⁴ என்றும் மொழிவர்.

முடிவுரை

- சங்ககாலத் தலைமக்களின் இன்பம் நிறைந்த வாழ்க்கை அகம் என்றும் அகம் அல்லாத போர், வீரம், கொடை, முதலானவை புறவாழ்வு என்று பிரிவுபடும். சங்ககால மக்களின் உணர்வுகளின் வழி வெளிப்படும் மெய்ப்பாடுகளை அறிதலுக்குச் சங்க நூல்களின் கருத்துக்களை அறிதல் இன்றியமையாததாகும்.
- அகப்புறத்திணைகளுக்கேற்ப எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு இலக்கியங்கள் சிறப்புற அமைந்துள்ளன. நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு என்னும் ஐந்தும் அக ஒழுக்க உணர்வுகளை எடுத்துக்கூறுவன. பரிபாடல் அகத்தையும், புறத்தையும் போற்றுவது. பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு என்பன புறம் பற்றியனவாகும்.
- திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்னும் பத்துப்பாடல்களின் தொகுப்புப் பத்துப்பாட்டாகும். இவை பண்டைத் தமிழர்களின் உள்ள உணர்வுகளைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தும் நூல்களென்பது வெளிப்படை.
- சங்ககாலத்தமிழர்களின் திருமண நிலையில் பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர் 'கரணம்' என்னும் சடங்குமுறை தோன்றியமை வெளிப்படுகிறது. திருமணத்தின்போது தாலி அணிவிக்கப்படுவதை விடக் கைப்படிக்கும் சடங்கே முதன்மை பெற்றிருந்தது என்பதுவும் அரிய செய்தியாக உள்ளது. கணவனும், மனைவியும் ஒருவரோடு ஒருவர் கொண்ட அன்பு பிறவிதோறும் தொடர விரும்பியமையாகிய எண்ண விழைவினைச் சங்கநூல்களிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

- மகளிர் போர்க்களம் சென்று போரிட்டதாகச் சங்க இலக்கியங்களில் சான்றுகள் இல்லை. எனினும், தங்குல ஆடவர்கள் போர்க்களம் செல்வதற்குத் தூண்டுகோலாய் இருந்துள்ளமை வெளிப்படுகிறது.
- சிவன், திருமால், முருகன் வழிபாடும், பிறதெய்வ வழிபாடும் பண்டைத் தமிழரிடையே இருந்தமையை அறிய முடிகிறது. ஆகவே, தமிழர்கள் தெய்வ நம்பிக்கை உடையவர்களாகவும், அதற்குரிய சடங்கு முறைகளைக் கையாண்டவர்களாகவும் இருந்தார்கள் என்பதைச் சங்க நூல்களின் வழி அறிமுடிகின்றது.
- ஏழைகளுக்கு உணவளிக்கும் அன்னசாலைகள் பலவும் இருந்துள்ளன. மனித நேயமிக்க செயலான பசிக்கு உணவு அளித்ததைத் தலையாய கடனாகத் தமிழர்கள் கொண்டிருந்தனர் என்பதும் புலனாகின்றது.
- சங்ககாலத் தமிழர்கள் தாம் வாழ்ந்த சூழ்நிலைக்கு ஏற்பத் தம் தொழில்களை மேற்கொண்டிருந்தனர். ஐவகை நிலங்களிலும் வாழ்ந்த தலைமக்கள் தம்மிடமுள்ள பொருட்களைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தும், தமக்குத் தேவையானவற்றைப் பிறரிடமிருந்து பெற்றும் தம் வாழ்வுத் தேவையை நிறைவு செய்து கொண்ட முறை இக்கால வணிகவியலார் கூறும் முறைக்கு வாயிலாகவும், அடித்தளமாகவும் அமைந்தது எனக் கூற முடிகிறது.
- நாடோடிக் கூட்டமாக வாழ்க்கை நடத்திய பாணர், கூத்தர், விறலியர் போன்றோர் வள்ளல்களை நாடிப்பரிசிலைப் பெற்றும், அதுபோன்ற பரிசிலைப் பிறரும் பெற ஆற்றுப்படுத்தியும், வாழ்ந்தமை பெருமைக்குரியதாக உள்ளது. இத்தகையோர் ஆடல், பாடற்கலைகளைப் போற்றிக்காத்துள்ளனர் என்பதும் பாராட்டுதற்குரியது. மக்களின் வாழ்க்கைத்தரமானது மன்னர்கள் மூலம் ஒளிபெற்றதையும், ஏற்றத்தாழ்வற்ற மன்னர்கள் உறவினையும் அறிவதோடு, விருந்தோம்பற் பண்பின் மரபினையும் அறிய முடிகிறது. பண்டைய நாளில் வேந்தர்கள் இரவலர்களை ஆதரித்த தன்மையைக் காட்டுவதோடு, சங்ககாலப் பண்பாட்டு மிக்க சமுதாயத்தையும் அறிந்து இன்புற முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. மு.அருணாச்சலம் பிள்ளை, தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல், உரைவளம், ப.5.
2. மேலது, ப.21.
3. மேலது, ப.5.
4. மேலது, ப.22.
5. எம்.ஆர். அடைக்கலசாமி, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.33.
6. சு.ஆனந்தன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.3.
7. கு.வெபாலகப்பிரமணியன், (உ.ஆ) நற்றிணை மூலமும் உரையும் உரை பற்றிய முன்னுரை (xxxvii).
8. நற்றிணை, பா.10.
9. மேலது, பா.18.
10. மேலது, ப.11.
11. வள்ளுவர், திருவருட்பாத்திரட்டு, பா.445.
12. தொல்காப்பியம், பொருளியல், நூ.209.
13. நற்., பா.19.
14. மேலது, ப.59.
15. மேலது, ப.283.
16. தமிழண்ணல், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.126.
17. சு.ஆனந்தன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.34.
18. குறுந்., பா.260.
19. மேலது, பா.258.
20. மேலது, பா.3.
21. மேலது, பா.57.
22. மேலது, பா.135.
23. மேலது, பா.167.
24. தொல்காப்பியம், கற்பியல், நூ.44.
25. அ.தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ) ஐங்குறுநூறு (மூலமும் உரையும்) உரை பற்றிய முன்னுரை.
26. பொ.வே.சோமசுந்தரனார் (உ.ஆ) ஐங்குறுநூறு , அணிந்துரை, (xxxi).

27. ஐங், பா.56.
28. மேலது, பா.57.
29. மேலது, பா.42.
30. மேலது, பா.62.
31. மேலது, பா.6.
32. மேலது, பா.257.
33. கவி, பா.133.
34. தொல்,செய்யுளியல், நூ.999.
35. கவி, பா.133.
36. அடிகவநாதன் (உ.ஆ), கவித்தொகை (மூலமும் உரையும்), ப.564.
37. கவி, பா.25.
38. மேலது, பா.38.
39. மேலது, பா.104.
40. மேலது, பா.69.
41. அகம், பா.25.
42. மேலது, பா.68.
43. மேலது, பா.149.
44. மேலது, பா.137.
45. மேலது, பா.222.
46. மேலது, பா.86.
47. மேலது, பா.211.
48. புறம், பா.9.
49. மேலது, பா.192.
50. மேலது, பா.195.
51. மேலது, பா.163.
52. மேலது, பா.189.
53. மணிவேல், கோபிநாத், முன்னைய தமிழலக்கியம், ப.28.
54. புறம், பா.273.
55. மேலது, பா.279.
56. மேலது, பா.279.
57. புறம் பா.232.

58. மேலது, பா.71.
59. ஓளவை சு.துரைச்சாமிபிள்ளை (உ.ஆ) பதிற்றுப்பத்து (மூலமும் உரையும்) ப.10.
60. மேலது, ஐந்தாம் பத்து பா.4.
61. மேலது, பா.55.
62. மேலது, பா.61.
63. மேலது, பா.18.
64. மேலது, பா.89.
65. மேலது, பா.13.
66. திருக்குறள், எண்.388.
67. புறம், பா.186.
68. பதிற்றுப்பத்து, பா.38.
69. திருக்குறள், எண்.322.
70. பதிற்றுப்பத்து, பதிகம், ப.1.
71. மேலது, பா.74.
72. சு.ஆனந்தன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.45.
73. தொல்காப்பியம், செய்யுளியியல், நூ.999.
74. பரி.,அ.ள்.22-26.
75. மேலது, அடி . 3.
76. மேலது, அடி . 4.
77. மேலது, அடி . 2.
78. மேலது, அடி . 4.
79. மேலது, அடி . 80.
80. மேலது, அடி . 44.
81. சு. ஆனந்தன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.47.
82. தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூ.1037.
83. க.வெள்ளை வாரணன், (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் புறத்திணை இயல் உரைவளம், பக்.333-334.
84. மேலது, ப.334.
85. மேலது, ப.336.
86. மேலது, ப.337.
87. மேலது, ப.337.

88. மாநவநீதகிருட்டிணன், தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆற்றுப்படை, ப.57.
89. அமு. பரமசிவானந்தம், கவிதையும் வாழ்க்கையும், ப.332.
90. க.வெள்ளைவாரணன் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் புறத்திணை இயல் உரைவளம், ப.338.
91. நா. செயராமன், சங்க இலக்கியத்தில், பாடாண் திணை, பக்.172-173
92. திருமுருகாற்றுப்படை, அ.அ.190-192.
93. மேலது, அ.அ. 218-226.
94. இரா. மோகன் (உ.ஆ) பத்துப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்) ப.94.
95. திருமுருகாற்றுப்படை, 190-192.
96. மேலது, அ.அ.218-226.
97. பொருந, அ.அ.21-22.
98. இரா.மோகன், (உ.ஆ) பத்துப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்) ப.94.
99. மேலது, பக்., 96-97.
100. பொருந, 47-52.
101. மேலது, 151-163.
102. சிறுபாண், 35.
103. மேலது, 3-32
104. இரா.மோகன் (உ.ஆ) பத்துப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்) ப.173.
105. சிறு, 51-61.
106. இரா.மோகன் (உ.ஆ) பத்துப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்) ப.173.
107. சிறு, 194-195.
108. பெரு, 104-105.
109. மேலது, 162-165.
110. இரா.மோகன் (உ.ஆ) பத்துப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்) ப.282.
111. மலைபடுகடாம், 348.
112. மேலது, 17-18.
113. மேலது, 170-185.
114. மேலது, அ.அ.198-199-201.
115. வி. நாகராசன் (உ.ஆ) பத்துப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்) ப.448.
116. மலைபடுகடாம், 392-393.
117. மேலது, 394-396.

118. முல்லைப்பாட்டு, 1-5.
119. மேலது, 6-11.
120. மேலது, 12-17.
121. மேலது, 45-47.
122. தமிழண்ணல், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.159.
123. குறிஞ்சிப்பாட்டு, 201-203.
124. மேலது, 215-216.
125. மேலது, 221.
126. தொல்காப்பியம், கற்பியல், நூ.1088.
127. குறிஞ்சிப்பாட்டு, 231-232.
128. பட்டினப்பாலை, 29-30.
129. அகநானூறு, பா.140
130. பட்டினப்பாலை, பா.180.
131. மேலது, 198-202.
132. திருக்குறள் எண்.120
133. பட்டினப்பாலை, 208-218.
134. சு. ஆனந்தன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.59.
135. மதுரைக்காஞ்சி, 1-12
136. திருக்குறள் எண்.291.
137. மதுரைக்காஞ்சி, 19-23
138. மேலது, 230-237
139. மதுரைக்காஞ்சி, 527-535
140. நெடு,176
141. மதுரைக்காஞ்சி, 527-535.
142. நெடுநல்வாடை, 41-43.
143. மேலது, 124-135.
144. விநாகராசன் (உ.ஆ) பத்துப்பாட்டு, (மூலமும் உரையும்), ப.213.

இயல் மூன்று

சங்க நூல்களில் மெய்ப்பாடுகள்

இயல் - 3

சங்க நூல்களில் மெய்ப்பாடுகள்

முன்னுரை

உள்ளார்ந்த உறுப்புகளில் மாற்றங்களை, மெய்ப்பாடு தோற்றுவிக்கிறது. உடல் உள்நுறுப்பு மண்டலங்கள் அனைத்தும் உள்ளக்கிளர்ச்சியின் போது செயல்படுகின்றன. எல்லா விதமான உள்ளக்கிளர்ச்சியின் போதும் உடல் உள்நுறுப்புகளின் இயக்கம் பெரும்பாலும் ஒன்றாகவே இருக்கும். ஆனால், வெளிப்படும் மெய்ப்பாடுகளால் மட்டுமே வேறுபாடு அறியப் படும். அவை கொண்டு உள்ளத்துணர்ச்சி இன்னதென ஓரளவு அறியமுடிகிறது. மெய்ப்பாடுகள் மனித வாழ்வில் பருவத்திற்கேற்பச் சிறக்கின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட பருவத்திற்குப் பின்னர், ஆணும், பெண்ணும் பால் உணர்ச்சி பெறுகின்றனர். இருபாலரும் ஒருவரை ஒருவர் உள்ளத்தால் ஈர்க்கப் பெறுகின்றனர். காதல் உணர்ச்சி பெருக்கெடுக்க அவர்களிடம் தோன்றும் புற உடற்குறிகளைக் காதல் மெய்ப்பாடுகள் என்பர். இக்காதல் மெய்ப்பாடுகள் காதலரின் உள்ளக்குறிப்பை வெளிப்படுத்துவதோடு இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயமெய்தவும் உயிருக்கும், உடலுக்கும் நல்லதான காதல் வாழ்வைத் தொடங்கிச் செம்மையான கற்பு வாழ்க்கை பெறுவதற்கும் வழிகோலுவனவாக அமைந்துள்ளன. இம்மெய்ப்பாடுகள், பாவியல், உளவியல், உடலியல் சார்ந்தவையாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பிறழ்நிலை மெய்ப்பாடுகள்

இயல்பான முறையினின்று, மாறிய நிலையில் தோன்றும் புற உடற்குறிகளைப் பிறழ்நிலை மெய்ப்பாடுகள் என்பர், உளவியலார். உடல் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் சமயத்திலும், உடல் கோளாறுகளினாலும், உடலிலுள்ள கரப்பிகள் நரம்புகளுக்கு ஏற்படுத்தும் சேதம் போன்றவற்றினாலும் உடலிலுள்ள பிறழ்நிலை மெய்ப்பாடுகள் தோன்றுவதுண்டு.

கவலை, அச்சம் என்பனவற்றின் மூலம் பிறழ்நிலை மெய்ப்பாடுகள் தோன்றும். கவலை மனநோயைத் தோற்றுவிக்கக் காரணமாகிறது. அச்சம் நாடிநோயைத் தோற்றுவிக்கின்றது. கவலையும், அச்சமும் தொடர்ந்து ஒரு மனிதரிடம் இருந்தால்

குடற்புண் நோய் உண்டாகக் காரணமாகின்றது. மரபுவழியும், பிறழ்நிலை மெய்ப்பாட்டுக்கு ஒரு காரணமாகும் என்பதை உளவியலாளர்கள் ஆராய்ந்து கண்டுள்ளனர்¹ என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உணர்ச்சிகளும்,மெய்ப்பாடுகளும்

உணர்ச்சி 'Feeling' எனவும் உள்ளக்கிளர்ச்சி 'Emotion' எனவும் மெய்ப்பாடு 'Manifest Physical Expression of Emotion' எனவும் ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. உணர்ச்சியும் உள்ளக்கிளர்ச்சியும் மெய்ப்பாடும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புள்ளவை. உணர்ச்சியிலிருந்து உள்ளக்கிளர்ச்சியும், உள்ளக்கிளர்ச்சியிலிருந்து மெய்ப்பாடும் பிறக்கின்றன. உணர்ச்சிதான் மெய்ப்பாட்டின் அடிப்படையாகும். உணர்ச்சியின் தூண்டுதலால், உள்ளக்கிளர்ச்சியும், உள்ளக்கிளர்ச்சியின் வெளிப்பாட்டில் மெய்ப்பாடும் பிறக்கின்றன² எனலாம்.

தொல்காப்பியர்,மெய்ப்பாட்டியலில் பல்வேறு மெய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் குறிப்பிடும் மொத்த மெய்ப்பாடுகள் எண்பத்திரண்டு ஆகும் அவையாவன,

எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுக்கு உரிய உணர்ச்சிகள்	-	32
அடுத்துக்கூறும் 32ல் உணர்ச்சிகள்	-	21
தொல்காப்பியர் கூறும் மொத்த உணர்ச்சிகள்	-	53
அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவான மெய்ப்பாடுகள்	-	8
அடுத்துக்கூறும் முப்பத்திரண்டில் மெய்ப்பாடுகள்	-	11
களவுக்கால மெய்ப்பாடுகள்	-	24
பிரிவுக்கால மெய்ப்பாடுகள் (களவு, கற்பு)	-	20
வரைவுக்குரிய மெய்ப்பாடுகள்	-	8
கற்புக்கால மெய்ப்பாடுகள்	-	11
மொத்த மெய்ப்பாடுகள்	-	82

போன்றவைகளாகும்.

உணர்ச்சி மெய்ப்பாடுகள்

எண்வகை மெய்ப்பாடுகளையடுத்துத் தொல்காப்பியர் உணர்ச்சிகளும், மெய்ப்பாடுகளும் கலந்த உடைமை முதலாக மிகை ஈறாக முப்பத்திரண்டனை மெய்ப்பாட்டியலில் முதல் நூ. 3 முதல் 11 வரை கூறுகின்றனர். இந்த முப்பத்திரண்டில் நலிதல், வாழ்த்தல், துஞ்சல், அாற்றுதல், வெருஉதல், மடிமை, உயிர்ப்பு, வியர்த்தல், நடுக்கம், கனவு, நாணுதல் என்னும் பதினொன்றும் மெய்ப்பாடுகளாகும். இவை புற உடலின் மேற்குறிகளாக வெளிப்படுதலால் மெய்ப்பாடாகக் கொள்ளத்தக்கனவாகும். எஞ்சிய இருபத்திரண்டும் உணர்ச்சிகளாகக் கொள்ளத்தக்கன வாகும். அவை உடைமை, இன்புறல், நடுவுநிலைமை, அருள், தன்மை, அடக்கம், வரைதல், அன்பு, கைம்மிகல், முனிதல், நினைதல், சூழ்ச்சி, கருதல், ஆராய்ச்சி, விரைவு, கையறுநிலை, இடுக்கண், பொச்சாப்பு, பொறாமை, ஐயம், மிகை என்பன. இவை உணர்ச்சிகளே உள்ளத்தின்கண் நிகழ்வன. புறத்தார்க்குப் புலப்படுவனவல்ல. உணர்ச்சிகளும்; மெய்ப்பாடுகளும் கலந்த இந்த 32ம் அகத்திற்கும், புறத்திற்கும் உரியனவாகும்.

அகத்திணை மெய்ப்பாடு

அகத்திணை மெய்ப்பாடுகள் தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலில் 13-20 முடியவுள்ள நூற்பாக்களில் கூறப்படுகின்றன. காதல் வயப்பட்ட தலைமக்களிடம் தோன்றும் அகத்திணை மெய்ப்பாடுகளை நுணுக்கமாவும், தெளிவாகவும், முறையாகவும் வரையறைப்படுத்தியுள்ளார் தொல்காப்பியர். அகத்திற்கும், புறத்திற்கும் பொதுவாகிய எண்வகை மெய்ப்பாடுகளைக் கூறவந்த தொல்காப்பியனார், புறத்திணை மெய்ப்பாடு என்ற ஒன்றைக்கூறாது அகத்திணை மெய்ப்பாடு என்ற ஒன்றைக் கூறுவதிலிருந்து இதற்குத் தனிச் சிறப்புள்ளமை புலனாகிறது.

இலக்கியம் வழி இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியர்

இலக்கிய மாந்தர் தம் உள்ள மாற்றங்களை மெய்ப்பாடாக்கிக் கூறுவதன் மூலம் பண்டைத் தமிழரின் அகவாழ்வின் பண்பு மேம்பாட்டைத் தெளிவாக்கியுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. உள்ளத்து உணர்ச்சிகள் எண்ணில்லாதவையாகும். எனவே, காதல் வயப்பட்ட தலை மக்களிடம் காதலுணர்ச்சிகள் அடிப்படையில் தோன்றும் காதல் மெய்ப்பாடுகள் இவ்வளவுதான் என்று கூற இயலாது என்பதனைத் தொல்காப்பியர்,

“அன்ன பிறவும் அவற்றொடு சிவணி
மன்னிய வினைய நிமித்தம் என்ப”³

என்னும் நூற்பாவில் கூறுகின்றார். எனினும், காதலரிடம் தோன்றும் அகத்திணை மெய்ப்பாடுகளையும் வரையறை செய்கின்றார். அவர் நுட்பமாக வரையறுத்துக்கூறிய அம்மெய்ப்பாடுகள் இலக்கியத்தின் வாயிலாகவும், உலகியல் வழக்கானும் உணர்ந்தனவேயாகும். அம்மெய்ப்பாடுகள் திருமணத்திற்கு முந்திய களவிலும், பிந்திய நிலையான கற்பிலும் நிகழ்வனவாகும். அந்த மெய்ப்பாடுகளைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

- I. களவுக்கால மெய்ப்பாடுகள்
- II. பிரிவுக்கால மெய்ப்பாடுகள்
- III. வரைவுக்கு வழிவகுக்கும் மெய்ப்பாடுகள்
- IV. கற்புக்கால மெய்ப்பாடுகள்

இந்த வகைப்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே சங்க இலக்கிய மெய்ப்பாடுகள் ஆராயப்படுகின்றன. இந்த வகையான மெய்ப்பாடுகள் அகத்திணைக்கே உரிய மெய்ப்பாடுகள் எனலாம். இம்மெய்ப்பாடுகள் தலைவியிடையே பெரும்பாலும் பயில்வனவாகும். தலைவனிடம் ஒரு சில நிகழ்க்கும். ‘பெருமையும் உரனுமுடைய தலைவன், தன் தழையுங்காதலைக் கூறுவான். அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறந்த நிச்சமும், பெண்பாற்குரிய தன்மையால் தலைமகள் தன்னிடம் கரங்குத்தாதலை கரக்குமாதலின் இம்மெய்ப்பாடு பெரிதும் அவள் மாட்டே காணப்பெறும்’⁴ என்று கூறும் ச.சோமசுந்தர பாரதியார் கருத்து இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

I. களவுக்கால மெய்ப்பாடுகள்

புகழுகம்புரிதல். பொறிநுதல் வியர்த்தல், நகுநய மறைத்தல், சிதைவு பிறர்க்கின்மை, கூழைவிரித்தல், காதொன்று களைதல், ஊழணி தைவரல், உடை பெயர்த்துடுத்தல், அல்குல் தைவரல், அணிந்தவை திருத்தல், இல்லலியறுத்தல், இருகையும் எடுத்தல், பாராட்டெடுத்தல், மடந்தபவுரைத்தல், ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணல், கொடுப்பவை கோடல், தெரிந்துடம்படுதல், திளைப்பு வினை மறுத்தல், கரந்திடத்து ஒழிதல், கண்டவழி உவத்தல், புறஞ்செயச்சிதைதல், புலம்பித் தோன்றல்,

கலங்கி மொழிதல், கையறவுரைத்தல், என்னும் 24 மெய்ப்பாடுகள் தலைவன், தலைவி சந்திப்பு முதல் களவு வெளிப்படும் காலம் வரை ஆறு அவத்தைகளாக நிகழ்வனவாகும். ஒவ்வொரு அவத்தையும் நான்கு மெய்ப்பாடுகளாக வகைப்படுத்துகின்றார் தொல்காப்பியர். இம்மெய்ப்பாடுகளை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1. சந்திப்பு முதல், புணர்ச்சி வரை நிகழ்வன (முதல் 12 மெய்ப்பாடுகள்).
2. புணர்ச்சிக்குப் பின் களவு வெளிப்படும் வரை நிகழ்வன (இறுதி 12 மெய்ப்பாடுகள்).

1. சந்திப்பு முதல் புணர்ச்சிவரை நிகழ்வன

தலைவன், தலைவி சந்திப்பு முதல் புணர்ச்சி வரை நிகழும் மெய்ப்பாடுகள் மூன்று நிலையில் நிகழ்வனவாகும்.

அ. காட்சி என்னும் முதல் நிலையில் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள்

ஆ. வேட்கை என்னும் இரண்டாம் நிலையில் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள்

இ. புணர்ச்சி விருப்பத்தைப் புலப்படுத்தும் மெய்ப்பாடுகள்.

அ. காட்சி என்னும் முதல் நிலையில் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள்

தலைவனும், தலைவியும் முதல் சந்திப்பில் அன்புறம்போது தலைவியின் உள்ளத்தில் காதல் தோன்றுகின்றது என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

“புகுமுகம் புரிதல், பொறிநுதல் வியர்த்தல்,
நகுநய மறைத்தல், சிதைவு பிறர்க்கின்மையொடு
தகுமுறை நான்கே ஒன்றென மொழிப”⁵

என்கிறார் .

தலைவியிடம் காதல் உணர்ச்சியின் புலப்பாடாகப் புகுமுகம் புரிதல், பொறிநுதல் வியர்த்தல், நகுநயம் மறைத்தல், சிதைவுப் பிறர்க்கின்மை என்னும் நான்கு மெய்ப்பாடுகள் தோன்றும். இங்கு ஒருவரை ஒருவர் கண்களால் கண்டு காதலுற்ற நிலையில் மெய்ப்பாடுகள் தலைவியிடம் தோன்றுவதால், இவை ‘காட்சி’ என்னும் முதல் நிலைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளாகும். இங்குத் தலைவனும், தலைவியும்

ஒருவரையொருவர் எதிர்ப்படுகின்றனர். தலைவன் நோக்கிய நோக்கில் தலைவியின் மதர்த்த நோக்கால் குறிப்பறிந்தாள். அவன் நோக்கெதிர் சென்று அவள் நோக்குக் குறிப்புப் புகுந்தது. தலைவனை விரும்பிய தலைவியின் காதல் உணர்ச்சி முறுவலோடு மதர்த்த நோக்காக வெளிப்பட்டது. அவளது உடன்பாட்டுக் குறிப்பை அறிந்த தலைவன் ,

“ஆர நாளும் அறல்போற் கூந்தல்

பேரமர் மழைக்கண் கொடிச்சி

முரல் முறுவ மதைஇய நோக்கே”⁶

எனக் கூறுகின்றான். தலைவனை நோக்கிய பொழுதே அவளுக்கு விருப்பமாயிற்று என்பதை, ‘கண்தர வந்தகாமம்’ எனத் தலைவியே குறிப்பிடுகின்றாள். ‘கண்களாலும் இதயத்தாலும் தோன்றும் காதல் என்பது உண்மையான அன்புப் பிணைப்பாகும். அது கண்களில் மலர்ந்து இதயத்தில் கனிய வைக்கப்படுகின்றது’⁷. என்பாரின் கூற்று குறிப்பிடத்தக்கது. தலைவியின் காதல் நோக்கை புகுமுகம் நோக்கைத் தலைவன்,

“நல் ஆன் நடுங்குதலைக்குழவி

தாய்காண் விருப்பின் அன்ன

சாஅய் நோக்கினள் மா அயோனே”⁸

எனக் குறிப்பிடுகின்றாள். தலைவியின் ஓரப்பார்வையால் தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தான் தலைவன். இங்கு அறத்தொடு நிற்கும் தோழி, தலைவியிடம் தோன்றிய புகுமுகம் புரிதல் மெய்ப்பாட்டைக்கூறித் தலைவி தம் கற்புத்திறத்தைச் செவிலிக்கும் புலப் படுத்துகின்றாள். இந்த மெய்ப்பாட்டைத் திருவள்ளுவர்,

“யான் நோக்குங்காலை நிலன் நோக்கும் நோக்காக்கால்

தான் நோக்கி மெல்ல நகும்” (குறள் : 1094)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இதில் தலைவனை விரும்பிய தலைவி தனது கனிந்த காதலை, கனிந்த பார்வையிலும், முகமலர்ச்சியிலும் வெளிப்படுத்தியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இதில் புகுமுகம் புரிதல் மெய்ப்பாடு என்பது கட்டப்படுவதைக்

காணலாம். தலைவி தன் உள்ள விருப்பத்தைப் புகுமுகம் புரிதல் என்னும் மெய்ப்பாட்டால் வெளிப்படுத்துகின்றாள். அவள் தன்னை விரும்புகின்றாள் என்பதை அறிந்த தலைவனும் காதல் மகிழ்ச்சியில் மகிழ்வான். புகுமுகம் புக்க தலைவி, தலைவனிடம் தோன்றும் காதல் குறி கண்டு மகிழ்ச்சிகொள்வாள். அவளது உள்ளத்தில் காதல் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடும். தலைவன் விரும்பி நோக்கிய நோக்குக்கு எதிர்ப்பார்வை பார்த்த தலைவிக்கு நானும், அச்சமும் ஒருங்கு வந்தடைகின்றன. இந்நிலையில் தலைவியின் உள்ளம் காதலுவகைப்பெருக்கால் போராட, அவளது நெற்றியில் குறு வியர்வைத் துளிகள் தோன்றுகின்றன. இதுவே 'பொறிநுதல் வியர்த்தல்' என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

தனது உள்ளவிருப்பை மலரும் முகத்தாலும், நோக்காலும் தலைவனுக்கு உணர்த்திய தலைவி, அச்சமும் நானும் ஒருங்கு அடைய நாணிக்கண் புதைக்கின்றாள். அந்நிலையில் தலைவி முகத்திரையை மெல்ல மெல்ல விலக்கிய தலைவன்,

“பெரும்புகழக் குற்றநின் பிறைநுதற் பொறிவியர்
உறுவளி மாற்றச் சிறுவரை திறவென”⁹

என்கின்றான். புகுமுகம் புக்க தலைவிக்குக்காதல் உணர்வு பெருக, நுதல் வியர்க்கின்றது. தலைவியிடம் தோன்றிய இந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ட தலைவன், தலைவியின் அக உணர்வை உணர்ந்திருப்பான் என்று உறுதிகூறலாம். அதனையே ஏதுவாக்கித் தலைவியிடம் , புழுக்கத்தினால் அவளது நெற்றியில் வியர்வை தோன்றுவதால், அதனைக் காற்றால் ஆற்றுகுதற்கு அவளை மூடி மறைக்கும் அவளது ஆடையைக் கொண்டு வீகமாறு தலைவன் கூறுகின்றான். தலைவன் தன்னை நோக்கிய வழி, அச்சமும் நாணமும் ஒருங்கு வந்தமையால் வியர்வை பொறித்த நெற்றியினை உடையவளாகக் கூறப்பட்டதை எண்ண முடிகிறது.

‘நகுநய மறைத்தல்’ என்பது, தலைமகனிடம் தோன்றிய குறிப்புகளால் அவனுடன் அளவளாவி மகிழவேண்டும் என்ற விருப்பம் தன் உள்ளத்தே தோன்றிய நிலையினும் அவ்விருப்பம் புறத்தே வெளிப்படாதபடி மறைத்தலுமாகும். தலைவனைக் கண்டு புகுமுகம் புக்கு, பொறிநுதல் வியர்க்க நின்ற தலைவி, அவன் கூறுவன

கேட்டோ , காதல் குறிப்பினை அறிந்தோ தன் உள்ளக்குறிப்பைப் புலப்படுத்த நகை வந்தவழியும், நகையுணர்வு வெளிப்படா வண்ணம் மறைப்பாள். இதுவே 'நகுநய மறைத்தல்' என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

தலைவியின் காதல் வேட்கை, உள்ளத்து உணர்ச்சி, அளவினும் மிகுந்துள்ளது என்பதையே இம்மெய்ப்பாடு காட்டுகின்றது. இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் தலைவியிடம் தோன்றிய 'நகுநய மறைத்தல்' என்னும் மெய்ப்பாடு தலைவன் உள்ளத்தில் நீங்காது நிலைபெறுகின்றது. அம்மெய்ப்பாட்டைத் தலைவனே,

“இலங்கு முத்துறைக்கு எயிறு கெழு துவர்வாய்” ¹⁰

“இளையன் முளைவாய் எயிற்றன்” ¹¹

“முள்ளெயிற்று முறுவலும் திறந்தே” ¹²

“அரஞ்செல் யானைக் கல்நூறு கோட்டின்” ¹³

எனக் குறிப்பிடுகின்றான். தலைவி தன்னிடம் தோன்றிய நகுநய மறைத்தல் மெய்ப்பாட்டினால், தலைவனின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தாள். புன்னகை பல வகைப்பட்டாலும், அனைத்திலும் மேலானது காதலியின் புன்னகையே என்பது இங்கு எண்ணத்தக்கதாகும். இந்நிலையில் தலைவன், தலைவியிடம் நீதான் ஒரு தெய்வமகளோ அன்றிப் பிறிதொரு மடந்தையோ என வினவ, அந்நிலையில் தலைவியிடம் தோன்றிய காதல் மெய்ப்பாடுகளை,

“சொல்லினி மடந்தை என்றனென் அதனெதிர்

முள்ளெயிற்று முறுவலும் திறந்தன

பல்லிதழ் உண்கணும் பாரந்தலார் பணியே” ¹⁴

எனத் தலைவன் கூறுகின்றான். தலைவன் அவ்வாறு வினவியதைக் கேட்ட தலைவி, பதிலளிக்காது, தனது எண்ணத்தை மெய்ப்பாடுகளால் உணர்த்தினாள். அதாவது, புன்னகையால் உள்ளத்துக் காதலைத் தலைவனுக்குப் புரியவைத்தாள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. ‘சிதைவு பிறர்க்கின்மை’ என்பது நகுநய மறைத்த வழியும் தலைவி தன் காதல் வேட்கையில் உள்ளம் சிதைந்து, நிறையழிவாள். தன் உள்ளச்சிதைவைப் புலனாகாமல் மறைக்க முயல்வாள், நாண்மிகுதியால்

தலைகுனிவாள்,தன் உள்ளச்சிதைவை வெளிக்காட்டாது மறைக்க முயல்வாள், அங்ஙனம் மறைத்தவழியும் , தலைவன் தலைவியின் காதல் உணர்ச்சியை அவளிடம் தோன்றும் சிதைவு பிறர்க்கின்மை மெய்ப்பாட்டால் அறிந்து கொள்வான். இதனை,

“..... எத்தொழில்

அரிவேய் உண்கண் பணிவரல் ஒடுக்கிச்

சிறிய இறைஞ்சினன்” ¹⁵

என்ற அகநானூறு அடிகள் புலப்படுத்தும்.

தலைவியிடம் கண்ட ‘சிதைவு பிறர்க்கின்மை’ என்னும் மெய்ப்பாட்டைப்பற்றி ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன் கூறுகின்றான். தலைவனைக் கண்டபோது தலைவி நாணித்தலை குனிந்தாள். உள்ளத்தெழுந்த அன்பு வேட்கையால் அவள் உள்ளம் சிதைந்தது. அதனைப் பிறர்க்கு உணர்த்தாமை வேட்கையால், அவள் உள்ளம் சிதைந்தது. அதனைப் பிறர்க்கு உணர்த்தாமை பொருட்டு நெகிழ்வற்ற கூந்தலில் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டாள். இதனை,

“இலங்குவளை தெளிர்ப்ப வலவன் ஆட்டி

முகம்புதை கதுப்பினள் இறைஞ்சி நின்றாளே” ¹⁶

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலடிகளும்,

“அகமலி யுவகையளாகி முகனிகத்து

ஒய்யென இறைஞ்சியோளே” ¹⁷

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகளும் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும், இம்மெய்ப்பாடு களவின் இறுதிநிலையாகிய உடன் போக்குத்துறையிலும் தலைவனோடு கருத்தொருமித்துச்செல்லும் தலைவியிடமும் நிகழ்வதுண்டு. இற்செறிப்பு, ஊரலர், வெறியாட்டு, நொதுமலர், வரைவு போன்ற துன்பச் சூழ்நிலைகளிலிருந்து விடுபடக் காதலர்களிருவரும் கருத்தொருமித்து உடன்போக்கில் ஈடுபடுகின்றனர்.உடன்போக்கின்போது தலைவியிடம் தோன்றிய இம்மெய்ப்பாட்டினைத் தான் கண்டவற்றை,

“அணிமாண் சிறுபுறம் காண்கம் சிறுநனி
ஏகென ஏகல் நாணி நய்பென
மாகொல் தோக்கமொடு மடங்கக்கொளச்சா அய்
நின்றுதலை இறைஞ்சியோனே”¹⁸

எனத்தலைவனே தோழியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இம்மெய்ப்பாடு களவுக்காலத்தில் தலைவியிடம் தோன்றுவது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆ. வேட்கை என்னும் இரண்டாம் நிலைக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடு

இயற்கைப் புணர்ச்சியால் தலைவன் உள்ளத்தில் தலைவியும், தலைவி உள்ளத்தில் தலைவனும் இடம் பெறுகின்றனர். காதல் உணர்வுகளைப் பார்வையால் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர். இங்குத் தலைவனை அடையவேண்டும் என்னும் உள்ள வேட்கை, தலைவிக்கு எழும். இவ்வேட்கையினைத் தலைவனிடம் ஒருக்காலும் கூறமாட்டாள். அச்சமும், நாணமும், மடனும் முந்தி நிற்கும். பெண்தன்மையால் தன் உள்ளத்தெழுந்த வேட்கையினை மெய்ப்பாடுகளால் காதலன் அறியுமாறு புலப்படுத்துவாள். அன்பு வேட்கையால் தலைவியிடம் கூழைவிரித்தல், காதொன்றுகளைதல், ஊழணிதைவரல். உடைபெயர்ந்து உடுத்தல் என்னும் நான்கு மெய்ப்பாடுகள் தோன்றும் வாயில்கள் என்பர். இதனை ,

“கூழைவிரித்தல் காதொன்று களைதல்
ஊழணி தைவரல் உடைபெயர்த் துடுத்தலோடு
கெழீஇயநான்கே இரண்டெனமொழிப”¹⁹

இந்நிலையில் தலைவனைக் கண்டு அன்புகொண்ட தலைவியின் உள்ளத்தில் காதல் உணர்வுத் தோன்றி உள்ளம் நெகிழ்வடைகின்றது. பொதுவாக, கூந்தலின் மயிர்க்கால்கள் உணர்வு மிக்கனவாகும். வேட்கை மிகுதியாலும் மனநெகிழ்வாலும் உணர்வு மிக்க மயிர்க்கால்களைக் கொண்ட தலைவியின் கூந்தல் நெகிழ்வடைகின்றது. இதுவே ‘கூழைவிரித்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். உள்ளத்தின் வாயில் உடல் என்பதால், வேட்கை உணர்வு மிகுதியால் தலைவியின் கைகளே அவளையும் அறியாது பின்னிய கூந்தலை அவிழ்க்கவும், சுற்றவும் செய்கின்றன.

“பின்னூவிட நெறித்த கூந்தல்”²⁰

என்னும் குறுவழுதியாரின் அகநானூற்றுப்பாடலடி, ‘கூழைவிரித்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடு தலைவியின் வழித்தோன்றுவதை வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும், காதற் பரத்தையானவள் தலைவன் மார்பில் கிடந்து உறங்கினாள். அவளது கூந்தல் தலைவனோடு கொண்ட கூட்டத்தால் உணர்ச்சி வயப்பட்டு நிமிர்ந்து நின்றது. கூந்தல் துளங்கிய துவட்சியோடு சிறுபுறம் வீழ்ந்து அசைந்தது என்று பரத்தையிடமும் இம்மெய்ப்பாடு நிகழ்ந்தமையை நற்றிணைப் பாடலடியில் இடம் பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவி தான் அணிந்திருக்கும் காதணிகளுள் ஒன்றைக் கழற்றுவது போலக் கைகளால் கழற்ற முற்படுவாள். தன்னை அறியாது கைகளால் நிகழும் இச்செயலால் வேட்கை மிகுதியினைத் தலைவன் அறிந்துகொள்வான். ஆய்வாளர் அறிந்தவரை, சங்க இலக்கியத்தில் இம்மெய்ப்பாடு குறித்த செய்தி காணப்பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“ஓதிமுந்தூறக் காதொன்று நெகிழ”²¹

என்னும் இலக்கண விளக்க மேற்கோள் பழம்பாட்டில் வரும் காதொன்று நெகிழ என்பதில் வேட்கை மிகுதியால் தலைவியிடம் தோன்றிய காதொன்று களைதல் என்னும் மெய்ப்பாடு நிகழ்வதாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

‘ஊழணி தைவரல்’ என்பது முறை முறையாக அணிந்த அணியைத்தடவுதலாகும். புணர்ச்சி வேட்கையுடைய தலைவி, தன் உள்ளத்து உணர்வுகளை ‘ஊழணி தைவரல்’ என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றத் தலைவனுக்குப் புலப்படுத்துவாள். அவளது உள்ளத்து நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி, உடலில் தோன்றிச் செறிவுற அணிந்திருந்த அவளது கைவளையல்கள் நெகிழ்ந்தன. நெகிழ்ந்த வளையல்களைச் செறிவுற அணிந்துகொள்வாள் போல் வளையலைத் தடவுவாள் என்பதை,

“சூர்ப்புறு கோல்வளை செறித்த முன்கை”²²

எனத்தலைவனே கண்டு கூறுகின்றான். மேலும், பரத்தையிடமும் இம்மெய்ப்பாடு நிகழ்ந்ததாக நற்றிணை கூறுகின்றது. தலைவனோடு தொடர்பு கொண்ட பரத்தைக்குறுமகள் காதல் வேட்கையால் உடல் குழைவுற்றது. செறிவுற அவள் அணிந்திருந்த வளையல்கள் நெகிழ்வுற்றன. அவள் அவற்றைச் செறிவுற அணிவது போல் துழாவினாள் என்பதை,

“செறிதொடி தெளிர்ப்ப”²³

என்னும் பாடலடி உணர்த்துகின்றது. உடைபெயர்த்தலாவது, ஆடையைக் குலைத்து உடுத்தல் ஆகும். தலைவனை விரும்பும் தலைவி, தன் உள்ளத்து வேட்கையால் உடுத்திய உடையினைச் சரிசெய்வதும், கலைத்து மீண்டும் உடுத்துவதும் ‘உடைபெயர்த்து உடுத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். தலைவியின் உள்ளத்துணர்வு மெய்ப்பாடாகும் பொழுது, உடல்குழைய உடைசரிய, பின் தனது சரிந்த உடையினைத் திருத்தி அணிந்ததை,

“கடற்கோடு செறிந்த வளையார் முன்கைக்
கழிப்பூத் தொடர்ந்த விரும்பல் கூந்தல்
கானல் ஞாழல் கவின்பெறு தழையள்”²⁴

என்னும், ஐங்குறுநூற்றுப்பாடற்பகுதி விளக்குகின்றது. மேலும் இம்மெய்ப்பாடு பரத்தையிடமும் தோன்றியதை,

“..... கூந்தல்
துளங்கிய அசைவரக்கலிங்கந்துயல்வர”²⁵

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் உணர்த்துகின்றது. தலைவன் மார்பில் பரத்தைக் குறுமகள் ஒருத்தித் துயில்கொண்டாள். காம உணர்ச்சி கிளர்ந்தெழ, குழையும் தனது உடலில் அணிந்திருந்த உடைசரிந்து அசைந்தது. இச்சரிவினைச்சரிசெய்து உடுத்ததாகக் குறிப்புள்ளது.

இபுணர்ச்சி விருப்பத்தைப் புலப்படுத்தும் மெய்ப்பாடுகள்

காதல் வேட்கை மிகுற்ற தலைமக்கள் தனியிடத்துச்சந்திக்கின்றனர். இவர்கள் பகற்குறியிலும், இரவுக்குறியிலும் சந்திப்பர். அந்நிலையில், புணர்ச்சிக் குறிப்பினளாய தலைவி தன் உள்ளத்தில் புணர்ச்சி வேட்கையை, அல்குல் தைவரல், அணிந்தவை திருத்துதல், இவ்வியறுத்தல், இருகையும் எடுத்தல் என்னும் நான்கு மெய்ப்பாடுகளால் வெளிப்படுத்துவாள். இதனை,

“அல்குல் தைவரல், அணிந்தவை திருத்தல்
இவ்வியறுத்தல், இருக்கையும் எடுத்தலொடு
சொல்லிய நான்கே முன்றென மொழிப”²⁶

என்கிறது தொல்காப்பியம். ‘அல்குல் தைவரல்’ என்பது முற்கூறியவாறு உடைப்பெயர்த்துடுத்த தலைமகள், உடைபெரிதும் நெகிழ்ந்த நிலையில் என்பது அவ்வற்றம் மறைத்தற்குத் தன் மறைந்த தானத்தைக் கையில் பொத்துதல். இது பெண்டிர்க்கு அழகு. புணர்ச்சி எண்ணம் தலைவியின் உள்ளத்தில் நிறைந்திருக்கின்றது. உணர்ச்சிப்பெருக்கால் அவள் தன் குழையும் உடலில் நழுவும் உடையினைச் சரிசெய்து பெண்குறியைப் பேணுதலே ‘அல்குல் தைவரல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவியிடம் நிகழ்ந்த ‘அல்குல் தைவரல்’ என்னும் மெய்ப்பாட்டினை,

“கடற்கோடு செறித்த வளையார் முன்கைக்
கழிப்பூத் தொடர்ந்த இரும்பல் கூந்தல்
கானல் ஞாழல் கவின்பெறு தழையள்”²⁷

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. தன் புணர்ச்சி வேட்கையைத் தலைவனிடம் உணர்த்துதல் வேண்டி உள்ளத்து உணர்வுகளை மெய்ப்பாடுகளால் காட்டினாள் தலைவி. அணிந்திருந்த வளையல்களைத் திருத்தினாள். உள்ளத்து நிகழ்ந்த நெகிழ்ச்சி உடலோடு தொடர்பு கொண்டதாய், அணிந்திருந்த தழையுடையானது குழையும் உடலில் நெகிழ்ந்திருக்கும். அந்நிலையில்,

தன் மறைவிடம் பேணக்கருதிய தலைவி, தழையுடையைத் திருத்தியணிந்து , கவின் பெறுதலை உடையவளாக விளங்கினாள் என்று இப்பாடல் ‘அல்குல் தைவரல்’ என்னும் மெய்ப்பாட்டைக்குறிப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

‘அணிந்தவை திருத்தல்’ என்பது அணிந்த அணிகலன்களைத்திருத்துதலாகும். புணர்ச்சி வேட்கைமிக்க தலைமகன் தலைவியின் அருகில் நெருங்கி நின்று அவளது வளையல்களையும் பிற அணிகளையும் இட்டும், தொட்டும், இன்னபிறவும் செய்துகொண்டு இருப்பான்.இச்செயல்களைக் கண்டு மனத்தில் இன்பப் பெருக்கடையும் தலைவி, அவன் செய்கைகளை விரும்பாதவள் போன்று தனது அணிகளை அவ்வப்போது திருத்தம் செய்வது போல் செயற்படுவாள். இது ‘அணிந்தவை திருத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இத்தன்மை கொண்ட தலைவியின் நிலைப்பாட்டை,

“வளை செறிந்த முன் கை” ²⁸

என்றும்,

“செறிந்த வளையார் முன் கை” ²⁹

என்றும் வரும்.

சங்கப் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

‘இல்வலியுறுத்தல்’ என்பதும் இறப்பிறப்புச் சொல்லி இசைவு இல்லாறைப்போல மறுத்துக் கூறுதலாகும். உள்ளத்தால் தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் நெருங்கி , இன்பம் துய்க்க விரும்புவர். புணர்ச்சி வேட்கை மிகினும் அச்சம், நாணம், மடன் ஆகிய குணங்களை உடைய தலைவி, தன் விருப்பத்தை வெளிப்படையாகக் கூறமாட்டாள். எனவே, அவள் சொல்லளவில் மாறுபட்டுப் புணர்ச்சியை விரும்பாதவள் போல் பேசுவாள். அவ்வாறு பேசினாலும் உள்ளத்தில் புணர்ச்சி எண்ணம் உண்டு என்பதை,

“யாரிவன் என்னை விலக்குவான், நீருளர்

பூந்தா மறைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்

கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னோடு

சொல்லலேம் பென்றார் எம்” ³⁰

என்னும் கவித்தொகைப் பாடற்பகுதி உணர்த்துகின்றது.

இங்கு, சுற்றத்தாரை நெருங்கி முன்னிறுத்தித் தலைவி மறைத்து, மறுத்துக்கூறினாலும் அவளது காமவேட்கையின் இறுதித் துணிவாக இருப்பதாலேயே, இறுதியில் தலைவனோடு புணர்ச்சி இன்பம் துய்க்க உடன்படுகின்றாள் என்பதைச் சங்கப்பாக்கள் சுட்டுவதாகக் கொள்ள முடிகிறது.

‘இருகையும் எடுத்தல்’ என்பது தலைவி மறுத்துக்கூறினும் தன் இரண்டு கையினையும் வேறோர் காரணம் பற்றிக்கிளர்த்தல்(எழுப்புதல்). தலைமகன் முன்னர், பெண்டிர் கைகிளர்த்தல் என்பது மரபன்று. ஆனால், புணர்ச்சிக்கு ஒருப்பட்ட உள்ளத்தையுடைய தலைவி கிளர்த்துவாள் என்பதாகும். புணர்ச்சி வேட்கையில் துடிக்கும் தலைவன், தலைவியைத் தழுவுதல் செய்வான். தலைவியின் உள்ளத்தில் புணர்ச்சி எண்ணம் ஊடுருவி நிற்க, உள்ளம் காமத்தின் கொள்கலம் ஆகின்றது. காதல் வேட்கை மிகுதிப்பட அவளது இரு கைகளும் அவளையும் அறியாமலேயே தலைவனை அணைத்துக்கொண்டன. இதனை அகநானூற்றுத் தலைவியே,

“முயங்குதொறும் முயங்குதொறும் உயங்க முகந்துகொண்டு

அடக்குவம்

சாரல்நாடன் சாயல் மார்பே”³¹

என்று கூறுகின்றாள். இங்கு, தலைவி தன் இருகைகளாலும் தலைவனை அணைத்துக் கொண்டு தனது மார்பின் அகத்தே அடக்கிக்கொண்டாள் என்பது வெளிப்படுகின்றது. மேலும் உள்ளம் இயைந்த உடலுறவும், உடல் இயைந்த உள்ள உறவும், அகத்திணையின் உயிர்ப்பண்பாகும். காதற் காமத்தின் சிறப்புக் குறித்துப் பரிபாடல் பின்வருமாறு உணர்த்துகின்றது.

“காதற் காமம் காமத்துச் சிறந்தது

விருப்போ ரொத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி.”³²

கலவி மேற்குறித்த பாடற்பகுதி அகத்திணையின் உயிர்நாடியான உள்ள உறவையும், உடல் உறவையும் காட்டுவதாகும் எனக்கொள்ளலாம். மெய்யாக நோக்கின், காதல் என்பதனுள், உடற்கலப்பும் அடங்கும். உடற்கலவியன்றிக் காதல் தன்மை செவ்வியுறாது எனலாம். பாலுறவுதான் காதல் என்னும் தகுதிக்கு உரியது

என்பதனைப் பொருந்திய கூற்றாகக் கொள்ளலாம். இது குறித்துக் கூறும் , வசுபமாணிக்கம், களவுக்காலத்தே உடற்கூட்டுறவே இல்லை என்றும், அது கூடாது என்றும் கூறுவார் கொள்கைபிழையாம். அது, இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கு முரணாகும். கற்புக் கருதிக் களவில் மெய்யுறார் என்பது அறமாகாது³³ என்பர். தலைவன், களவுக்காலத்துத் துய்த்த மெய்யுறு புணர்ச்சியை,

“அயந்துவளர் பைஞ்சாய் முருந்தின் அன்ன
நகைப்பொலித்திலங்கும் எயிறு கெழுதுவர்வாய்
ஆகத் தரும்பிய முலையள் பணைத்தோள்
மாத்தாட்குவளை மலர்பிணைத்தன்ன
மாயிதழ் மழைக்கண் மா அயோனொடு
பேயும் அறியா மறையமை புணர்ச்சி”³⁴

எனக் கூறுகின்றான். உள்ளத்தோடு கலந்த உடல்கலவிப் புணர்வு, உவகையையும் உயிரையும் வளர்க்கும் ஆற்றலுடையது என்பதனைத் தலைவியினது கூற்றாக,

“தன்நசை உள்ளத்து நம்நசைவாய்ப்ப
இன் உயிர் இழைய முயங்குதொறும் முயங்குதொறும்
நக்கனென் அல்லெனோயானே”³⁵

என்கிறது அகநானூறு. இங்குத் தலைவனுடனான முயக்கம், தன் இனிய உயிர்குழையும்படி இருந்ததாகத் தலைவி கூறுகின்றாள். உயிர் தளிர்க்கும்படி தலைவன் தழுவுந்தோறும் உடம்பு பூரிக்க, உள்ளத்தூடே தலைவன் அறியா வண்ணம் நகைத்தாள். இது ‘உறுதோறுயிர் தளிர்ப்பத் தீண்டல்’ என்னும் திருவள்ளுவரின் கருத்துக்கு அடிப்படையாயிற்று எனலாம். உயிர் குழையும் படியாகக் கூடித்தழுவுதல் இனிது எனத் தலைவி கூறுகின்றாள். உவகையின் மிகச் சிறந்த நிலையாகக் கருதப்படுவது காமம். பாலுணர்வுகளை நிறைவுபடுத்தும் போது உயர்ந்த அளவில் மகிழ்ச்சி கிடைக்கின்றது எனலாம்.

2. புணர்ச்சிக்குப்பின் களவு வெளிப்படும்போது நிகழும் மெய்ப்பாடுகள்

தன் உள்ளத்துப் பெருகும் புணர்ச்சி வேட்கையினைத் தலைமகள் மெய்ப்பாடுகளால் தலைவனுக்குப் புலப்படுத்துவாள். அகத்திணையின் பாடுபொருளான உள்ளம் இயைந்த உடறுறவும், உடவிழைந்த உள்ள உறவும் புணர்ச்சிக் காலத்து தலைவியிடம் தோன்றும் இம்மெய்ப் பாடுகளால் சிறக்கின்றன. புணர்ச்சிக்குப் பின் களவுக்காதல் பெற்றோர்க்கும் உற்றார்க்கும் ஊரார்க்கும் தெரியும்போது தலைமக்களிடம் மெய்ப்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. இம்மெய்ப் பாடுகளை நான்காம் நிலைக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் என்பர். இதனைப் பாராட்டெடுத்தல், மடந்தபவுரைத்தல், ஈரமில் கூற்றம், ஏற்று அலர் நாணல், கொடுப்பவை கோடல் என்னும் நான்கும் மெலிதல் என்பதற்கான மெய்ப்பாடுகள் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர்.

“பாராட்டெடுத்தல் மடந்தப வுரைத்தல்

ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றவர் நாணல்

கொடுப்பவை கோடல் உளப்படத்தொகை இ

எடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப”³⁶

புணர்ச்சிக்குப்பின் தலைமக்களுள் தலைவன், தலைவி ஒருவரை ஒருவர் உள்ளம் மகிழ்ந்து பாராட்டுதல் இயல்பு. தலைமக்களின் அழகு, அன்பு, பெருமை, நல்வியல்புகள் போன்றவை பாராட்டுதலுக்குக்காரணமாக அமைகின்றன. இம்மெய்ப்பாடுகள் மனம் ஒன்றிய உயிருக்குயிராகத் திகழும் காதலர்களிடம் தோன்றுவதாகும்.

“நிலத்தினும் பெரிதே, வானினும் உயர்ந்தன்று;

நீரினும் ஆரளவின்றே சாரல்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”³⁷

இயற்கைப் புணர்ச்சியினின்று நீங்கித் தலைமகள் தன்னோடு காதல் கொண்ட தலைவனது அன்பின் பெருமையை இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. தலைவனோடு தலைவி கொண்ட அன்பு, நிலத்தைவிடப் பெரியது. வானை விட உயர்ந்தது. கடவினும்

ஆழமானது எனத் தலைவி பாராட்டி உரைக்கின்றாள். தலைவனின் பாராட்டு மொழிகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்த தலைவி அதனையே,

“பூவொரு புரையும் கண்ணும் வேயென
விறல் வனப்பெய்திய தோளும், பிறையென
மதிமயக் குறாஉம் நுதலும்”³⁸

என்று உள்ளம் மகிழ்ந்து மொழிகின்றாள். மேலும், தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டும் போது,

“குன்றக்குறவன் காதல் மடமகள்
வண்டுபடு முளைவாய் எயிற்றள்
இளையள் ஆயினும் ஆரணங்கினளே”³⁹

என்று தலைவியின் அழகையும், பண்பினையும் வியந்து கூறுகின்றாள். இது ‘பாராட்டெடுத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

‘மடந்தப உரைத்தல்’ என்பது பெண்டிரது இயல்பாகிய மடப்பம் கெடச்சில கூறுதல் ஆகும். பெண்டிர்க்கு இயல்பாக உள்ள குணம் மடம். தலைவி தன் உள்ளத்து வேட்கையினைத் தலைவனிடம் மடம் கெடக்கூறுதலே ‘மடந்தப உரைத்தல்’, என்னும் மெய்ப்பாடாகும். தலைவனின் வரைவு நீட்டிப்பால் வேட்கை மிகுந்த நிலையில் தலைவி தன் மடம் கெட,

“வாராது அவனுறை நீடி னோர்வளை
இணையீர் ஒதி நியழத்”
துணைநனி யிழக்குவென் மடமையானே”⁴⁰

எனச் சில கூறுகின்றாள். தலைவன் பிரிந்து மணம்புரியாது நீட்டிப்பின், தலைவியின் உடல் வேறுபாடு புறத்தார்க்குப்பலனாகி, அவர்தம் களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுத்தும். அதனால் தலைவி இறந்துபடுதல் கூடும். எனவே, முன்பு இவற்றையெல்லாம் ஆராயாது தலைவனோடு கொண்ட அன்பு மடமையாலாகும் எனத்

தலைவி மடந்தப உரைக்கின்றாள். மேலும், காதல் அரும்புகின்ற காலத்துத்தலைவன் கூறிய அன்பு மொழிகளை நாணத்தால் மறந்தோம் என்றும், காதல் மலர்ந்த நிலையில் அவனது கூற்றை உலகியல் அறிவொடு ஆராய்ந்து தெளிந்து உடன்பட்டோம் என்றும் தலைவி கூறுகின்றாள். இவளது அக்கூற்றை,

“தான்வரக் காண்குவ நாமே

மறந்தே மன்ற”⁴¹

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன.

ஈரமில் கூற்றம் ஏற்று அலர் நாணுதல் என்பது, ஊராரும் சேரியாரும் கூறும் அருள் இல்லாத கூற்றைக்கேட்டு அலர் ஆயிற்று என நாணுதலாகும். களவு ஒழுக்கத்தில் தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் காதற் தொடர்புண்டு என ஊராரும் சேரியாரும் கூறும் அருளில்லாத கூற்றைக்கேட்டு அலராயிற்றெனத் தலைவி நாணமடைவதே இம்மெய்ப்பாடாகும். இம்மெய்ப்பாடு தலைமகனிடம் தோன்றுவது, ஊரவர் கூறும் புறஞ்சொல்லின் பொல்லாங்குக்குப் பெருமையும், உரனும் உடைய நாணாத ஆடவர்கள் உள்ளனர். அலருக்கு நாணாத ஆண்களைப் பற்றி,

“மாணா ஊர் அலரின் அலர்கென

நானும் நிறையும் நயப்பின் பிறப்பிலி”⁴²

என்னும் கவித்தொகை பாடற்பகுதி வெளிப்படுத்துகின்றது. மறை ஒழுக்கத்தைச் சமுதாய மக்கள் பார்த்துக்கொண்டிரார். கற்றுப்புறக் குளவிகள் கொட்டாது விடா. எண்ண ஊசிகள் துளையாது போகா. ஆதலின், காதற்களவுக்கு உலகியல் இல்லை⁴³ என்பர் வ.சுபமாணிக்கம். இக்கூற்றுக்கேற்பத் தலைவி குறியிடம் வந்தாள். எனினும், ஊரவருக்கு அஞ்சி நாணத்துடன் ஒதுங்கி ஒதுங்கி, மெல்ல மெல்ல வந்தாளெனத்தலைவியிடம் தோன்றிய ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணம் என்னும் மெய்ப்பாட்டைத் தலைவன் வெளிப்படுத்தியதை அறிய முடிகிறது.

‘கொடுப்பவை கோடல்’ என்பது கண்ணி ஆயினும், தழை ஆயினும், பிற ஆயினும் தலைமகள் கொடுத்தவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளுதல். மனத்தினால் உரிமை

பூண்டாளல்லது பிறன் பொருள் வாங்காமையின் இதுவும் மெய்ப்பாடாகச்சொல்லப்பட்டது. உள்ளத்தால் ஒன்றிய காதலர்களின் அன்பு வெளிப்பாட்டைப் புலப்படுத்துவது இம்மெய்ப்பாடாகும். தலைவன் தன் அன்பிற்குரிய தலைவியைச் சந்திக்கும்போது கையுறையாக, காதல் பரிசாகத்தருவனவற்றை உள்ள மகிழ்ச்சியோடு தலைவி ஏற்றுக்கொள்வாள். உறவின் பிணிப்பை வலுப்படுத்த விழையும் தலைவியின் அன்பு உள்ளத்தை இம்மெய்ப்பாடு காட்டுகின்றது. ‘அசோகின் தனிரால் ஆகிய ஆடை’⁴⁴, குவளை மலர் மாலை⁴⁵ ஆகிய இரண்டையும் அளிக்க, அவற்றைத் தலைவி அன்புப் பரிசாக ஏற்றுக்கொண்டாள். உடன்போக்கின்போது தலைவன் காட்டுமல்லிகை, பாதிரிப்பு⁴⁶ என்னும் இரண்டையும் தலைவியின் கூந்தலில் செருகிவிட்டான். முல்லைச்சரமும் கண்ணியும் தூடிவந்த ஆயர்மகன், அவைகளைத் தலைவிக்குக்காதல் பரிசாக அளித்தான். அவற்றை உவகைப் பெருக்கோடு தலைவி பெற்றுக் கூந்தலில் வைத்துக் கொள்கிறாள். இதனை,

“புல்லினத்து ஆயர்மகன்தூடி வந்ததோர்
முல்லைபொரு காபும் கண்ணியும் மெல்லியல்
கூந்தலுள் பெய்து முடித்தோன்”⁴⁷

என்னும் கவித்தொகை பாடற்பகுதி எடுத்துரைக்கின்றது. வாய்ப்புக் கிட்டிய போதெல்லாம் இரவென்றும் பகலென்றும் பாராது தலைவனைச் சந்தித்த தலைவி, அன்னையின் இற்செறிப்புச் செயலால் தனிமையில் உறைகின்றாள். தலைவனோடு கூட்டம் பெறாமையால் இற்செறிப்புற்ற நிலையில் தலைவிடம் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகளை,

“தெரிந்துடம் படுதல், திளைப்புவினை மறுத்தல்,
கரந்திடத்து ஒழிதல், கண்டவழி உவத்தலொடு
பொருந்திய நான்கே ஐந்தென மொழிப”⁴⁸

எனக்கூறுவர் தொல்காப்பியர். இவை ஐந்தாம் நிலைக்குரிய மெய்ப்பாடு என்பர்.

‘தெரிந்து உடம்படுதல்’ என்பது தலைமகன் கொடுப்பவை கொண்ட தலைமகள் ஆராய்ந்து உடம்படுதல். ஆற்றாமை பெருகுகின்ற காதலால் இதுவரை மறுத்தவள்

புணர்ச்சிக்கு உடம்படுவாள் என்பதாம். தலைவன் கூறுவன அனைத்துமே காதல்நிலையில் ஒருமைப்பட்ட தலைவிக்கு இன்பம் அளிப்பன. அவனது கூற்றுக்களைத் தெளிவுபடுத்தி உடன்பாடு கொள்ளும் தலைவி, அவன் சொற்படி நடக்கவும் முற்படுவாள். தலைவன் திருமணத்தை நீட்டித்தபோதும் முன்பு,

“தான்வரக்காண்குவ சேர்ப்பன் நாமே”⁴⁹

எனக்கூறி அவன் கூற்றுக்கு உடன்படுகின்றாள். இது தெரிந்து உடன்படுதல் என்னும் மெய்ப்பாடு ஆகும். ‘திளைப்பு வினை மறுத்தல்’ என்பது விளையாட்டு ஆயமொடு திரிபவள் வேட்கை நவிதலால் அவ்விளையாட்டு வினையை மறுத்தலாகும். தலைவனோடு காதல் கொள்வதற்கு முன்பு, ஏதும் அறியாத தலைவி மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கும் பாவை, அலவனாட்டு, அம்மானை, பந்து விளையாட்டு போன்ற விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுவாள். காதல் கொண்ட பின் நேரும் களவுப்பிரிவின் கண் ஆற்றாத்தனிமையில் உள்ளம் அழிவாள்தலைவி. அவளது எண்ணங்கள் அனைத்தும், அன்பிற்குரிய காதலனைப்பற்றியதாகவே இருக்கும். எனவே, முன்பு மகிழ்ச்சிக்குரியனவாக இருந்த செயல்கள் அனைத்தையும் இப்போது வெறுப்பாள். இது ‘திளைப்பு வினை மறுத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

காதல் வயப்பட்டுத் தனிமையில் ஆற்றாமையடைந்த தலைவி, முன்பு திளைத்த கிளிக்கு மழலை பயிற்றல் பந்து, கழங்கு விளையாடல் ஆகியவற்றை அறவே வெறுத்தொதுக்கினாள். அளி, அன்பு, சாயல், இயல்பு போன்றவற்றிலிருந்து அவள் மாறுபட்டாள் என்பதை,

“கிளியும் பந்தும் கழங்கும் வெம்போள்

அளியும் அன்பும் சாயலும் இயல்பும்

முன்நாள் போலாள்”⁵⁰

என்றவாறு கட்டுகிறது அகநானூறு.

‘கரந்திடத்து ஒழிதல்’ என்பது தலைமகள் பெற்றோரால் இறச்செறிக்கப்பட்ட வயி, தலைவனது கூட்டத்தை மறுத்து, ஏதத்திற்கு நாணியும், அஞ்சியும் அவன்

முன்னர் வெளிப்படாது மனையகத்தே மறைந்தொழுகுவாள். தலைவனைக் காணும் வேட்கையில் சில கூறவும் செய்வாள். இது ‘காந்திடத்து ஒழிதல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

இச்செறிப்பால் தானுற்ற துயரைத்தலைவியொருத்தி, ‘யானோ என் காதலனைக் காணாது துயரம் மிக்க நெஞ்சத்தோடு அழிந்து இல்லையாகின்றேன்’ என மொழிகின்றாள். மேலும், அன்னையின் காப்பு மிகுதியால் களவில் தலைவியின் ஏக்கம் அதிகமாயிற்று. அவள் பலவாறு எண்ணுகின்றாள். முன்பெல்லாம் நெய்தல் மலர் பறிக்க அனுப்பிய அன்னை, களவுக் காதலை அறிந்த பின்னர், தற்பொழுதெல்லாம் யாதொரு பிழையும் செய்யாத என்னை நெய்தல் மலர் பறிக்கச் செல்லுமாறு விடுவதில்லை என்ற தன் ஏக்க மிகுதியை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

“இருவேம் ஆகிய உலகத்து

ஒருவேமாகிய புன்மை நாம் உயற்கே”⁵¹

எனக் களவு நிலைத்தலைவி, சாக்காட்டினை எல்லையாகக்கொண்டு தன் துயர மிகுதியைத் தோழியிடமே ஆற்றாமை அடைந்த நிலையைத்தன் நெஞ்சிடமே கூறவும் செய்வாள். இது காந்திடத்து ஒழிதல் என்பர்.

‘கண்டவழி உவத்தல்’ என்பது தலைமகனைக் கண்டபோது மகிழ்தலாகும். களவு ஒழுக்கத்தால் இச்செறிப்புள்ள தலைவி, தன் காதலன் நினைவாகவே இருப்பாள். தலைவன் வரைவொடுவரின் நன்று எனவும் நினைப்பாள். பிரிவாற்றாது தனித்துறையும் தலைவி, தலைவனைக் கண்டாங்கு கழிபேருவகையடைவாள். இதுவே, ‘கண்டவழி உவத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இற்செறிப்புற்ற தலைவி, அன்னையின் அருங்காவலைப் பொருட்படுத்தாமல் வந்த தலைவனைக் கண்டபோது,

“எம்பெருமான் உதோ வந்தனன்காண்”⁵²

என உவந்து கூறுகின்றாள். மேலும், இற்செறிப்புற்ற தலைவியின் உட்பாங்கு அறிந்து, தலைவனே தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுகின்றான். ‘யாம் வந்திருக்கின்றோம்’⁵³ என்று தலைவிடத்து யாரேனும் சென்று கூறினால், தலைவன் வந்துள்ளான் என்று மகிழ்ந்து

களிப்பினால் மயங்குவாள் என்கின்றான். இது, ‘கண்டவழி உவத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடு ஆகும்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியால் மனமொன்றிய காதலர், இற்செறிப்பு முதலியவற்றால் சந்திக்க வியலாது தவிக்கின்றனர். தலைவனோடு கூட்டம் நிகழாமையால், தலைவி தனிமையில் பொலி விழந்து புலம்பித்தோன்றுவாள். மனம் துயருற, கூறுவதறியாது கலங்கிக்கூறவும் செய்வாள். இற்செறிப்பால் தனிமையில் உறையும் தலைவியிடம் நிகழும் மெய்ப்பாடாக,

“புறஞ்செயச்சிதைத்தல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல் கையறவுரைத்தலொடு
புலம்பிய நான்கே ஆறென மொழிப”⁵⁴

என்று தொல்காப்பியர் ஆறாவதாகக் கூறுகின்றார்.

“புறஞ்செயச்சிதைத்தல்” என்பது தலைமகள் களவில் தலைவனைச்சந்திக்க இயலாத சூழ்நிலையில் அவனது நினைவால் பெரிதும் துயருற்ற நிலையில் இருப்பாள். பிரிவு ஏக்கம் அவள் உள்ளத்தை வாட்டும். உடனிருக்கும் தோழியர் தலைவியின் உளநிலை அறியாது புறத்தே அவளை அழகுபடுத்துவர். அந்நிலையிலும் அவள் நினைவு முழுமையும் தலைவனைப் பற்றியதாகவே இருக்க, உள்ளச்சிதைவுடையவளாகக் காணப்படுவாள். தலைவனை கூடப் பெறாமையால் தன் அகத்தே மகிழ்ச்சியின்றி நெஞ்சுழிந்து சோர்தல் ‘புறஞ்செயச்சிதைத்தல்’ என்பதாகும்.

“போதார் கூந்தல் இயலணி யழுங்க
ஏதிலாளனை நீ பிரிந்ததற்கே”⁵⁵

என்றவாறு இங்கும் பிரிவுத்துயரத்தால் உள்ளம் சிதைத்தாள். உள்ளச்சிதைவு உடலில் மெய்ப்பாடாகத் தோன்றியது. அந்நிலையில் தலைவியின் இயற்கை அழகு குலைந்தது. அவளிடம் தோன்றிய புறஞ்செயச்சிதைத்தல் என்னும் மெய்ப்பாட்டைத் தோழியே கண்டாங்குக்கூறுகின்றாள்.

புலம்பித் தோன்றல் என்பது பொலிவு அழிந்து தோன்றல் என்பதாகும். தலைவன் பிரிவால் வாடும் தலைவியைத் தோழியர் அழகுபடுத்தும் பொழுது தலைவனோடு கூட்டமின்மையால் மனமிழந்த தலைவி பொலிவிழந்து காணப்படுவாள். சுற்றத்தார் சூழ்ந்திருப் பினும் தலைவனின்மையால் தான் தனியாள் என்பது படக்கூறவும் செய்வாள். இதுவே ‘புலம்பித் தோன்றல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இற்செறிப்புற்ற தலைவி தன் காதலுடன் கூடி இனிதிருக்கும் வாய்ப்பின்றித் தனித்திருந்து புல்லென்றழிந்த நெஞ்சினளாகக் காணப்படுவாள். பிரிவின் ஏக்கத்தால் கண்துயில் மறுத்தாள். தலைவியிடம் தோன்றிய இம்மெய்ப்பாட்டை,

“அம்ம வாழி தோழி நாமழி

நீல இருங்குழி நீலங்கூம்பும்”⁵⁶

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப்பாடல்கள் புலப்படுத்தும். ‘கலங்கி மொழிதல்’ என்பது தலைவி கலக்கமுற்றுக் கூறுதலாகும். தனிமையால் வருந்தும் தலைவி கற்றத்தினர் வினவ, அவள் கையும் களவுமாகப் பிடிபட்ட கள்வரைப்போன்று மனத்தடுமாற்றமடைந்து கூறல் ‘கலங்கி மொழிதல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இற்செறிப்புற்ற தலைவி, புல்லென்றழிந்த நெஞ்சினளாய் மனத்தடுமாற்றத்தோடு,

“அம்ம வாழி தோழி நாமழி

நீல இருங்குழி நீலங்கூம்பும்

மாலை வந்தன்று மன்ற

காலை யன்ன மாலை முந்துறத்தே”⁵⁷

எனக்கலங்கி மொழிகின்றாள்.

‘கையறவு உரைத்தல்’ என்பது செயலறவு தோன்றக் கூறுதலாகும். பெற்றோர்கள் தம் குடிப்பெருமை கருதிக்கடமையுணர்வால் உந்தப்பட்டுக் களவுத்தலைவியை வீட்டுக்காவலில் வைப்பர். தனிமையில் வாடும் தலைவியின் எண்ணங்கள் அனைத்தும் தலைவனைப் பற்றியதாகவே இருக்கும். களவுத்தலைவனோடு கூட்டமின்மையால் துயரமிக்கு மனச்சோர்வு அடைவாள். மனத்திற்கினிய செயல்களையெல்லாம் விட்டொழிவாள்; கலங்கி

மொழிவாள். சில வேளை செயலறவு தோன்றக்கூறவும் செய்வாள். இதுவே 'கையறவு உரைத்தல்' என்னும் மெய்ப்பாடாகும். காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாமை மிக்குற்ற தலைவி தன்கையிற் வினையை,

“பிரிவரிதாகிய தண்டாக்காமமோடு
உடனுயிர் போகுததில்லை கடனறிந்து
இருவே மாகிய உலகத்து
ஒருவே மாகிய புன்மை நாமுயற்கே”⁵⁸

என தோழிக்குக்கூறுகின்றாள். இம்மெய்ப்பாடுகள் பெண்பாலர் அனைவருக்கும் பொதுவானது எனலாம். இம்மெய்ப்பாடுகள் புணர்ச்சி இல்லாதபோது தோன்றுதல் பெரும்பான்மை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறாக, தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் களவுக்கால மெய்ப்பாடுகள் இருபத்து நான்கும் களவுக்காலத்தில் இருவரிடமும் தோன்ற வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. தலைவன், தலைவி சந்திப்பின் போது இருவரும் மனம் ஒன்றுவதற்கு முதல் நிலையாகக் கூறப்பட்ட 'புகழுகம்புரிதல்' முதலான நான்கு மெய்ப்பாடுகளும் தோன்ற வாய்ப்புண்டு. இருபத்துநான்கு மெய்ப்பாடுகளுள் ஒருசில மெய்ப்பாடுகள் காதல் வாழ்வு தொடங்கிய பின்பும் தோன்றலாம். இலக்கிய வழக்காரும், உலகியல் வழக்காரும் அறிந்த மெய்ப்பாடுகளையே தொல்காப்பியர் களவுக்கால மெய்ப்பாடுகளாகத் தந்துள்ளார் எனக்கூற முடிகிறது.

II. பிரிவுக்கால மெய்ப்பாடுகள்

பிரிவுக்கால மெய்ப்பாடுகள் களவிலும், கற்பிலும் வருவனவாகும். இம்மெய்ப்பாடுகள் புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாகாதன என்று கூறினாலும், அவற்றை மிகவும் ஆராய்ந்துணரின் புணர்ச்சி நிமித்தம் ஆகும். பிரிவுத்துயரில் காதலர் அளப்பரிய காதற்பெருக்கை அடைகின்றனர். பிரிவாற்றாமையால் காதலர்கள் துயருறுவது ஒருவரிடம் ஒருவர் கொண்டுள்ள அன்புப்பிணைப்பைக் காட்டுவதாகும். காதலரின் உணர்ச்சிகளைச் சிறப்புற எடுத்துக்கூறும் அகப்பாடல்களில் பிரிவால் தோன்றும் துயரத்தைக் காட்டும் பாடல்களே பெரும்பான்மையன. இப்பாடல்களில் காதலை எல்லையாக மட்டும் காட்டும் பாடல்களில் சாதல் காட்டப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்ககால அக இலக்கியங்களில் பிரிவுத்துயரம் குறித்து நா.செயராாமன் கூறும் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பிரிந்த காதலர் வரவை எண்ணி எண்ணி ஏங்கும் நெஞ்சத்தில் நிறைந்துள்ள துன்பச் சுவையைத் தாங்கிவரும் பாடல்கள் பல உள.ஆயின், அது துன்ப முடிவாக அமையவில்லை. தற்காலிகத்துன்பமேயாகும். அத்துன்பமும் ஏக்கமும் பெருகப்பெருக இறுதியில் அடையும் இன்பமும் பெருகக்காணலாம். எனவே, துன்ப உணர்ச்சிகள் சங்கப் பாடல்களில் பாடப்பட்டாலும் துன்ப முடிவுகள் கூறப்படவில்லை எனலாம்⁵⁹ என்கிறார் அவர்.

“இன்பத்தை வெறுத்தல், துன்பத்துப் புலம்பல்,
எதிர்பெய்து பரிதல், ஏதம் ஆய்தல்,
பசியட நிறற்றல், பசலை பாய்தல்,
உண்டியிற் குறைதல், உடம்புநனி கருங்கல்,
கண்துயில் மறுத்தல், கனவொடு மயங்கல்,
பொய்யாகக் கோடல், மெய்யே யென்றல்,
ஐயஞ்செய்தல், அவன் தமர் உவத்தல்,
அறழித்துணர்த்தல், ஆங்கு நெஞ்சுழிதல்,
எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்,
ஒப்பு வழி உவத்தல், உறுபெயர் கேட்டல்,
நலத்தக நாடிற் கலக்கமு மதுவே”⁶⁰

மேற்கண்ட இருபது மெய்ப்பாடுகளைப் பிரிவுக்கால மெய்ப்பாடுகளாகத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். அவைகளில் அவன்தமர் உவத்தல், ஒப்புவழி உவத்தல், உறுபெயர் கேட்டல் என்னும் மூன்று மெய்ப்பாடுகளும் துயரம் கலந்த உவகை மெய்ப்பாட்டைச் சார்ந்தன. ஏனைய பதினேழு மெய்ப்பாடுகளும் பிரிவுத்துயரத்தால் தோன்றுவனவாகும்.

‘இன்பத்தை வெறுத்தல்’, ‘ஒப்பனை செய்தல்’ முதலானவற்றை வெறுத்தலாலும், தென்றல், நிலவு முதலியனவற்றை வெறுத்தலும் ஆகும். தலைவனோடு கூடியிருக்குங்கால் உடனுறை இன்பத்தை மிகுதிப்படுத்துவன அனைத்தும் பிரிவுக்காலத்தலைவிக்கு வெறுப்பளிக்கின்றன. யாமும், குழலும், நிலவும், மலரும்

முதலான இன்பத்திற்கு ஏதுவான பொருள்கள் கண்டவழி, அவற்றை வெறுத்துரைத்தலே ‘இன்பத்தை வெறுத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடு ஆகும். உடனுறைவோர்க்கு இன்பத்தைத்தரும் மாலைப்பொழுது பிரிவில் துயருறும் தலைவிக்கு இன்னா மாலையாகின்றது. மாலை தன் துயரை மிகுதிப்படுத்துவதாக உணருகின்றாள் தலைவி. எனவே, மாலைக்காலத்தை

“உயிர்செலத் துணை தருமாலை”⁶¹

“கையறு மாலை”⁶²

“புன்கண் மாலை”⁶³

“கொலை குறித்தன்ன மாலை”⁶⁴

“அருளில மாலை”⁶⁵

எனப்பலவாறு வெறுத்துரைக்கின்றாள். மேலும், பருவங்கண்டு ஆற்றாளாய் தலைவி உடனுறைந்த போதில் இன்பத்தை மிகுவித்த குயிலோசை, அருவிநீர் ஓசை, பூவிலை மடந்தை ஓசை முதலியவற்றை வெறுத்துக்கொடிது எனக்கூறுகின்றாள் எனலாம்.

காதலர் பிரிவாற்றாது துன்புறும்போது தாமுறும் துன்பத்தை வாய்விட்டுக் கூறிப்புலம்புதல் துன்பத்துப்புலம்பல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

“நின்னுறு விழுமம் களைந்தோள்

தன்னுறு விழுமம் நீந்துமோ எனவே”⁶⁶

பிரிவுற்ற நிலையில் மெலிவுற்ற தலைவி ‘யானே தோழி நோய்ப்பாலேனே’⁶⁷ என்னும் ‘அந்த நீளிடை அழப்பிரிந்தோரே’⁶⁸ என்னும் தன் துயரத்தை வாய்விட்டுக்கூறிப் புலம்புகிறாள்.

‘எதிர்பெய்து பரிதல்’ தலைமகன் முன்னின்று அவனின்றாகச்செய்து கொண்டு வருந்துதலாகும். பிரிவுக்காலத்தில் தலைவி தலைவனது உருவெளித் தோற்றம் கண்டும் தலைவன், தலைவியின் உருவெளித் தோற்றம் கண்டும் இரங்குதல் ‘எதிர்பெய்து பரிதல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

‘வாராதாயினும் வருவதுபோல’⁶⁹ என்றும் களவொழுக்கத்தலைவி இற்செறிப்புற்றாள், தலைவனை நினைத்து வருந்தினாள். தலைவனின் வரவை ஆவலோடு எதிர்நோக்கினாள். அவளது சிந்தை முழுவதும் தலைவனைப்பற்றியதாகவே இருந்தது. ஆதலால் புள்ளொலி கேட்குந்தோறும் அவ்வொலியைத்தலைவனின் தேர் மணிக்குரலென்று வருத்தமுற்று இரங்கினாள்⁷⁰. வரைவிடைப் பிரிவில் தலைவியொருத்தி தலைவன் வருவான் என்று மனமொன்றியிருந்தாள். மனக்கண்ணில் தலைவனையும் அவன் ஊர்ந்து வருகின்ற தேரையும் உருவெளித் தோற்றத்தில் கண்டாள்.கையற்றுக்கலங்கினாள்⁷¹.மேலும் ‘புறவின் காண்வர வாரள மகளோ நீயே’⁷² என தலைவியை எதிர்ப்பெய்து கொண்ட தலைவன் வருந்திக் கூறுகின்றாள்.

‘ஏதம் ஆய்தல்’ குற்றம் ஆய்தலாகும். களவுக் காலத்தில் தலைவனும் தலைவியும் விழையும் கூட்டத்திற்கு இடையூறுகள் பல நேரிடும். அத்தகைய இடையூறுகள் பலவற்றையும் ஆராய்தல் ‘ஏதம் ஆய்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். தலைவன் வரும் வழியின் தன்மைகளை ஆய்ந்துணருவாள். இரவுக்குறி வந்தொழுகும் தலைவனுக்கு விலங்குகளால் ஏதம் நேரிடுமோ? அக்கொடிய வழியை எவ்வாறு கடப்பாரோ? என்ற நிலைகளில் ‘ஏதம் ஆய்தல்’ மெய்ப்பாடு தலைவியிடம் தோன்றும். தலைவன் வாராமைக்குரிய சாரணங்களை ஆயும் தலைவி, ‘அலராவதற்கு அஞ்சினன் கொல்லோ’⁷³ என அலரால் நேரும் ஏதம் குறித்தும்,

“எந்தை அறிதல் அஞ்சிக்கொல்

அதுவே தெய்யவாராமையே”⁷⁴

எனத்தந்தையின் வலிமையும் கொடுமையையும் அறிந்து, தனக்கு வரும் ஏதம் குறித்தும் உரைக்கின்றாள். தலைவனைத்தன் உள்ளத்தே வரைந்துகொண்ட தலைவிபால் தோன்றும் இம்மெய்ப்பாடு அவளது அன்பு மிகுதியைக்காட்டுவதாகும்.

‘பசியட நின்றல்’ என்பது மெய்ப்பாடாகும்.. பசி வருத்தவும், அதற்குத்தளராது உணவை மறுத்தல் பசியட நின்றல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும். பிரிவுத்துயரால் இன்பத்தை வெறுத்துத் துன்பத்துப் புலம்பும் தலைவி உணவையும் வெறுத்தொதுக்குவாள்.

“..... இனியான்

உண்ணலும் உண்ணேன் வாழலும் வாழேன்”⁷⁵

பசி தோன்றினும் உண்ணாது, தன் உள்ளத்துணர்வை உறுதிகொண்டு உண்ண மறுக்கின்றாள். பசியட நிற்கின்றாள் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது. இவளது பட்டினி நோன்பினை அறிந்த தோழி,

“தண்ணந் துறைவன் நல்கின்

ஒண்ணுதல் அரிவை பாலாரும்மே”⁷⁶

எனச்செவிலிக்குத் தெரிவிக்கிறாள். தலைவியின் கற்புத்திறத்தை இம்மெய்ப்பாடு இனிது புலப்படுத்துகின்றது.

தலைவன் பிரிவால் தலைவி எய்தும், ‘பசலை பாய்தல்’ என்பது ஒருவகை மெய்ப்பாடு. தலைவன் பிரிவால் தலைவி எய்தும் பசலை பற்றியும், அவன் வந்தபோது அது மறைவது குறித்தும் சங்கப்பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. பசலையால் தலைவியின் தொல்கவின் அழியும்; மாமைநிறம் கெடும். தலைவியின் தொல் நலத்தைப்பசலை அழிக்கும் தன்மையை,

“நலங்கவர் பசலை”⁷⁷

“அந்நலம் போர்ப்பது போலும் பசப்பு”⁷⁸

“பழநலம் இழந்து பசலைபாய”⁷⁹

முறையே ஐங்குருநூறு , கலித்தொகை, நற்றிணையடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. பசலையால் தலைவியின் மாமைக்கவின் உண்ணப்பட்ட நிலையை,

“கன்றும் உண்ணாது, கலத்தினும் படாது,

நல்லான் தீம்பால் நிலத்துக்காக அங்கு

எனக்கும் ஆகாது என்னைக்கும் உதவாது

பசலை உணி இயர் வேண்டும்

திதலை அல்குல் என் மாமைக்கவினே”⁸⁰

எனக்கூறுவர் வெள்ளிவீதியார். பிரிவு உணர்ச்சி மிகுதியால் தாக்குண்ட தலைவியின் அகநோய் மிகுதியையும், அதனால் தலைவியிடம் தோன்றிய பசலை பாய்தல், கண்கலுழ்தல் ஆகிய மெய்ப் பாடுகள் வெளிப்படுவதையும் உய்த்துணரமுடிகிறது.

‘உண்டியிற் குறைதல்’ என்பது உணவு சுருங்குதலாகும். பிரிவாற்றாத தலைவி வழக்கத்திற்கு மாறாக அளவு குறைந்து உண்ணுதல். தலைவி காதல் மீதுர உணவை நோக்காது. பண்டையிற் குறைந்த உண்டியையுடையாளாள் என்பது ‘பொன்செய் வள்ளத்துப் பால்கிழக்கிருப்ப’⁸¹ என்னும் நற்றிணைப் பாடலடியில் வெளிப்படுகிறது. தலைவியிடம் ‘உண்டியிற்குறைதல்’ மெய்ப்பாடு தோன்றியமைக் குறிப்பாக உணர்த்தப்படுகின்றது.

‘உடம்பு நனிசுருங்கல்’ என்பது உண்ணாமை காரணமாகத் தன் உடம்பு சுருக்கம் உறுதலாகும். பிரிவாற்றாமையால் காதலர்கள் உணவு உட்கொள்ளாதிருத்தலுண்டு. உடல் மெலிவு ஏற்கும். பிரிவுத்துயர் மிகுதியே இம்மெய்ப்பாடு தோன்றக் காரணமாகிறது. இது,

“பெருந்தோள் நெகிழவும்

உண்ணா உயக்கமொடு உயிர்செலச்சா ஆய்”⁸²

என்னும் அடிகளால் புலப்படுகின்றது. வளை நெகிழ, இழைநெகிழ, தொடி நெகிழ என்னும் தொடர்கள் இம்மெய்ப்பாடு தலைவிக்குத் தோன்றியமையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

கண்துயில் மறத்தல்

‘கண்துயில் மறத்தல்’ என்பது உறங்காமையாகும். பிரிவுத் துயரத்தால் காதலர் உறக்கம் கொள்ளாமையே ‘கண்துயில் மறத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இம்மெய்ப்பாடு தோன்ற அடிப்படையான காமநோய் மிகுதியினைத் தலைவி, தனது காமநோய் மிகுதியை இராக்காலத்துக் ‘கூறப்புகுகின்ற இரவும் துயில்கொள்ளாது’ எனக்கவல்கின்றாள். தலைவியின் மேனியழகு இம்மெய்ப்பாட்டால் அழிந்துவிடுகின்றது. இதனை,

“மீன்கண் துஞ்சும் பொழுதும்
யான்கண் துஞ்சிலேன்”⁸³

என்று நற்றிணை இலக்கியம், தலைவி கூற்றாகக் கூறுகிறது. கலித்தொகைத் தலைவியும்,

“நெஞ்சாறு கொண்டான் அதற்கொண்டும் துஞ்சேன்”⁸⁴

என்று கூறுகின்றாள். பாசறைத் தலைவன் தலைவியை நினைக்கும் தோறும் துயில் கொள்ளாத நிலையை,

“அஞ்சில் ஓதியை உள்ளுதொறும்
துஞ்சாது அலமரல் நாம் எதிர்ந்தனமே”⁸⁵

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இம்மெய்ப்பாடுகள் தலைமக்களிடையே பிரிவுத்துயரால் தோன்றுகின்றன என்பதற்கான குறிப்புகள் நிறைய உள்ளன.

கனவொடு மயங்கல்

‘கனவொடு மயங்கல்’ என்பது கனவை நனவெனக்கருதி மயங்குதலாகும். காதல் மிகுதியே கனவு தோன்றக் காரணமாகின்றது எனலாம். இதனை,

“அலந்தாங்கு அமையலென்” என்றனைப் பற்றி ‘என்
நலம் தாராயோ?’ எனத்தொடுப்பேன் போலவும்,
கலந்து ஆங்கே என் கவின் பெற முயங்கிப்
‘புலம்பல் ஓம்பு’ என, அளிப்பான் போலவும்”⁸⁶

என்னும் கலித்தொகை அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. பிரிவின் கண்ணே நனவில் தோன்றும் இடையறாத நினைவால், கனவில் காதலரைக்கண்டு விழித்தபின் கனவுக்கும் நனவுக்கும் வேறுபாடு அறியாது மயங்கல் இயல்பு. அத்தகைய நிலையே ‘கனவொடு மயங்கல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். கனவில் தலைவனைக் கண்ட தலைவியொருத்தி தன் இருகைகளாலும் அவனைப்பற்ற முயல்கிறாள். தலைவன் அகப்படவில்லை. வெறும் கைகளைப் பிசையும் உணர்வு ஏற்பட, விழித்துக்

கொள்கிறாள். நனவில் தலைவன் மறைந்து விட்டானெனக்கருதிப் பெரிதும் கலங்கினாள்⁸⁷.

மேலும் கனவில் தலைவனைப்புல்லும் தலைவி, கண்டது கனவென உணர்ந்து நெஞ்சம் கலங்கியதையும், மெலிவுற்றதையும் , படுக்கை முழுவதும் தடவிப்பார்த்து ஏமாற்றமடைந்ததையும் கனவில் வந்தவன் நனவில் வருவான் என எண்ணியதையும் இம்மெய்ப்பாடுகளின் வழிச் சங்கப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

பொய்யாக் கோடல்

‘பொய்யாக் கோடல்’ என்பது தலைவன் கூறும் உண்மையைக் காதல் மிகையால் தலைவி பொய்யாகக்கொள்ளுதலாகும். தலைவன் ஒருவன் தன் மனதிற்கினிய தலைவியிடம், காதல் மொழிகளைப்பேசும் போது பிரியேன் என அவளிடம் துளுரை செய்துகொடுத்தான். ஆனால், உறுதிகூறியவாறு அவனால் பிரியாதிருக்க இயலவில்லை. தான் உரைத்த துளுரையைப் பேணவில்லை. பொய்த்து விட்டான் என்பதனை,

“இலங்கும் அருவித்தே, இலங்கும் அருவித்தே,
வானின் இலங்கும் அருவித்தே தானுற்ற
சூள் பேணான் பொய்த்தான் மலை”⁸⁸

எனக்கவித்தொகை வெளிப்படுத்துகிறது.

மெய்யே என்றல்

‘மெய்யே என்றல்’ என்பது உரைத்த மாற்றத்தை மெய் எனக்கூறுதலாகும். தலைவன் பொய்ப்பினும் அவன் சொல்லை மெய்யென துணிந்து கூறுதல், ‘மெய்யே என்றல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். தலைவன் அன்பிலன் எனத்தோழி இயற்பழிக்க, இயற்பட மொழியும் தலைவியின் கூற்றுக்களில் இம்மெய்ப்பாட்டின் வெளிப்பாடு உள்ளது.

“..... நாடனீ

இனியன் ஆகலின் இனத்தின் இயன்ற

இன்னாமையிலும் இனிதோ

இனிதெனப்படுஉம் புத்தேள் நாடே”⁸⁹

எனத் தலைவி இயற்பட மொழிகின்றாள். கார்காலம் வந்தது. தலைவன் வரவில்லை. எனினும், வந்து விடுவான் என்றாள் தலைவி.

“கானம் காரெனக் கூறிலும்

யானதே றேனவர் பொய் வழங்கலரே”⁹⁰

எனக்கூறித் தலைவன் தன்னிடம் பொய் கூறியிருக்கமாட்டான் எனத் தனது நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

ஐயம் செய்தல்

‘ஐயம் செய்தல்’ என்பது தலைவன் குறிப்புக்கண்டு ஐயப்படுதலாகும். இன்னதென ஒன்றைத்துணிய இயலாத மயக்கத்திற்கு உள்ளான மனநிலையின் மெய்ப்பாடுதான் ‘ஐயஞ்செய்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

“ஒண்ணுதல் நீவுவர் காதலர் மற்றவர்

எண்ணுவ தெவன்கொல் ஆறியேன் என்று”⁹¹

இங்கு ‘எண்ணுவது எவன்கொல்’ என வருவது ஐயப்படுதல் என்பர். வினைவயிற் செல்லும் தலைவன் மனம் ஒரே நிலைத்ததாக இருப்பதில்லை. ‘இராவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும் பெருங்கடல் ஏதம் போல்’ எனத்தலைவன் தன் மனநிலையினைக் கூறுகின்றான். மேலும், தனித்து உறையும் தலைவியிடம் தன் நெஞ்சம் மீளுங்கொல் எனத்தன்மனத்தையே ஐயுறுகின்றான். இவ்வாறு, இடைச்சுரத்துச் செல்லும் தலைவன் தன் மனத்தையே ஐயுறும் நிலையான இம்மெய்ப்பாடு, பாலைத்திணைப்பாடல்களில் மிகுதியாக வெளிப்படுகின்றது.

அவர்தமர் உவத்தல்

‘அவர்தமர் உவத்தல்’ என்பது தலைவனின் உறவோர் கண்டபோது உவத்தலாகும். தலைவி தலைவனது சுற்றத்தாரைக் கண்டவழி உவத்தல் இம்மெய்ப்பாடாகும்.

“..... தந்தை காமுற்ற
தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற்கு அவளும்
மயங்கு நோய்தாங்கி மகனெதிர் வந்து
முயங்கினள் முகத்தினள் நோக்கி நினைந்தே
நினக்குயாம் யாரே மாகுதும் என்று
வனப்புறக் கொள்வன நாடி அணிந்தனள்”⁹²

என வழி, முறைத்தாய் தலைவன் புதல்வனைக் கண்டு மகிழ்ந்தமையை இப்பாடல் கட்டுகின்றது.

மேலும்,

“செய்வன சிறப்பிற் சிறப்புச்செய்தில்விரா
எம்மொடு சேர்ந்து சென்றீவாயால் செம்மால்”⁹³

என்ற பாடற் பகுதியினுள் தலைவனின் புதல்வனைக் கண்டு பரத்தை மகிழ்ந்ததாக உணரப் பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘அறன் அழிந்துரைத்தல்’ என்பது அறத்தினை அழித்துக் கூறுதலாகும். அறத்தினையே அழித்து வெறுத்துக்கூறுதல். அறனழிந்துரைத்ததல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும். சூளுரைத்தவாறு தலைவன் தலைவியை மணந்து கொள்வதுதான் அறம். ஆனால், வரைவு நீட்டித்தமையால் தலைவன் பொய் கூறினான் என்கின்றாள் தலைவி. அதனால், அறத்தையே வெறுத்தாள் போல,

“யாரும் இல்லைத்தானே கள்வன்
தானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ”⁹⁴

என வரைவு வேட்கை உணர்ச்சியால் உரைக்கின்றாள் தலைவி. மேலும், உடன்போக்கில் செல்லும் தலைவி ஒருத்தி, தலைவனுக்கு வரைவு மறுத்த, தன் அன்னையின் கொடுஞ்செயலை எண்ணி வெறுத்த உள்ளத்தோடு,

“நற்றோள் நயந்து பாராட்டி
ஏற்கெடுந் திருந்த அறனில் யாய்க்கே”⁹⁵

என அறனழிந்துரைக்கின்றாள்.

“பாங்கூர்ப் பல்வி படுதோறும் பரவிக்
கன்றுகு மாவை நின்தோள் எய்தி”⁹⁶

என்பது ஓர் அகநானூற்றுப் பாடற்பகுதி. இங்கு, தலைவியோ காதலுணர்வினால் அறனழிவது போலக் கூறுகின்றாளே அன்றி, உண்மையாக அறனழிக்கும் எண்ணம் அவளிடம் இல்லை எனலாம்.

ஆங்கு நெஞ்சழிதல்

‘ஆங்கு நெஞ்சழிதல்’ என்னும் மெய்ப்பாடு, அறன் அழிந்து உரைக்குமிடத்து நெஞ் சழிந்து கூறுதலாற்பிறக்கும். தலைவனது வரைவு நீட்டிப்பால் தலைவி நெஞ்சழிந்து கூறுவதாக வெளிப்படுகின்றது. பிரிவின் ஆற்றாத்துயரமே தலைவியின் மனம் நோவதற்குக் காரணமாகின்றது. அந்நிலையில் தலைவி ‘என் நெஞ்சம் அழியத்துறந்தான்’.⁹⁷ ‘உள்ளுதோறுள்ளுதோறுருகி’⁹⁸ ‘வருந்தினை அளியை என் மடங்கெழு நெஞ்சே’⁹⁹ ‘விளிந்தன்று மாதவத்தெளிந்த என் நெஞ்சே’¹⁰⁰ என உள்ளம் உளைந்து வருந்திக் கூறுகின்றாள். இவ்வாறு பொருள்வயிற் பிரிவுப்பாடல்களிலும், பருவங்கண்டு ஆற்றாமையடைந்ததாக அமையும் பாடல்களிலும் வன்பொறை எதிரழிந்த துறைப்பாடல்களிலும் தலைவி பிரிவாற்றாமையால் நெஞ்சழிந்து கூறுவதைக் காணலாம்.

எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்

‘எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்’ என்பது யாதாயினும் ஒரு பொருளைக் கண்டவிடத்துத்தலைமகனோடு ஒப்புமை கொள்ளுதலாகும். சிறைப்புறத்தே மழையில் நனைந்து வந்த தலைவனைக்கண்ட தலைவி, அவனை மழையில் நனைந்த யானையோடு ஒப்புமைப்படுத்தி

“ஆரம் நாளும் மார்பினன்
மாரியாணையின் வந்து நின்றனனே”¹⁰¹

எனக் கூறுகின்றாள். பொருள்வயிற் பிரியும் தலைவனிடம், தானும் உடன் வருவதாகக் கூறும் தலைவி,

“கணைகழிகல்லாத கல்பிறங்காரிடைப்
பணையெருந் தெழிலேற்றின் பின்னர்ப்
பிணையுங் காணீரோ பிரியுமோ வவையே”¹⁰²

எனக்கூறுகின்றாள். தலைவனை எருதுக்கும், தன்னைப் பிணைமானுக்கும் ஒப்புமை கொண்டு கூறுவதால் எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல் என்னும் மெய்ப்பாடு வெளிப்படுகிறது.

ஒப்புவழி உவத்தல்

‘ஒப்புவழி உவத்தல்’ என்பது தலைமகனோடு ஒக்கும் எனப்பிரிதொன்று கண்டவழி உவத்ததலாகும். ஒப்புமை உண்டாகிய வழி, உவமை கொண்டு அதனால் உவமை தோன்றுவது ‘ஒப்புவழி உவத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். கண்டவர் காழறும் காட்சியழகு உடையவன் எனத்தன் தலைவனைத் தலைவி ஒப்புமை கூறி உவந்து,

“காமரு நோக்கினை அத்தத்தா என்னு நின்
தேமொழி கேட்டல் இனிது மற்றின்னாதே”¹⁰³

எனக்கூறுகின்றாள். மேலும்,

“பால்கொளல் இன்றிப்பகல்போல் முறைக்கு ஒல்கா
கோல்செம்மை ஒத்தி பெரும மற்றொவ்வாதி”¹⁰⁴

என ஒப்புவழி உவந்து தலைவி கூறுவது ‘ஒப்புவழி உவத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

உறுபெயர் கேட்டல்

‘உறுபெயர் கேட்டல்’ என்பது தலைவனின் பெயர் கேட்டு மகிழ்தலாகும். தலைவன் பெயரும் புகழும் பிறர் கூறக்கேட்டுத்தலைவி மகிழ்ச்சி அடைவதே ‘உறுபெயர் கேட்டல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். தலைவன் உறையும் இடம், ஊர், மலை, புகழ் இவற்றைத் தோழி எடுத்துரைக்க தலைவி மகிழ்வடைந்தமையைப் பெரும்பாலான சங்கப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

“குன்றம் பாடாணாயின்

எவன் பமஞ்செய்யும் வேலற்கு அவ்வெறியே” ¹⁰⁵

எனத்தோழி செவிலி கேட்குமாற்றான் தலைவியிடம் கூறுகின்றாள். தலைவி தலைவனது உறைவிடமாம் குன்றத்தின் வளமையையும், பெயரையும் கேட்டு மகிழ்வடைகின்றாள். தலைவன் மனத்தகத்தே உறையும் தலைவனது நாட்டின் மலையைப்பாடுங்கால் தோழி இடையே புகுந்து,

“அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே

இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்

நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே” ¹⁰⁶

எனக்கூறுகின்றாள். தலைவி அவன் உறுபெயர் கேட்டு மகிழ்கின்றாள். தலைவியின் கற்புத் திண்மையைத், தாய் இம்மெய்ப்பாட்டால் அறிந்து கொள்கின்றாள். மேலும்,

“பலவின் படித்துள் தங்கும் மலைகெழு வெற்பனைப்

பாடுகம் வாவாழி தோழி” ¹⁰⁷

என மலைநாட்டு வளத்தைக் கூறி , அவனே அவளது காதலன் எனவும், அவனைப் பாடுவோம் என்றும் கூறித்தலைவியின் மனம் மகிழப்பாடுகின்றாள் தோழி. இவை தவிர குறிஞ்சிப் பாடல்களில் வெறியாட்டு, வள்ளைப்பாட்டு நிகழ்வுகளின் போதும் தலைவியிடம் இம்மெய்ப்பாடு தோன்றுகிறது.

கலக்கம்

‘கலக்கம்’ என்பது மனம் கலங்குதலாகும். பிரிவுத்துயர் மிக்குற்று மனம் கலங்கிய காதலர் ஆற்றாமை மிக்குற்றுச்சொல்லத்தகாதன சொல்லுதல் ‘கலக்கம்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். வரைவிடைப்பிரிவின் ஆற்றாமையால் நலமிழந்து உயிர்போகும் அளவு துயர் எய்தினளாகக் கூறுகின்றாள் தலைவி. துயரம் மிக்க நிலையில், ‘இன்னும் உளனே தோழி’¹⁰⁸ என்றும் காப்பு மிகுதிக்கண் தலைவனுடன் கூட்டம் பெறாத தலைவி ‘துயரத்தால் மெலிவடைவதை விட, இறந்துபடுதல் நன்று’¹⁰⁹ என்றும், ‘இறந்துபாடு எய்தாது உயிர்வாழ்வது செய்வோம் ஆயினேம்’¹¹⁰ என்றும் கூறுகின்றாள். மேலும், குறித்த பருவத்தில் மீள்வதாகக் கூறிச்சென்ற பருவம் வந்தது. அது கண்டு நெஞ்சுழிந்த தலைவி, ‘உய்யேன் வாழேன்’¹¹¹ என்னும் நிகழ்வினைத் தனது எல்லையாக உரைக்கின்றாள். இவ்வாறாகப் பிரிவுக்காலத் தலைவி தன் மனக்கலக்கத்தைச் சாதலை எல்லையாக நிறுத்திக் கூறுகின்றமையால் இம்மெய்ப்பாடு தோன்றியதாகப் பாடியது, சங்க காலத்தலைவன் தலைவியின் மெய்யன்பினைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது.

III.வரைவுக்கு வழிவகுக்கும் மெய்ப்பாடுகள்

வரைவு என்பது திருமணம். களவுக் காதலர் கற்பு வாழ்வில் அடியெடுத்து வைக்கத் திருமணம் இன்றியமையாததாகும். ‘தமிழ்க் காதல்’ குறித்துக்கூறும் வ.கபமாணிக்கம், வரைவின் சிறப்புக்கருதி ‘மறைவுக் காதலர்கள் ஊரில் இருப்பினும், ஊர்விட்டு ஓடினும் வரைவு என்னும் பெருவேலிக்கு உட்பட்டுக் கணவன் மனைவி என்று பலர் வெளிப்படையாகச் சொல்லும் இயல்பு நிலையை ஒருநாள் அடைதல் வேண்டும். இந்நிலைபேறு அடையும் இன்பக் களவைத்தான் பெற்றோரும் போற்றி வரவேற்பர். சமுதாயம் நல்லொழுக்கம் என்ற உடன்பாடு அளிக்கும் களவின் முடிவு, கற்பு என்பது அகத்திணை வலியுறுத்தும் அறங்களுள் தலையானது’¹¹² என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

களவுக்காதலர் வரைவு மேற்கொண்டு அற நெறிப்பட வாழ்ந்தனர் என்பதை ‘காதற்காமம் காமத்துச்சிறந்தது’¹¹³ எனக்கூறும் பரிபாடலடி, களவுக்காதலரின் தூய அன்பினைப் பற்றிப்பேசுகிறது. களவுக் காதலர் உள்ளப்புணர்ச்சியால் ஒன்றி வரைவு மேற்கொள்ளும் உள்ள உரிமையினர். அவ்வகையில் அகத்திணை படைக்கும் களவுக் காதலர் உணர்ச்சி வெள்ளத்தின் ஊற்றிடமானவர் ஆவர்.

களவுத்தலைவனின் நிலை

களவின்ப வேட்கை என்பது தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் பொதுவாக அமைந்துள்ளமையைச் சங்க அகப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அகத்திணையில் பேசப் பெறும், களவுத்தலைவன், களவு இன்பப்புணர்வு வேட்கையன். அவன் வெறியாட்டு, வேற்று வரைவு ஆகியவற்றை ஒரு பொருட்டாகக் கருதுவதில்லை. வழிநெறி அச்சமோ, சமுதாயக் கட்டுப்பாடு குறித்த அச்சமோ அவனது களவுப்புணர்ச்சி வேட்கையை மாற்றுவதில்லை. மாறாக, புணர்வு இன்பத்தைக் களவுக்காலத்தில் துய்க்க அவன் உள்ளம் விழைகின்றது. விரைகின்றது, தலைவியை மணங்கொள்வது உரிமையது, உறுதியது என்பதால் மறைவொழுக்க இன்பம் இனியது என்றும், தனித்தன்மை மிக்கது என்றும் எண்ணிக் களவொழுக்கத்தை நீட்டிப்பான். வரைவுக் காலமும் அவ்வாறே நீளும். ஆனால், மன்றலை ஒருபோதும் மறுக்க மாட்டான் என்பது தெளிவாகிறது.

களவுத்தலைவியின் நிலை

களவுத்தலைவி தனக்கேயுரிய அச்சமும், நாணமும், மடனும் நிரம்பப் பெற்றவள். தலைவனோடு கொண்ட காதலால் புணர்வு வேட்கையும், களவு பற்றிய ஊராரின் புறவோட்டங்களால் வரைவு வேட்கையும் கொண்டவள். அவர், வெறியாட்டு, நொதுமலர் வரைவு, இற்செறிப்பு, தலைவனின் ஆற்றாமை போன்ற துன்பமான சூழல்களுக்கு அஞ்சுவள். களவு நீட்டிப்பின் தனது கற்புக்குத் தடைகள் பலவந்து சேரும் எனக்கவல்பவள். அவற்றினின்று விடுபடுவதற்காகத் தன் தலைவனை வரைவு கொள்ளத் துடிப்பவள் தலைவி. தன் இயல்பான அச்சத்தின் காரணமாகப் புணர்வு இன்பத்தைத் திருமணத்திற்குப் பின் கற்பில் துய்க்க விழைபவள்.

வரைவு உணர்ச்சி மெய்ப்பாடுகள்

களவுக் காலத்தில் தலைவனோடு ஒருக்கிணைந்து ஒழுகிய தலைவியின் உள்ளத்தில் களவு பற்றிய ஊராரின் புறவோட்டங்களால் வரைவு வேட்கையின் உணர்ச்சி மிகும். இதனை மெய்ப்பாட்டுக்குக் குறிப்புகளால் தலைவி தோழிக்கும், தலைவனுக்கும் உணர்த்திக் காட்டுவாள். தோழியும் தலைவியின் மெய்ப்பாட்டுக் குறிப்புகளால் அவளது வரைவு வேட்கையை உணர்ந்து வரைவு வேண்ட முற்படுவாள். வரைவு வேட்கைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளாக,

“முட்டுவயிற் கழறல், முனிவு மெய்நிறுத்தல்,
அச்சத்தின் அகறல், அவன் புணர்வு மறுத்தல்,
தூதுமுனிவின்மை, துஞ்சிச் சேர்தல்,
காதல் கைம்மிகல், கட்டுரையின்மையென்று
ஆயிரு நான்கே ஆழிவில் கூட்டம்” ¹¹⁴

என்பனவற்றைத்தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். இவை காதல் வாழ்வில் பிறரறிய இனிதுற வாழும் இல்லற வாழ்வுக்கு வழிவகுப்பன எனலாம்.

முட்டுவயிற்கழறல்

‘முட்டுவயிற்கழறல்’ என்பது களவு இடையீடுபட்ட போது அதற்கு வருந்தாமல் ‘இவ்வாறாகி நின்றது’ எனத் தலைவனைக் கழறி உரைத்தலால் வெளிப்படும் மெய்ப்பாடாகும். அகநானூற்றில் வரும்,

“இரும்பிழி மகாஅர் அழங்கல் மூதூர்
விழவின்றாயினும் துஞ்சாதாகும்
பல்முட்டின்றால் தோழி தம் கனவே” ¹¹⁵

என்ற அடிகள் படித்து இன்புறத்தக்கன. இப்பகுதியை உள்ளடக்கிய பாடலுள், ஊர்துஞ்சினும் அன்னை துஞ்சாள். அன்னை துஞ்சினும் ஊர்க்காவலர் கடுகுதல், காவலர் துஞ்சினும் நாய்குரைத்தல், நாய்குரையாது உறங்கினும், நிறைந்த நிலாவொளிர்ந்தல், நிலவு மறையினும் கூகைகுழறல், கூகை குழறாதாயினும், கோழி கூவுதல் என்னும் களவொழுக்கத்தில் ஏற்படும் முட்டுப்பாடுகளெல்லாம் தலைவியால் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இது ஊராரும், சேரியாரும் களவொழுக்கத்தை அறியுமுன் வரைவுகொள்ள வேண்டும் என்ற முனைப்பின் வெளிப்பாடேயாகும். தலைவனும் காமுற்றோர் உடனுறைதற்குப் பல இடையூறுகள் உண்டென உணருமாற்றை ‘உடனுறை அரிதே காமம்’ என்னும் குறுந்தொகை அடிகள் கூற்றுவழி அறியலாம்.

முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல்

‘முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல்’ என்பது வந்த துன்பத்தைப் பிறர்க்குப் புலனாகாமல் மெய்க்கண் நிறுத்துதலாகும். அதாவது, வரைவு நீட்டிக்கும் தலைவனுக்குத் தலைவி தன் உள்ளத்து வெறுப்பை மெய்ப்பாடு குறிப்பால் உணர்த்துவது ‘முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடு ஆகும்.

“நோமென் நெஞ்சே நோமென் நெஞ்சே” ¹¹⁶

என்று கூறித்தலைவி தான் உற்ற துன்பத்தை தன் நெஞ்சிற்கு உணர்த்துகின்றாள். மேலும், இனிய இல்லற வாழ்க்கையை விழையும் தலைவியானவள், தலைவன் அறியும் வகையில்,

“இன்னுயிர் கழிவதாயினும் நின்மகள்
ஆய்மலர் உண்கண் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே” ¹¹⁷

என வாழ்க்கையை முனிந்து கூறுகின்றாள்.

அச்சத்தின் அகறல்

‘அச்சத்தின் அகறல்’ என்பது பிறர்க்குப் புலனாகும் கூட்டத்தினின்று அகன்று ஒழுகுதலாகும். தலைவனின் களவொழுக்கத்தில் தலைவி, ஊராரின் அலருக்குத்தான் அஞ்சுவதாகத் தலைவி கூறலும், தலைவன் வரும் வழியில் துன்பம் நேருமோ என அஞ்சுவதாகக் கூறலும் ‘அச்சத்தின் அகறல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். ஊரார் கூறும் அலர்மொழிக்கு அஞ்சும் தலைவிதனது நிலையை,

“புன்னையஞ்சேரி இவ்வூர்
கொன்னவர் தூற்றுந்த கொடுமையானே” ¹¹⁸

என்றவாறு கூறுகின்றாள். இதில் அம்மெய்ப்பாடு புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே,

“மன்றுபாட விந்து
 இருளிடே மிதிப்புழி நோக்கி அவர்
 தளாடி தாங்கிய சென்ற தின்றே”¹¹⁹

என்ற அகப்பாடற் பகுதியிலும் இருளிடே அவனுக்குத் துன்பம் வருமோ எனத் தலைவி அஞ்சியமை உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

அவன்புணர்வு மறுத்தல்

‘அவன்புணர்வு மறுத்தல்’ என்பது தலைமகன் புணர்ச்சிக்கண் வாராக்காலத்தானும் மனமழியாது நிற்கும் நிலையாகும். பகற்குறி வருவானை இரவுக்குறி வாவென்றும், இரவுக்குறி வருவானைப் பகற்குறி வாவென்றும் உரைப்பர். இருகுறியும் மறுத்து உரைத்தலும் உண்டு. இருகுறியும் மறுத்துக்களவின் கூட்டத்தை விலக்கும் வரைவு வேட்கையின் வெளிப்பாடே ‘அவன்புணர்வு மறுத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். ‘இனிப்பகலிலே வாரற்க இரவில் வருக ‘அவன்புணர்வு மறுத்தல்’¹²⁰ எனக்குறிப்பால் உணர்த்தலும், இரவில் தங்குக எனக்கூறிப் பகற்குறி மறுத்தலும் ஆகும். ‘பசப்ப உடல்மெலிவுத் துன்பத்தோடு தலைவன் இரவுக்குறி வருதலுக்குத் தலைவி வருந்துவாள்’¹²¹ எனக் கூறியும், அவன் கூட்டத்திற்குத் தடைவிதிப்பாள். இருகுறியிலும் தலைவன் தலைவியை அடைவது மிகவும் அரிது என்பதை உணர்த்தி மறுப்பாள் தோழி. ‘அரவு இரைதேடும் ஆரிருள் நடுநாள்’¹²² எனத்தனது ஆற்றாமை கூறி, இரவுக்குறியும், அலர்சூறிப் பகற்குறியும் மறுக்கின்றாள் தோழி. இவ்வாறு புணங்காவலர் காவல் மிகுதி கூறிப்பகற்குறியும், நெறி ஏதம் கூறி, இரவுக்குறியும் மறுத்து ஆக அவன் கூட்டத்தை இரு குறியினும் மறுக்கும் தலைவி பற்றி அகப்பாடல்களில் கண்டு தெளிவடையலாம்.

தூதுமுனிவின்மை

‘தூதுமுனிவின்மை’ என்பது தூதுவிட்ட வழி வெறுக்காமை ஆகும். வரைவு வேட்கை கொண்ட தலைவி, தன் நிலையைத் தலைவனுக்கு உரைக்க எண்ணி நாரை, கிளி, வண்டு, மேகம், புள் போன்றவற்றைக் கண்டு, தன்னை விரைந்து வரைவு கொள்ளுமாறு தலைவனிடம் தூதினை முனியாது உரைக்கவேண்டி அணுகிச்செயல்படல் ‘தூதுமுனிவின்மை’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இருவகை குறியிலும் வந்தொழுகும் தலைவன் இடையீடுபட்டு வாராதொழியக்கண்ட தலைவி,

வரைதல் விருப்பத்தினால் 'கிள்ளாய் இம்மலைக்குறவர் மகள் மீண்டும் தினைப்புனங்காவல் செய்ய வந்துள்ளாள் என மட்டும் சொல்வாயாக'¹²³ எனக்கூறிக் கிள்ளையைத் தூது விடுகின்றாள். தலைவி 'மாலைப்பொழுதில் வருந்துவதை உணருமாறு சொல்லுதி'¹²⁴ என்று தான்படும் துன்பத்தைத் தலைவனிடம் கூறி, நாரையைத் தூது விடுக்கின்றாள். 'கானலும் கழறாது கழியும் கூறாது சொல்லால் வேண்டுமால் அலவ'¹²⁵ என்று நண்டினைத்தூது விடுகின்றாள். இவ்வாறு தலைவி தூதுவிடும் பல குறிப்புகள் உண்டு.

துஞ்சிச்சேர்தல்

'துஞ்சிச் சேர்தல்' என்பது வரைவு நீட்டித்து ஒழுகும் தலைவன் வரவால் தலைவி மகிழாது தன் உள்ளத்து வருத்தத்தை வெளிப்படுத்துதல் 'துஞ்சிச் சேர்தல்' என்னும் மெய்ப்பாடாகும். தலைவன் வந்து நின்றமையை அறிந்தும் உள்ளம் மகிழாது,

“எம்மலைத்தனை கொல் தானே தன்மலை

ஆரநாறும் மார்பினன்

மாரியானையின் வந்து நின்றனனே”¹²⁶

எனக் கூறுகின்றாள் தலைவி. அதாவது அவனிடம் செல்ல இயலாத நிலைமை இருந்ததைக் கூறி இரங்குகின்றாள்.

காதல் கைம்மிகல்

'காதல் கைம்மிகல்' என்பது காமம் கையிகந்த வழி நிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சியாகும். வரைவு நீட்டிப்பால் 'காதல் கைம்மிகல்' பெற்ற தலைவியின் வருத்தம் இழையோடியிருக்கும் காதல் கையிகந்த நிலையில் வரைவு வேட்கையை உட்கொண்டு சில கூறவும் செய்வாள். கூறாமலேயே மெய்ப்பாடு குறிப்பினால் உணர்த்தி ஒழுகுதலும் உண்டு. இந்நிலையில் நெட்டுயிர்த்தல் , காமமிக்க நிலையைத் தாங்காது எடுத்துரைத்தல், புலம்புதல், என்பனவும் நிகழும் இவையும் காதல் கைம்மிகல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும். தலைவியின் காமம் தன்னளவையும் கடந்து மிகும் என்பதை,

“மன்றுபாட விந்து மனை மடிந்தன்றே

கொன் றோரன்ன கொடுமையோடின்றே

யாமங் கொளவரின் கனை இக்காமங்
கடலினு முறை இக்கரை பொழியும்மே
எவன்கொல் வாழி தோழி”¹²⁷

என்ற பாடற்பகுதி உணர்த்துகிறது. இதில் , யாமப்பொழுதில் மிக்குக்கடலினும் பெரிதாக ஆரவாரிப்பது போலத்தனது எல்லையும் கடந்து போகும் எனத்தலைவி எடுத்துரைக்கின்றாள். மேலும், காமம் மிக்கவழி தலைவியின் உயிர் போய்விடும் என்பதைத்தோழி,

“உயிர் தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே” ¹²⁸	என்றும்
“காமங் கடவ” ¹²⁹	என்றும்
“காமங் கடையிற் காதலர்ப்படர்ந்து” ¹³⁰	என்றும்

தலைவியிடம் தோன்றிய காதல் கைம்மிகல் மெய்ப்பாட்டை எடுத்துரைத்து வரைவு வேண்டுவது சுவைமிக்கதாகவுள்ளது.

கட்டுரையின்மை

‘கட்டுரையின்மை’ என்பது கூற்று நிகழ்த்தாமல் உள்ளக்கருத்தினை மறைத்து அமர்ந் திருத்தலாகும். அச்சம், நாணம், மடம் என்னும் பண்புகள் காரணமாகத் தலைவி தலைவனிடம் ஒருபோதும் தன் வரைவு வேட்கையினை ‘என்னை வரைவு கொள்’ என வாய்விட்டுக் கூறமாட்டாள். இங்குத் தலைவி தன் உள்ளக்கருத்தினை உரையாது வரைவு வேண்டித் தூண்டல் ‘கட்டுரையின்மை’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இம்மெய்ப்பாடு வெளிப்படுமாற்றைத் தலைவன்

“யான்தன் அறிவல்தான் அறியலளே
யாங்கு ஆகுவன் கொல் தானே
பெருமுது செல்வர் ஒரு மடமகளே”¹³¹

எனக் கூறுகின்றான்.

IV. கற்புக்கால மெய்ப்பாடுகள்

தமிழர்கள் அகவாழ்க்கையைக் களவு, கற்பு எனப் பிரித்தொழுகும் மரபு அகத்திணையின் அடிப்படைக்கூறு என்பது வெளிப்படை. களவு ஒழுக்கம் கற்பு வாழ்க்கையாக மலர வேண்டும் என்பது பொதுவாகத் தமிழர்களின் அகத்திணை நெறியாகும். கற்பு என்பது தமிழர் நெறியின் தலையாய நெறியாகப்போற்றப்பட்டது. கற்பு என்பது தலைவியைக் கொடுத்தற்குரியோர் கொடுப்ப, திருமணச் சடங்கு முறையால் தலைவன் ஏற்றுக்கொள்வதாகும்.

“கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே” ¹³²

என்பர் தொல்காப்பியர். உள்ளப்புணர்ச்சியால் உரிமை பூண்டு ஒழுகிய தலைவனும், தலைவியும் உலகத்தோர் போற்றும் கற்பியல் வாழ்வு நிகழ்த்துவதற்கு உரிமை நல்கும் செயல்முறைதான் திருமணச் சடங்காகும். திருமணத்திற்குப் பின்னர் தலைவனும், தலைவியும் நடத்தும் இல்லற வாழ்க்கையினைச் சங்கப்பாடல்கள் பல காட்டுகின்றன. இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தத் தலைபடுபவன் தலைவி. அன்பும், அருளும் அவளிடம் பெருகின. நற்பண்புகள் மற்றும் நன்னெறிகளின் வழிநின்று சங்க காலத்தலைவி வாழ முற்பட்டாள். தலைவி அன்பும் இனிமையும் நிறைந்த இன்சொற்களால் தலைவன் உள்ளத்தைப் பிணித்துக்கொள்கிறாள். தலைவனுடன் ஒன்றுபட்டு வாழ ஒருமைப்படுகிறாள். இவ்வாழ்வு மேன்மையினை,

“அன்பும் மடனும், சாயலும் இயல்பும்
என்பு நெகிழ்க்கும் கிளவியும் பிறவும்
ஒன்றுபடு கொள்கையொடோராங்கு முயங்கி
இன்றே ஆவணம்” ¹³³

என்னும் அகப்பாடல் வழியறியமுடிகிறது. இல்லற வாழ்வை நல்லறமாக நடத்தும் தலைவியைச் சிறப்பிக்கும் வகையில் ‘கற்பு மேம்படுவி’ ‘மனைக்கு விளக்கு ‘மனைமுதல்’ என்னும் தொடர்களால் அவள் பாராட்டப்படுவது

குறிப்பிடத்தக்கதாகும். திருமண வாழ்க்கையில் நிகழும் கற்புக்கால மெய்ப்பாடுகளைத் தொல்காப்பியர்,

“தெய்வம் அஞ்சல், புரையறத்தெளிதல்,
இல்லது காய்தல், உள்ளது உவர்த்தல்
புணர்ந்துழி உண்மை பொழுது மறுப்பாக்கம்
அருள்மிகவுடைமை, அன்புமிக நிறற்றல்
பிரிவாற்றாமை, மறைந்தவை யுரைத்தல்
புறஞ்சொல் மாணாக்கிளவியொடு தொகை இச்
சிறந்த பத்தும் செப்பிய பொருளே”¹³⁴

என்று குறிக்கின்றார்.

தெய்வம் அஞ்சல்

‘தெய்வம் அஞ்சல்’ என்பது தெய்வத்தினை அஞ்சுதலாகும். தெய்வத்தின் முன்னிலையில் தலைவன் தலைவியிடம் பிரியேன் எனச் சூளுரைப்பான். அச்சூளுரை பொய்ப்பின் தலைவனை தெய்வம் வருத்தும் எனக்கருதி அவனுக்கு யாதொரு தீங்கும் நேராமல் இருக்கத் தலைவி தெய்வத்தை அஞ்சி வழிபடுவாள்; வாழ்த்துவாள். இது ‘தெய்வம் அஞ்சல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். சூளுரை பொய்த்த தலைவனுக்குக் கடம்பின்கண் உறையும் தெய்வத்தால் யாதொரு தீங்கும் நேராமல் இருக்க தலைவி அஞ்சி வழிபாடு செய்கிறாள். சூளுரை பொய்ப்பினும் தலைவனின் உயர்ந்த பண்புகளைப் போற்றித் தெய்வத்தை வழிபடுவாள்,

“மன்ற மரா அத்த பேஎம்முதிர்கடவுள்
கொடியோர்த் தெறுஉம் என்பயாவதும்
கொடியர் அல்லர் எம்குன்று கெழுநாடர்
பசை இப் பசந்தன்று நுதலேமென்
நெகிழ நெகிழந்தன்று தோளே”¹³⁵

என்கிறாள். இதில் கடம்பின்கண் தங்கும் கடவுள் துள் தப்பியோரை ஒறுக்கும் என ஊரார் கூறுவரே என எண்ணித் தனது அச்சத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில்

பாடுகின்றாள். மேலும் , பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனுக்காக ஞாயிற்றை வேண்டிக்கோடல் கற்புக்கு இயைவதோ என வினவுகின்றாள்.

“புனையிழாய் ஈங்கு நாம் புலம்புறப்பொருள் வெஃகி
முனை என்னார் காதலர் முன்னிய ஆரிடைச்
சினைவாடச் சிறக்குநின் சினம் தணிந்து ஈக எனக்
கணைகதிர்க் கனவியைக் காமுறல் இயைவதோ” ¹³⁶

என்னும் கவித்தொகை அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும் தன் கற்பின் திறம் வெளிப்படத் தீங்கு வருமென்று அஞ்சி நோயிலர் ஆகவும் காதலர் என வாழ்த்துவதையும் காணமுடிகின்றது.

புரையறத் தெளிதல்

தலைவி தனக்குரிய இல்லற நெறிகள் இவையெனத் தெரிந்து ஒழுகுதலே புரையறத்தெளிதல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இரவு நேரத்தில் விருந்தினர் வரினும் முகம் மலர்ந்து இனிது வரவேற்று உபசரிக்கும் பண்புடையவன் தலைவி என்பதை,

“அல்லிலாயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்
முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியற் குறுமகள்” ¹³⁷

என்னும் குறுந்தொகை அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும் ஊடலுடன் இருந்த தலைவி, தலைவன் விருந்தினருடன் வருவதை அறிந்து ஊடலை மறந்து இனிது வரவேற்றாள் என்று வந்தமையால் இது புரையறம் தெளிதல் ஆயிற்று.

“விரியுனைக்கலிமான் தேரோடும் வந்த
விருந்தெதிர் கோடவில் மறப்பல் என்றும்” ¹³⁸

என்ற பாடலால் இம்மெய்ப்பாட்டை அறியமுடிகிறது.

இல்லது காய்தல்

‘இல்லது காய்தல்’ என்பது தலைமகன்கண் இல்லாத குறிப்பினை அவன் மாட்டு உள்ளதாகக் கொண்டு காய்தலாகும். அதாவது தலைவனின் புறத்தொழுக்கத்தை வெறுக்கும் தலைவி, அவன்பால் இல்லாதனவற்றை உள்ளனவாகக் கொண்டு பொய்யாகக்காய்வாள். இதுவே ‘இல்லது காய்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

தலைவன் பரத்தையொழுக்கம் மேற்கொண்டான் என்று இல்லாதவனவற்றைக் கற்பித்து ஊடிச்சினக்கின்றாள் தலைவி. தலைவன் அத்தலைவியிடம்,

“செய்யாத சொல்லிச் சினவுவது ஈங்கெவன்
ஐயத்தால் என்னைக்காயாதி”¹³⁹

என வேண்டுகிறான். வெளியே சென்று வந்த தலைவனைப்புறத்தொழுக்கம் கொண்டவனாகக் கருதி இல்லது கூறிக்காய்கின்றாள் தலைவி. குதிரை, யானை, காடை முதலியவற்றைத் தலைவி பல வகைப்பரத்தையாக உருவகஞ்செய்து ஊடிச்சினக்கின்றாள்.

காலம் தாழ்த்தி வீட்டிற்கு வந்த தலைவன் தலைவியிடம் தான் புனலாடி வந்ததால் காலந்தாழ்ந்து வருவதாகக் கூறுகின்றான். தலைவியோ அவன் கூறியதை வைத்தே,

“ஓஓ புனலாடினாய் எனவும் கேட்டேன் புனலாங்கே
நீணீர் நெறிகதுப்பு வாரும் அறலாக
மாணெழில் உண்கண் பிறழும் கயலாகக்
கார்மலர் வேய்ந்த கமழ்பூம்பரப்பாகம்
நாணுஞ் சிறையழிந்து நண்பகல் வந்த அவ்
யாணர்ப் புதுப்புனல் ஆடினாய்”¹⁴⁰

என இல்லது மொழிந்து ஊடுகின்றாள் என்பதை கலித்தொகை அடிகள் கவையடக் காட்டுகின்றன.

உள்ளது உவர்த்தல்

உள்ளது உவர்த்தல் என்பது உள்ளதனை உவர்த்துக்கூறுதல். அது தலைவன் செய்கின்ற கருணையை வெறுத்தலாகும். தலைவன் செய்தது பரத்தை ஒழுக்கமென்றும் போற்றா ஒழுக்கம் என்றும் அதனை வெறுக்கும் தலைவி, தலைவனிடமுள்ள வேறு சில நற்பண்புகளையும் வெறுப்பவள் போல் கூறுவதால் இது ‘உள்ளது உவர்த்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். தலைவனின் புறத்தொழுக்கத்தை வெறுத்து புலந்து கூறும் தலைவி,

“அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
ஒருநாள் நம்பில் வந்ததற்கெழுநாள்
அழுப வென்பலவன் பெண்டிர்
தீயறு மெழுகின் நெகிழ்வார் விரைந்தே”¹⁴¹

என உள்ளது உவர்த்துக் கூறுகின்றாள். மேலும் புதல்வனைப்பிரியாதவனாக இருந்த தலைவன் ஒரு சமயம் அவனையும் பிரிந்துபோய் பரத்தையோடு உறவாடிவிட்டு இரவினும் அங்கே தங்கியிருந்து காலையிலே வந்தான் என்றறிந்த தலைவி அவனோடு மனமாறுபட்டு உவர்த்து மொழிகின்றாள். தலைவியிடம் தோன்றிய இம்மெய்ப்பாட்டை,

“உடவினேனல்லேன் டொய்யா துரைமோ
யாரவன் மகிழ்ந்தானே தேரொடு
தளர் நடைப்புதல்வனை யுள்ளி நின்
வளமனை வருதலும் வெளவியோனே”¹⁴²

என ஐங்குறுநாறு விளக்குகிறது. தலைவனின் புறத்தொழுக்கத்தைத் திருத்தும் முயற்சியின் விழைவே இம்மெய்ப்பாடு தலைவியிடம் தோன்றக்காரணமாகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

புணர்ந்துழி உண்மை

‘புணர்ந்துழி உண்மை’ என்பது ஊடல் உள்வழி மறைத்துக்கூறாது. அவ்வழி மன நிகழ்ச்சி உண்மை கூறுதலாகும். அதாவது, தலைவனது புறத்தொழுக்கத்தைக் கண்ட

தலைவி அவனோடு ஊடல்கொண்டு இல்லது காய்தலும், உள்ளது உவத்தலும் செய்வாள். அவனது செயல்களை அறவே வெறுப்பாள் போன்று மாறுபடக்கூறுவாள். உடற்கலந்து இங்ஙனம் மாறுபடக்கூறும் தலைவி புணர்ச்சிக்காலத்து அவனது மனமொன்றி உண்மை கூறுவாள். அவனுக்குத்தக ஒழுக முற்படுவாள், மகிழ்வாள். இதுவே ‘புணர்ந்துழி உண்மை’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். ‘புறத்தொழுக்கத் தலைவன் கொடியனாயினும் அவன் மார்பு குளிர்ந்த துயிலைச் செய்யும் இனிய சாயலை உடைத்து’ எனத் தலைவி கூறுகின்றாள்¹⁴³. இது புணர்ச்சிக்காலத்து மனமொன்றிக் கூறுகின்றமையைப் புலப்படுத்துகிறது.

பொழுது மறுப்பாக்கம்

‘பொழுது மறுப்பாக்கம்’ என்பது களவின் கண் பகற்குறியும், இரவுக் குறியும் என வரையறுத்தாற் போல்வதோர் வரையறை இல்லாமல், மறுப்பு வந்துழி அப்பொழுதினைப் பற்றி நிகழும் மன நிகழ்ச்சியாகும். கற்பில் நீங்காது உடனுறையும் தலைவி களவுக்காலப் பொழுது வரம்பினை மறுத்துக்கூறுதல் ‘பொழுது மறுப்பாக்கம்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

“..... ஆங்கிவள்
இடைமுலைக்கிடந்து நடுங்கல் ஆனீர்
தொழுது காண்பிறையின் தோன்றியாம் நமக்கு
பெரிய நோன்றினிர் நோகோ யானே”¹⁴⁴

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் தலைவியிடம் ‘தோன்றி பொழுது மறுப்பாக்கம்’ என்னும் மெய்ப்பாட்டை காட்டுகின்றது.

“புல்லிய கேளிர் புணரும் பொழுதறியேன்
அல்லிய கெல்லை யென்றாங்கே பகல்முனிவேன்
எல்லிய காலை யிராமுனிவேன் யானுற்ற
அல்லல் களைவர் இலேன்”¹⁴⁵

இதனுள் ‘பகல்முனிவேன்’ ‘இராமுனிவேன்’ என்பன பொழுது மறுப்பதால் இம்மெய்ப்பாட்டை வெளிப்படுத்துவதாயிற்று எனலாம்.

அருள்மிகவுடைமை

அருள்மிகவுடைமை என்பது தலைமகள் மட்டும் அருள் புலப்பட நிற்கும் நிலையாகும். இல்லற வாழ்வில் இனிதொழுகும் தலைவி, கொண்ட கொழுநன்பாலும், சுற்றத்தார்பாலும் அருளுடையவளாக விளங்க வேண்டும். தலைவி அருளால் நிரம்பிய நெஞ்சினளாக ஒழுகும் மாட்சிமையின் வெளிப்பாடாகத் தோன்றுவதே அருள்மிகவுடைமை என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

“புகழுமுன்னர் நாணு சான்றோர்

பழியாங் கொல்பவோ காணுங்காலே”¹⁴⁶

புறத்தொழுக்கம் என்னும் பழிக்குரிய செயலைத் தலைவன் மேற்கொண்டாலும் தலைவியானவள் தலைவன் மேல் குறையாத அன்பு வைத்திருந்தாள் என்பதை இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. தலைவி தற்காத்துத்தற்கொண்டாளை அருளொடு பேணி, மனைத்தக்க மாண்புடையவளாக விளங்கும் பான்மையினை அவளிடம் தோன்றும் அருள்மிகவுடைமை என்னும் மெய்ப்பாட்டால் அறிய முடிகிறது.

“நடுங்குதுயர் களைந்த நன்னாளான்”¹⁴⁷

என்னும் அகநானூற்றுப்பாடலடி எண்ணத்தக்கது. முன்னர்க்கனவில் தலைவனின் அருளையே வேண்டிய தலைவிக்குக் கற்பினில் தான் அவனை அருளொடு பேணும் நிலை ஏற்படும்பொழுது இம்மெய்ப்பாடு தோன்றுவதாகும் என்பது அறிஞர் ஏற்கும் கருத்தாகும்.

அன்பு தொக நிற்றல்

‘அன்பு தொகநிற்றல்’ என்பது புலப்பட நிற்றலாகும். இல்லற வாழ்வில் இனிதொழுகும் தலைவி, அன்பு மிக வாழ வேண்டும். களவுக்காலத்து விரிந்த அன்பெல்லாம் இல்லறத்தின் மேற்பெருகிய விருப்பினாலே ஒருங்கு தொகநிற்றலே ‘அன்பு தொகநிற்றல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும் தலைவனது தண்ணளி களவிலும், கற்பிலும் ஒரே நிலைமைத்தாக விளங்குவதை அன்பு மிகுதியால்,

“தட்டைப்பறையும் கறங்கும் நாடன்
தொல்லைத்திங்கள் நெடுவெண்ணிலவின்
மணந்தனன் மன்னன் எம் தோளே
இன்னும் முல்லை முகை நானும்மே” ¹⁴⁸

எனக்கூறுகின்றாள். இதில் தலைவன் பழியுடையன் அல்லன் என்றும், தன்னை மறவாது தலைவனிடம் கூறுக எனப்பாணனை வேண்டுவதும் தலைவி, தலைவன்பால் கொண்ட அன்பு தொக, நின்றலுக்குச்சான்றாகின்றது எனலாம். புறத்தொழுக்கத் தலைவன்பால் ஊடல் கொள்ளாது இன்முகத்துடன் கடவுட் கற்பின் அவனை எதிர்பேணி ஏற்றுக்கொள்ளும் அன்பினள் தலைவி என்பதை,

“வருதோர் காலை இன்முகம் திரியாது
கடவுட் கற்பின் அவனே திர்பேணி” ¹⁴⁹

என்னும் அடிகள் அன்புடையோர் வருகையில் அன்பு யிக்க தலைவியின் அகத்தே தோன்றும் மகிழ்ச்சி முகத்தில் தெரிவதைப்பலப்படுத்துகின்றன. இங்கு பிரிந்துசேரும் தலைவன் தலைவி யிடையே அன்புப்பெருக்கால் பிணைப்பை உருவாக்குவது இம்மெய்ப்பாடாகும்.

பிரிவாற்றாமை

‘பிரிவாற்றாமை’ என்பது பிரிவின்கண் ஆற்றாமையாகும். களவுக் காலத்தில் தலைவனின் பிரிவை ஓரளவு பொறுத்துக்கொள்ளும் தலைவி, கற்புக்காலத்தில் பொறுக்க இயலாதவளாய்த் தன் பிரிவாற்றாமையை வெளிப்படுத்துதல் ‘பிரிவாற்றாமை’ என்னும் மெய்ப் பாடாகும். இம்மெய்ப்பாடு கவித்தொகையில் உண்டு. அதற்கு,

“இடனின்றி யிரந்தோர்க் கொன்றீயாமை யிளிவெனக்
கடனிறிந்து செயல் சூழ்ந்த பொருள் பொருளாகுமோ
வடமீன் போற்றொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினள்
தடமென்தோள் பிரியாமை பொருளாயினல்லை” ¹⁵⁰

என்ற பாடற் பகுதி சான்றாகிறது. இதன்கண் கற்பினாளைப்பிரியாமை பொருளாயினன்றி, நும்மால் தரப்படும் பொருள் பொருளாகுமோ என்றதால், பிரிவாற்றாமையால் இவள் இறந்துபடுவாள் என்பாள் தோழி. பின்னர் அப்பொருள் கொண்டு ஆற்றுதல் என்று இயலாது என்று தலைமகள் பிரிவாற்றாமையைக் கூறுகின்றாள். கற்புப்பிரிவில் தலைவியின் பிரிவாற்றா மையைப்பாடியுள்ளனர் சங்கப்புலவர்கள். தலைவன் மீது கொண்ட ஆழ்ந்த காதலுணர்வை பிரிவின்போது ஆழ்ந்த துயர உணர்வாகி இம்மெய்ப்பாடாகத் தலைவியிடம் தோன்றுகிறது எனலாம்.

மறைந்தவை உரைத்தல்

‘மறைந்தவை உரைத்தல்’ என்பது களவுக்காலத்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கற்புக்காலத்துக் கூறுதலாகும். அதாவது, கற்பின்கண் தோன்றும் மனக்குறிப்பைப் புலப்படுத்தலே ‘மறைந்தவை உரைத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். கற்புக்காலத்தில் தலைவனின் பிரிவை ஆற்றியிருக்கும் தலைவி, களவுக்காலத்தில் தலைவன் செலுத்திய அளவற்ற அன்பின் மிகுதியை நினைக்கின்றாள். அதனால் பிரிவிலும் மேனி நலம் கெடாது இருக்கின்றாள். கற்புப்பிரிவில் தலைவி துயருறும் பொழுது முன்நிகழ்ந்த நினைவுகள் எல்லாம் மனத்தில் நிகழ்விடுவது மனித இயல்பாகும். இதனை

“நல்லன சொல்லி மணந்து ஊரன் இனி
நீயேன் என்றது எவன்கொல் அன்னாய்”¹⁵¹

எனத்தலைவி கூறுவது மறைந்தவை உரைத்தலாகும். அவர் கூறும் கூற்றினாலும் கற்புக்கடம் பூண்டு கூறுதல் அவர் ஏற்படுவதற்கும் நாணுதலாகும். இதனை அகநானூறு,

“களிறு கவர் கம்பலைபோல்
அலராகின்றது பலர் வாய்ப்பட்டே”¹⁵²

என்றும்,

“நடுநாள் வருஉம் இயல்தேர்க்கொண்கனொடு
செலவயர்ந்திசினால் யானே
அவர் சுமந்தொழி கவிழ்வழங்கல் ஊரே”¹⁵³

என்று நற்றிணைப் பாடலும் கூறுகின்றன. தலைவனுக்கு வரும் பழிகாத்து இல்லற நெறியில் வழுவாது ஒழுகும் தலைவியின் கற்பு நெறி இம்மெய்ப்பாட்டால் புலனாகும். புறஞ்சொல்லை முன்னிறுத்திப் புறத்தொழுகும் தலைவனை மெய்ப்பாட்டால் திருத்தவும் முற்படுகின்றாள் தலைவி என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

முடிவுரை

மனித வாழ்க்கை அக, புற உணர்வுகளை உடையது புறத்தே நிகழும் நிகழ்ச்சிகள். வெளிப்படுத்தக்கூடியவை. அந்நிகழ்ச்சிகளால் உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்வுகளும் வெளிப்படுத்தத் தகுந்தவை. போரில் பெற்ற வெற்றியும் அதனால் வந்தடையும் பெருமித உணர்வும், கல்வியாலும், கொடையாலும், புகழாலும் சேரும் பெருமிதமும் வெளிப்படையாக அமைவன. ஆனால் காதல் உணர்வு தனித்துத் தம்முள் தாமே மகிழவேண்டிய ஒன்று. 'இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயமெய்தவும்' உயிருக்கும் உடலுக்கும் நல்லதான காதல் வாழ்வு தொடங்கிச் செம்மையான கற்பு வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. இம்மெய்ப்பாடுகள், உளவியல், உடலியல், பாலியல் சார்ந்தவைகளாகும் என்பதை சங்க இலக்கியங்களை ஆராயும்போது வெளிப்படுகிறது.

புறநிலை உணர்வுகள் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும், அகநிலையுணர்வுகள் வெளிப்படுத்த வேண்டாம் என்பதற்காகவும் பாடல் பிறக்கின்றன. பாரி மகளினின் 'எந்தையும் இலமே' என்ற பாடலும், 'குப்பைக்கோழியாரின் களைவோர் இலையான் உற்றநோயே' என்னும் தொடரினை உள்ளடக்கிய பாடலும் அகப்புற உணர்வுகளால் தோன்றியனவாகும். உள்ளத்திற்கு இதமான சூழல் பொருத்தமாக அமைந்தால் மகிழ்ச்சியும் பொருத்தமின்றி அமைந்தால் அழுகையும் தோன்றுவதுண்டு. இதனை 'மீன்கண் துஞ்சும் பொழுதும் யான்கண் துஞ்சிலன் யாது கொல் நிலையே' என்று ஒரு தலைவி கூறுவதாக வரும் பாடற்பகுதியின் மூலம் அறிய முடிகிறது. பிரிவுத் துன்பமும், பாலுணர்வும் மீதுர்ந்த மனத்தில் அஃறிணைப் பொருளோடு பேகம் நிலைமை ஏற்படுகிறது. தலைவியானவள் உயர்திணை பொருள்வழியும், அஃறிணைப்பொருள் வழியும் உள்ளத்துணர்வுகளைச் சொல்லும் 'காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி' என்னும் அகத்திணைக் கூற்றுப்பாடல்களை யாத்திருக்கும் சங்காலத் தமிழர்களின் நுண்மான் நுழைபுலன் பாராட்டத்தக்கதாகும்.

சங்கப்புலவர்கள் அகப்பாட்டுக்களாக பாடியுள்ளவையெல்லாம் பாடிய புலவர்களின் தன்னுணர்ச்சிகளைப் பற்றியன அல்ல தலைவன், தலைவி, தோழி முதலியோரின் உணர்வுகளை மெய்ப்பாடுகளாகப் படைத்துக் காட்டியுள்ளன. பெரும்பாலும் அகவாழ்வில் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளை அவற்றில் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ள என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தா.எ. சண்முகம்,உளவியல் ,ப.93.
2. மு.பொன்னுசாமி,சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள்,பக்.63-64.
3. தொல்.பொருள்,மெய்ப்பாட்டியல், நூ.267.
4. ச.சோமகந்தர பாரதியார்,தொல்,பொருட்படலம்புத்துறை,பக்.47-48.
5. தொல்.பொருள்,மெய்ப்பாட்டியல், நூ.261.
6. குறுந்,, பா.132.
7. மு.பொன்னுசாமி,சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள்,பக். -92.
8. குறுந், பா.132.
9. அகம், பா.136.
10. ஐங், பா.185.
11. குறுந், பா.119.
12. நற், பா.155.
13. குறுந், பா.169.
14. நற், பா.155.
15. அகம், பா.261.
16. ஐங், பா.197.
17. அகம், பா.86.
18. அகம், பா.110.
19. தொல்.பொருள்,மெய். நூ.262.
20. அகம், பா.150.
21. மு.பொன்னுசாமி,சங்க இலக்கியத்தில் மெய்ப்பாடுகள், ப.105.
22. அகம், பா.142.
23. நற், பா.20.
24. ஐங், பா.191.
25. நற், பா.20.
26. தொல்.பொருள்,மெய்ப்பாட்டியல். நூ.263.
27. ஐங், பா.191.
28. அகம், பா.142.
29. ஐங், பா.191.

30. கலி, பா.112.
31. அகம், பா.328.
32. பரி. பா.9.
33. வ.சுபமாணிக்கம், தமிழ்க்காதல். பக்.46.47.
34. அகம், பா.62.
35. அகம், பா.22.
36. தொல்.பொருள்,மெய்நூ.264.
37. குறுந், பா.3.
38. மேலது, பா.226.
39. ஐங், பா.256.
40. ஐங், பா.269.
41. மேலது, பா.112.
42. கலி, பா.60.
43. வ.சுபமாணிக்கம், தமிழ்க்காதல் ,ப.61.
44. குறுந், பா.214.
45. குறுந், பா.340.
46. அகம், பா.261.
47. கலி, பா.115.
48. தொல்.பொருள்,மெய்நூ.265.
49. ஐங், பா.112.
50. அகம், பா.49.
51. குறுந், பா.57.
52. ஐங், பா.115.
53. நற், பா.6.
54. தொல்.பொருள்,மெய்நூ.266.
55. ஐங், பா.232.
56. மேலது, பா.116.
57. மேலது, பா.116.
58. குறுந், பா.57.
59. நா.செயராமன், சங்க இலக்கியத்தில் துன்பியல்,ப.12.
60. தொல்.பொருள்,மெய்நூ.270.

61. நற், பா.364.
62. குறுந், பா.38.
63. அகம், பா.74.
64. அகம், பா.364.
65. நற், பா.69.
66. அகம், பா.170.
67. நற், பா.107.
68. குறுந், பா.307.
69. மேலது, பா.301.
70. நற், பா.287.
71. குறுந், பா.301.
72. ஐங், பா.418.
73. குறுந், பா.302.
74. ஐங், பா.261.
75. கலி, பா.23.
76. ஐங், பா.168.
77. மேலது, பா.200.
78. கலி, பா.33.
79. நற், பா.219.
80. கலி, பா.77.
81. நற், பா.297.
82. அகம், பா.85.
83. நற், பா.319.
84. கலி, பா.139.
85. ஐங், பா.448.
86. கலி, பா.128.
87. கலி, பா.142.
88. மேலது, பா.41.
89. குறுந், பா.288.
90. மேலது, பா.21.
91. கலி, பா.4.

92. மேலது, பா.82.
93. மேலது, பா.83.
94. குறுந், பா.25.
95. ஐங், பா.385.
96. அகம், பா.9.
97. கலி, பா.143.
98. நற், பா.96.
99. கலி, பா.123.
100. நற், பா.178.
101. குறுந், பா.161.
102. கலி, பா.20.
103. மேலது, பா.80.
104. மேலது, பக். 68-86.
105. ஐங், பா.244.
106. குறுந், பா.23.
107. கலி, பா.41.
108. குறுந், பா.310.
109. மேலது, பா.57.
110. ஐங், பா.111.
111. குறுந், பா.103.
112. வ.கபடமாணிக்கம், தமிழக்காதல், பக் 88-89.
113. பரிபாடல், பா.9.
114. தொல்.மெய்ப்ப.நூ.271.
115. அகம், பா.122.
116. குறுந், பா.4.
117. அகம், பா.52.
118. குறுந், பா.320.
119. அகம், பா.128.
120. குறுந், பா.138.
121. நற், பா.151.
122. மேலது, பா.288.

123. மேலது, பா.102.
124. மேலது, பா.54.
125. குறுந், பா.167.
126. மேலது, பா.161.
127. அகம், பா.128.
128. குறுந், பா.78.
129. ஐங், பா.23.
130. குறுந், பா.340.
131. மேலது, பா.337.
132. தொல்.மெய்ப்பாட்டியல்.நா.272.
133. அகநானூறு, பா.225.
134. தொல்.மெய்ப்பாட்டியல். நா.272.
135. குறுந், பா.87.
136. கலி, பா.16.
137. குறுந், பா.339.
138. கலி, பா.75.
139. மேலது, பா.91.
140. மேலது, பா.92.
141. ஐங், பா.32.
142. மேலது, பா.66.
143. கலி, பா.40.
144. குறுந், பா.178.
145. கலி, பா.144.
146. குறுந், பா.252.
147. அகம், பா.88.
148. குறுந், பா.193.
149. மேலது, பா.252.
150. கலி, பா.2.
151. குறுந், பா.98.
152. அகம், பா.96.
153. நற், பா.149.

இயல் நான்கு

மெய்ப்பாடுகளும் உளவியற் கூறுகளும்

இயல் - 4

மெய்ப்பாடுகளும் உளவியற் கூறுகளும்

முன்னுரை

வாழ்க்கையிலிருந்து தோன்றிய இலக்கியமானது, மக்களது வாழ்வியற் கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கும் பெற்றியது. வாழ்க்கையில் ஏற்படும் ஏமாற்றங்கள், தோல்விகள், போராட்டங்கள் ஆகியன உள்ளத்தைப் பாதிக்கின்றன. இவ்வுள்ளப்பாதிப்பானது மனிதன் தோன்றிய காலந்தொட்டுக் காணப்படுபவை. மக்களது உள்ளத்து எழும் உணர்ச்சி வெளிப் பாடுகளும், வெளிப்பாடாகிய அம்மெய்ப்பாடுகளுக்கு அடிப்படையான உளவியல் கூறுகளும் இவ்வியலில் ஆராயப் பெறுகிறது.

மெய்ப்பாடு

மனித உள்ளத்துள் இயல்பாக எழக்கூடிய உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடு மெய்ப்பாடு ஆகும். புலவன் தன் உள்ளத்துள் இயல்பாக எழும் உணர்ச்சியையோ அல்லது மற்றவர் உள்ளத்துள் எழும் உணர்ச்சியையோ படிப்போர் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் சொல்வழி வெளிப்படுத்துவது மெய்ப்பாடு ஆகும்.

உள்ள நிகழ்ச்சி புறத்தின்கண் வெளிப்படும் மெய்ப்பாட்டினை இளம்பூரணர், 'மெய்யின்கண் தோன்றுதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று'¹ என்பர். பேராசிரியர் 'மெய்ப்பாடென்பது பொருட்பாடு. அதாவது உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் ஆற்றான் வெளிப்படுதல்'² என்று கூறுவர். 'ஒருவரின் உள்ளுணர்வுகளுள் மற்றவர் கண்டுங் கேட்டும் அறியப் புறவுடற் குறியாற் புலப்படுபவையே இயற்றமிழ்ச் செய்யுளில் மெய்ப்பாடு எனப்பெறும்'³ என்று சோமசுந்தர பாரதியார் குறிப்பிடுவார்.

மெய்ப்பாடு மனித உள்ளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட உணர்ச்சிகளின் வெளிப் பாடாகும். ஒவ்வொருவரது மனநிலைக்கேற்ப மெய்ப்பாடானது வெளிப்படும்.

இத்தகைய மெய்ப்பாட்டை உணரும் ஆற்றலும் மக்களது மனநிலைக்கு ஏற்ப்புலப்படும். மெய்ப்பாட்டைக் கண்ணாலும் , செவியாலும் விளங்க உணரும் அறிவுடை மாந்தர்க்கல்லாது ஆராயுமிடத்து நன்னயம் சான்ற மெய்ப்பாட்டின் பொருள்களை எண்ணி அறிந்து கொள்ளுதல் அரிதாகும் என்று மெய்ப்பாடுகளின் நுட்பத்தைத் தொல்காப்பியம்,

“கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணரும்

உணர்வுடை மாந்தர்க்கல்லது தெரியின்

நன்னயப் பொருள்கோள் எண்ணருங்குரைத்தே”⁴

என்று மொழியும். இதற்கு உரை வகுத்த பேராசிரியர், ‘கண்ணானுஞ் செவியானும் யாப்புற அறியும் அறிவுடையார்க்கல்லது மெய்ப்பாட்டுப் பொருள்கோடல் ஆராய்தற்கு அருமை யுடைத்து என்றவாறு. மற்று மனத்து நிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ணானுஞ் செவியாலுமுணர்தலென்ப தென்னையெனின் மெய்ப்பாடு பிறந்தவழி உள்ளம் பற்றி முகம் வேறுபடுதலும், உரை வேறுபடுதலுமுடையமையின் அவை கண்ணானுஞ் செவியானுமுணர்ந்து கோடல் அவ்வத்துறை போயினரது ஆற்றலென்பது கருத்து’⁵ என்பர்.

மனத்தில் அமைந்த மெய்ப்பாட்டின் உட்பொருளைக் கண்ணாலும் செவியாலும் அறிந்து கொள்ள இயலும். இதுகுறித்துக் கூறும் க.வெள்ளைவாரணன், ‘ஒருவரது மனக்குறிப்பின் வழி அவரது முகம் வேறுபடுதலும், மொழி வேறுபடுதலும் இயல்பாதலால் அவ்வேறுபாடு களுக்குக்காரணமாய் அமைந்த அவரது உள்ளக்குறிப்புகளை முறையே கண்ணினாலும், செவியினாலும் உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவ்வத்துறைபோயினரது உணர்வாற்றலாகும்’⁶ என்று கருத்துரைப்பர். யாதானும் ஒன்றைக் கூறும்போது அதனை ஆராய்ந்து உணர்தலின்றிச் செய்யுமிடத்து அமைந்துள்ள பொருள் தானே வெளிப்பட்டுத் தோன்றினாற் போல கண்ணீரரும்பல், மெய்ம்மயிர்சிவிர்த்தல் போன்ற மெய்ப்பாடு தோன்றுமாறு போல வெளிப்படச் செய்வது மெய்ப்பாடாகும். இதன் இயல்பினைத் தொல்காப்பியம்,

“உய்த்துணர்வு இன்றித் தலைவரும் பொருளான்
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பாடாகும்.”⁷

என்று குறிப்பிடும். இதற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணர், ‘யாதானுமொன்றைக் கூறியவழி யதன்கட் பொருண்மையை விசாரித்துணர்தலன்றி அவ்விடத்து வரும் பொருண்மையாளே மெய்ப்பாடு தோன்ற முடிப்பது மெய்ப்பாடென்னும் உறுப்பாம் என்றவாறு’⁸ என்றும், நச்சினார்க்கினியர், ‘உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப் படுவதோராற்றான் வெளிப்படுதல். உய்த்துணர்ச்சியின்றிச் செய்யுளிடத்து வந்த பொருளாளே கண்ணீரரும்பல், மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தல் முதலிய சத்துவம் படுமாறு வெளிப்படுச் செய்வது மெய்ப்பாடென்னு முறுப்பாம்’⁹ என்றும் கூறுவர். ‘மெய்ப்பாடு என்பது வெளிப்படுவது என்று பொருள்படும். ஊன்றி நோக்கின், கவையுணர்ச்சியே விருப்பு, வெறுப்பு முதலியவைகளைத் தந்து கண்ணீரரும்பல், மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தல், முதலிய மெய்க் குறிகளுடன் வெளிப்படுவதாதலின் கவைக்கு மெய்ப்பாடு என்னும் பெயர் பொருந்துவ தாயிற்று. கவையெனினும் மெய்ப்பாடு எனினும் ஒக்கும்’¹⁰ என்று நகப்புரெட்டியார் கருத்துரைப்பர். செய்யுளைப் படித்தவுடன் உய்த்துணர்வதன்றி இயல்பாகவே உணர்ச்சிகள் வெளிப்படக் கூடிய வகையில் சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

உளவியல்

உள்ளத்தைப் பற்றிய அறிவும் அதனை அறிந்துகொள்ளுதற்கேற்ற ஈடுபாடும் நீண்ட நாட்களாகவே காணப்படினும் உளவியல் தனித்துறையாக வளர்ச்சி பெற்றது சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் தான் எனலாம். மனிதன் செய்யக்கூடிய ஒவ்வொரு செயல்களுக்கும் மூலகாரணமாகத் திகழ்வது மனம். இலக்கியத்தில் மாந்தர்களின் செயல்களுக்கும், பண்புகளுக்கும் மனத்தின் வேறுபட்ட உணர்வுகளே அடிப்படைக் காரணிகளாக உள்ளன. மனித உள்ளத்தின் உணர்வுகள் கலைகளுக்கும், அறிவியலுக்கும் கருவறையாகத் திகழ்கின்றன. ஆழ் மனத்தின் எண்ணம் ஆக்கங்களையும் அழிவுகளையும் ஏற்படுத்தக் கூடியது. உளவியல் என்பதற்கு ‘மனிதமனம் செயல்படுவதைக் குறித்தும் மனத்தின் வெளிப் பாடுகளான நடத்தை, குணம் குறித்தும் ஆராயும் (அறிவியல்) துறை’¹¹ என்று அகராதி பொருள் கூறுகிறது.

தி.கந்தராசன் உளவியல் உள்ளத்தின் கோலங்களையும், கோணங்களையும் ஆராய்கிற ஓர் அறிவியலாகும்¹² என்பர். அத்துடன் மனித உள்ளத்தின் உணர்வே (Human Psyche) எல்லா அறிவியல்களுக்கும் கலைகளுக்கும் கருவறையாக விளங்குகிறது. எனவே அத்தகைய உள்ளத்தின் வழிமுறைகளை ஆராய்கின்ற உளவியல், இலக்கியம் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளும் ஏற்புடையதாக இருக்க முடியும் என்ற யுங்(G.Jung) சொல்லுவார்¹³ என்ற விளக்கமும் ஏற்கத்தக்கதாக உள்ளது.

ஆகவே, உளவியலார் கண்ட இக்கருத்தை ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்தச் சங்கச்சான்றோர்கள் ஆராய்ந்து கண்டுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இயல்பான முறையினின்று மாறிய நிலையில் தோன்றும் புற உடற்குறிகளைப்பிறழ்நிலை மெய்ப்பாடுகள் என்பர் உளவியலார். உடல் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் சமயத்திலும் உடல் கோளாறுகளினாலும் உடலிலுள்ள கரப்பிகளால் நரம்புகளுக்கு ஏற்படும் சேதம் போன்றவற்றினால் பிறழ்நிலை மெய்ப்பாடுகள் தோன்றுவதுண்டு. கவலை உளநோயைத் தோற்றுவிக்கக்காரணமாகின்றது. கவலை தொடர்ந்து ஒரு மனிதரிடம் இருந்தால் குடற்புண் உண்டாக வாய்ப்பு உண்டு. மரவுழியும் பிறழ்நிலை மெய்ப்பாட்டுக்கும் ஒரு காரணமாகும் எனபதை உளவியலர்கள் ஆராய்ந்து கண்டுள்ளனர்.

“நிம்பிரி கொடுமை வியப்பொடு புறமொழி
வன்சொல் பொச்சாப்பு மடிமையொடு குடிமை
இன்புறல் ஏழைமை மறப்போ டொப்புமை
என்றிவை இன்மை எனமனார் புலவர்”(தொல், நூ 270)

என்பனவற்றைத் தலைமக்கட்கு ஆகாத குணங்களாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். இவை ஒருவகையில் உடலையும், உள்ளத்தையும் பாதிப்பதால் அவை தவிர்க்கக்கூடிய மெய்ப்பாடுகள் எனக் கூறியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இயற்கையாகத் தோன்றும் உணர்ச்சிகளை மெய்ப்பாட்டியவில் அமைத்துக்காட்டுகின்றார் தொல்காப்பியர். தலைமக்களிடம் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகளை அவர்களின் உணர்வுகளுக்குத் தக்கவாறும் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்றவாறும் விளக்கியுள்ள பாங்கு இன்புறத்தக்கதாகவுள்ளது. ஆகவே மெய்ப்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு மனம்

படைத்தவர்களாக மற்றவர்களைப் புரிந்து கொள்ளும் குணம் படைத்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது.

மெய்ப்பாடுகள்

தலைவனும், தலைவியும் தம்முள் காட்சி முதலாக அவர்தம் உணர்வு நிலைகளைப் பத்து எனப்பகுத்துரைத்தலுண்டு. இவ்வுணர்வு நிலையினை வடமொழியில் ‘அவத்தை’ என்பர். ‘அவத்தை என்னும் வடசொல் உணர்வுநிலை என்னும் பொருளில் இங்கு வழங்குகின்றது. காதலர் இருவர் தம்முள் கண்ட காட்சி முதலாக அவர்தம் உணர்வு நிலைகளைப் பத்து எனப் பகுத்துரைத்தல் மரபு. அவத்தை பத்தாவன, காட்சி, வேட்கை, ஒருதலையுள்ளதல், மெலிதல், ஆக்கஞ் செப்பல், நாணுவரையிறத்தல், நோக்குவையெல்லாம் அவையேபோறல், மறத்தல், மயக்கம், சாக்காடு என்பனவாம்.¹⁴

“புகழுகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல்

நகுநயம் மறைத்தல், சிதைவுப் பிரர்க்கு இன்மையொடு

தகுமுறை நான்கே ஒன்றென மொழிப”¹⁵

என்னும் நூற்பா உரையில் இளம்பூரணர், ‘அகத்திணைக்கும், புறத்திணைக்கும் பொதுவாகிய மெய்ப்பாடு உணர்த்தி, இனி அகத்திற்கேயுரியன உணர்த்துகின்றார்’¹⁶ என்று குறிப்பிடுவர். இதுகுறித்துக் கூறும் பேராசிரியர் , அகத்திணைக்கும், புறத்திணைக்கும் பொதுவாகி வரும் மெய்ப்பாடு கூறினார். இனி அகத்திணையும் பெரும்பான்மையாகி வரும் மெய்ப்பாடு கூறுவான் தொடங்கி அவற்றுள்ளுங்களவிற்குச் சிறந்துவரும் மெய்ப்பாடு கூறுவான்¹⁷ என்பர். இவற்றால், களவிற்குரிய மெய்ப்பாடுகள் பெரும்பான்மையும், கற்பிற்குரிய மெய்ப் பாடுகள் சிறுபான்மையும் வருதல் இயல்பு என்பது உய்த்துணரப்படும்.

“அன்னபிறவும் அவற்றொடு சிவணி

மன்னிய வினைய நிமித்தம் என்ப”¹⁸

என்னும் அகத்திணை மெய்ப்பாடுகளுக்குரிய புறனடை நூற்பாவில் இளம்பூரணர், 'மேற்சொல்லப்பட்டனவும் அத்தன்மையை பிறவும் நிலைபெற்ற வினையுடைய நிமித்தமாம் என்றவாறு. வினை என்பது கற்பிற்குரிய கரணமாம், இவையெல்லாங் கற்பிற்குரிய கரணத்துக்கு நிமித்தமாம் என்றவாறு'¹⁹ என்று மொழிவர். க.வெள்ளைவாரணன், தமது குறிப்புரையில் 'மன்னிய வினை என்றது, கற்பியல் வாழ்வுக்குரிய கரண நிகழ்ச்சி என்பது இளம்பூரணர் கருத்தாகும்'²⁰ என்று குறிப்பிடுவதால் இம்மெய்ப்பாடுகள் கற்பிற்கும் பொருந்தி வரும்.

பேராசிரியர் 'இருபத்துநான்கு மெய்ப்பாடுங்கற்பினுள் இம்முறையானே இவையனைத்தும் வரல் வேண்டுமெனின்மையிற் களவிற்கே விதந்து, வரும் என்றும் அஃதென்னை பெறுமாறெனின் 'பல்பொருட் கேட்பின் நல்லது கோடல் (665) என்னும் உத்திவகை'²¹ என்று இயம்புவர். க.வெள்ளைவாரணன், பல்பொருள்கேற்பின் நல்லது கோடல் என்றது. ஓரிடத்தே கூறப்பட்ட இலக்கணம் பலபொருட்கு ஏற்றதாகப் பொதுவாகக் காணப்பட்டாலும் அவற்றுட் சிறந்த பொருளுக்கேயுரியதாகக் கொள்ளுதலாகும். புகழுகம் புரிதல் முதலாகக் சொல்லப்பட்ட இருபத்துநான்கு மெய்ப்பாடுகளும் களவு, கற்பென்னும் இருவகைக் கைகோளுக்கும் உரிய நிலையிற் பொதுப்படக்கூறப்பட்டாலும் களவிற்கே விதந்து கொண்டமையின் இது பல்பொருட்கேட்பின் நல்லது கோடல் என்னும் உத்தியின் பாற்படும்²² என்றுரைப்பதால், இவ்விருபத்து நான்கு மெய்ப்பாடுகளும் களவிற்கும், கற்பிற்கும் உரியனவாகக் கொள்ளப்படும்.

பொறிநுதல் வியர்த்தல்

தலைவி முதலிரவில் புத்தாடையால் தன் உடல் முழுவதும் போர்த்திக் கொண்டாள். அந்நிலையில் தலைவன் மிக்க புழுக்கத்தால் நினது பிறை போன்ற நெற்றியில் வியர்வை அரும்பியது. அதனைக் காற்று வீசி ஆற்றும் பொருட்டு, போர்த்திய ஆடையைச் சிறிது பொழுது திறவாய் என்றுரைப்பான்.

“பெரும்புகழுக்கு உற்றநின் பிறைநுதல் பொறிவியர்

உறுவளி ஆற்றச் சிறுவரை திறவென”²³

இதில் தலைவன், தலைவியை விரும்பி நோக்கிய நிலையில், அச்சமும் நாணும் ஒருங்கே வந்தடைதலால் தலைவி வியர்வை அரும்பிய நெற்றியை உடையவளாகத் திகழ்ந்தாள் என்ற குறிப்புள்ளது. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“பொறிநுதல் வியர்த்தல்”²⁴

என்று மொழியும். தலைவனது காதற்குறிகண்டு தலைவி மகிழ்ந்தாள். மன உள்ளுணர்வு பொங்க புறம்வியர்த்தல் இயல்பாதலின் அவளது சிறுநுதலில் குறுவியர்வை தோன்றியது.

நகுநய மறைத்தல்

தலைவி, இல்லறம் நிகழ்த்தும் சிறப்பினை நேரில் கண்டறிந்து வந்த செவிலித்தாய் நற்றாயிடம், தலைவி சமைத்த உணவினைக் கணவன் உண்டற்கண், இனிது என்று புகழ்ந்து கூறிய அளவில், ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய அவளது முகம் பயின்றாரன்றிப் பிறர் அறியாதவண்ணம் நுண்ணிதாக மகிழ்ந்தது என்கிறாள். இதனை,

“இனிது எனக்கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”²⁵

என்ற குறுந்தொகைப்பகுதி வெளிப்படுத்துகிறது.

தலைவி, தலைவனிடம் தோன்றிய குறிப்பினைத் தன்னுள்ளத்தே அடக்கி, அம்மன மகிழ்ச்சியினைப்புறத்தே வெளிப்படாதபடி மறைத்தமை புலப்படுத்துகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“நகுநய மறைத்தல்”²⁶

என்று இயம்புகிறது.

தலைவன் தன் மனைவிமேல் கொண்ட அன்பினால் இனிது எனக் கூறிப் புகழ்ந்தான். அப்பாராட்டுரை ஒன்றே அவள் மனதிற்கு நிறைவினைத்தந்தது. தன்கண் தோன்றிய மனமகிழ்ச்சியைப் புறத்தே காட்டாத வண்ணம் மகிழ்ந்தாள். எனவே, தலைவியின் மகிழ்ச்சி வெளிப்பாட்டிற்குப் பாராட்டுதல் என்னும் உளவியல் கூறு அடிப்படையாகிறது என்பது புலனாகிறது.

சிதைவு பிறர்க்கின்மை

பரத்தையர் சோரியிவிருந்து வந்த தலைவன், தோழியிடம் வாயில் வேண்டுகின்றான். தோழி வாயில் மறுத்த நிலையில் தலைவன், தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொண்ட நாளில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளை நினைத்துப்பார்ப்பான். அந்நிலையில், முதலிரவில் தலைவியின் மனத்தில் நினைத்ததை அவள் மறைக்காமல் தன்னிடம் உரைக்குமாறு கேட்க, அவள் உள்ளம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியினள் ஆகி, முகத்தினைத் தாழ்த்தி வணங்கி நின்றதை நினைத்துப் பார்க்கிறான் தலைவன். இதனை அகநானூறு,

“அகமலி உவகையர் ஆகி முகனிசுத்
தொய்யென இறைஞ்சியோளே”²⁷

எனக் குறிப்பிடுகிறது.

பரத்தையிடமிருந்து மீண்டு வந்த தலைவனிடம் ஊடல்கொண்ட தலைவி, புறத்தே அன்பில்லாதவள் போல் காட்டினாலும் அகத்தே அன்புடையவளாகத் திகழ்ந்தாள். இவ்வூடற் போரில் தோற்றுவிட்டு, அதனால் உள்ள பயனைக்காண்பாய் என்று ஊடல் தீர்ந்தாள்²⁸.

இவற்றின் வாயிலாக, தனது விருப்பத்தினைத் தலைவனிடம் கூறாது மறைத்தனளாயினும் உள்ளஞ்சிதைந்து நிறையழியுமாதலால் தன் சிதைவு புறத்தார்க்குப் புலனாகாதவாறு நெஞ்சினை நிறுத்திய,

“சிதைவு பிறர்க்கு இன்மையோடு”²⁹

என்ற மெய்ப்பாடு கூறப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

தலைவி, தனது நாணத்தின் காரணமாகத்தனது உள்ளத்தில் நினைப்பதை வெளிப்படையாகத்தலைவனிடம் கூறுதல் இல்லை. தலைவன் ஏற்கனவே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்துப்பார்க்கிறான். இதன்வழி அவனது துன்பம் குறைவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பிழை செய்தவர் காலடியில் வீழ்ந்து வணங்குதல் மன்னிப்புக் கேட்டவின் மிகப்பணிவான வடிவமாகும். இத்தகைய சரிசெய்தல் நடத்தைகள் தலைவன்பால் உள்ளமையால் தலைவி, நளவில் நினைந்து காண்கின்றான். இத்தகைய ‘சரிசெய்தல்’ என்பதனை ஏற்புமையற்ற நளவிலி மனத்தின் துடிப்புகளால் விளைந்த ஒரு செயல் அல்லது எண்ணத்தை நளவிலி மனத்தாலேயே ஊக்குவிக்கப்பட்ட செயல்களால் செப்பிடு வித்தைபோலவும் அறிகுறியாகவும் தள்ளுபடியாக்கல் அல்லது எதிரடியாக்கல் அல்லது திருத்துதலே சரிசெய்தலாகும் என்பது இவ்வுத்தியின் வரையறையாகும்³⁰ என்பர்.

எனவே, பிறரைச்சரி செய்ய முயலுதல் என்னும் உளவியற் கூறு மகிழ்ச்சி என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாகிறது எனக் கருதமுடிகிறது.

பாராட்டுடுத்தல்

தலைவன் சிறைப்புறத்திருக்க அதனை அறிந்த தோழி தலைவியை வரைந்து மணக்க இசைவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவனை இகழ்ந்து கூறுகிறாள். அந்நிலையில் தலைவி, தலைவனது இயல்புகளைப் பாராட்டுகிறாள். குறிஞ்சி நிலத்தலைவனோடு தான் கொண்ட நட்பானது நிலத்தைவிட அகன்றது, வானத்தைவிட உயர்ச்சியால் மிக்கது, உட்புகுந்து மனத்தின் நிலையை ஆராயப்புகுங்கால் கடலினைவிட ஆழமிக்கது என்று கருதித்தனது அக்கருத்தைத் தலைவி வெளிப்படுத்த முயலுகின்றாள்.

தலைவியை வரைந்துகொண்டு தலைவன் இல்லறம் இனிது நடத்தும் மனைக்குச்சென்ற தோழி, கற்புக்காலத்தில் தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும்பொழுது ஆற்றியிருக்கின்ற தலைவியிடம், அவன் தனது நலம் கெடாதவாறு இங்ஙனம்,

ஆற்றியிருந்தது நன்றே என்று கூறுகிறாள். அதுகேட்ட தலைவி, தலைவன் களவுக்காலத்தில் சென்ற திங்களில் நீண்ட பொழுது விளங்கும் முழுநிலா நாளில் நெடிய தோள்களைத்தழுவினான். அதனால் இன்றும் அவன் தூடிவந்த முல்லையின் மனத்தை என் தோள்கள் வீசி நிற்கும்³¹ என்று தான் ஆற்றியிருந்த மைக்கான காரணத்தைக் கூறினாள்.

இவற்றின் காரணமாகத் தலைவி, தலைவனது பெருமையினை நினைந்து பாராட்டும் உள்ளக்குறிப்பினளாகத் திகழ்வதை அறிய முடிகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“பாராட்டு எடுத்தல்”³²

என்கிறது.

இந்நூற்பாப் பகுதிக்கு உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கம் சிறப்பாக உள்ளது. பாராட்டு என்பதை உரையாசிரியர்கள் நன்கு ஆய்ந்து பொருளுரைக்கின்றனர். இது குறித்து வெள்ளைவாரணன் தரும் விளக்கம் குறிக்கத்தக்கது. இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின்னர் தலைமகன் தலைவியின்பால் கொண்ட இடையறாத அன்பினை எண்ணிப்போற்றும் வகையிலான ‘பாராட்டுதல்’ என்னும் உளவியற் கூற்றின் இன்றியமையாமையை அவர் நினைவு படுத்துகின்றார்³³. மேலும், பாராட்டு என்ற சொல்லுக்கு, ‘எடுத்தல்’ என்னும் சொல்லினை பிற்சேர்த்துப் ‘பாராட்டெடுத்தல்’ எனத் தொல்காப்பியர் கூறியிருப்பதாக அவர் எண்ணுவது கவையிக்கது. பாராட்டுதல் என்னும் இச்செயல் தலைமகளுக்கு மட்டுமன்றித் தலைவனுக்கும் உண்டு என்பதும் அலர் கருத்தாகும்.

எனவே களவு, கற்பு என்னும் இரண்டு பகுதிகளுக்குமே ‘பாராட்டுதல்’ என்பது இடையறாத அன்பினையும், மகிழ்ச்சியினையும் தரத்தக்கது எனக்கூறமுடிகிறது. தலைவி, தலைவன் மீது அளவுகடந்த அன்புடையளாகத் திகழ்ந்ததைப் போன்று கற்புக் காலத்திலும் மாறாத அன்புடையவளாகத் திகழ்கிறாள். இந்நிலையில் கற்பு வாழ்வில் இன்பம் மேலிடுகின்றது. மகிழ்ச்சி என்னும் மெய்ப்பாடு வெளிப்பட வேண்டுமெனில் தலைவன்,

தலைவி என்ற இவ்விருவரும் ஒருவர் மற்றவரிடமுள்ள பெருமையை நினைந்து போற்றுதல் என்னும் உளவியற்கூறு அடிப்படையாகின்றது என்பது வெளிப்படுகின்றது.

அலர்நாணுதல்

தலைவன் வரைவு நீட்டித்த வழித்தலைவி, தோழியிடம் தான் மட்டும் தனித்து அவ்விடத்தில் உள்ளதாகவும், தன்னுடைய பெண்மை நலம், அவனை விட்டு நீங்காத வருத்தத்துடன் கடற்கரைச்சோலையிடத்து உள்ளதாகவும் கூறுகின்றாள். நீர்த்துறைகள் உள்ள ஊரின் தலைவன், தம் ஊரின்கண் உள்ளான். தலைவன் தலைவியின் செய்தியோ பலராலும் அலர் தூற்றப்பட்டு அம்பலத்தின் கண்ணுள்ளது என்கிறார்.

“யானே ஈண்டையேனே யென்னைனே

ஆனா நோயொடு கானலஃதே

துறைவன் தம்மூரானே

மறையலர் ராகி மன்றத்தஃதே”³⁴

என்பது அவளது கூற்றாகும். இதில் தலைவி, தனது களவொழுக்கம் சிறிது வெளிப்படும் நிலையில் கற்றத்தார் கூறும் கடுஞ்சொற்களை முனியாது ஏற்றுக்கொண்டு இது புறத்தார்க்குப் புலப்பட்டு அலராகிய நிலையில் நாணம் கொள்ளும் உள்ளக்குறிப்பினளாதலை அறிய முடிகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றவர் நாணல்”³⁵

என்று மொழியும். தலைவி தான் மட்டும் தனித்திருக்க தனது பெண்மை நலம், தலைவன் தன்னைச் சந்தித்த கடற்கரைச்சோலையிலும் நலன் நுகர்ந்த தலைவனின் ஊரிலும் உள்ளதாகவும், அதனால் அவளது களவொழுக்கத்தினை அறிந்த அயலார் தூற்றும் பழிக்கு நாணம் கொண்டவளாகத்திகழ்வதாகவும் குறிப்பிடுகிறாள். தன் செயற்பாடுகள் தன்னியல்பாக வெளிப்பட்ட தன்மையைக் குறிப்பிடுகின்றாள்.

‘தொடர்புறுதல் (Dissociation) என்பது ஒருவரின் செயற்பாடுகள் தன்னியல்பாகப் பிளவுபடுதல் அல்லது பிரிவுபடுதலைக் குறிக்கிறது. இவ்வாறு பிளவுபடுதல் முறையால் நனவிலி மனத்தைச் சார்ந்த தடுக்கப்பட்ட தூண்டுதல்களைப் புலப்படுத்த அனுமதி கிடைக்கிறது. பிளவுப்பட்ட நிலையில் நேர்ந்த நடத்தையை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள இயலாமைமையாலோ அந்நடத்தை நிகழ்ந்தபோது அதனைத்தனது நடத்தையாக உணராமையாலோ அப்போது நேர்ந்த செயல்களைப் பற்றிய பொறுப்புணர்வு இருப்பதில்லை என உளவியலார் கூறுவர்³⁶ என்பர். மேலும் இத்தொடர்புறுதலை அடக்கிவைத்தல் என்ற முறையின் மூலம் விரும்பத்தகாத அல்லது ஏற்கத்தகாத கருத்துகள் பலவந்தமாக மனத்தின் பின்னணிக்குத் (அடிமனத்திற்கு) தள்ள்ப்படுகின்றன. அவ்விதம் அடக்கி வைக்கப்பட்ட பல கருத்துக்கள் அடிமனத்தில் சிதையுண்டு, ஒன்றாகக் கூடி ஒரு சிறு அமைப்பாக மாறலாம். அது தன்னிறை உள்ளதாகச் சாதாரண நனவிலிருந்து பிரிந்து விடுகிறது³⁷ என்ற உளவியற்கருத்துப் பலராலும் ஏற்கப்பெறுகிறது.

கொடுப்பவை கோடல்

தலைவன் அன்பினால் கொடுத்த தழை, கோதை, தார், கண்ணி, மாலை முதலியவற்றை மறுக்காது ஏற்றுக்கொண்ட தலைவி தலைவனைப் பாராட்டுவாள். இதனைத்தொல்காப்பியம்,

“கொடுப்பவை கோடல்”³⁸

என்ற மெய்ப்பாடாகக்கொள்கிறது.

“மரங்கொல் கானவன் புனந்துளர்ந்து வித்திய
பிறங்குரல் இறடி காக்கும் புறந்தாழ்
அஞ்சிலோதி அசையியற் கொடிச்சி
திருத்திழை உடைக்குப்பெருந்தழை உதவி”³⁹

என்பதில் தலைவன் அன்புடன் கொடுத்த தழையினைத்தலைவி ஏற்றுக்கொண்டது புலப்படும்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் போது தலைவன் கையுறையாகத் தழையெத்தலைவியிடத்துக் கொடுக்க அதனை ஏற்றுக்கொண்ட தலைவியின் உடல், அவனை எண்ணியெண்ணி வருந்திய தாலேயே உடல் மெலிவு நேரிட்டது என்பதன் மூலம் தலைமக்களின் அன்பின் ஆழத்தைக் காண முடிகின்றது.

கையறவு உரைத்தல்

காப்பு கைமிக்கவழி, ஆற்றாமையால் வருந்தும் தலைவி தோழியிடம் ஈருடல் ஒருயிராய் வாழும் மகன்றிற்பறவை போலத் தானும் தலைவனும் இவ்வுலகில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகக் கூறுகிறாள். மேலும், தலைவன் பிரிந்தபோது ஓர் உயிர் ஓர் உடலில் வாழ்வது போன்ற இழிவு நேர்ந்துவிடும். 'பிரிதற்கு அருமையுடைய மிகுந்த காமத்துடன் காதலன் பிரிந்தவுடன் தன்னுயிரும் நீங்குவதாக' என்றுரைக்கிறாள். அவளது இவ்வுரை,

“பூவிடைப்படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன
நீருறை மகன்றிற்புணர்ச்சி போலப்
பிரிவரிதாகிய தண்டாக்காமமொடு
உடனுயிர் போகுகதில்ல கடனறிந்து
இருவேமாகிய உலகத்து
ஒருவேமாகிய புன்மைநாம் உயற்கே”⁴⁰

என்றவாறு வெளிப்படுகின்றது.

தோழியை இரந்து பின்னின்ற தலைவன் மடலேறுதலே தனக்குற்ற வழியாகத் தோழியிடம் கூறுகிறான். மடலேறித்தனது குறையை எடுத்துரைப்பது அவட்குப்பழியைத் தருவதாகும் அங்ஙனம் ஊர்ந்து தன் குறையைக் கூறாமல் ஊயிர்வாழ்தல் அவனுக்குப் பழியைத் தருவதாகும் என்றுரைப்பான்.

“மாவென மடலொடு மறுகில் தோன்றித்
தெற்றெனத் தூற்றலும் பழியே
வாழ்தலும் பழியே பிரிவுதலைவரினே”⁴¹

என்னும் அடிகளில் மாந்தர் செயலறவு தோன்றக்கூறியது என்னும் கூறு பொதிந்துள்ளது. இதனை,

“கையறவு உணர்த்தல்”⁴²

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

உள்ளத்தால் பிணிப்புண்ட தலைமக்களுக்குப் பிரிவு நேர்ந்தால் தம் உயிரைக்கூடப் பொருட்படுத்துதல் இல்லை. உண்மையில் பிரிவு என்பது தலைவன் தலைவியின் உள்ளத்தில் இல்லை. காலமும் இடமுமே அவர்களைப் பிரித்தன. தோழி, இடமும், காலமும் ஏற்ற வகையில் இல்லை என உணர்த்தித் தன்னைச் சேட்படுத்திய வழி ஊர்மக்களால் தூற்றப்படும் மடலேறுதலும் தனக்கு இனிதாகும் எனத் தலைவன் உணர்த்தினான். ஊரார் பழியுரைக்க மடலேறுதல் பழியென உணர்த்தும் தோழியிடம், தான் உயிர் வாழ்தலும் தனக்குப் பழியே என்கிறான் தலைவன்.

இவற்றை நோக்கினால், உள்ள முறிவு என்னும் உளவியலானது தொடரொடும், கருத்தொடும் உலவி நிற்கின்றது. உளவியலார் உள்ளும் புறமும் ஒத்து வாழ்வதே நல்ல ஆளுமையாகும்⁴³ என்பர் உள்ள முறிவு என்பது விரும்பிய இலக்கினை அடைவதில் நேரும் தடைகளாலோ குறுக்கீடுகளாலோ நேரிதான குறிக்கோள் ஒன்று இன்மையாலோ விளைவதாகும் என உளவியலார் விளக்குவர்.⁴⁴

ஓர் அழுத்தமான தேவையும் அதனை எய்தி நிறைவுற இயலாத உணர்வும் உடனியையும்போது நேரும் அனுபவமே உள்ள முறிவு என்று பிரித்தானியக் கலைக்களஞ்சியம் வரையறுக்கின்றது⁴⁵. ஆசை நிறைவேறாமலோ நிறைவேறுதற்குத் தடை ஏற்பட்டோ இருக்கும் நிலைமை மனமுறிதல் என்பது ஓர் உளவியலாரின் எளிமையான விளக்கம் ஆகும்⁴⁶. இக்கருத்துக்களின் வழி, தலைமக்கள்தான் எண்ணியது எண்ணியவாறு தனக்கு நிறைவேறுவிலையெனில் உள்ள முறிவு அடைகின்றனர்.

புகுமுகம் புரிதல்

தலைவன் ஏறுதழுவியதன் பின்பு ஆடும் குரவைக் கூத்தினுள் தலைவி தோழியிடம், தோழி 'நாமெல்லாம் ஒருங்கே ஆடும் இக்குரவைக் கூத்தினுள் விருப்பத்துடன் பார்த்து வருத்தமுறும் நோயைச் செய்தான் ஆயர்மகன். நிறத்தைக் கொண்ட கண்களை உடைய கொலை ஏற்றைத் தழுவி, யான் கொண்டேன் என்னும் செருக்கல்லவா அது வேறொன்றல்லவே' என்றாள் தலைவி.⁴⁷

இதில், தலைவன் புணர்ச்சிக் குறிப்பினாய்த் தலைவியின் முகத்தினை மாறுபடாது பொருந்துதல் விளக்கப்பட்டது. இச்செயலினைத் தொல்காப்பியம்,

“புகுமுகம் புரிதல்”⁴⁸

என்று இயம்பும். இதற்குப் பேராசிரியர், ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்ட வழித் தன்னை அவன் நோக்குதற்கான விரும்பும் உள்ள நிகழ்வதைப் புகுதலென்பது, தலைமகன் நோக்கிய நோக்கெதிர்தான் சென்று புகுதல், முகமென்பது அங்ஙனந்தான் புகுதற்கிடமாகிய நோக்கு, நோக்கெதிர் நோக்குதலை முகநோக்குதல் என்பவாகலின், இந்நோக்கினை முகமென்றானென்பது. புரிதலென்பது, மேவுதல் என்றவாறு⁴⁹ அதாவது தலைமகன் காண்டலைத் தலைமகள் வேட்டல் என்றவாறாம்⁴⁹ என்பர்.

எனவே, தலைவன் நோக்கிய வழி, தலைவியும் அவன் மீது அன்புள்ளம் கொண்டவளாகத் திகழ்கிறாள் என்ற தலைவியின் உளவியல் தன்மை புலப்படுகிறது.

இன்பத்தை வெறுத்தல்

நாள்தோறும் வருத்தத்தைத் தரும் மாலைப் பொழுதுடன் கூடி, வளைந்த கோவினையுடைய தம் தொழிலன்றிப் பிற தொழிலைக்கல்லாத ஆயர் ஊதும் வலிய வாயினையுடைய சிறிய குழலும் வருத்தாதொழியின் அவனது சொல்லைக் கேட்டுத் துணிவுடன் ஆற்றியிருப்பான். அவ்வாறு ஆற்றிவிக்கும் தன்மை, தனக்கு இல்லையே என்று தலைவி வினைவயிற் பிரிந்தவிடத்து வருந்துவாள். அப்போது, தலைவி, ஆற்றியிருத்தலே

நன்று என்று தோழி வற்புறுத்துவாள். அதுகேட்ட தலைவி, தான் ஆற்றுதல் ஏலாமைக்குரிய காரணத்தை,

“நின்வலித்தமைகுவன் மன்னோ அல்கல்
புன்கண் மாலையொடு பொருந்திக் கொடுங்கோல்
கல்லாக் கோவலர் ஊதும்
வல்வாய்ச் சிறுகுழல் வருத்தாக்காலே”⁵⁰

என்றவாறு கூறுவாள்.

தலைவன் பரத்தையரிடத்துத் தங்கியிருக்க, அதற்கு ஆற்றாது வருந்தினாள் தலைவி. அவ்வருத்தத்தைப் பிறரறியாது மறைத்து ஒழுகினாள். அதுகண்ட தோழி, அவளது நிலையைப் பாணனிடம் எடுத்துக் கூறுமிடத்து, நம் தலைவி இரவில் வீட்டினைச் சார்ந்துள்ள பனை மரத்தில் வாழும் வளைந்த வாயினையுடைய அன்றில்கள் கூடியிருந்தவினின்றும் துணை சிறிது பிரியினும் கண் உறங்காதவை. இதனை, நெஞ்சே, காண்பாயாக! என்பாள், கண் நிறைந்த நீர்கொண்டு தன் ஆற்றாமையால் வந்த வருத்தத்தைப் பிறர் அறியாது மறைப்பாள்’ என்று கூறுவாள்.⁵¹

வானத்தில் பிறைத்திங்களானது பலரும் தொழுது நிற்க. முன்னாள் தோன்றிய தோடன்றி இன்றும் பிறந்து வெளிப்படுவதாயிற்று என்று தலைவன் பிரிந்த காலத்தில் ஆற்றாளாகிய தலைவி தோழியிடம் உரைத்தாள். இதனை,

“வளை உடைத்தனையது ஆகிப்பலர் தொழச்
செவ்வாய் வானத்து ஐயெனத் தோன்றி
இன்னம் பிறந்தன்று பிறையே”⁵²

என்பதால் பெற முடிகிறது.

தலைவி, தலைவனுடன் உடன்போக்கில் சென்றதையறிந்த செவிலித்தாய் பாலும் உண்ணாள், பந்தினையும் விரும்பாள். விளையாடும் மகளிரோடு இடைவிடாது ஆடும் இயல்புடைய என் மகள், வெப்பமிக்க பாலைநிலத்தில் அவனோடு செல்லுதலை எங்ஙனம் துணிந்தனளோ? ⁵³ மேலும் என் மகள் செம்பொன்னால் புனைந்து செய்யப்பட்ட உண்கலத்தில் தாயர் ஏந்திநின்ற அழகிய பொரிகள் கலந்த பாலினையும்மிக்கது என உண்ணாதவள் ⁵⁴ மணிகள் இழைத்துச் செய்த பொற்கலத்தில் இனிய பாலோடு தேன்கலந்து ஊட்டவும், தன் மகள் உண்ணவில்லை ⁵⁵ என்று இரங்குவாள்.

இவற்றால் மாலைப்பொழுது, கோவலர் ஊதும் குழல், அன்றில் பறவை, பிறை, உணவு, பால், பந்து, ஆயம், எல்லாம் தலைவனைக் கூடப்பெறாததலைவிக்கு வெறுப்பினைத் தோற்றவித்தது. தலைவிக்கு முன்பு இன்பம் செய்தவற்றை இப்போது அவள் வெறுத்தலை,

“இன்பத்தை வெறுத்தல்” ⁵⁶

என்ற மெய்ப்பாடாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

விரும்பத்தகாத நிகழ்ச்சிகள் வாழ்வில் நிகழும் போது விருப்பங்கள் முறிவுற்று உள்ளப் போராட்டம் ஏற்படுகிறது. உள்ளம் தன்னையறியாமல் இறந்த காலத்தின் இயல்பிற்குச் சென்றுவிடுகின்றது. இத்தகைய நிலையைப் பின்னோக்கம் (Regression) என்று குறிப்பிடுவர். ‘தொடக்க நிலை வாழ்க்கைக்கு, குறிப்பாக குழந்தைப் பருவத்துக்குரிய உளவியல் சார்ந்த செயல்முறைகளாகிய பழைய நிலைக்குத் தன்னியக்கமாகவும் தன் விருப்பாற்றலையும் மீறிச் சென்றுவிடுதலைப் ‘பின்னோக்கம்’ என்று உளவியலார் வரையறை செய்வர்’. ⁵⁷ ‘வளர்ந்த வயதில் இடையூறுகள் அல்லது போராட்டங்கள் எழும் சூழ்நிலையில், முன்னர் நிறைவளித்ததும், பின் காலப்போக்கில் கைவிடப்பட்டதுமான நிலைகளுக்குத் திரும்புதலாகிய நடத்தையை அகம் நிறுவிக்கொள்கிறது’. ⁵⁸

‘உடன்போக்கை ஒட்டி நேரும் தாய் - மகள் பிரிவு நீடித்துத் தொடர்வதன்று. தலைவி தலைவனை மணந்த பின்னோ, மணப்பதன் முன்னோ திரும்புதல் உறுதியாகும். ஒத்த வயதினர் ஒரு மனப்பட்டு உடன்போக்கு மேற்கொள்ளல் உலகியற்கையே ஆகும். ஆகவே, கடந்தகால மகிழ்ச்சியான குழல்களை நினைத்து அவற்றையே புகலிடமாக்கிக் கொள்ளும் அளவிற்குத் தாயாரின் பின்னோக்கு நினைவுப் பார்வைகள் அமையவில்லை. மாறாகத் தங்கள் பார்வையில் சிறுபிடியாகத் தெரிந்த மகள், தான் வளர்ந்தவளே என நிறுவிக் காட்டுதலே போல, உடன்போக்கினை மேற்கொள்ளும் போது தலைவியைப் பற்றிப் பேதமை கலந்த நிகழ்ச்சிகளை நற்றாயும், செவிலியும் இயல்பாகவே மீட்டறிந்து நினைக்கின்றனர். மகள் வளர்ந்து விட்டாள் இன்னொருவனின் துணையாகி விட்டாள், நடக்க வேண்டியதுதான் நடந்துள்ளது எனச் சிந்தனை தொடர்ந்து உள அமைதி காண வழி பிறக்கும்’⁵⁹ எனக் கருதுவதுண்டு.

துன்பத்துப்புலம்பல்

தலைவி காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியால் வண்டிடம், இருள்செறிந்த நடு இரவில் வந்து, பலநாளும் உன்னுடைய மிக்க துன்பத்தை நீக்கியவள், உன் பிரிவால் தான் அடைந்த துன்பக் கடலைக் கடக்க வல்லவளோ என்று அத்தலைவன்பாற் சென்று நீயே கூறுதல் வேண்டும்⁶⁰ என்பாள்.

தலைவியின் ஆற்றாமை உணர்ந்த தோழி, தலைவனிடம் அன்னை தலைவியைப் காவற்படுத்திப் பாதுகாத்தலால் இவளது பழைய நலமெல்லாம் சிதைந்தது. அதனைக் காணுந்தோறும் இவள் அழுதாள்⁶¹ என்று உணர்த்துவாள்.

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக, தோழி தலைவியிடம் தலைவனிடம் தலைவி கொண்ட நட்பானது தலைவனுடனான கூட்டத்தில் ஒருநாள் இடையீடுபட்டாலும் உயிர்தாங்கி வாழ்தல் அரிது என்று கருதப்பெறும் தன்மையுடையது⁶² என்றாரைத்துத் தனது அன்பினை வெளிப்படுத்துவாள்.

வரைவிடை வைத்துப்பிரியும் தலைவனிடம் தோழி, நீ பிரிந்தால், துன்பத்தை மிகுதியாக்குவதற்குத் தாம் செல்லுமிடமெல்லாம் துன்புறுத்தி வரும் வாடைக்காற்றும், நீ

பிரிந்த நிலையில் தமிழேமாக இருக்கும் நிலையில் வருகின்ற மாலையப்பொழுதும் துணையாய் இருக்கின்றன. இதனை அறிந்தும் நீ எம்மைப் பிரியான் மீனினத்தை மிகுதியாகத் தின்ற நாரை மிதித்த நீர் வற்றிய குளத்திற் பூத்த நெய்தல் மலர் போல இவள் உயிர் வாழமாட்டாள்⁶³ என்று தலைவியின் ஆற்றாமையை உணர்த்தினாள்.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைவன் சிறைப்புறமாக வருதலை அறிந்த தோழி விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்ளும் வகையில் அவர் இப்போதே வருவார் வருந்தாதே என்று கூறினாள். அப்போது தலைவி, சிறுவெண் காக்கை இரை தேடிப்பின் துணையை அழைத்து அதற்கு உணவளிக்க முயல்வதும், ஞாழற் பூக்கள் மிகுந்த கடல் துறைக்காட்சியும், கலங்கள் வந்து மோதுதலால் அலைகள் மிகக் கண்டு புன்னை மரத்திருக்கும் சூல் கொண்ட வெண்கருகு அஞ்சும் நிலையும் முன்பு இனிதாகவே இருந்தது. அவன் என்னைக் கலந்து கைவிட்ட பின்பு இத்துறையும் உரியதாயிற்று. அதனால், தனிமையுற்ற நெஞ்சத்தோடு பல துன்ப நினைவுகள் உண்டாக, நானும் இத்தன்மையேன் ஆயினேன்⁶⁴ என்று கூறுவாள்.

தலைவன், வினைவயிற் செல்லும் குறிப்பறிந்த தலைவி, தோழியிடம் யான் வருத்தமுற்று ஒவியரால் எழுதுதற்குரிய அழகு பொருந்திய மையுண்ட கண்ணிலே பாவை விளங்காதவாறு கண்ணீர் வெள்ளமாகப் பரவ அவ்வெள்ளத்தில் விழுந்து நீந்தும் நாளும் இப்போதே வந்து முடிந்தது போலும், இதனை நான் எவ்வாறு ஆற்றுவேன்⁶⁵ என்று மொழிவாள். இது அன்பினால் ஏற்பட்ட துன்பத்தில் பாற் பிறந்த புலம்பலாகும் எனக் கூறமுடிகிறது.

இவ்வாறு தலைவி, துன்பத்தின் கண்ணே புலம்புவாள். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“துன்பத்துப் புலம்பல்”⁶⁶

என்று மெய்ப்பாடு வகுக்கும். இதற்கு உரை வகுத்த பேராசிரியர், பிரிவாற்றாது துன்புறுங்காலை அவ்வாற்றாமை தலைமகற்கின்றித் தானே துன்புறுகின்றாளாகச்

சொல்லுதல்⁶⁷ என்றும் சோமகந்தர பாரதியார், துன்பத்துப் புலம்பலாவது, தனிமை தாங்காக்காதலர் படர்மெலிந்திரகலாகும்⁶⁸ என்றும் உரைப்பர்.

காதல் வயப்பட்ட தலைவி, தனது உள்ளக் கருத்தினை, அதாவது தனது ஆற்றாமையை எவ்விதத்திலாவது தலைவனுக்கு உணர்த்த வேண்டும். தலைவன் தன்னை விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற வேட்கையுடையவன். அவ்வேட்கையினைத் தனது புலம்பலின் வழி வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

எதிர்பெய்து பரிதல்

தலைவனையும் அவன் தேர் முதலானவற்றையும் தன்னெதிர் பெய்துகொண்டு பரிந்து கையறுதலைத்தொல்காப்பியம்,

“எதிர்பெய்து பரிதல்”⁶⁹

என்று இயம்பும். சோமகந்தர பாரதியார், ‘எதிர்பெய்து பரிதல் என்பதற்கு உருவெளி கண்டிரங்குதல்’⁷⁰ என்று பொருள் கூறுகின்றார்.

தலைவன் வரைவிடை வைத்துப்பொருளீட்டப்பிரியத் தலைவியானவள் தலைவனைப் பிரிந்துறைய எப்படி முடிந்தது என்று வினவிய தோழிக்குத் தலைவி, ‘மணிகள் கட்டப் பட்ட தலைவனின் நெடிய தேர், வாராதாயினும் வருவது போலக்காதின்கண் ஒலிக்கும். அவ்வொலியினால் அவளது கண்கள் உறக்கத்தை நீத்ததாகக்கூறுகின்றாள்.’⁷¹

இதில் தலைவி தலைவன் கொண்ட அன்பின் பெருக்கத்தால், தலைவனின் தேர் வாராதாயினும் வருவது போல உள்ளம் உணர அவ்வுணர்வினால் துயிலாதிருக்கிறாள். இன்பம் துய்த்தற்குரிய தலைவி, தலைவன் அருகில் இல்லாதபோதும் அவன் இருப்பதாகவே எண்ணி ஆற்றியிருந்தாள். தலைவன் வரைவுச்செய்தியோடு வரும் நாளுக்காக, அவன் தேர் ஓசையை எதிர்பார்த்து உறங்காது காத்திருந்தாள்.

தலைவன், தான் குறித்துச் சென்ற பருவம் வருவதற்கு முன்னமேயே வருகிறான். அவ்வாறு வருமுன், அவன் வரும் வழியில் தலைவியின் உருவெளித்தோற்றம் தென்படுகிறது. அவன் இல்லத்துக்குள் புகும்போது தலைவியிடம் தான் கண்ட காட்சியினைத் தலைவன் விவரிக்கிறான்.

இடைவிடாது பெய்த மலைமழைய எய்திய முல்லைக்காட்டினிடையே அழகுமிகுமாறு அவள் காட்சியளித்து, அவள் தனது மாண்புற்ற மார்பகங்கள் அழுந்துமாறு அவனை முயங்கியதாகக் கூறுகிறான். இங்ஙனம் தோன்றி முயக்கிய அவள் வானுலகில் வாழும் அரசமகளிருள் ஒருத்தியோ? என்றும் வியந்து அவளைப் புகழ்ந்துரைக்கிறான். அவனது அப்புகழ்ச்சியுரை,

“தழிதழி தலை இய புறவிற் காண்வா

வானா மகளோ நீயே

மாண்முலையடைய முயங்கியோயே”⁷²

என்றவாறு வெளிப்படுகிறது.

இதில் தலைவனுக்குத் தலைவியின் உருவொளித் தோற்றம் காணப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டது. அவன் தன் காதலி பற்றிய நினைவுடனும் அவள் தன்னை அணைத்து இன்புற வேண்டும் என்னும் வேட்கையுடனும் வந்தமையால் ஏற்பட்ட மனவுணர்வின் வெளிப்பாடு என்பது புலனாகிறது.

நற்றிணையில் வரும் இதே போன்றதொரு குறிப்பு எண்ணத்தக்கது. தலைவியைப் பற்றிய நினைவுடன் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனுக்கு அவன் செல்லும் வழியில் தலைவியின் உருவம் அவனது மனக்கண்ணில் எதிரே தோன்றும். மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடைய மாட்சிமைப்பட்ட தன் காதலி தான் இருக்கும் மானிகையினின்று நீங்கி எவ்வாறு இங்கு வந்தாள்? என எண்ணி வியந்துரைக்கிறான். அவனது அவ்வியல்பு,

“..... அமைத்தோள்

மாண்புடைக்குறுமகள் நீங்கி

யாங்கு வந்தனள் கொல் அளியந்தானே”⁷³

என்னும் அடிகளில் வெளிப்படுகிறது.

வாழ்வின் நிகழ்வுகளை ஏற்க இயலாத சூழலில் உள்ளம் தன்னிச்சையாக ஒரு கற்பனை விளையாட்டில் ஈடுபடுவதுண்டு. அங்கு உலகையும் வாழ்வையும் உள்ளம் தான் விரும்புமாறு படைத்துக் கொண்டு தன்போக்கில் மகிழ்வதுண்டு. இதனைப் ‘பகற்களவு’ என உளவியலார் கூறுவர்.⁷⁴ உண்மை வாழ்க்கையில் பெற இயலாத தேவைகளைக் கற்பனை செய்து மனநிறைவு கொள்ளுதலே இவ்வுள்ளப்போக்கின் அடிப்படையாகும். இது எளிமையாகக் கிடைக்கக்கூடிய பொருத்தப்பாட்டு அமைப்பென உளவியலார் கூறுவர்.

கனவிற்கும், பகற்களவிற்கும் வேறுபாடுள்ளது. தூக்கத்தில் நிகழ்வது கனவாகவும், விழப்பில் நிகழ்வது பகற்களவாகவும் உள்ளது. இவை இரண்டிற்கும் பெரிய வேறுபாடுகள் இல்லை என்பதை உளவியல் அறிஞர் யங் குறித்துள்ளார்⁷⁵. பகற்களவு என்பதன் விளக்கத்தினை விழிப்புநிலையில் விருப்பமான போக்கில் கட்டுப்பாடற்ற சிந்தனையில் கற்பனை செய்து, களவு போல நினைவுப் பிம்பங்களைக் காண்பது எனத் தெளியலாம்.⁷⁶

‘தலைவன் பொருள் காரணமாகப் பிரியக்கருதும் போதும், இடைச்சுரத்து அழுங்கும்போதும் வினைமுற்றி மீளும்போதும் தலைவியைப் பற்றிப் பலவாறாக எண்ணுகிறான். தலைவியை இன்பச் சூழலில் கருதுதல், காத்திருந்து வருந்தும் துன்பச்சூழலில் கருதுதல் ஆகிய இருவகைப்போக்கிலும் தலைவியின் அழகும் அன்புடை நெஞ்சமும், அவள்பால் பெறலாகும் இன்பமும் கற்பனைச் சிந்தனையில் கனவென மலர்கின்றன. தலைவனின் உள்ளம் விழைவதற்கு ஏற்ற காட்சியமைப்பு நேர்கின்றது. உண்மை நிலையில் உள்ளம் விரும்பத்தகாத இயல்புகளை விலக்கி மறக்கவும், இன்னவாறு இருக்க வேண்டும் என்னும் விழைவினை நிறைவுறச் செய்யவும் பகற்களவு பயனளிக்கின்றது என்பது உளவியல் கருத்தாகும்.⁷⁷

பாசறையிலிருந்த தலைவன், தான் குறித்துச் சென்ற பருவம் வந்ததாகத் தலைவியையே நினைத்திருந்தான். இதனால் அவளுடைய உருவ வெளிப்பாட்டைக் கண்டான். அவ்வுருவவெளிப்பாட்டினை,

மூல்லை நாறுங் கூந்தல் கமழ்கொள

நல்ல காண்குவ மாஅ யோயே

பாசறை யருந்தொழி நுதவி நங்

காதனை னாட்டுப் போதரும் பொழுதே”⁷⁸

என்னும் ஐங்குறுநூறு குறிக்கிறது. இதில் அவன் தனது எதிர்கால இன்ப நுகர்வினை முன்னதாக எண்ணி மகிழ்வது வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

உளவியலார் பகற்கனவுகள் மூன்றியல்புகளைப் பெற்றுள்ளலாமையைக் குறிப்பிடுவர். அவையாவன, (1) உடனடிச் சூழ்நிலையுடன் கொள்கின்ற தொடர்பு வலுவற்றதாக இருக்கும்போது ஏற்படுதல் (2) மனநிறைவினை அளித்தல் (3) மனித வளர்ச்சியிலும், முதிர்ச்சியிலும் சிறப்பான பங்கினை வகித்தல் என்பனவாகும்.

அக இலக்கியங்களில் வரும் தலைவனின் கனவு உணர்வுகளில் இம்மூன்று இயல்புகளையும் காண இயலும். தலைவன் கார்ப்பருவம் வந்தும் பாசறைத்தொழில் முடியாமையால் உள்ள முறிவினைப் பெறுவதுண்டு. பாசறைத் தொழிலுடனான அவனது தொடர்பு வலுவற்றதாகி அதனை அவன் வெறுக்கின்றான். தான் பிரிந்திருக்கும் தலைவி தன்னுடனேயே பாசறையில் தொழில் முடியும் வரை உடனிருப்பது போலக் கருதுகிறான். இதனால் அத்தலைவன் மன நிறைவும் அடைகிறான். இத்தகைய எண்ணப் போக்கில் தலைவன் ஈடுபடுவதால் அவனது ஏமாற்றம் தவிர்க்கப்படுகிறது. அவனது வினைச் செம்மையும் கைகூடுகிறது எனக் கொள்ளலாம். இதுகருதியே சங்கப்புலவர்கள் இத்தகைய உளக்கூறுகளைத் தமது பாடல்களில் பொதித்தனர் எனக் கூறமுடிகிறது.

வினைமேற் சென்ற தலைவன், தன் காதலியை இடைவிடாது நினைத்திருந்தான். தான் குறித்தகாலத்தில் திரும்ப இயலாமைக்கு வருந்தியிருந்த அவன் கண்களுக்கு எதிரே

தன் காதலியின் உருவ வெளிப்பாட்டைக் காண்கிறான். தலைவனின் முன் தலைவி தெளிவாகத் தோன்றுவதாகத் தலைவன் கற்பனை செய்து கொள்கிறான். அத்தகைய அவ்வுருவத்துடன் அவன் உரையாடுதல் பகற்களவின் செயற்பாடாகும். வினைவயிற் செல்லும் தலைவன் இடைச்சூத்துச் செலவழுங்குதல், தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல மனமின்மையாலேயே ஆகும். இதன் காரணமாகத் தனது பயணத்தில் வெறுப்புத் தோன்றிச் செயலில் ஈடுபாடில்லாது திகழ்நேரிடுகிறது. இந்நிலையில் தற்காலிக ஆதரவாகப்பகற்களவில் தலைவியின் உருவத்தை அவன் மனத்தால் நாடிப்பெறுகிறான்.

கனவு என்பது மனிதனின் நிறைவேறாத எண்ணங்கள், ஆசைகள் போன்றவை அடிமனத்தில் புதைந்து அவை உறக்கத்திலும், விழிப்பிலும் வெளிப்படுவதாகும். மனத்தை மேல்மனம், இடைமனம், அடிமனம் என்று மூன்று வகையாகப் பகுப்பார்கள் உளவியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள். அடிமனத்தில் உள்ளவைகளே கனவுகளாக வெளிப்படுகின்றன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே 'கனவும் உரித்தால் அவ்விடத்தான்' என்று பொருளியலில் கனவுப்பற்றிப் பேசியுள்ளார் தொல்காப்பியர் என்பதை உணரமுடிகின்றது.

ஏதமாய்தல்

'ஏதம் ஆய்தல்' என்பது 'குற்றம் ஆராய்தல்' என்று பொருள்படும். இது பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளுள் ஒன்றாகும். இதனை,

“அலரோ அன்னை அறியின் இவண் உறை வாழ்க்கை
அரியவாகும் நமக்கெனக் கூறிற்
கொண்டுஞ் செல்வர்கொல் தோழி” (நற்-4)

என்னும் நற்றிணைப்பாடல்கள் விளக்குகின்றன. இதில், தோழி, ஊரில் எழுந்த அலரை அன்னை அறிந்தால் அவள் நம்மை இற்செறிப்பாள் என்று தலைவன் கேட்குமாறு தலைவியிடம் குறிப்பிடுகின்றான். களவொழுக்கத்தால் எழுந்த குற்றத்தை இவ்வடிகள் விளக்குகின்றன.

களவொழுக்கத்தில் தலைவன், தலைவியைப்பகற்குறியிடத்தே வந்து பார்த்துச்சென்றான். அப்போது தோழி, தலைவியை ஓரிடத்தில் அமரச்செய்துவிட்டு தலைவனைக் கண்டு, தலைவிக்கு ஏற்பட்டுள்ள காவல் மிகுதியை எடுத்துக்கூறி வரைவுகடாவுமிடத்து , தலைவி கழியையும், கடற்கரைச்சோலையையும் காணும் பொழுதெல்லாம் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி பலவும் நினைந்து வெறுப்புற்றுத் தமது தலைவர் வரமாட்டாரோ என்று வருந்துகிறாள் என்று கூறித்தலைவியின் நிலையை எடுத்துரைக்கிறாள். இது,

“கழியுங் கானலுங் காண்தொறும் பலபுலந்து
வாரார் கொல்லெனப் பருவரும்
தாரார் மார்ப நீ தணந்த ஞான்தே”⁷⁹

என்னும் அடிகளால் பெறப்படும்.

தலைவன் பிரிந்திருந்த காலத்தில் ஆற்றாமை மிக்க தலைவியிடம் தோழி, தலைவன் வரும்வரைத் தலைவி ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்று கூறுகிறாள். தலைவி கடத்தற்கரிய பாலை நிலத்தில் தான் வருந்தியழுத் தன்னைப்பிரிந்து சென்ற தலைவன் தன்னை மறந்து விட்டனரோ என்று வருந்துகிறாள். அவளது இவ்வருத்தம்,

“..... முழங்கும்
அத்த நீள் இடை அழப்பிரிந்தோரே”⁸⁰

என்பதால் பெறப்படுகிறது.

பிரிந்த தலைவன் இனி வருவானோ, வாரானோ எனவும், பிரிந்தவர் மறந்தனரோ என்றும் எண்ணிக் கூட்டத்திற்கு வருவதற்கு ஏதுவான இடையூற்றை ஆராய்பவளாகத் திகழ்கிறாள் தலைவி. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“ஏதம் ஆய்தல்”⁸¹

என்று குறிப்பிடுகிறது.

இதன் உரையில் பேராசிரியர் 'கூட்டத்திற்கு வரும் இடையூறுண்டென்று பலவும் ஆராய்தல் அது நொதுமலர் வரையக்கருதுவர் கொல்லெனவும் பிரிந்தோர் மறந்து இனிவாரார் கொல்லெனவும், தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி'⁸² என்றும், சோமசுந்தர பாரதியார் 'ஏதம் ஆய்தல்' என்பது கூட்டத்திற்கு இடையூறாம் தீமைபலவும் ஆராய்தலாம். ஆற்றிடைத் தலைவன் ஊற்றினுக்கழுங்கல், பிரிந்தவர் மறந்து துறந்தனர். கொல்லெனத் துயரல், ஏதிலர் வரைவின் தீதினையஞ்சல் போல்பவையெல்லாம் இதன் பாலாடங்கும்'⁸³ என்றும் மொழிவர்.

தலைவி எண்ணிய தலைவனை மனப்பதில் உறுதியுடன் திகழ்வாள். பிரிந்த தலைவன், திரும்பிவந்து தன்னைத் திருமணம் செய்துகொள்வானோ, கொள்ளமாட்டானோ என்று உள்ள மானது ஐயறும். தலைவி தான் இவ்வாறு ஐயுறுவதற்கான காரணத்தையும் ஆய்ந்து சற்று அமைதியுறுவாள். இத்தகைய அமைதி தேடல் என்பதும் ஒருவகை உளவியல் கூறு ஆகும்.

பசியட நின்றல்

பசியட நின்றல் என்பது தலைவன், தலைவி இருவரும் ஒருவரையொருவர் நினைந்து உண்ணாமல் இருத்தலாகும். இம்மெய்ப்பாட்டினை,

"இனியான், உண்ணலும் உண்ணேன், வாழலும் வாழேன்

தோள்நலமுண்டு துறக்கப்பட்டோர்

வேணீருண்ட குடையோரன்னார்" (கவித் - 23)

என்னும் கவித்தொகையடிகள் விளக்குகின்றன.

களவொழுக்கத்தில் பல்வேறு இடையூறுகள் காரணமாகத்தலைவி தலைவனைக் காணாது உடல் வேறுபடுவாள். அதுகண்ட செவித்தாய் தலைவியின் உடல் வேறுபாட்டிற்குரிய காரணத்தைத் தோழியிடம் வினவுவாள். அதற்குத் தோழி

களவொழுக்கம் காரணமாகத் தலைமகள் பாலையும் பருகாதவளாய்த்துன்பமுற்று, மேனியும் மிகவும் பசந்துள்ளாள் என்பதை அவள் மனங்கொள்ளுமாறு வெளிப்படுத்துகின்றாள்.⁸⁴

தலைவனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தலைவி தன்னையும் உடனழைத்துக் கொண்டு செல்லுமாறு தலைவனைக்கேட்கிறாள். அதற்குத்தலைவன் உடன்படவில்லை. அப்போது தலைவி, தலைவனிடம் அவன் அவளை விட்டுப்பிரிந்து செல்வானேயானால் தான் உணவு உட்கொள்ளப்போவதில்லை என்கிறாள்⁸⁵. ‘பசியட நின்றல்’ என்னும் களவுத் துறையில் இம்மெய்ப்பாடு தோன்றும் என்பதுபட யாத்தினால் இத்தகைய செய்யுட்கள் உரிய தகுதியினைப்பெறுகின்றன எனலாம். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“பசியட நின்றல்”⁸⁶

என்ற மெய்ப்பாடாகக் குறிப்பிடுவது வெளிப்படை.

பசலை பாய்தல்

கூட்டம் பெறாது ஆற்றாத்தலைவி காதல் நோயால் தன் கவின் இடிந்தெய்தும் நிற வேறுபாட்டினைத் தொல்காப்பியம்,

“பசலை பாய்தல்”⁸⁷

என்று குறிப்பிடுகிறது. தலைவனைப் பிரிந்ததும் தலைவியிடம் தோன்றும் உடம்பின் நிற வேறுபாடு பசலையாகும். உள்ளத்தின் எழும் துன்பமானது உடலளவிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது. ‘உள்ளம் நோயுற்ற காலத்தில் மேனியில் ஏற்படும் மாறுபாடுகளில் தலையாதாகத்தமிழ்ப்புலவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தது நிற மாற்றத்தையே’⁸⁸ என்பர் சான்றோர்.

தோழியிற் கூட்டத்தால் கூடிய தலைவன், தலைவியை ஆற்றுவித்துப் பிரிய, தலைவி தோழியிடம், தலைவியை விட்டுப்பிரிந்து பிரிவுத்துயரைத் தந்ததனால் தலைவியின்

குவளை போன்ற பசலை பாய்ந்தது என்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றாள்.⁸⁹ இவ்வாறே,தோழி, தலைவனிடம் குறிமறித்து வரைவுகடாயவியவிடத்துத் தலைவியின் பிறைமதி போன்ற நெற்றியானது பொன்னைப்போன்ற நிறங்கொண்டது என மொழிவதும் உண்டு.⁹⁰

வரைவு நீட்டித்தவிடத்துத்தலைவி, தோழியிடம் குளத்தில் படர்ந்துள்ள பாசியைப் போன்று, தலைவன் தன்னைத் தொடுவுழிப்பசலை நீங்கியும் விடுவுழிப்பசலையானது பரவியும் தன்னை வருத்துவது குறித்து வருந்திக்கூறுவாள். இத்தகைய தனது வருத்தத்தைக் கண்டும் தன்னை வரைந்து கொள்ளாது காலம் நீட்டிக்கும் தலைவனின் செயலினைக் கண்டு எண்ணி வருந்துகிறாள். அவளது இவ்வருத்தம்,

“..... காதலர்

தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி

விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே”⁹¹

என்னும் அடிகளில் புலப்படுத்தப்பெறுகிறது.

தலைவன் வரையாது நெடுங்காலம் வந்தொழுக, ஆற்றாதனக்கு மேனியழகு உண்டானதாகவும் அவன் அவளைப் பிரிந்தபோது நீலமணி இடையே இருக்கும் பொன்னைப் போல மாந்தளிர் நிறம் போன்ற அவளது பசலை கெடுமளவிற்குப் பசலை நோய் மேனியில் படர்ந்து விட்டதாகக் கூறி வருந்துகின்றாள்.⁹²

தலைவன் பிரிவதால் தன் உள்ளத்துயரத்தால் தனது மேனியில் பசலை ஏற்பட்டதென்றும், தலைவன் தன்னைப்பிரியாது உறைவதால் தன்மேனி அழகு பெற்றுத்திகழும் என்றும் கருதுபவன் தலைவி. அவளது இக்கருத்து, தலைவன் எப்பொழுதும் தன்னுடனேயே இருக்க வேண்டும் என்ற அவளது உளப்பாங்கினை வெளிப்படுத்துகிறது. உள்ளத்தின் போராட்டமும் துன்பமும் உடலின் செயல்பாடாக நிலைமாற்றம் பெறுகின்றது. உள்ளத்தின் துயரத்தால், உடலின் உருவாகி, உள்ளத்தின் துயரம் நீங்கும் போது மறைந்து போகும் மனநிலை மாற்றத்தில் உடல்நிலை மாற்றம் ஏற்படும் என்னும் உளவியல் கருத்துக்கு இதுபோன்ற பாடல்கள் ஏற்புடையனவாகின்றன.

இந்நிலை மாற்றம் (Conversion) என்னும் உளவியல் உத்தி உளவியலாளர்களால் பேசப்படுகிறது.

ஆதலால், மெய்ப்பாடுகளுக்கும் உளவியற் கூறுகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புடையமை வெளிப்படுகிறது. இவ்வாறு தொடர்புடையனவாகப் புனையப்படும் அகப்பாடல்கள் படிப்பதற்குச்சுவை பயப்பனவாக உள்ளன எனக்கூறமுடிகிறது.

கண்துயில் மறுத்தல்

‘கண்துயில் மறுத்தல்’ என்பதனைத் தொல்காப்பியம்(நா-266) குறிக்கிறது. தலைவி, தோழியிடம் தினைப்புனத்தில் நின்றவனைக்கண்டோர் பலராவர். இருந்தாலும் தான் அவனைக் கண்ட போதே காதல் கொண்டு வருந்துவதாகக் கூறுகிறாள்.⁹³

தலைவன் வரைவிடை வைத்துப்பிரிந்தவழி ஆற்றாளாகிய தலைவி, தோழியிடம் உலகத்திலுள்ள உயிர்கள் இனிதுயிலும் வேளையிலும் தான் மட்டும் துயிலாது துன்புறுவதாகக் கூறுகிறாள்.⁹⁴ தலைவனைப்பிரிந்துள்ளதால் தலைவிக்கு உண்டான மன அழுத்தமானது அவளைத்துயிலினின்றும் தவிர்த்தது. பிரிவுத்துன்பத்தால் ஏற்படும் மன அழுத்தம் தலைவியின் உடலையும் தூக்கமில்லாமற் செய்து பாதிப்படையச்செய்கிறது என்னும் கருத்துப் பெறப்படுகிறது. இதுகண்டு தோழி இரங்குவதுமுண்டு⁹⁵ என்பதால் இவ்வுளவியல் கூறு அனைவராலும் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய ஒன்று என்பது புலனாகிறது.

தலைவியானவள் உறக்கமில்லாமல் கலங்குவது⁹⁶, அவளது கைகளின் மெலிவிற்கும் காரணமாகின்றது. இம்மெலிவினால் அவளது கைகளிலுள்ள வளையல்கள் கழன்று வீழ்கின்றன. அவளது உள்ளத் துன்பத்தினால் ஏற்பட்ட இம்மெய்ப்பாடு தலைவியிடமிருந்து வெளிப்படுவது மட்டுமன்றி, இம்மெய்ப்பாடு கண்ட தோழியின் உளத்துன்பத்திற்கும் காரணமாகிறது.

எனவே ஒருவருடைய உளமாற்றம் தொடர்புடையவை, அவரை மட்டும் தாக்காமல், அவரது மெய்ப்பாட்டின் விளைவாகப் பிறரது உள்ளத்திலும் மாற்றம் ஏற்படுத்துவது

புலனாகிறது. உளவியல் மாற்றம் குறித்துச் சங்கப் புலவர்கள் நன்கு தெரிந்திருந்தனர் என்பதும் வெளிப் படுகின்றது. இத்தகைய உளவியல் தொடர்பான குறிப்புகள் குறுந்தொகையிலும்⁹⁷ கலித்தொகையிலும்⁹⁸ உண்டு.

பொதுவாகத் தலைவன் பிரிந்த பின்னர், பிரிவின் துயரம் இரவில்தான் மிகுதியாக உணரப்படும் எனச்சங்க இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பகற்பொழுது கற்றமும் சூழலும் இயக்கமும் மிக்கதாகக் காணப்படுவது. இதன் காரணமாகப் பிறதுறை வழி உள்ளம் செல்லலாம்; துன்பத்தை மறக்கலாம். இரவோ தனிமை மிகுந்தது. 'தனிமை என்பதே ஒரு நோய் என உளவியலார் கருதுகின்றனர்'.⁹⁹ இவ்வாறு படைக்கப் பெற்றுள்ள பலசங்கப் பாடல்கள் உளவியலுக்கும் மெய்ப்பாட்டிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பினை எடுத்துக்காட்டுவனவாக உள்ளன.

தனிமை என்னும் துயர் உள்ளத்தை வாட்டுவதுடன், 'உடலினையும் வருத்தும் நிலையினை உடையது. தனிமைத் துன்பத்தால் துயருறும் உள்ளம் தடுமாறும் பண்பினைப் பெறுகிறது'¹⁰⁰. இப்பண்பு காலப் போக்கில் ஒருவனைத்தானே பேசிக்கொள்ளும் நிலைக்கு ஆளாக்கிவிடுகிறது. இத்தகைய மனநிலை, களவு, கற்பு என்னும் இருகைகளிலும், குறிப்பாகக் களவில் ஏற்படும் எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார் (பொருள் நூ-192) இத்தகைய புலம்பலின் பொழுது, ஞாயிறு, திங்கள், அருவி, நான், கடல், கானல், விலங்கு, மான், பறவை உள்ளிட்டவை சொல்லுவன போலவும் கேட்டுருந் போலவும் செயல்படும் மெய்ப்பாடு தோன்றும் என்பது தொல்காப்பியர் எண்ணம்.

யாதானும் ஒன்றனைக் கூறியவிடத்து அதன்கண் மேலிட வாய்ப்புள்ள பொருண்மையை விசாரித்து உணர்தலின்றி அங்குத் தோன்றும் பொருட்தன்மையாலே மெய்ப்பாடு தோன்றி முடிக்க வேண்டும் என்றும், இதுவே புலவர்தம் செய்யுள் செய்யும் முறையாகும் என்பதும் தொல்காப்பியர் கருத்தாகும் (பொருள். நூ 196). தொல்காப்பியரின் இக்கருத்திற்கொப்பவே சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பாக, சங்க அகப்பாடல்கள் மெய்ப்பாட்டுடன் பொருந்த அமைத்தல் என்னும் புலவர்களின் உத்தியிலிருந்து விடுபடவில்லை எனக்கூற முடிகிறது.

கனவொடு மயங்கல்

நயந்தோர் பிரிவால் அயர்ந்த காதலர் கனவில் துணைவரைக் கண்டு களித்து, விழித்த பின் காணாது வெருளுதல் என்பது உளமறக் காதல் கொள்வோரிடம் ஏற்படும் மெய்ப்பாடாகும். இதனைத் தொல்காப்பியம் கனவொடு மயங்கல்¹⁰¹ எனச் சுட்டுகிறது. இம்மெய்ப்பாட்டினை உணர்த்தும் வகையில் பல பாடல்கள் உள்ளன.

வரைவிடை வைத்துத் தலைவியைப் பிரிகிறான் தலைவன். அப்போது ஆற்றாதிருக்கும் தலைவியிடம் அது குறித்து வினவுகின்றான் தோழி. அதற்குத் தலைவி, தலைவன் தனது மெய்யின் ஊற்றின்பத்தைப் பெறுவதற்காக இரவுக்காலத்தில் பொய்யாகிய கனவில் வந்து முயங்கினான். இதனைத்தான் உண்மை நிகழ்ச்சியாக எண்ணியதாகக் கூறுகிறான். பின்னர் அவள் அம்மயக்கம் நீங்கித்துயிலெழுந்து, தலைவன் அங்கு உள்ளானா எனக் கருதி கையாலே படுக்கை முழுதும் தடவிப்பார்த்ததாகவும், ஆனால் அவனைக் காணாது கலங்கியதாகவும் கூறி¹⁰², தனது ஆற்றாமைக்கு அக்கனவினால் ஏற்பட்ட மெய்ப்பாடே காரணம் எனக் கூறுகின்றான். இது, அப்பாடலைச் சுவைமிக்கதாகாக்குகிறது.

பொருளீட்டிக்கொண்டு மீண்ட தலைவனிடம் தலைவி பொருள் தேடச்சென்ற நீவிர் என்னை நினைத்துப் பார்த்தீரோ? என்று வினவி ஊடல்கொண்டாள். அந்நிலையில் தலைவன் தன் அன்புடைமை தோன்றச் சுரவழியில் படுத்துறங்கும் பெண்மானைக் கண்டது போன்று தலைவியை கண்டதாகக் கூறுகிறான். அக்காட்சியில் கழன்று விழும் வளையலைக் கீழே விழாதபடி தலைவி மேலே செறித்ததைக் கண்டதாகக் கூறுகிறான். மேலும், கவிழ்ந்த நோக்கத்துடன் வருத்தம் உடையவளாய் நின்ற அவளது ஊடலை வினவி அவளது புருவத்தினையும், நெற்றினையும் துடைத்ததாகவும் கூறுகிறான். இறுதியாக, தேன் கூந்தலைக் கோதிய நல்லபொழுதில் விழுத்தெழுந் என் கையை வெறுங்கையாக்கிய பொய்யான அக்கனவை எண்ணி வருந்திய 'என் மனச்சுழற்சியை நீ நினைது அறிவில் கொள்ளவில்லை'¹⁰³ என்றுரைக்கிறான்.

களவில் தலைவன், தலைவியை இடைவிடாது சந்தித்துச் செல்கிறான். இருப்பினும் தலைவியின் மேனியில் வேறுபாடு கண்டு, இதற்குரிய காரணத்தைத் தோழியிடம்

வினவுகின்றான். அவன் நின்காதவி, தன் அணிகள் விழுமாறு உடல்மெலிந்து தன் நெற்றியில் பசலை படரத்திகழ்கிறான். இதற்குரிய காரணமாவது, அவன் தான் காணும் கனவில் நின் மார்பை நெருங்கிப் புல்லிப்பின் கண் விழித்தபோது அம்மார்பினைக் கண்ணால் காண முயலாமையே வேறொன்றுமில்லை¹⁰⁴ என்றுரைத்தான்.

இப்பாடலில் தலைவி உணர்ந்த கனவொடு மயங்கிய மெய்ப்பாட்டுணர்வினை அறிய முடிகிறது. தலைவனும் தலைவியும் அன்பார்ந்த நிலையில் கனவு காணுமிடத்து அதனை நனவென்று கருதுகின்றனர். ஆனால் கண்விழித்த நிலையில், அது பொய்யாய்ப் போனதற்காக வருந்தும் நிலை ஏற்படுகிறது. இந்நிலையில் கனவு என்னும் உளவியல் சார்ந்த ஒன்று தலைவன் தலைவியின் களவுக்கால மெய்ப்பாட்டிற்கு அடிப்படையாகின்றது. இந்த அடிப்படையை வைத்து யாக்கப்பெறும் அகப்பாடல்கள் தலைவன், தலைவியின் அன்பினை உரியவாறு வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

பொய்யாகக் கோடல்

பொய்யாகக் கொள்ளுதல் என்பதுவும் உளவியல் சார்ந்த ஒரு மெய்ப்பாடாகும். இம்மெய்ப்பாடு அகச்சுவையை மிகுதிப்படுத்திக் காட்டுவதற்கு உதவுகின்றது. இதனைப்பல பாடல்களில் உணர முடிகின்றது.

பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைவனோடு ஊடிய காமக்கிழத்தி, தலைவனிடம் 'நீ விரும்பாத முயக்கம் எமக்குக் கனவின் கண் வரப்பெற்ற செல்வத்தை ஒப்பதொன்றாய் இருந்தது'¹⁰⁵ என்றுரைப்பாள். தலைவியும் தோழியும் வள்ளைப் பாட்டுப்பாடுமிடத்துத் தலைவி தான் துளுற்ற துளுறவினைப் பாதுகாவானாய்ப் பொய்த்தவருடைய மலையாயிருந்தும் வீழ்தலுற்று விளங்கும் அருவியை உடைத்து என்று தலைவனை இயற்பழித்தாள். அப்போது தோழி 'நீ அஞ்சாதே ஒம்புக என்றுரைத்த மகளிரைப் பாதுகாவாது பொய்த்தற்கு உரியளோ? மலை அகன்ற நல்ல நாட்டை உடையவன் கூறிய மெய்யிலே பொய் தோன்றுமாயின் அது திங்களிடத்தே தீத்தோன்றிய தன்மையதாகும். அங்ஙனம் கூறாதே'¹⁰⁶ என்றுரைப்பாள்.

‘வினைமுடித்த தலைவன், தலைவியின் நிலையை எண்ணுகிறான். விரைந்து செல்லக் கருதியவனாகத் தன் தேர்ப்பாகன் கேட்குமாறு தன் நெஞ்சியிடம் கூறுகிறான். தன் தலைவி தனது தோழியிடம் தலைவன் வருவதாகச் கூறிச்சென்ற நாட்களும் பொய்யாயின என்று கூறும்பொழுதே கண்ணீர் கண்களினின்று நீர்த்துளி விடுவதாகக் கூறுவான்’¹⁰⁷ என்கிறான். அவனது இக்கூற்று அவனை இரங்கத்தக்கவனாகக் காட்டுவதுடன், தலைவியின் தன்மை நிலையினையும் வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

மெய்யே என்றல்

தலைவன் இன்ன பருவத்தே மீண்டு வருவேன் என்று கூற தலைவி ஆற்றியிருந்தாள். பருவம் வந்தும் தலைவன் வரவில்லை. இந்நிலையில் , தோழி தலைவியை ஆற்றுவிப்பது கருதித் தன்னுள்ளே கவன்றதை அறிந்த தலைவி, காடுகார்ப் பருவம் இது என்று தானே வாய்திறந்து கூறினாலும், கார்காலத்தில் வருவதாக உரைத்த மொழியைத் தெரிந்த யான், இதனை ஏற்க உடன்படமாட்டேன், ஏனெனில், தலைவன் பொய்ய்மொழியைக் கூறார்¹⁰⁸ என்பாள்.

எனவே, தலைவன் தன்னிடம் உண்மையான காதல் உடையவன் என்பதை உறுதியாக எண்ணும் பொழுது தனது அன்பின் மிகுதியும் அவனை எதிர்மறையாகச் சிந்திக்காமல் நன்மை கருதியே சிந்திக்கச் செய்கிறது. இவ்வாறு பொய்யைக்கூட மெய்யாக ஏற்றுக்கொள்ளும் உளவியல் சில வேளை மனத்தில் ஒருவித மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகின்றது.

பருவ வரவின்கண் ஆற்றாளாகிய தலைவியிடம் தோழி, தலைவன் தான் வரும் நாளெல்லையை ஏற்கனவே நெஞ்சிலே நிற்கும்படி சொல்லிய சொல் பொய்யாகாதவாறு மாலை சூடிய அகன்ற மார்பை உடைய தலைவன் உறுதியாக வருவான் என்று கூறித் தலைவியை ஆற்றுவிப்பாள்.¹⁰⁹ இவ்வாறு ஆற்றுவிப்பதற்கு ‘மெய்யே என்றல்’ என்னும் உளவியல்கூறு பயனுடையதாய் உள்ளது.

உள்ளப் போராட்டமும் இறுக்கமும் மிக்க சூழ்நிலைகளில் தலைவி, துன்பங்களையோ , குறைபாடுகளையோ இருப்பதாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த நிலை

புலப்படுகிறது. காடு கூறும் பருவம் பொய்யென்றும் தன் கருத்து உணர்த்துவது மெய்யென்றும் நம்புவது தலைவிக்குப் பொதுவாக ஏற்படும் நிலையே எனலாம்.

தலைவன் திரும்பி வருவதாய்க் கூறிய கார்காலம் வந்துவிட்டது என்பதைத் தலைவி நம்ப மறுக்கிறாள். தலைவன் வருவதாய்க் குறிப்பிட்டுச் சென்ற அக்காலம் வந்தும் தலைவன் வரவில்லையே என்னும் உள்ள்ப்போராட்டம் எழாமல் ஒடுக்க இயல்கின்றது. தலைவியின் மனமோ தலைவன் வந்தால்தான் கார்காலம் வருமென என்னும் அளவிற்குத் தலைவனோடு ஒன்றுதல் பெற்றுள்ளது. 'ஒன்றுதல் (Identification) என்பது பிற மனிதனிடமோ, குழவினிடமோ உள அமைப்பில் ஒற்றுமைச் சமநிலை கொள்ளுதலாகும். இந்தச் செயல்முறையின்படி ஒருவன் மற்றொருவனின் சாதனைகளையோ ஒரு குழுவின் சாதனைகளையோ தன்னுடைய சொந்தச் சாதனைகளாக எடுத்துக்கொண்டு தன்னுடைய மன இறுக்கத்தைத் தளர்த்திக் கொள்வதாக உளவியலார் கூறுவர்'.¹¹⁰

'மனிதர்கள் தங்களுடைய அனுபவங்கள் பயமுள்ளவையாகவோ, வெட்கப்படக் கூடியவையாகவோ இருக்குமானால் அவற்றை மறந்து விடவேண்டும் என்ற மனப்போக்குடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள்'¹¹¹ என்பது ஓர் உளவில் கருத்தாகும். அச்சுறுத்துவதும், நாணுற்செய்வதுமான உள்துடிப்புகள் (Impulses) தோன்றும் போது அவற்றை உள்ளத்தின் ஆற்றல் மிகுந்த பிற போக்குகள் எதிர்க்கின்றன. அதன் விளைவாக அத்துடிப்புகள் நினைவு மனத்தினின்று விலக்கப் படுகின்றன. இப்போக்கையே ஒடுக்கம் (Depression) எனப் பிராய்ட் எனக் கூறுவதாக உளவியலார் விளக்கியுள்ளார்.¹¹² இவ்வுள் துடிப்பும் ஒடுக்கமும் ஒன்றுக் கொன்று தொடர்புடையன எனலாம்.

மனிதன் சில ஆசைகளை , நினைவுகளைப் பற்றிப் பேசுவோ அல்லது சில ஆசைகளை ஒட்டிச் செயல்படவோ, மனத்தின் அமைப்பைச் சீர் குலைக்கும் சில நிகழ்ச்சிகளை நினைக்கவோ மறுக்கலாம். இதனை 'அடக்குதல்' (Suppression) என உளவியலார் கூறுவர். இவை நினைவு மனத்தின் தெளிவோடு நிகழ்வனவாகும். ஆனால் ஒடுக்கம் என்னும் தற்காப்பு இயங்குமுறை நனவிவி மனத்தின் ஏற்பாடாகக்

கருதப்படுகிறது. எனவே, இது 'அடக்கி மறைத்தல்' என்னும் நடைமுறையோடு வேறுபட்டதாகும்.¹¹³

தொல்லைதரும் உள்துடிப்புகளையும், நினைவுகளையும் திட்டமிட்டு உணர்ந்து கவனத்தின் களத்தினின்று அகற்றுவதை அடக்குதல் என்றும், அவற்றை முயற்சி இன்றி இயல்பாக நனவு நிலையினின்று நீக்கப்படுவதை ஒடுக்குதல் என்றும் உளவியல் அறிஞர் விளக்குகிறார்.¹¹⁴ இவ்வுளவியற் பாங்கினைச் சங்கப் புலவர்கள் நன்கு உணர்ந்து அதற்கேற்றவாறு தமது பாடல்களைப் புனைந்துள்ளனர் எனக்கூற முடிகிறது.

அகம் (Ego) விரும்பாத கருத்து, பாதிப்பு, உந்துதல் ஆகியவற்றிடமிருந்து நினைவு மனம் பின்வாங்கிக் கொள்கிறது. இதனால் ஒடுக்கப்பட்ட செய்தி நினைவு மனத்துள் இடம்பெறா வண்ணம் தடுத்து நிறுத்தப்படுகிறது; அல்லது விளக்கப்படுகிறது எனப் பிரித்தானியக் கலைக்களஞ்சியம் இவ்வுத்தியை விளக்குகிறது.¹¹⁵ 'ஒடுக்கம் என்பது கவலையைத் தோற்றுவிக்கும் தூண்டுதல்கள், அவற்றைச் சார்ந்த எண்ணங்கள், கற்பனை உருவங்கள், நினைவுகள், ஆகியவற்றை அந்நிலையிலிருந்து விலக்கத் தன்னியக்கமாகவே நனவிலி மனத்தில் நிறுவப்பெற்றுள்ள ஒரு போக்காகும் என்பது ஓர் உளவியல் வரையறை ஆகும்'¹¹⁶ இவ்வரையறைக்கு உட்படுத்தப் பெறும் அகப்பாடல்கள் தலைவன் தலைவியின் உளப்பண்புகளை எடுத்துக்காட்டுவனவாக உள்ளன.

பருவ வரவின்கண் ஆற்றாளாகிய தலைவியிடம் தோழி, தலைவன் தான் வரும் நாளெல்லையை நினைவில் கொண்டும் சொல்லிய சொல் பொய்யாகாதவாறு உறுதியாக வந்து விடுவான் எனக்கூறி ஆற்றுவீப்பாள். இவ்வாறு ஆற்றுவீப்பதால், தலைவன் கூற்றினை மெய்யெனத் துணியும் உள்ளன்பு வெளிப்பட்டதை உணரமுடிகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியம் 'மெய்யே என்றல்'¹¹⁷ எனக்கூறுவதையும் எண்ணிப் பார்க்க முடிகிறது.

ஐயஞ்செய்தல்

தலைவனின் உள்ளக்குறிப்பினைக் கண்டு தலைவி ஐயம் கொள்ளுதலுண்டு. இதனைத் தொல்காப்பியம் 'ஐயஞ்செய்தல்'¹¹⁸ எனக் கூறுகின்றது.

தலைவன் தனது பிரிவினைத் தோழியிடம் உரைக்குமிடத்துத் தோழி, காதலன் மாமை நிறமுடைய மார்பகத்தினைத் தன் கண்ணோடு எதிராக வைத்துக்காட்டியது போன்று இமையாமற் பார்ப்பர் பார்த்தும் வேட்கை தணியாராய் நுதலைத்துடைப்பர். அவர் எண்ணுகின்ற செயல் எத்தன்மையதென்று அறியேன்¹¹⁹ என்று தலைவியின் ஆற்றாமையைத் தலைவனிடத்து உணர்த்துவாள். இவ்வாறு அவள் உணர்த்துவது அவளது மனத்தில் உள்ள ஐயவுணர்வினை வெளிப்படுத்துகிறது.

பருவ வரவின்கண் தலைவன் வருவான் என்று வற்புறுத்திக் கூறியதைக் கேட்ட தலைவி, நம்மை நோய் செய்வன போலக் கருங்குயில்களும் கூவுகின்றன. இவ்வளவினும் தலைவர் ஒரு தூதாயினும் விட்டாரில்லை, நம்மைப் துறப்பாரோ; துறவாரோ¹²⁰ என்று ஆற்றாது உரைக்கிறாள். இவ்வுரை மேற்கூட்டிய பாடலில் வெளிப்பட்டதைவிட ஐயவுணர்வு மிக்குள்ளதை உணர முடிகின்றது.

தலைவன் பிரியக் கருதுவதைத் தன்னிடம் எவ்வாறு உரைப்பதென்று தலைவனின் மனநிலை இருந்ததையும், பருவம் வந்தும் தலைவன் தனக்கு ஒரு தூது கூட விடுக்காத நிலையில் அவளது மனநிலையையும் ஒப்பவைத்து எண்ணி ஐயம் கொள்கிறாள். இதுபோன்று உள்ள உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் பாங்கு சிறப்புடையதாக உள்ளது.

அறன் அழிந்துரைத்தல்

ஒருவருக்கு நற்குணங்கள் மிகுந்திருந்தாலும் அக்குணங்கள் உரியவாறு பிறருக்கும் பயன்படாத பொழுது அவற்றின் இயல்புகள் பழிக்கப் பெறுவதுண்டு. இந்நிலையில் சங்கப் பாடல்களில் வரும் தலைவியும் தன் தலைவனின் பொருந்தாத செயலினால் மனம் வருந்தி அவளது செம்மையைக் கூடச் சிறுமையாகப் பார்ப்பதாக படைக்கப்பட்டுள்ளாள். இச்சாயலில் வரும் மெய்ப்பாட்டினைத் தொல்காப்பியர் அறனழித்துரைத்தல்¹²¹ என்கிறார்.

தலைவன் திரும்பி வந்தால், பறவையினங்கள் தாம் தம் துணைகளோடு கூடியிருத்தலாலே துணை பிரிந்தார். 'நிலையை நினையாதனவாய் இனிய குரலாலே அழைத்தலைத் தாமே கேட்ட பின்னரும், எம்நிலை கருதாது பிரிந்து சென்ற அயன்மையுடையோர் இவ்விடத்திற்கு மீண்டு வந்துழி எம் கூந்தலைப் போதுகளால் புனைய

வருதலை ஒழிக என்றும் எம்மையும் தீண்டாதே என்று கூறுவோம்¹²² என்று அவனோடு புலத்தல் வேண்டும் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள்.

தலைவனைப் பிரிந்த துயரத்தில் தலைவனை 'அயலான்' என்று தலைவி குறிப்பிடுகின்றாள். பிரிந்த தலைவன் விரைவில் வரவேண்டும். அவரது மேனி தொடுதல் வேண்டும் என்ற வேட்கையே தலைவி உள்ளத்தில் உள்ளது. இதனை மறைத்து எதிர்மறையாகப் பேசுகிறாள். 'ஒன்றை வற்புறுத்தி மறுப்பது அதன் உண்மையை மறைக்கும் அடையாள நடத்தையாகும் என்பது உளவியலாகும்.'¹²³ இந்நடத்தை உடையவனாகப் படைக்கப்பட்ட தலைவியின் உளப்பாங்கின் வெளிப்பாடு தொடர்புடைய பாடலைச் சுவையுடையதாகாக்கிறது.

வரைவு நீட்டித்த விடத்துத் தலைவி, 'தலைவன் என்னைக் கனவில் மணந்த காலத்தில் சான்றாவார் ஒருவரும் இல்லை. தலைவனாகிய கள்வன் ஒருவன் தான் இருந்தான். அவன் களவுக்காலத்தில் செய்த சூளுறுவினின்றும் தப்புவனாயின் தன்னால் என்ன செய்ய இயலும் என்று தோழியிடம் கூறிப்புலம்பும்'¹²⁴ தலைவியின் உளவியல் வெளிப்பாடு சிறப்புமிக்கதாய் உள்ளது.

இதில் தலைவி, தலைவனைக் 'கள்வன்' என்கிறாள். களவில் தன்னை மணந்த சான்றோராகிய அவரே பொய்ப்பாராயின் பிற சான்றுகளும் இல்லை என்று வருந்தினாள். 'தன்னுடைய உட்துடிப்புகளைக் கட்டுப்படுத்தி அவற்றிற்கு எதிரான பண்புகளை ஈர்க்கும் உணர்ச்சியுடன் நிலைநாட்டும் போது எதிர்வினை அமைப்பு ஏற்படுகின்றது.'¹²⁵ உளநலத்தற் காப்பு இயங்கு முறைகளில் ஒன்றாகிய எதிர்வினை அமைப்பு (Reaction formation) என்பதை ஏற்க இயலாத உந்துதல்களை அல்லது உணர்ச்சிகளைத் தன்னியக்கமான நனவிலி மனப்போக்கினால் நேரெதிர்நிலை மனப்பான்மைகள், நடத்தைகள் உணர்ச்சிகளாக மாற்றிக்கொள்ளுதல் என வரையறைச் செய்வர்¹²⁶ மிக வலிமையாக உணரப்பட்ட உட்துடிப்புக்கு எதிரான ஒருமனப் பாங்கை நிலைநிறுத்துவது தான் எதிர்வினை அமைப்பில் உள்ள முக்கிய செயல் முறையாகும்¹²⁷ என்று குறிப்பிடுவர்.

உடன்போக்கில் சென்ற தலைவி, இடைச்சுரத்துக் கண்டோரிடம் 'எம்மூர் உள்ள திசையில் செல்லும் மாந்தர்களே என்னுடைய அழகிய தோள்களை விருப்பமுடன் பாராட்டி , என் காதலனை யான் அடையத் தடைகள் பல இயற்றி எனக்குக் கேடு தூழ்ந்து இல்வில் இருந்த என் தாய்க்குக் கூறவேண்டும் என்றுரைத்தாள்.'¹²⁸ தலைவி உடன்போக்கில் இடைவழியில் அன்னையிடம் அச்சம், அன்னையையும் ஆயத்தையும் பிரிந்த துன்பம் ஆகியவற்றை உணர்வின் பாதிப்பற்ற கருத்து களாக எண்ணிப்பார்க்கிறாள்,¹²⁹ உடன்போக்கு நேர்ந்த தோழி, தலைவியிடம் ஊரில் அலர் தோன்றவும், சேரியில் ஆரவார ஒலி கேட்கவும் இடைவிடாமல் நம்மை வருந்துத்கின்ற அறநினைவு இல்லாததாய் நினைப்பிரிந்து தன்னுடைய மனைக்கண் தனியே இருப்பாளாக¹³⁰ என்று உடன்போக்கு உணர்த்துவாள். இவற்றில் தலைவி, தலைவனை அடைதற்குத் தடைகள் பல இயற்றிய தன்மையை நினைத்து நற்றாயை அறனில்லாத தாயாகக் கூறுவாள்.

ஆங்கு நெஞ்சுழிதல்

சொல்லளவில் அறழிவது போலக் கூறிய தலைவி பின் அவ்வளவிற்கு உளம் வருந்துதலைத் தொல்காப்பியம், 'ஆங்கு நெஞ்சுழிதல்' என்கிறது. இவ்வாறு நெஞ்சுழிதல் தலைவனை விடத் தலைவிக்குப் பெரும்பான்மையும் ஏற்படுவதுண்டு. இது தலைவி கூற்றாக வரும் பாடல்களில் கவையட பொதிக்கப்படுவதை அறிய முடிகிறது.

தலைவி, தலைவனது பிரிவானது தன்னை வருத்துமிடத்தும் தலைவனுக்கு ஏதும் தீங்கு நேராதிருப்பின் உறுதியுடன் திகழ்பவள். தலைவன் வரைவிடைப் பிரிந்தவிடத்துத் தலைவி, ஆற்றாதவளாகித் தன்னை வருந்தியவனை ஞாயிறு வருத்தும் எனப்பிறர் கூறியதால் கவன்று ஞாயிரிடம் தன் தலைவனை வருத்தாது காக்குமாறு வேண்டுகிறாள்.¹³¹ தலைவனுக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டால் அதுகண்டு அவள் பொறுக்காத தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

தலைவன் தனக்குத் தாயாகவும், தந்தையாகவும் கருதத் தக்கவன் என்பதால் அவனுக்கு ஏற்படும் இழுக்குத் தனக்கு ஏற்பட்டதாகவே கருதும் இயல்புடையவளாகத் தலைவி திகழ்வதை அறியமுடிகிறது. எனினும் 'அன்பில்லாது பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனநிலையில் தலைவி இல்லை என்பதும், வெளிப்

படுகிறது.¹³² இதுபோன்று மனவுணர்வுடைய தலைவியரைப் படைக்கும் பாங்கினால் பாடல்கள் வளம் பெறுவதுடன் நல்ல படிப்பினையும் ஏற்படுத்தப்படுகிறது எனக் கருதமுடிகிறது.

இன்னொரு கோணத்திலும் இதனை சிந்திக்க முடிகிறது. அன்பில்லாத தலைவன் அவனது தலைவிக்கு பெற்றோர் நிலையில் இருந்து காக்கும் வெறும் பாதுகாவலனேயன்றித் தன் மனைவியாகிய அத்தலைவியைத் துயக்கும் உரிமை உடையவன் அல்லன் எனத்தலைவி கருதுவதுண்டு என்பதையும் அறிய முடிகிறது. எனவே, அன்பு பொதிந்திருத்தல் என்னும் உளவியல் தன்மையில் மாறுபடாத நிலையில் மட்டுமே தலைவன் தலைவியின் இல்லறம் சிறக்கும் என்பது அறிவுறுத்தப்படுவது சிறப்பென எடுத்துக்கொள்ள முடிகிறது.

எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்

எப்பொருளைக் கண்டாலும் அதனுடன் தனக்கு விருப்பமான ஒன்றை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது மனிதமனத்தின் இயல்பு. இவ்வியல்பு சங்க அகப்பாடல்களில் தலைவன் தலைவியின் மன இயல்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. இதற்கு அடிப்படை 'எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்'¹³³ என்னும் தொல்காப்பியத்தின் கூற்றேயாகும் எனக்கூற முடிகிறது.

இதனடிப்படையில் வரும் பாடல்கள் தலைவன் தலைவியின் அன்பின் பிணைப்பினை எடுத்துக் காட்டுவனவாக உள்ளன. பிரிவுணர்த்திய தலைவனிடம், தலைவி தன்னையும் உடன்கொண்டு செல்லக் கூறுமிடத்து 'கடத்தற்கரிய வழியிடைக் கலைமானின் பின்னர் நீங்காமல் திரியும் பிணையையும் காணவில்லையோ என்னுமாறு வினவுகின்றாள்.'¹³⁴ அவ்வினவலின் தொடர்ச்சியாகத் தன்னை அவனுடன் அழைத்துச் செல்லுமாறு கூறித்தன் உள்ளக் கிடக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

கலக்கம்

தலைவன் தன்னைப் பிரிந்தபொழுது தலைவி மனங்கலங்குதல் வெளிப்படை. இதனைப் பல பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.'கடற்தெய்வமே, என்னை பாதுகாவாமல்

துறந்தவனை யான் தேடிக் காணுமிடத்தே , நீ கொண்டு வந்து விட்டு விடுக; விடாயாயின் நின் இடமெல்லாம் வெறும் மணலாகும்படி என் (கற்புத்திறத்தாலே), நின்னுடைய நீரெல்லாம் போகும்படி இறைப்பேன், அது முடியுமோ எனின் முயன்றால் அதற்கு அறக்கடவுள் உதவியாதலும் கூடும்¹³⁵ என்றுரைக்கிறாள். இப்பாடற்கருத்தில் தலைவி கடலை நோக்கி வெறுமணலாகப் புறங்காவிற் போக இறைப்பேன் என்று கூறுகிறாள். துன்பம் தாங்க இயலாத நிலையில் செல்லாவிடத்தும் சினம் தோன்றுகிறது. துன்பம் மிகுதியாகும் போது செயலற்றுக் கூறுதலும் உண்டு. அதே துன்பம் எல்லையற்றுப் பெருகும்போது ஆரவாரக் கிளர்ச்சியாக வெளிப்படுதலும் உண்டு. ஆரவாரக் கிளர்ச்சிக்கும் (Emotion) உள்ள வேறுபாட்டினை உளவியலார் கூறுவர். நனவு நிலையில் ஒருவனது செயல்களை எல்லாம் பாதித்து நிற்கும் பொதுநிலைக்கு உணர்ச்சி என்று பெயர்.¹³⁶ இவ்வுணர்ச்சிகள் சில ஆழமாய்ப் பதிந்து கலங்க வைக்கும் நிலைக்கு தன்மை அடையும் உள்ளக்கிளர்ச்சி என்று பெயர்.¹³⁷ மேற்குறித்த பாடற் கருத்தில் துன்பம் தாங்க இயலாத நிலையில் சினம் தோன்றும் என்ற கருத்து வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மனமுறிவால் நேரும் தாக்குதல்களைச் சூழ்நிலைப் பொருள்கள், மனிதர்கள் மேல் செலுத்துவது புறத்தாக்கம் ஆகும். இதனைத் தன்மேலே செலுத்திக்கொள்வது அகத்தாக்கம் எனப்படும். இவற்றுள் இடம்பெயர்தல் (Displacement) புறத்தாக்கத்தினைச் சார்ந்ததாகும். இடம்பெயர்தல் என்னும் தற்காப்பு வழியமைப்பு முறை நனவிலி மனத்தின் உந்துதல்களால் முளைவிடும் ஓர் அச்சுறுத்தலை வேறு ஒரு புறச்சூழல், மனிதர், பொருள் விலங்கு ஆகியவற்றோடு இணைத்து விடுதல் ஆகும் என்பது உளவியலார் வரையறையாகும்.¹³⁸

தன்னை நினையும் தாய் ஆமையைப் பார்த்து வளரும் பார்ப்பினைப் போல தம்மை நினையும் தலைவரைப் பல்கால் காண்டலால் காமம் வளரும் தன்மையுடையது. நம்மிடத்துத் காதலையுடைய தலைவர், நாம் செயலுறும்படி நம்மைப் பிரிந்து வரையாது ஒழுகுவராயின், தாயில்லாத முட்டையுள், பார்ப்பின் கரு அசையாது கிடந்து அழிவது போல உட்கிடந்து மெலியினன் வேறு என்ன பயன் உடையதாகும். ஆதலின், என்னை இடித்துரைப்பார் சிறிதும் அறிவிலர்¹³⁹ என்றும், என்னுடைய கண்களும், தோள்களும்

மணம் மிகுந்த கூந்தலும் பழைய அழகு கெட்டுப்போயின. மேனி வேறுபட்டுப் பசலை பாய்ந்தது. இதனால் இனிய உயிர் இறந்துபடுவதாயினும் போகட்டும்¹⁴⁰ என்றுரைக்கிறாள்.

முட்டுவயிற் கழறல்

களவு இடையீடுபட்ட விடத்தும் தலைவி கலங்காது மனத்தின்மை உடையவளாகச் செயல்பட்டு இவ்வாறு நின்றதெனக் கூறுவது முட்டுவயிற் கழறல்¹⁴¹ எனப்படும்.

தாய் உறங்காமை, நாய் உறங்காமை, ஊர் உறங்காமை, காவலர், கடுகிவருதல், நிலவு வெளிப்படுதல், கூகைகுழறுதல், கோழி குரல்காட்டல் போன்றவற்றால் தலைவன் குறியிடத்து வராதபோது மீண்டும் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவி அவன் கேட்குமாறு நமது இந்தக் களவொழுக்கம் 'தித்தன்' என்பானது மதிலாகிய காவல் வேலியுடைய உறையூரைச் சூழ்ந்துள்ள பாறைகள் நிறைந்த காவற்புறங்காடு போன்று பல்வேறு இடையூறுகளையும் கொண்டது¹⁴² என்று கூறுவாள். மேலும் தலைவி, தலைவனைக் காணும்பொழுதிற் காணாப்பொழுது பெரிதாகலின் ஆற்றாது தலைவன் சிறைப்புறத்திருக்கத் தோழியிடம், தலைவனைக் கண்டால் அவன் முன்நின்று, வளையலை அணிந்த தலைவி, இத்தன்மையுடையவளாகும்படி நீத்தல் நம்குடிக்குத் தக்கதோ என்று கருதினையாய்த் துணிந்து, கடுமையான சொற்களைக் கூறி இடிந்துரைத்தலைத் தவிர்ப்பாயாக¹⁴³ என்று மொழிந்தாள்.

களவு இடையீடுபட்டவிடத்தும் தலைவி, வருந்தாது மனத்தின்மை உடையவளாகவும், தலைவன் தனக்கு எவ்விதத்திலும் இடையூறாகத் திகழமாட்டான் என்ற நம்பிக்கையுடையவளாகவும் காணப்படுவதை அறிய முடிகிறது.

முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல்

தலைவியின் வேறுபாட்டினை அறிந்த செவிலிக்கு, தலைவி, தோழியிடம் அறத்தொடு நிற்க வேண்டுமிடத்து, 'என் இனிய உயிர், என் உடலைவிட்டுப் பிரிந்து போவதானாலும் இப்பசலை நோய் நாடன்பால் கொண்ட காமநோயால் உண்டானது என விளங்க

உரையாதே என்று கூறுவாள்¹⁴⁴ இதில் தலைவி உள்ளத்தில் வெறுப்பு வெளிப்பட நிற்கும் நிலையைக் காண இயலும். இதனை,

“முனிவு மெய் நிறுத்தல்”¹⁴⁵

என்ற மெய்ப்பாடாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும். தலைவன் மீது கொண்டுள்ள காமத்தால் பசலை நோய் ஏற்பட்டாலும் இதனைப் பிறர் அறிந்தால் தனக்கும் தன் குடிக்கும் இழுக்கு ஏற்படும் எனக்கருதி நாணம் கொண்டு வாழ்க்கையை வெறுத்த தன்மையுடையவளாய்த் தலைவி திகழ்கிறாள்.

அச்சத்தின் அகறல்

இரவுக்குறி வந்த தலைவன், சிறைப்புறத்தானாக இருப்பான். தலைவி, தலைவன் இரவுக்குறி வருவதனால் வரும் துன்பத்திற்குத் தான் அஞ்சுவதைக் குறிப்பால் உணர்த்த விரும்புவாள். அப்போது தலைவி தலைவன் கேட்பத் தோழியிடம் மனையில் வாழும் மக்கள் உறக்கம் கொண்டனர். தனக்கு துன்பத்தைச் செய்யும் நடுயாமமும் இன்று வந்தது என்றும் தன்னிடம் செறிந்து கிடக்கும் காம வேட்கையோ கடலினும் பரவிக்கரை கடந்து சென்றது என்றும் கூறுகிறாள்¹⁴⁶ தலைவன் யானையின் முதுகின் மீதுள்ள கயிற்றுத் தழும்பு போன்ற மலை மேற்கிடக்கும் சிறிய வழியைக் கடந்து வருவான் என்பதை தோழியிடம் கூறி, அவனது வருந்திய அடிகளைத் தாங்கும் பொருட்டுத் தனது நெஞ்சம் அவனிடம் சென்றுவிட்டதாகக் கூறுவாள்.

அலரஞ்சிய தலைவி, தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய், “தலைவன் வந்த தேரினை நான் பார்த்தேனோ, பார்த்திலனோ அறியேன். இதனை புன்னையின் மலர்களைக் கொய்யும் ஆயத்தார் யாவரும் கண்டனர் அதனால் அவ்வாயத்தார் எடுக்கும் அலர் மொழிகள் எங்ஙனம் ஒழிதல் கூடும்¹⁴⁷ என்று மொழிந்தார்.

களவொழுக்கம் பிறர்க்குப் புலனாகும் என்ற அச்சத்தின் காரணமாகத் தலைவனை நீங்கியொழுகுதலைத் தொல்காப்பியம்,

“அச்சத்தின் அகறல்”¹⁴⁸

என்று இயம்பும். “இதற்கு உரைவகுத்த சோமசுந்தர பாரதியார், அலரும் தலைவன் ஆற்றாறும் அஞ்சி, அவனனுகாது சேட்படுதல்”¹⁴⁹ என்று மொழிவர். இதில் தலைவி அலருக்காக அஞ்சியது புலப்படுகிறது.

அவன்புணர்வு மறுத்தல்

இரவுக்குறியும், பகர்குறியும் விலக்குதற்கெழுந்த உள்ள நிகழ்ச்சியினைத் தொல்காப்பியம்.

“அவன்புணர்வு மறுத்தல்”¹⁵⁰

என்று கூறும். இதில் தலைவன், தலைவியை மணந்து செல்லும் கருத்தின்று நாளும் பகர்குறியிடத்தே வந்து செல்வதுண்டு. அப்போது தோழி, இற்செறிக்கப்பட்டமை கூறிப்பகலில் வராதே என்பாள். அப்போது தலைவன், இரவுக்குறிக்கண் வந்து பின்னர் மணந்து செல்வேன் என்று இரவுக்குறி வேண்டுவான். அப்போது தோழி, தலைவனிடம் “நீ இரவுக் குறிக்கண் வருவாயாயின் மெல்லிய தன்மையுடைய இத்தலைவி உயிர் வாழமாட்டாள்”¹⁵¹ என்று இரவுக்குறி மறுத்தது தலைவியின் மனநிலையை வெளிப்படுத்துவதாகும்.

இருவகைக் குறியிலும் தலைவியின் நலன் நுகர்ந்த தலைவன், தலைவியைத் துறப்பானோ என்ற அச்சம் ஒருபுறமிருக்க, களவொழுக்கம் பிறருக்குத் தெரியாவண்ணம் தலைவியைத் தலைவனுக்கு மணமுடிக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதிக் கொண்டவளாகத் திகழ்பவள் தோழி. அன்போடு புணர்ந்த தலைமக்களின் களவு வாழ்க்கைக்குத் துணையாகவும், அவர்தம் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளையும், உணர்வின் வழி வெளிப்படும் செயல்பாடுகளையும் பண்படுத்தி செம்மைப்படுத்தும் திறன் மிக்கவளாகவும், தலைவன் தலைவியரின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் போராட்டங்களைப் போக்கி அமைதியைச் நிலவச் செய்யும் வன்மை வாய்ந்தவளாக தலைமக்களது இன்ப வாழ்வை ஒன்றை மட்டும் கருத்தில் கொண்டவளாகத் தலைவன், தலைவியரது இன்பத்தில் மகிழ்ந்து துன்பத்தில் வருந்தும்

நீர்மையளாக விளங்குகின்றாள். இப்பெற்றிமிகு தோழியின் ஒழுகலாறுகள் சங்க இலக்கியங்களில் அமைந்து கிடைக்கின்றன.

தூது முனிவின்மை

தூது முனிவின்மை என்பது, புள்ளும், மேகமும் போல்வன கண்டு சொல்லுமின் அவர்க்கென்று தூதிரந்து பன்முறையானும் சொல்லுதல். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“தூதுமுனி இன்மை”¹⁵²

என்று கூறும்.

இதில் தலைவனது பிரிவாற்றாது வருந்தும் தலைவி தனது வேட்கை மிகுதியால் கேளாதனவற்றைக் கேட்பனவாக விளித்து, வண்டே, நெய்தற்பூவின் தேனை உண்ட வண்டினங்கள், களிப்பு மிகுதியால் பறக்கவியலாது வளர்ச்சியுற்றுக் கிடத்தற்கு இடனான துறையை உடையவன் நம் தலைவன். எனவே அவனிடம் பரிவால் தான் அடைந்த துன்ப மிகுதியினைக் கடற்கரைச் சோலையும் சென்று இடித்துக் கூறாது உப்பங்கழியும் கூறாது வண்டுகள் ஒலிக்கும் மணங்கமழும் மலரினையுடைய புன்னையும் போய்ச் சொல்லாது இவ்விடத்து உன்னையன்றி வேறொரு தூதினையான் பெற்றிலேன் என்கிறாள்.

“கானலுங் கழறாது கழியுங்கூறாது
தேனமிர் நறுமலர்ப் புன்னையும் மொழியாது
ஒருநின் அல்லது பிறிதுயாதும் இலனே
இருங்கழி மலர்ந்த காண்போல் நெய்தல்
கமழிதழ் நாற்றம் அமிழ்தென நசை இத்
தண்தாது ஊதிய வண்டினம் களி சிறந்து
இறை இய தளருந்துறைவனை நீயே
சொல்லால் வேண்டுமால் அலவ”¹⁵³

என்று ஆற்றாது வண்டிடம் தூது உரைக்கின்றாள். காதல் வயப்பட்ட தலைவியின் உள்ளத்தில் தலைவன் நீங்காது உறைத்திருப்பவன். பிரிவினை ஆற்றாத நிலையில், தன் ஆற்றாமையை எப்படியாவது தலைவனுக்கு உணர்த்தி அவனைப் பெறுதல் வேண்டும் என்று வேட்கையுடையவளாகத் தலைவி தோன்றுகிறாள்.

துஞ்சிச் சேர்தல்

மனையகத்துப் பொய்த்துயிலோடு மடிந்து வைகுதலைத் தொல்காப்பியம்,

“துஞ்சிச் சேர்தல்”¹⁵⁴

என்று இயம்பும்.

இரவின்கண் வந்த தலைவனைத் தலைவி சென்று காண வாய்ப்புப் பெறாமையால், தலைவன் மீண்டான். மறுநாள் தலைவன் இரவில் வந்து மனையயலே நின்றலை அறிந்த தலைவி, முதலாள் தான் அவனைக்காண வியலாமைக்குக் காரணங்கூறுவாளாய் அவன் வகையறியாதாள் போன்று நள்ளிரவில் மழையும் இடைவிடாது பெய்ததனாலும் தனது அன்னையின் அருகமையினாலும் தன்னால் தலைவனைக் காண இயலவில்லையென்று கூறுகின்றாள். ‘சந்தனம் கமழும் மார்பினையுடைய தலைவன், இத்துணை இடையீடுகளையும் பொருட்படுத்தாது மழையில் நனைந்து வரும் யானையைப் போல வந்து மனைப்புறத்தே நின்றிருந்தான் பின்னர் அவன்தான் என்ன செய்தனனோ’¹⁵⁵ அறியேன் என்று தோழியிடம் உரைக்கிறாள்.

இதில் தலைவி, பல்வேறு இடையூறுகளைக் கடந்தும் தலைவன் வந்தமையை உணர்ந்து இரங்குவாள். இதன் வழி தலைவி, தன்னைச் சந்திக்கவியலாது தான் பட்ட இன்னலைத் தலைவனுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்ற உள்ளக்கருத்துடையவளாதலை உணர முடிகிறது.

காதல் கைம்பிகல்

புணர்ச்சி பெறாமல், வரைவு நீட்டித்த வழிக்காதலுணர்வு வரம்பிகந்த நிலையில் நிகழும் உள்ளக் குறிப்பினைத் தொல்காப்பியம்,

“காதல் கைம்மிகல்”¹⁵⁶

என்று கூறுகிறது.

பிரிவிடை வருந்திய தலைவி ஆற்றாள் என்பதுணர்ந்த தோழியிடம் தலைவனை எண்ணுமிடத்து நெஞ்சம் வேகின்றதென்றும் அவரை எண்ணாதமைவதும் இயலாததாக இருக்கின்றது என்றும் கூறி காமநோயோ விரிந்த விகம்பையும் தொடும் பெருக்கமுடையது என்கிறாள். இவ்வாறு தான் வருந்த வாராதிருப்பவராகிய தலைவர் அறவோர் அல்லர் எனக் கூறுகின்றாள். அவளது இவ்வெளிப்பாட்டினை,

“உள்ளின் உள்ளம் வேமே உள்ளாது
இருப்பினென் அளவைத்தன்றே வருத்தி
வான்றோய் வற்றே காமம்
சான்றோர் அல்லர் யாம் மரிஇயோரே”¹⁵⁷

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

கட்டுரை இன்மை

தலைவி காதல் மிகுதியால் உரை மறுத்திருத்தலை தொல்காப்பியம்

“கட்டுரை இன்மை”¹⁵⁸

என்று கூறும்.

இச்செய்தியால் காவல் மிகுதியால் மிகவும் வருந்திய தலைவி, தலைவனைக் காணும்போது அவனோடு மாறுபட வேண்டும் என்று கருதியவள் அவனைக்கண்டதும் அத்தவறுகளை மறந்துவிட்டு ‘நெஞ்சே ஓசையால் மெல்லியனவும் பொருளால் இனியனவும், விளைவினால் விரும்பத்தக்கனவுமாகிய இச்சொற்களை, அவன்முன் சொல்லேம் என அவனைப் புலந்து சொல்லினும், தலைவனைக் கண்டபின் நான் கூறிய அவற்றை மறந்தனையே’¹⁵⁹ என்றுரைப்பாள்.

இதில் தலைவனைக் காணாதபோது அவனுடைய தவறுகளை எண்ணி அவனிடம் கட்டிக்காட்ட விரும்பிய தலைவி, அவனை நேரில் கண்டபோது அத்தவறுகளை மறந்துவிடும் நிலை கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்பாடற்கருத்தில் “தலைவனை விலக்கும் வெறுப்பு ஒரு நேரத்திலும், ஏற்கும் விருப்பு மறுநேரத்திலும் செயல்படுகிறது. இங்கே விருப்பம், வெறுப்பும் ஒரே நேரத்தில் உடனிகழ்வாக இல்லை. ஆகையால் காலம் இடையிட்ட இருமனப்போக்கு உள்ளது”¹⁶⁰ என்பர். இம்மனநிலையினைப் பல பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தெய்வமஞ்சல்

தெய்வமஞ்சல் என்பது தெய்வத்தினை நினைத்து அஞ்சுதல் ஆகும். இதனை,

“நீயுறும் பொய்ச்சூள் அணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு”¹⁶¹

என்னும் கவித்தொகையடிகள் விளக்குகின்றன. இதில் தலைவன் செய்த குளுறவு பொய்த்து விடுமோ என்று தலைவி அஞ்சுகின்ற நிலை சுட்டப்பட்டுள்ளது. இவற்றிலிருந்து தலைவி தலைவன் மேல் வைத்த அன்பில் வெளிப்பாட்டை அறிய முடிகிறது.

புரையறம் தெளிதல்

தலைவனது புறத்தொழுக்கத்தைப் பிறருக்குப் புலப்படுத்தாது விருந்தினரை வரவேற்றுப் பேணக்கூடிய இல்லற மாண்புடையவள் தலைவி, இவ்வாறு தனக்கு ஒத்த இல்லறம் இன்னதென்று தலைவியின் உள்ளத்தே புலப்படுதல் உண்டு. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“புரையறம் தெளிதல்”¹⁶²

என்ற மெய்ப்பாடாகக் குறிப்பிடும்.

தலைவன் புதுப்புது பரத்தையை வதுவை அயர்ந்து வரும் நிலையில், தலைவி ஊடல்கொள்ளாது ஏற்றுக் கொள்கிறாள். இதனைத் தோழி, தலைவியிடம் கேட்டதற்கு 'குதிரை பூண்ட தேரின் கண் கொண்டு வந்த விருந்தினரை எதிர்சென்று வரவேற்கும் முறையினால் நாளும் புலவியை மறப்பேன்'¹⁶³ என்றுரைப்பாள். இதில், இல்லறத்தில் திகழ்வோர் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள் பல, காம இன்பம், ஒன்றினை மட்டும் தனது வாழ்க்கையின் நோக்கமாக்கக் கருதக்கூடாது. தலைவன் காமத்தால் தன் கடமைகளில் நெகிழ்ந்தானாயினும் தலைவி, அவற்றை அறியும் அறிவும், கடமைகளை நடுநிலையுடன் சிந்திக்கும் ஆற்றலும் பெற்றிருந்தாள். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த தலைவியினால் இல்லறம் நல்லறமாகும் என்ற உளவியல் சிந்தனையை அறிய முடிகிறது.

இல்லது காய்தல்

இல்லது காய்தல் என்பது தலைவனிடத்து இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக எண்ணி அவன் மீது தலைவி ஊடல் கொள்வதைக் குறிப்பதாகும்.

“நற்றார் கலத்துக் கொருசார் மேவிய
நெட்டிருங் கூந்தல் கடவுளரெல்லார்க்கும்
முட்டுப்பாடாகலு முண்டு”¹⁶⁴

என்னும் அடிகள் இல்லது காய்தல் என்னும் மெய்ப்பாட்டினை விளக்குகின்றன. பரத்தையரிடத்துச் சென்று வந்ததாகக் கருதி, தலைவனிடம் ஊடல் கொண்ட தலைவியின் எண்ண ஓட்டத்தை மேற்கண்ட பாடல் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

உள்ளது உவத்தல்

உள்ளதுவர்த்தல் என்பது தலைவன் செய்கின்ற தலையளியை வெறுத்தல் ஆகும். இதனை,

“வெய்யாரும் வீழ்வாரும் வேறாகக் கையின்
முகையலர்ந்தன்ன முயக்கின் தொகையின்றே
தன்பனி வைகல் எமக்கு” (கவித் - 78)

என்னும் கவித்தொகையடிகள் விளக்குகின்றன. இது பரத்தையரிடம் சென்ற வந்த தலைவன் தன் ஆற்றாமையால் பரிந்து தலைவியைப் தழுவிப்பாராட்டவும் அவள் அதைப் பொய்யென வெறுப்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“உள்ளது உவத்தல்”¹⁶⁵

என்று கூறும். தலைவி வெறுக்கும் இவ்வெறுப்பானது தலைவனின் பிழையொழுக்கத்தின்பாலுள்ள வெறுப்பாகும். இவ்வெறுப்பு தன்முகமாகத் திசை திரும்பப்படுகிறது. வெறுப்பும், பகையும் தன்னுள்ளே செலுத்தப்படும்போது ஒருவன் தன் உடலை அல்லது சமூக பொருளியல், சார்ந்த பிறவழிகளில் தன்னைத்தானே துன்புறுத்திக் கொள்கிறான் என்னும் உளவியல் கருத்தை நினைவில் கொள்ள முடிகிறது.

பொழுது மறுப்பாதல்

தலைவன் வருகின்ற, காலப் பொழுதினைப் பற்றி நிகழும் மனநிகழ்ச்சி ஆகும். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“பொழுது மறுப்பாக்கம்”¹⁶⁶

என்று இயம்பும். இம்மெய்ப்பாட்டினை,

“புல்லிய கேளிர் புணரும் பொழுதறியேன்
அல்லியா கெல்லையென்றாங்கே பகல்முனிவேன்
எல்லியகாலை யீராமுனிவேன் யானற்ற
அல்லல் களைவார் இலேன்” (கவி-144)

என்றும் கவித்தொகை பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி பகற்பொழுதில் இரவுப்பொழுது விரைவில் வருக என்று பகற்பொழுதை வெறுப்பாள். ஆனால் இரவுப்பொழுது வந்துவிட்டாள் அதனையும் வெறுப்பாள் என்னும் செய்தி

சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதிவிருந்து தலைவன் தன்னைப் கூடும் பொழுதோ மாறாது இருக்க வேண்டும் என்ற உள்ள வேட்கையுடையவன் தலைவி என்பதனை உணரமுடிகிறது.

அருள்மிக உடைமை

இரவுக்குறி வந்த தலைவன், சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி, தலைவன் கேட்குமாறு நடுக்கத்தைத் தரும் துயரினை ஒழித்த நன்மையாளனாகிய நம் தலைவன் புலியைக் கொன்ற யானையும், அசுணமும், பாம்பு உறையும் கொடிய புற்றும், கரடியும் உடைய கொடிய வழியில் தலைவன் சென்றானோ என்று வருந்துவாள்.

“நடுங்குதுயர் களைந்த நன்ன ராளன்
சென்றனன் கொல்லோ தானே குன்றத்
இரும்புவி தொலைத்த பெருங்கை யானைக்
கவுள்மலிபு இழிதரும் காமர் கடாஅம்
இருஞ்சிறைத் தொழுதி யார்ப்ப யாழ்செத்து
இருங்கல் விடரனை அசுணம் ஓர்க்கும்
காம்பமல் இறும்பில் பாம்புடத் துவன்றிக்
கொடுவிரல் உளியம் கெண்டும்
வாடுவாழ் புற்றின வழக்கரு நெறியே”¹⁶⁷

என்று தலைவி, தலைவன் போன பின்பு இடையூளின்றிப் பெயர்ந்தானோ என்று அருள் மிகக் கூறியது புலப்படும்பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைவி, நம் காதலர்,

“நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினியர்
என்றும் என்றோள் பிரிபறி யாலரே”¹⁶⁸

என்று மொழிவாள்.

இவற்றில் தலைவி, தலைவனிடம் அருள் மிகத் தோன்றிய நெஞ்சினளாகத் திகழ்ந்தது கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“அருள்மிக உடைமை”¹⁶⁹

என்ற மெய்ப்பாடாகக் குறிப்பிடும். தலைவனது பிரிவின்போது தலைவியின் நெஞ்சினது தன்னிடத்தில் நில்லாது தலைவனையே சுற்றிச் சுழல்கின்றது. பிரிவுணர்த்திய தோழியிடம் தலைவி, தான் வருந்தும்படி விட்டுப் பிரிகின்ற குணக் குறைபாடு தலைவனிடம் இல்லை என்றுரைப்பதில் நம்பிக்கை புலப்படுகிறது.

அன்புதொகை நின்றல்

பிரிந்த தலைவனது வரவினை அறிந்த தோழி, அவன் வரவறியாதான் போன்று தலைவனை இயற்பழிப்பாள். அப்போது தலைவி, ‘பெரிய மலைநாட்டையுடைய தலைவன் நம்மைப் பிரிந்துவிடத்தும் நமக்கு இனிய அன்புடையவன். ஆதலால் உறவுடையரானே தோன்றிய இன்னாமையைக் காட்டினும் இனிதென்று நூல்களாலே கூறப்படும். கடவுள் உலகம் இனிதாகுமோ ? என்று இயற்பட மொழிவாள்’¹⁷⁰.

தலைவன் பிரிவினும் அவன் நினைவினால் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால் துன்பமும் இன்பமாகவே திகழ்கிறது. பிரிவுத் துயரம் இருவருக்கும் ஒத்திருப்பதால் தலைவன் தன்மாட்டு அன்பிலனாய் இருக்கமாட்டான் என்று தலைவி அவன் மீது அன்புடையவளாக இருப்பாள்.

பிரிவிடை ஆற்றாமையால் தலைவி, தோழியிடம் நம் காதலுக்கு உரியவர் தேன் போலத் தன்னைத் தருதலும் செய்யாது, நம்மை விரும்புதலும் செய்யாராயினும் பல காலங்களில் அவரைக் கண்ணால் கண்டிருத்தல் நம் உள்ளத்திற்கு இனிமை தருவதாய் உள்ளது என்றுரைப்பாள்.

“----- காதலர்

நல்கார் நயவா ராயினும்

பல்காற் காண்டலும் உள்ளத்துக்கு இனிதே”¹⁷¹

என்பதில் தலைவனைக் கண்ட அளவிலேயே அவனை மெய்யுறுவதால் பெறப்படும். இன்பம் என் உள்ளத்து உண்டாயிற்று என்று தலைவியின் தன்மை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல்களின் வழி தலைவி, களவுக் காலத்து விரிந்த அன்பெல்லாம் இல்லறத்தின் மேல் பெருகிய விருப்பினால் ஒருங்கு காணப்படுவதை அறிய முடிகிறது. இத்தன்மையைத் தொல்காப்பியம்,

“அன்புதொக நின்றல்”¹⁷²

என்ற மெய்ப்பாடாக குறிப்பிடும்.

‘ஒன்றைக் சாதிக்க இயலாத சூழலில் ஏமாற்றமும் முறிவும் கவலையும் உற்ற உள்ளம் பிறிதொன்றைச் சாதிக்க முயல்கின்றது. உள்ளத்தின் இவ்வியல்பை உளவியலார் ஈடுசெய்தல் என்பர். ஈடுசெய்தல் ஏதோ ஒரு சாதனையைப் பெறுவதற்குத் தவறியதால் ஏற்பட்ட கவலைக்கு எதிராக விரிவடைந்த ஒரு வழியமைப்பு என்பது உளவியல் விளக்கம்’¹⁷³ என்று மொழிவர்.

பிரிவாற்றமை

பொருள்வயிற் சென்ற தலைவன், ‘என் நெஞ்சமானது தலைவியிடத்துச் செல்லுவோம் என்றது. அறிவோ பொருள் முடித்துப் போகலாம் என்றது இவ்விரண்டிற்கும் இடையே என் உள்ளமானது கொம்பிணையுடைய களிற்றுயானை ஒன்றோடொன்று மாறுபடக் கைப்பற்றி ஈர்க்கும் தேய்ந்த புரியை உடைய பழைய கயிறு அறுந்து ஒழிவது போல அழிய வேண்டும்’¹⁷⁴ என்று தலைவியை நினைந்து ஆற்றாணாயினான்.

இதில் உள்ளப் போராட்டத்தால் போரும் ‘உள்ள இறுக்கம் இடம் பெற்றுள்ளது. உள்ள இறுக்கம் என்பது ஒரு தனியால் வருவது அன்று. இருவேறு ஊக்கங்களின் போராட்டத்தால் விளைவதாகும் என உளவியலார் குறிப்பர்’¹⁷⁵. ‘இடைச்சுரத்து நின்று உள்ளத்தில் ஊஞ்சலாடும் தலைவன், தலைவிபால் பெறலாகும் இன்பம் பற்றிய வேட்கையை அப்போது அடக்கி மறந்து புறக்கணித்தாலன்றி அன்றில் பொருளுக்கெனப் பயணத்தைத் தொடர இயலாது. பொருட்பயன் நோக்கிய பயணத்தை விட்டுவிட்டு ஊர் திரும்பினால் மனைவியின் துன்பம் தீர்க்கலாம். தானும் இன்பம் துய்க்கலாம். ஆனால்

பொருள் இழப்போடு செய்வினை தவிர்த்த இழிவையும் ஏற்க வேண்டும். ஒரு வேட்கையின் நிறைவு பிறிதொரு வேட்கையின் முறிவாகிறது. எனவே, ஒவ்வோர் உள்ளப் போரட்டத்திலும் எவ்வகைத் தீர்வு கண்டாலும் உள்ள முறிவு ஒன்று தவிர்க்க இயலாததாக உள்ளது¹⁷⁶ என்றுரைப்பார்.

பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவி, ஆற்றாமை மீதூரத் தோழியிடம், 'பொருளீட்டும் முயற்சியால் பிரிந்து சென்ற நம் தலைவர், வாடைக் காற்றானது வீட்டின் மாடத்து இரவெல்லாம், வீசியது. அணிகள் நழுவி வீழ்ந்தன. எனது பேரமுகம் அழிந்து போயிற்று. தோள்கள் மெலிந்து வளைகள் நெகிழப் பெற்றன என்பன போன்ற செய்திகளை அவர்பால் தூது சென்று எடுத்துச் சொல்லும் அன்புடையாரை யாம் பெற்றிருப்போமானால் நமது துன்பம் நீங்குமாறு நாள் பல கழியாது நம் தலைவர் விரைந்து வருவர். அவ்வாறு சென்று தூது உரைப்பார் யாரும் இலரே, யாம் என்ன செய்வது என்று¹⁷⁷ புலம்பினாள்.

தலைவி, பிரிவாற்றாது காமம் மிக்கக் கழிபடர் கிளவியால் தமது ஆற்றாமையைத் தலைவனுக்கும் புலப்படுத்த வேண்டும் என்பதில் உறுதியுடன் திகழ்பவள். இவ்வாறு தலை மக்களுக்குப் பிரிவின்கண் ஏற்படும் ஆற்றாமையைத் தொல்காப்பியம்,

“பிரிவாற்றாமை”¹⁷⁸

என்று கூறும்.

புறஞ்சொல் மாணாக்கிளவி

தலைவனது மறைந்த ஒழுக்கத்தைப் பற்றி அயலார் கூறிய புறஞ்சொல்லின் தீமை குறித்து எழுந்த சொல்வினைத் தொல்காப்பியம்,

“..... மறைந்தவை உரைத்தல்

புறஞ்சொல் மாணாக் கிளவி”¹⁷⁹

என்று கூறும்.

தோழி தலைவியிடம் தலைவனுடன் உடன்போக்கில் செல்லுதல் தக்கது. அங்ஙனம் சென்றால் இவ்வூர் என்ன செய்யக் கூடும். அலர் கூறி ஒழியட்டும் என்று வருந்தியுரைத்தவை.

“நடுநாள் வருஉம் இயல்தேர்க் கொண்கனொடு

செலவயர்ந் திசினால் யானே

அலர்கமந்து ஒழிகவில் அழுங்கல் ஊரே”¹⁸⁰

என்பதால் அறியப்பெறும்.

ஊடல் கொண்ட தலைவியிடத்துத் தலைவன், தோழியை வாயில் வேண்ட அவளோ, அவன் செயலால் ஏற்பட்ட ஊர் அலரை ‘களிறுகளைக் கவர்ந்தகாலை எழுந்த ஆரவாரம் போல ஊரார் கூற்றுப் பலராலும் பேசப்பட்டு அலராக எழுந்தது’¹⁸¹ என்று கூறி வாயில் மறுத்தாள்.

இவற்றில் ஊரார் அலரெழுப்புவதானால் தமக்கு எவ்விதத் தீமையும் கிட்டுவதில்லை என்ற தோழியின் மனப்பான்மையும், அலருக்காக நாணம் கொள்ளும் தலைவியின் உளப்பண்பினையும் உணரமுடிகிறது.

முடிவுரை

மனத்தில் தோன்றுகின்ற எண்ணங்களே உடலில் மெய்ப்பாடுகளாகத் தோன்றுகின்றன. எண்ணங்களுக்கும், மெய்ப்பாடுகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகின்றது. எண்ணங்களை உளவியற் நோக்குடன் ஆராயும் போது அவை மெய்ப்பாடுகளாக வெளிப்படும் நுண்மையை உணரமுடிகின்றது என்பதுடன் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் மனத்தை அடிப்படையாக்கொண்டு உருவாக்கப்பட்டவை எனலாம். அவற்றில் அகவாழ்வில் நிகழும் ஒவ்வொரு உணர்வுகளும் உள்ளவாறே விளக்கப்பட்டுள்ளன. மாந்தர்களின் ஏக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புகள் போன்றவை பாடல்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் திறன் அனைவருக்கும்

உண்டு. ஆனால் அவற்றைப் புரிந்து கொள்ளுதல் என்பது அனைவராலும் இயலாது. பிறர் உணர்வுகளையும், தன் உணர்வுகளாக எண்ணி வெளிப்படுத்தும் பாங்கு புலவர்க்கே உரித்தானது ஆகும். புற அழகை நோக்காமால் அக அழகையும், அகவுணர்வுகளை நேசித்தவர்கள் சங்கப்புலவர்கள் என்பது வெளிப்படை.

தலைவியின் எண்ணத்தை உணர்வை அப்படியே பாடலாக்கித் தந்திருக்கும் புலவரின் திறன் போற்றத்தக்க ஒன்றாகும். சங்கப்புலவர்கள் அத்தகைய நுண்மான் நுழைபுலம் மிக்கவர்களாக திகழ்ந்துள்ளனர். தலைவன், தலைவியின் உணர்ச்சிகளை உள்வாங்கி அவற்றை அவர்கள் வாயிலாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ள பாங்கு சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. மெய்ப்பாடுகளைப் பயன்படுத்திய முறையும் அதனை வெளிப்படுத்தியுள்ள திறனும் புலவர்களின் சிந்தனை ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன.

மனிதன் பிறந்து வாழ்ந்து இறப்பதே வரலாறு ஆகின்றது. வாழ்கின்ற காலத்துள்ள அவனது மன இயல்புகளை ஆராய்வது அடுத்து வருகின்ற சமுதாயத்திற்குப் பயனளிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். அவ்வகையில், மனிதர்களின் நடவடிக்கைகளைக் கூர்ந்து கவனித்து, உண்மையின் அடிப்படையில் அவற்றை ஆழமாகவும், முழுமையாகவும், சரியாகவும், புரிந்து வெளியிடுவதே உலகியவரின் உண்மையான நோக்கம் ஆகும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டில் உரைவளம், ப.26.
2. மேலது, ப.5.
3. மேலது, ப.9.
4. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.271.
5. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டில் உரைவளம், ப.229.
6. மேலது, ப.231.
7. தொல், மெய்ப்ப.செய்யுளியல், நூ.196.
8. க. வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டில் உரைவளம், ப.955.
9. மேலது, ப.956.
10. நகப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.245.
11. கிரியா, தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.156.
12. தி.க. நடராசன், திறனாய்வுக்கலை (கொள்கைகளும் அணுகுமுறைகளும்), ப.87.
13. மேலது, ப.88.
14. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், ப.104.
15. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.1207.
16. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், ப.104.
17. மேலது, ப.105.
18. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.263.
19. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், ப.146.
20. மேலது, ப.146.
21. மேலது, ப.146.
22. மேலது, ப.149.
23. மேலது, ப.136.
24. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.257.
25. குறுந், பா.167.
26. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.257
27. அகம், பா.86.

28. அனிகவநாதன், கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப.381.
29. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.257.
30. துசிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், பக், 240-241.
31. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும் ப.445.
32. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ. 260.
33. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், ப.128.
34. குறுந், பா.97.
35. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.260
36. துசிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.97.
37. எஸ்.பி. ஆதிநாராயணம், மனித உள்ளம். ப.291.
38. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.261.
39. குறுந், பா.214.
40. மேலது, ப.57.
41. மேலது, ப.32.
42. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.262.
43. ஐ. மனுவேல், உளச்சுகாதாரம், கலைக்களஞ்சியம், ப.373.
44. துசிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.1.
45. மேலது, ப.1.
46. மேலது, ப.1.
47. அனிகவநாதன், கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப.466.
48. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.357.
49. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், ப.106.
50. அகம், பா.74.
51. இரா.செயபால், அகநானூறு, மூலமும் உரையும், ப.149.
52. குறுந், பா.307.
53. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும் ப.943.
54. மேலது, ப.85.
55. இரா.செயபால், அகநானூறு மூலமும் உரையும், ப.320.
56. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.260.

57. து.சிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.83.
58. மேலது, ப.83.
59. து.சிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், பக்.88-89.
60. இரா.செயபால், அகநானூறு மூலமும் உரையும், ப.511.
61. கு.வெள்ளைவாரணன், நற்றிணை, மூலமும் உரையும், பக்.40-41.
62. மேலது, ப.312.
63. மேலது, பக்.336-337.
64. மேலது, ப.54.
65. மேலது, ப.326.
66. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.266.
67. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், ப.166.
68. மேலது, ப.174.
69. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.266.
70. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், ப.174.
71. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும் ப.715.
72. ஐங், ப.418.
73. நற், பா.352.
74. து.சிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.107.
75. மேலது, ப.107.
76. து.சிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.107.
77. மேலது, ப.113.
78. ஐங், ப.446.
79. அகம், பா.150.
80. குறுந், பா.307.
81. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.266.
82. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், ப.166.
83. மேலது, ப.175.
84. இரா.செயபால், அகநானூறு மூலமும் உரையும், ப.143.
85. அ.விகவநாதன், கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப.81.

86. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.266.
87. மேலது, நூ.266.
88. க. சுப்பிரமணியன், மெய்ப்பாடு அல்லது Emotional Behavior. ப.550.
89. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும், ப.44.
90. இரா.செயபால், அகநானூறு மூலமும் உரையும், ப.577.
91. குறுந், பா.399.
92. கு.வெயாலகப்பிரமணியன், நற்றிணை மூலமும் உரையும், ப.560
93. து.சிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.165.
94. இரா.செயபால், அகநானூறு மூலமும் உரையும், ப.247.
95. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும், ப.22.
96. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும், ப.38.
97. மேலது, ப.786.
98. அ.விசுவநாதன், கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப.59.
99. ஆர்.எம்.சோமசுந்தர், மனோதத்துவ மருத்துவம், ப.102.
100. து.சிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.47.
101. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.1216;5.
102. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும் ப.86.
103. இரா.செயபால், அகநானூறு மூலமும் உரையும், பக்.116-117.
104. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும், ப.497.
105. அ.விசுவநாதன், கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப.123.
106. மு.இராசமாணிக்கம், உளவியல் துறைகள், ப.338.
107. மேலது, ப.362.
108. து.சிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.66.
109. அ.விசுவநாதன், கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப.123.
110. மு.இராசமாணிக்கம், உளவியல் துறைகள், ப.338.
111. மேலது, ப.362.
112. து.சிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.65.
113. மேலது, ப.65.
114. மேலது, ப.65.

115. மேலது, ப.65.
116. மேலது, ப.65-66.
117. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.1216;7.
118. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.1216;6.
119. அவிசுவநாதன், கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப.16.
120. மேலது, ப.122-123.
121. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ. 1216;8.
122. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும் ப.75.
123. துசிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.198.
124. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும், ப.75.
125. மு.இராசமாணிக்கம், உளவியல் துறைகள், ப.339.
126. துசிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.190.
127. மு.இராசமாணிக்கம், உளவியல் துறைகள், ப.339.
128. துசிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.190.
129. துசிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.79.
130. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும் ப.612.
131. அவிசுவநாதன், கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப.627.
132. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும் ப.229.
133. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.1216:9.
134. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும், ப.73.
135. மேலது, ப.636.
136. எஸ்பி. ஆதிநாராயணன், உணர்ச்சி கலைக்களஞ்சியம், ப.230.
137. அ.க.நாராயணப்பிள்ளை, உள்ளக்கிளர்ச்சி, கலைக்களஞ்சியம், ப.365.
138. துசிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.205.
139. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும் ப.351.
140. கு.வெபாலகப்பிரமணியன், நற்றினை மூலமும் உரையும், ப.403
141. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.1217;1.
142. இரா.செயபால், அகநானூறு மூலமும் உரையும், ப.375.
143. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும்,ப.700.

144. இரா.செயபால், அகநானூறு மூலமும் உரையும், ப.154.
145. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.267.
146. இரா.செயபால், அகநானூறு மூலமும் உரையும், ப.154.
147. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும் ப.742.
148. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.267.
149. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், ப.192.
150. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ.267.
151. இரா.செயபால், அகநானூறு மூலமும் உரையும், ப.36.
152. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ .267.
153. அகம் பா.,170.
154. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ .267.
155. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும் ப.372.
156. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ .267.
157. குறுந், பா.102
158. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ .267.
159. வி. நாகராசன், குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும் ப.729.
160. து.சிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.103.
161. கலித்தொகை, பா.88.
162. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ .268.
163. அ.வி.கவநாதன், கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப.319.
164. கலித், பா.93.
165. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ .268.
166. மேலது, ப.268.
167. அகம், பா.88.
168. நற், பா.1.
169. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ .268.
170. தி.பொ.வே.சோமசுந்தரனார், குறுந்தொகை, ப.520.
171. குறுந், பா.60.
172. தொல், மெய்ப்பாட்டியல், நூ .268.

173. மு.இராசமாணிக்கம், உளவியல் துறைகள், ப.336.
174. கு.வெபாலகப்பிரமணியன், நற்றிணை மூலமும் உரையும், ப.524.
175. துசிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.20.
176. மேலது, ப.20.
177. இரா.செயபால், அகநானூறு மூலமும் உரையும், பக்-765-766.
178. தொல், மெய்ப்பாட்டில், நூ.268.
179. மேலது, நூ .268.
180. நற், பா.149.
181. இரா.செயபால், அகநானூறு, மூலமும் உரையும், ப.289..

இயல் ஐந்து

மெய்ப்பாடுகளின் வழி ஆளுமைப் பண்புகள்

இயல் - 5 ✓

மெய்ப்பாடுகளின் வழி ஆளுமைப் பண்புகள்

முன்னுரை

பண்டைத் தமிழ்மக்களின் வாழ்வியற் பண்புகளை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலக் காட்டுவன சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஆளுமைப் பண்புகள் அகத்திலும் புறத்திலும் காணப்படுகின்றன. ஆளுமைக்குரிய களன்களாக மனிதனின் உடல், உள்ளம், அவன் சமூகத்தோடு கொண்டிருக்கும் தொடர்பு, அவன் குலப்பெருமை, ஒழுக்கம், அறம், மறம், வெற்றி, புகழ், கொடை, காதல் என்பனவற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள் கட்டிக்காட்டுகின்றன. சுருங்கக்கூறின், ஒரு மனிதனின் அகம்சார்ந்த பண்பாட்டுக்கூறுகளையும், புறம் சார்ந்த நாகரிகக் கூறுகளையும் வெளிப்படுத்தி அவரவர் நடத்தையின் செயல்பாடாகவே இலக்கியங்கள் ஆளுமையை வரையறை செய்துள்ளன.

மக்கள் எல்லோரோடும் ஒப்பநில்லாது உயர்ந்து நிற்கும் ஆளுமைப் பண்புகளாவன அஞ்சத்தக்கன கண்டு அஞ்சாமையாகிய உள்ளத்தின் உறுதியான வீரம், இன்பம், பொருள் கிடைப்பதாயினும் பழியொடு செய்யாமை, உயிர், உடம்பு, உறுப்பு முதலான எப்பொருளையும் கொடுத்தலாகிய கொடைத்திறம், பிறர்நலம் பேணுதல் முதலான ஆளுமைப் பண்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையான ஆளுமைப் பண்புகளை மெய்ப்பாடுகளின் வழி ஆராய்ந்து வருங்காலச் சமுதாயத்தினருக்குப் பயன்படக்கூடிய வகையில் வெளியிடுவதே இன்றியமையாத நோக்கமாகும்.

ஆளுமை

ஆளுமை என்பது ஒன்றை ஆளுந்தன்மை. எந்த ஒன்றை ஆளுதல் என்பது அவரவர் திறமையைப் பொறுத்தது. தனிமனிதனுடைய எண்ணங்கள், செயல்படும் முறை, நடத்தைகள், அவன் பிறருடன் பழகும் முறை, மனப்பான்மைகள், அவனுடைய வாழ்க்கைத் தத்துவம், அறிவாற்றல், உணர்ச்சிகள் ஆகிய அனைத்தும் சேர்ந்த தொகுப்பிலிருந்து அவனுக்கு எற்படும் ஒரு 'தனித்தன்மை' ஆளுமை எனப்படும். தனிமனிதப் பழக்கங்களைக் காட்டிலும் அவனுடைய நடத்தைக் கூறுகளும்

மனப்பாங்குகளுமே பெரும்பாலும் ஆளுமையின் அடிப்படைகளாக அமைகின்றன. 'ஆளுமை ஒரு மனிதனின் தனிப்பட்ட குணத்தொகுப்பு.(Personality-Individuality) முரட்டுத்தனமும் ஆளுமையின் செயல்பாடுதான்'¹ என்று தற்காலத்தமிழ் அகராதி குறிப்பிடுகிறது. ஆங்கிலத்தில் ஆளுமையைக் குறிக்கும் 'Personality' என்னும் சொல் இலத்தீன் மொழியில் உள்ள 'Personna' என்ற சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டது. இதனைத் தமிழில் 'ஆளுமை' என்பர்.

தனிமனிதனுடைய எண்ணங்கள், செயற்படும்முறை, நடத்தைகள், அவன் பிறருடன் பழகும் முறை, மனப்பான்மைகள் அவனுடைய வாழ்க்கைத் தத்துவம், அறிவாற்றல், உணர்ச்சிகள் ஆகிய யாவும் சேர்ந்த தொகுப்பிலிருந்து அவனுக்கு ஏற்படும் தனித்தன்மை ஆளுமை எனப்படும். அவனுடைய உடல் தோற்றமும் அவன் உடைப்பாணியும், நடையும் அவனிடம் காணப்படும் அன்பு, பொறாமை, ஊக்கம், அச்சம், இரக்கம், நன்றியுணர்வு, தந்திரம் போன்ற பலவிதமான பண்புகளும் அவனுடைய ஆளுமையில் அடங்கும்². 'ஆளுமை' என்பது தனிமனிதனின் உடற்பாங்கு, மனப்பாங்கு, பயன்மதிப்புகள், நாட்டங்கள், மனவெழுச்சிகள், நுண்ணறிவு, ஆற்றிய செயல்கள், ஆற்றல்கள் ஆகியன ஒருங்கிணைதலின் முறையாகும். இப்பண்புகளைக் கொண்டு தனிமனிதன் எவ்வாறு தன்னைச் சூழ்ந்தோரிடம் பொருத்தப்பாடு கொள்கிறான் என்பதும் அவனது ஆளுமையை சுட்டிக்காட்டுகிறது³.

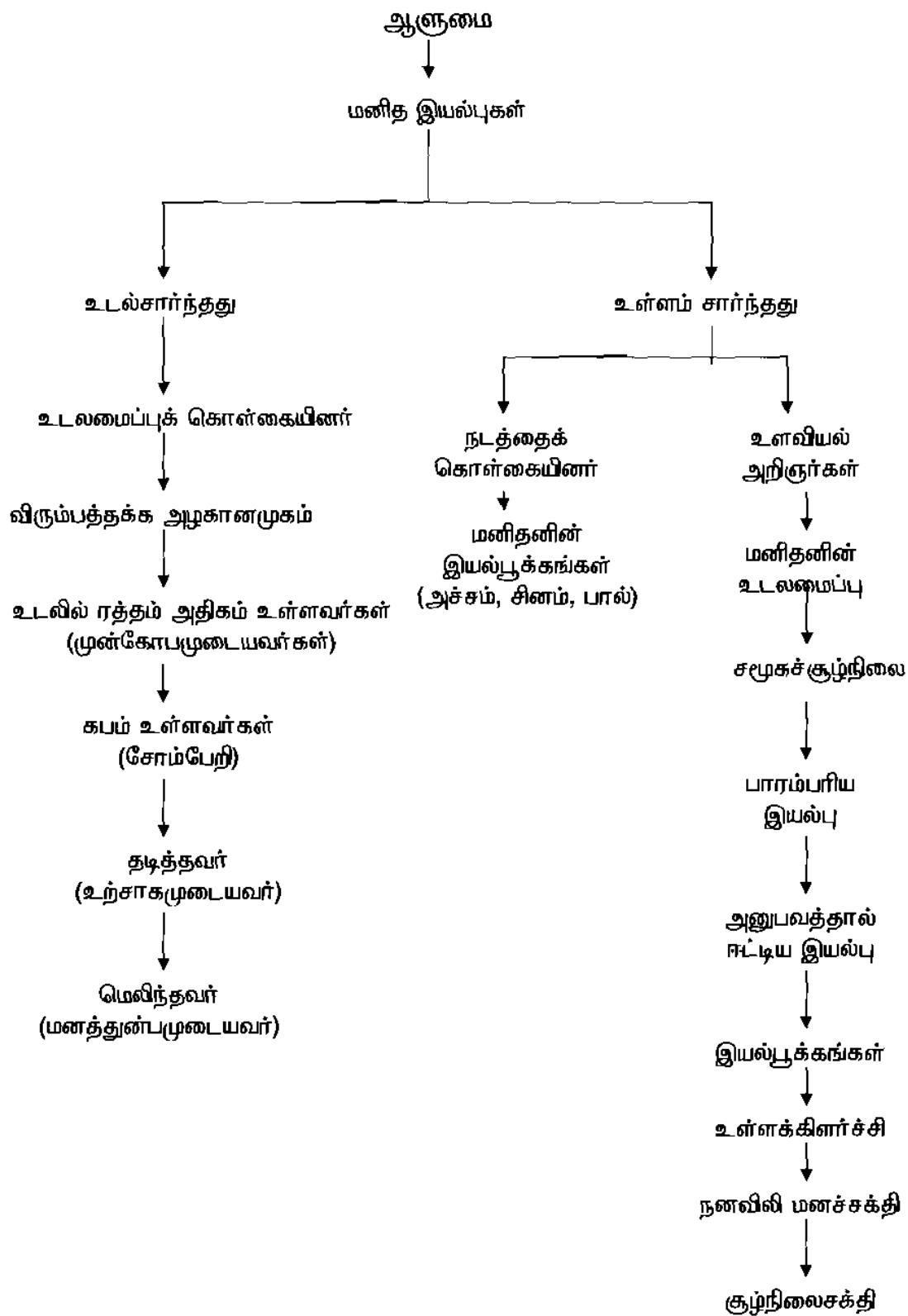
மேலும், ஆளுமையைப் பற்றி விரிவான கருத்துகளை எடுத்துரைத்தவர் கார்ல் கசுதவ் யுங்கு (Jung Carl Gustav) . இவர் 'தனிமனிதனின் உள்ஊக்குத்திறன் (Psychic Energy) சமூக அழுத்தங்களுக்கும், மரபுகளுக்கும் உட்பட்டு ஒரு குறிப்பிட்ட உருவத்தைக் கொண்டு ஒரு குறிப்பிட்ட பங்கினை மட்டும் செய்து முடிக்கும் நோக்கத்துடன் இயங்குகிறது என்று கூறுகிறார். உள்ஊக்கத்திறனின் இத்தகைய சமூகப்பாங்கு நாளடைவில் ஓர் முகமூடியாக (Persona) அமைந்துவிடுகிறது என்றும், சமூகஏற்புக்கிடைக்காத விருப்பங்களும், உந்துதல்களும் ஒடுக்கப்பட்டுத் தனி நனவிலியாக (Personal unconscious) அமைந்து விடுகின்றன என்றும் யுங்கு கூறியுள்ளார்⁴. ஆளுமையின் தன்மையைப் பற்றிக் கூறும் எஸ். கந்தரசீனிவாசன், "ஒரு தனிமனிதன் தனது சுற்றுச்சூழலோடு உறவுகொள்ளும் சிறப்பான முறையை உருவாக்கும் அவனது சிந்தனை, உணர்வுகள், நடத்தை ஆகியவற்றிற்கு ஒட்டுமொத்தமே அவனது ஆளுமைப்பண்பு என்று உளவியலாளர்கள்

குறிப்பிடுகிறார்கள் என்றும், ஒருவனது ஆளுமைப்பண்பு அவனை மற்றவர்களிடமிருந்து தனியே பிரித்துக்காட்டும் என்றும், ஒரே இனம், பண்பாடு கொண்டோரிடம் சில பண்புகள் பொதுவாக இருப்பதாலும் தனிமனிதர்களுையொட்டிப் பல பண்புகள் வேறுபடும்⁵ என்றும் மொழிவர்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு மனிதனுக்குத் தனிப்பட்ட இன்றியமையாத இயல்புகள் உண்டு. அவையாவன :

1. ஆளுமை என்பது ஒரு தனிமனிதன் மற்றும் சமூகத்திற்கு இடையேயான தொடர்பினைக் குறிக்கிறது.
2. ஆளுமை மனிதனின் செயல்படும்முறைகள் அல்லது நடத்தைக் கோலங்களின் தன்மைகளையே குறிப்பிடுகிறது.
3. ஆளுமை என்பது உடல்-மனப்பண்புகளின் தனிப்பட்ட ஒருங்கமைப்பாகும். ஆளுமை மரபுநிலை, சூழ்நிலை ஆகிய இரண்டின் விளைவுப் பயன்களேயாகும்.
4. ஆளுமை ஒருவனின் குறிக்கோள் மற்றும் அடைய விழையும் இலக்குகள் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இவைகளைக் கொண்டு ஆளுமையை நிருணயிக்கலாம். ஆளுமையினை வரையறை செய்யும்போது சில வடிவங்கள் தோன்றுகின்றன.

சமுதாய அடிப்படையில் மக்களது பண்பாட்டில் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுவது ஆளுமையாகும். ஆளுமை என்பது ஒருவனது உடலமைப்பில் காணப்படும் அழகுமட்டுமல்லாது, அவனிடம் உள்ள எல்லா நற்பண்புகளின் ஒட்டுமொத்த வடிவம் ஆகும். ஆளுமையைப் பற்றி உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கத்தைப் பின்வருமாறு காணலாம். ஆளுமையினை வரையறை செய்யும்போது சில வடிவங்கள் தோன்றுகின்றன.

அஞ்சத்தக்கன கண்டு அஞ்சாமை

பெருமிதம் என்னும் மெய்ப்பாடானது தறுகண்மையால் அமையும். இத்தறுகண்மை என்பதற்குப் பேராசிரியர், 'அஞ்சத்தக்கன கண்ட இடத்து அஞ்சாமை'⁶ என்பர். க.வெள்ளைவாரணன், 'தறுகண் என்பது உள்ளத்திண்மையாகிய வீரம்'⁷ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

'தலைவனைப் பொருள்வயிற்பிரியுமாறு தோழி உரைத்தாள். அந்நிலையில் தலைவியை அடைந்த தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் ஆறலைக்கள்வர் கணைவிடுகின்ற அருஞ்சுரத்தில் தண்ணுமையை முழக்குவர் . அவ்வோசை கேட்டுச் சேவல் அச்சமுற்றுத் தன் கற்றத்தை நோக்கிச்செல்லும்.இத்தகைய அஞ்சுகதற்குரிய பெரிய சுரத்தில் பொருள்வயிற் பிரிய நினைத்தாயே' என்றாரைப்பான்.

“வம்ப மாக்கள் வருதிறம் நோக்கிச்
செங்கணை தொடுத்த செயிர் நோக்கு ஆடவர்
மடிவாய்த் தண்ணுமைத் தழங்குரல் கேட்ட
எருவச்சேவல் கிளைவயிற் பெயரும்
அருஞ்சுரக் கவலை யஞ்சுவரு நனந்தலைப்
பெரும்பல் குன்றம் உள்ளியும்”⁸

என்னும் அடிகளில், தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், கடத்தற்கரிய வழியில் பொருள்வயிற்பிரியத் தான் நினைப்பது கண்டு தலைவி வருந்திய நிலையிலும் அஞ்சாது பொருள்வயிற்பிரிய நினைத்தமையினை நோக்கும்போது, வருத்தம் காரணமாகப் பிறந்த இனிவரல் பண்பு வெளிப்பட்டுள்ளது.

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் இடைச்சுரத்தில் தலைவியை நினைந்து வருந்துவான். போக்கு இடையூறுப்பட்ட தலைவன் அந்நெஞ்சத்தைக் கடிந்து கரவழியிலுள்ள ஊர்களில் பருந்து முட்டையிட்டுக் காவற்படும் சிதறிய தலையுடைய ஓமை மரங்கள் நிறைந்த பெரிய மலையின் முழைஞ்சியினிடத்துக் குட்டிகளை ஈன்ற பெண்நாய் பசித்துக் கிடக்கும். அதன் பசியைப் போக்கக் கருதிய ஆண்நாய் ஆண்பன்றியைத் தாக்கி வீழ்த்தும். அதுகண்டு அஞ்சியோடும் பெண்பன்றி மோதிச்செல்வதால் ஈந்தினின்று விடுபட்ட செங்காய்கள் நிலத்தில் பரவிக்கிடக்கும்.

இத்தகைய நிலத்தைக் கூழ் உண்ணும் கோவலர்கள் குந்தாலியால் வெட்டிக் கிணறுகள் தோண்டுவர். இதில் நீர் ஊறாது போகவே, அக்கிணறுகளில் சருகுகள் மூடிக்கிடக்கும். தழை மூடிய அக்கிணறுகளை யானைகளின் பெருங்கூட்டம், அச்சமின்றித்திரியும் சுரவழிகளில் தம் வெண்மையான கொம்புகளைக் கைக்கொள்ள விரும்பிய அன்பில்லாத வேடர்கள் தங்களைப் பிடிப்பதற்காகத் தோண்டிச் சருகுகளால் மூடி மறைந்த குழிகள் என்று கருதி அவற்றைப் பெருங்கற்கள் கொண்டு தூர்க்கும். அத்தகைய வழிகள் குறுக்கிடும் இக்காட்டினூடே செல்வதற்கு இப்பொழுதே என்னுடன் வருவாயாக என்றுரைப்பான்⁹.

இதில் தலைவன் கடத்தற்கரிய வழியிலும் பொருள் மீது கொண்ட வேட்கையின் காரணமாகப் பொருள்வயிற் பிரிய முற்படும் தலைவனின் அஞ்சாமைப் பண்பு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

கார்காலத்தில் திரும்பி வருவேன் என்றுரைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன், அப்பருவத்தில் வாராது கண்ட தலைவி வருந்துவாள். அப்போது தோழி, அவன் வருமளவும் ஆற்றியிருக்க வேண்டும் என்றுரைப்பாள். அந்நிலையில், தலைவி தன் ஆற்றாமைக்குரிய காரணத்தை 'கள்ளிகள் நிறைந்த காட்டில் கலைமானை, அதன் கொம்புகள் உதிருமாறு, புவி அதனைத் தூரத்தில்கொண்டு தின்னும். அப்புவி தின்று கைவிட்டுப்போன தசையைத் தின்பதற்கு எருவைகளோடு பருந்துகள் ஒருங்கே சூழ்ந்திருக்கும். இக்காட்சியானது, இரவு நேரத்தில் காட்டரண்களில் உள்ளோர் அலருமாறு அவர்களைக் கொன்று தாம் கைப்பற்றிய ஆனிரைகளை அறுத்துப் பகுத்துக்கொண்டு பாறையின் முடுக்கவில் தசையினைத் தின்னுதற்குக் குழுவியிருக்கும் கொலைத் தொழில் வல்ல வெட்சி வீரர்கள் போலக் காணப்படும். அத்தகைய வழியைக் கடந்து தலைவன் சென்றார்'¹⁰ என்றுரைப்பாள்.

மேலும் தலைவி, தலைவன் கடந்துசென்ற காடானது கொல்லும் தொழிலையுடைய ஆறலைக்கள்வர் திரியும் வழிகளைக் கொண்டது. நரிகள் தம் இனத்துடன் கூடி அம்பு நிணத்தினைத் திண்ணும் கொடுமை உடையது. இத்தகைய காட்டிலுள்ள யாமரத்தின் கிளையில் குருதியாடிய விரல்களைக் கொண்ட ஆண்பருந்து தங்கியிருக்கும். அக்கிளையின் கொம்பானது யானைகளின் கோடு போலத்தோன்றும். அத்தகைய அஞ்சத்தக்க சுரவழியைக் கடந்துசென்ற நம் தலைவர், தீங்கிலாது மீண்டு

வருவார் என்று தோழியிடம் உரைப்பாளென்பதிலிருந்து தலைவன், கடத்தற்கரிய வழியைக் கடந்து சென்ற அஞ்சாமையாகிய ஆளுமைப் பண்பினை¹¹ அறிய முடிகிறது.

தோழி தலைவனது பொருள்வயிற் பிரிவினைத் தடுத்து நிறுத்துமிடத்து ஆறலைக் கள்வர் வழிப்போவரைக் கொல்லுதலால் அச்சம் தோன்றுதற்குக் காரணமான கரவழிகளைக் கொண்டது. முடை நாற்றமுடைய புலாலை உண்ட ஆண்பருந்து தன் கற்றத்தினை அழைக்கும் அத்தகைய அச்சமாகிய கானகத்தைக்கடந்து செல்ல வேண்டாமென்றும்,¹²

“வேனிற் திங்கள் வெஞ்சுரமிறந்து

செலவயர்ந் தனையால் நீயே நன்றும்”¹³

என்று கூறியும் தோழியானவாள் தலைவனது பொருள்வயிற் செலவினை அப்பொழுது நீக்குவாள்.

தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்தவிடத்துத் தலைவி பொருளே சிறந்தது என்று கருதிச் சென்றமையைக் குறையாகத் தோழியிடம் கூறி, ‘நினைத்தாலே நெஞ்சு நடுங்குதற்குரிய பெரிய மலைகள் கொண்ட கானக வழியிலே செல்லத்துணிந்தார்’¹⁴ என்று தனது ஆற்றாமையை உணர்த்துவாள்.

கடத்தற்கரிய வழியில் இரவுக்குறி வந்த தலைவனிடம் தோழி, ‘இரவில் நேரும் துன்பத்திற்கு அஞ்சாது வருகின்றாய் நீ வருவது கண்டு நான் அஞ்சுகின்றேன். சிறுவழியில் வருதல் வேண்டாம்’ என்று மறுத்துரைத்தாள்.

“உரவுச்சின வேழம் உறுபுலி பார்க்கும்

இரவின் அஞ்சாய் அஞ்சவல் அரவின்

ஈரளைப் புற்றாய் காரென முற்றி

இரைதேர் எண்கிணம் அகம்

வரைசேர் சிறுநெறி வாரா தீமே”¹⁵

என்ற அடிகளில் தலைவியின் மீது கொண்ட அன்பால் தலைவன் கொடிய வழியில் நள்ளிரவில் வருதல் கூறப்பட்டுள்ளது.

களவுக் காலத்தில் தலைவன், இரவுக்குறி வேண்டித் தோழியை இரந்தான். அதற்கிசைந்த தோழி, தலைவி இதற்கு உடன்படுகிறாளா, மறுக்கிறாளா என்ற முகக்குறிப்பு அறிவதற்காக மழைபெய்யும் நடுயாமத்தில் அருவியையுடைய மலைச்சாரலில் மின்னல் ஒளி வழிகாட்டத் தனதுகையில் ஒரு வேலோந்தி வருவான்,¹⁶ என்றுரைப்பாள்.

இவற்றில் தலைவியின் மீது கொண்ட அன்பால் அஞ்சத்தக்கன கண்டு அஞ்சாது தலைவன் கொடிய வழியில் நள்ளிரவில் வருதலும், நள்ளிரவில் மின்னலே விளக்காகக் கொண்டு வருதலும் கூறப்பட்டுள்ளமையால் தறுகண்மைப் பொருளாகக் கொண்ட பெருமித உணர்வு கூறப்பட்டுள்ளமை அறிய முடிகிறது.

களவில் வந்து ஒழுகிய தலைவனிடம் தோழி, 'வேங்கை மலரால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையைப் போன்ற குட்டிகளை ஈன்றதால் வயவு நோய்கொண்ட பெண்புலி பசியால் வருந்தியது. அஃதறிந்த ஆண்புலி, களிற்று யானையின் முகம் சிதையுமாறு தாக்கிக்கொண்டு இடியைப் போலக் காட்டகத்தே முழங்கும். இத்தகைய அச்சமிக்க நள்ளிரவில் பாம்போடு மாறுபட்டு வீழ்ந்து கொல்லுகின்ற இடி தோன்றுகையில் தலைவன் தன்னைக்காண வருவதாகத் தலைவி கூறுகின்றாள்.'¹⁷

தலைவன் இரவுக்குறி நேர்ந்தபொழுது தலைவியிடம், 'சிறுகண்ணையுடைய பெரிய களிறு, புலியைத் தாக்கித் தன்னுடைய ஆற்றலை இழத்தற்கு இடமாக விளங்கும். மக்கள் செல்வதற்கரிய மலைச்சாரலில் நள்ளிரவில் யாமப் பொழுதில் வருதலைச் செய்வான்'¹⁸ என்று தோழியுரைப்பாள்.

தலைவியைச் சந்திப்பதற்கு இரவுக்குறி வந்த தலைவனிடம் தோழி தன் இனத்தைப் பேணிப்பாதுகாக்கும் களிறானது முதலில் மூங்கில் முனைகளையும் பின் தன் இனம் விரும்பும் தழைகளையும் கொண்டுவந்து கொடுத்து அவற்றை உண்பிக்கும். மேகமானது மின்னி, இடியுடன் மழைத்துளிகளைச் சிதறும். அத்தகைய இருள் தூழ்ந்த நள்ளிரவில், புலியானது வழிவருவோரை எதிர்பார்த்து இருத்தற்கு இடமான பிளவுபட்ட

பெருமலையிடத்து வருதல் அரிதென்று நினையாது, எளிதென்று தலைவன் எண்ணுவதாகக் கூறுகின்றான்.¹⁹

இரவுக்குறி வந்த தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவி தோழியிடம், கடந்து செல்லுதற்கரிய சிறிய பக்கமலையில் காடுகள் இருண்டு கிடக்கும். அவ்விடத்துள்ள குவளை மலரினை வண்டுகள் மொய்க்கும்படி தூடிக்கொண்டு தலைவன் யானையின் முதுகின் மீதுள்ள கயிற்றுத்தழும்பு போன்ற மலைமேற் கிடக்கும் சிறிய வழியைக் கடந்து வருவான். வரும் வழியில் வானம் மழைபொழிய செல்லுதற்கரிய படுகுழிகள் நிறைந்த பாலை வழியில் இருளிடையே அவன் மிதித்துவரும் இடத்தைப் பார்த்து அவனது தளிர்நீர்களைத் தாங்கும் பொருட்டு இன்று நெஞ்சம் அவன்பால் சென்றுவிட்டது²⁰ என்று கூறுவான்.

தலைவனுடன் உடன்போக்கில் சென்ற தலைவி இடைச்சுரத்தில் வருத்தமுறுவான். இதனையறிந்த தலைவன், தலைவியானவள் சிறிது பொழுது இவ்விடத்து விளையாடுகையில், தான் வேங்கை மரத்தின் பின்னே சற்று உறையப்போவதை யுணர்த்தி,

“அமர்வரின் அஞ்சேன் பெயர்க்குவென்”²¹

என்றுரைப்பான். இதிலிருந்து, பகைவரைக் கண்டும் அஞ்சாத பெருமித உணர்வு வெளிப்பட்டுள்ளது.

தலைவி உடன்போக்கில் செல்ல, செவிலி வீடானது தனிமையுற்றுக்கிடக்கும்படி பெரிய மலையினைக் கடந்து தன் தலைவனுடன் சென்றது குறித்துத்தான் வருந்தவில்லை. அஞ்சாமையுடைய யானை நீண்ட கையினைச் சேர்த்தித் தன் வளைந்த காலால் நிலத்தை உதைத்ததால் உண்டான பொற்றைகள் பொருந்திய புழுதியில் பெரிய இருள் நீங்கும் புலர்கின்ற விடியற்காலத்து வெயில் மிகுதியாக எறிக்கும் கரிய மாலைச் சூடியது போன்ற கழுத்தினையுடைய சிவந்த குறும்பூழ்ச்சேவல் தனது சிறிய புல்லிய பேடையுடன் அப்புழுதியைக் கடந்து குளிக்கும். அத்தகைய அச்சம் தரத்தக்க காட்டினைக் கடந்து தலைவி, தலைவனுடன் சென்றுள்ளாள்²² என்று தனது மகளாகிய தோழியிடம் கூறுவான்.

இதில் தலைவி, தலைவனுடன் சென்றது குறித்து வருந்தவில்லை. கடத்தற்கரிய வழியில் சென்றதுதான் அவள் வருந்தியதற்குக் காரணம். இவ்வாறு செவிலி வருந்தினாலும், தலைவி அஞ்சாது கடத்தற்கரிய வழியில் சென்றமை கூறப்பட்டுள்ளது.

மறக்குடி மகளிரின் அஞ்சாமைப் பண்பு

முதல்நாளில் நடைபெற்ற போரில் தன் தந்தையையும் அடுத்தநாள் தன் கணவனையும் பறிகொடுத்த ஒரு பெண், அன்று நடக்கும் போரில் கலந்துகொள்ளத் தன் சின்னஞ்சிறு மகனைத் தயார்படுத்தி அனுப்புகிறாள். எண்ணெய்மிட்டுத் தலைவாரி, வெள்ளை வேட்டியை விரித்துடுத்தி, வேலொன்றையும் கையில் கொடுத்து, அச்சிறு பாலகனைப் போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்படச் சொன்னாள்.²³ தன் மகன் இறந்துபடுவானே என்று அச்சம் கொள்ளாமல் போர்க்களத்திற்கு அனுப்பிய மறக்குடியில் பிறந்த அத்தகைய மகளொருத்தின் துணியையும் வீரத்தினையும் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

இன்பம்

தலைவி சமைத்த உணவினைக் கணவன் உண்டபொழுது இனிது என நற்றாயிடம் புகழ்ந்து கூறிய அளவில், தலைவியின் முகம் பயின்றாரன்றிப் பிறர் அறியாவண்ணம் மகிழ்ந்தது. இதனை,

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கவிங்கம் , கழாஅது துடிஇக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிது எனக் கணவன் உண்டவின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”²⁴

என்னும் பாடல்களின் மூலம், தலைவனின் அன்போடு இயைந்த பாராட்டு மொழிகளும் அப்புகழ் மொழிகளால் தலைவி செருக்குக்கொள்ளாது அகத்தே மகிழும் அரிய பண்பினையும் அறிய முடிகின்றது.

முதியோரின் மகனாகிய இளையோன், தன்மேல் வந்த களிற்றைக்கொன்று தானும் இறந்துபட்டான். இச்செய்தியைக் கூறக்கேட்ட தாய், அவனை ஈன்ற பொழுதினும் கொண்ட உவகையினை,

“மீனுண் கொக்கின் நூவியன்ன
வானரைக் கூந்தன் முதியோர் சிறுவன்
களிறெறிந்து பட்டன னென்னு முவகை
ஈன்ற ஞானிறினும் பெரிதே”²⁵

என்ற பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

முதியவனிடம் பலரும் வந்து ‘நின் மகன் பகைவரின் படைக்கு அஞ்சிப் புறங்கொடுத்து மாண்டான்’ என்று கூறினர். இச்செய்தி உண்மையாயின் அவன் பாலுண்ட தனது மார்பகத்தை அறுத்தெறிய உறுதிகூறிச் சினத்துடன் வாளைக் கையிலேந்திப் போர்க்களத்துட் புகுந்தான். போர்க்களத்தில் தன் மகனது நிலைகண்டு, பெற்ற நாளினும் பேருவகை கொண்டாள். அவ்வுவகை,

“நரம்பெழுந் உலறிய நிரம்பா மென்றோள்
முளரிமருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படையழிந்து மாறினா னென்று பலர் கூற
மண்டமர்க் குடைந்தனனாயி னுண்டவென்
முலையறுத்திடுவென் யானெனச் சினைஇக்
கொண்ட வானொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களந்துழுவோள் சிதைந்து வேறாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணாஉ
ஈன்ற ஞானிறினும் பெரிதுவந்தனளே”²⁶

என்ற இப்பாடலில் வெளிப்படுகின்றது. புறப்புண்பட்டுப் போர்களத்தில் மகன் நிற்கிறான் என்ற சொல் கேட்டு, வஞ்சினம் கூறி வானொடு சென்ற ஒருதாய் உண்மை உணர்ந்து உவகை கொண்டது கூறப்பட்டுள்ளது.

மறக்குடி வீரன், தடுத்தற்கரிய போரைத் தாங்கித் தான் முன்னே நின்று வாளால் வெட்டி வீழ்த்திய களிற்றுப் பிணத்தின் கோட்டியிடையே வைத்து வளைந்து போன தனது வாளை நிமிர்த்துவான். அப்போது தனக்குத் தோற்றோடிய பகைவனின் முதுகு கண்டு சிரிப்பான்²⁷ என்று குறிப்பிடுவர் ஓரம்போகியார். இதில், எள்ளி நகையாடும் மெய்ப்பாடும் சிறப்பாக இடம்பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

தலைவனின் செலவினைக் குறிப்பால் அறிந்த தலைவி, வழியிடைத் துன்பத்திற்கு எம்மையும் துணையாகக் கொண்டு போதலை ஆராய்ந்தால் அதுவன்றி எமக்கு வேறார் இன்பம் உண்டோ என்றாள் என்பதை,

“.....யாற்றிடை நும்மொடு

துன்பந் துணையாக நாடினதுவல்ல

இன்பமு முண்டோ எமக்கு.”²⁸

என்று கூறுவதால் வழியிடைத்துன்பத்தை எண்ணாமல் இணைந்து செல்லும் இன்பத்தையே விரும்புவதின் அவளின் உள்ளப்பண்பு புலனாகிறது.

வினைவயிற் பிரிந்து சென்ற தலைவன், தான் குறித்துச்சென்ற பருவத்தில் மீண்டு வந்தான். அதனால் மகிழ்ச்சியுற்ற தோழி ‘மாலைப்பொழுதில் தேரிலுள்ள மணிகள் ஒலிக்க வண்டுகள் பாடும் பூக்களையுடைய காடு பின்னே போக, தாம் மேற்கொண்ட வினை முற்றுப் பெற்றதனால் நிறைவுடைய உள்ளத்தோடு மீண்டுவந்தான். இத்தன்மை தெய்வக் கற்புடன், குடிக்குச் சிறப்பினைத்தரும் மகனைப்பெற்ற தாய்க்கு மட்டுமன்றித்தனக்கும் இனிமையைத் தந்தது.’²⁹ என்றாரைத்தாள். தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்த விடத்துத் தலைவி மகவு ஈன்றாள். இந்நிலையில் வெளிப்படும்,

“நள்ளென் கங்குற் கள்வன் போல

அகன்துறை யூரனும் வந்தனன்

சிறந்தோன் பெயரான் பிறந்த மாறே”³⁰

என்ற பரத்தையின் கூற்று, தலைவன் தனக்கு மகவு பிறந்ததனால், தனது இல்லத்திற்குச் செல்லும்பொழுது பெற்ற மகிழ்ச்சியைச் சுட்டுகின்றது.

பரத்தை தலைவன் செவ்வணி கண்டு தன்னை விட்டுப்பிரிந்து தம் வீட்டிற்குச் சென்றான் என்பதறிந்தாள். தன்னிடத்துத் தலைவன் செய்ததனைத் தலைவி கேட்டு வெறுப்படைய வேண்டும் என்று கருதினாள். தன் தோழியாகிய விறலியை நோக்கித் தலைவன் தனது வளையைப்பறித்த செயலலை அவனது மனைவிக்குச் சொல்லப் போவதாகக் கூறியதைக் கேட்ட தலைவன் நடுங்கியதை எண்ணுந்தோறும் நகைப்பதாக இகழ்ந்துரைக்கிறாள். இக்குறிப்பு,

“உள்ளுதொறும் நகுவேன் தோழி வள்ளுகிர்
மாரிக்கொக்கின் கூரலகு அன்ன
குண்டு நீராம்பல் தண்துறை யூரன்
தேங்கமழைம்பால் பற்றி பென்வயின்
வான்கோல் எவ்வளை வெளவிய பூசல்
சினவிய முகத்துச்சினவாது சென்று நின்
மனையோட்கு உரைப்பல் என்றலின் முனையூர்ப்
பல்லா நெடுநிலை வில்லின் ஓய்யும்
தேர்வண் மலையன் முந்தைப் பேரிசைப்
புலம்பூரி வயிரியர் நலம்பூரி முழுவின்
மண்ணார் கண்ணின் அதிரும்
நன்னர் ஆளன் நடுங்குநர் நிலையே”³¹

என்பதில் வெளிப்படுகிறது. தலைவன், பரத்தையின் கூந்தலைப் பற்றி வளையலைக் கவர்ந்தமையினைத் தலைவியிடம் கூறுவதாகக் கூறியவுடன் தலைவன் நடுங்கியதை நினைத்துப் பரத்தை நகைத்தமையால் எள்ளல் பொருளாகப் பிறன்கண் தோன்றிய இளிவரல் வெளிப்பட்டுள்ளது.

பொருள்வயிற் பிரிய விரும்புவதாகக் கூறிய தலைவனிடம் தோழி, ‘தலைவியைப் பிரிந்து சென்று ஈட்டக்கருதும் பொருள், நின்னையே விரும்பி வாழும் நின் காதலியின் முதற் சூவில் பிறந்த மகனுடைய முறுவலைக்கண்டு மகிழ்தலும் இனிதோ’³²

என்றாள்.இதில் தோழி அரிதிற் பெற்ற மகனது புன்முறுவலைப் பெறும்பேறு ஈடற்றது என்று பெருமித உணர்வோடு கூறப்பட்டுள்ளதை நற்றிணையடிகள் பறைசாற்றுகின்றன.

கற்புக்காலத்தில் கடிமனை சென்று வந்த செவிலி நற்றாயிடம், புதல்வன் நடுவில் படுத்திருக்க, தலைவியும் அவன் கணவனும் புதல்வனின் இருமருங்கும் படுத்திருக்கும் இயற்கையானது நிலவுலகத்திலும் வானுலகத்திலும் பெறுதற்கு அரிதாகும் எனக் கூறுகின்றாள், அவளது இக்கூற்று

“மறியிடைப்படுத்த மாண்பினை போலப்

புதல்வனடுவணனாக நன்று

இனிது மன்றவர் இடக்கை முனிவின்று

நீனிற வியலகங் கவை இய

ஈனு மும்பரும் பெறலருங்குரைத்தே”³³

என்ற ஐங்குறுநாறுப் பாடலின் வழி வெளிப்படுகின்றது.கணவனும், மனைவியும் கருத்தொருமித்தும் ஒத்த அன்பு கொண்டும் உலகம் போற்ற வாழ்வதே இல்லறத்திற்கு அடிப்படையாதலின், இதில் கற்புடைய இல்லத்தாரின் ஆளுமைப் பண்பு வெளிப்படுகின்றது.

தலைவன் இசையின்பத்திலும், மக்கட்பேற்றால் விளையும் இன்பத்திலும், மனைமாட்சிமிக்க மனைவியால் வரும் இன்பத்திலும் திளைத்திருந்தான். இக்கருத்துகளை பாணர்கள் முல்லைப்பண்ணை யாழிவிட்டு வாசிக்க, தலைவி முல்லைப்புவைச் சூட, தலைவன் வெறுப்பின்றித் தன் புதல்வனோடு பொவிவற்று இனிது இருந்தான்.³⁴ ‘காதலியைத் தழுவிய இனிமையோடு அமர்ந்திருந்தான்’³⁵. தலைவி தன் மகனுக்குப் பாலூட்டவும், தலைவன் அவளது முதுகின் புறத்தே தழுவிக்கிடந்தான்.³⁶ புதல்வனைத் தழுவிக் கிடந்தான் தலைவன். அப்புதல்வனை ஈன்றவளாகிய நம்மகள் அவ்விருவரையும் ஒருங்கு அணைத்துக்கிடந்தாள். அவ்வாறு அம்மூவரும் படுத்திருந்த காட்சி, எப்பொழுதும் இனிமை தருவதாகும். அவ்வின்பத்திற்கு மிகப்பெரும் பரப்பினையுடைய இவ்வுலகம் முழுதும் ஒப்பாகும்³⁷ என்பதால் அறியமுடிகிறது. இப்பாடற் கருத்துகள் பெருமிதம் என்னும் மெய்ப்பாட்டுத்தன்மையோடு அமைந்துள்ளன. பெருமிதம் என்பதனை விளக்குமிடத்தும்

சோமசுந்தர பாரதியார், 'பெருமிதம் வெறுப்புக்குரிய செருக்கன்று. வீறு தரும் தருக்காகும். ஆகவே, புகழுக்குரிய பெருமையிற் பிறக்கும் மகிழ்வாம்' ³⁸ என்பர்.

தலைவன் தலைவிக்குப் பாங்காயினர் கேட்ப, 'கடல்கூழ்ந்த இப்பூவுலக இன்பமும், சிறப்புடைய தேவருலக இன்பமும் ஆகிய இரண்டனையும் தலைவியினுடைய தோளோடு தோள் மாறுபடத்துயிலும், அரைநாள் இன்பத்தொடு ஒருங்கு வைத்து நிறைகாணின், எமக்கவை வைகல் இன்பத்திற்கு நிறைஆற்றா' ³⁹ என்றான்.

விழித்தும், உறங்கியும் இவ்வுலகில் பெறும் இன்பம், இமையாமல் புத்தேள் உலகில் பெறும் இன்பம் ஆகிய இரண்டும் வினையொழிந்து தலைவியின் தோளில் துயிலும் இன்பத்திற்கு இணையாகாது என்று தலைவன் கூறியது பெறப்படும்.

நன்மை, தீமை ஆராய்ந்து தெளிதல்

தலைவன், பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிடம் அறம்பெற ஈதலும், இன்பம் பெறத்துய்த்தலும் ஆகிய செயல்கள் பொருளற்ற வறியவனிடம் காணப்படுவதில்லை. ஆதலின், பொருள் தேடுவதற்குரிய செயல்கள் ஏனைய தொழில்களை விடச் சிறப்பாக எண்ணுகின்றான். அதனைத் தேடுதற்குத் துணையாக மாமை நிறமுடைய நம் காதவி உடன்வருவாளோ, அவளின்றித் தனியாகச் செல்லவிடுவாயோ ⁴⁰ என்றான்.

தலைவன் ஈட்டிய பொருளால் பெறக்கடவதாகிய இன்பத்தை எண்ணி பொருள்வயிற் பிரிய நினைக்கின்றான். தலைவி, தன்னுடன் வரவில்லையென்றால் அவனுடைய மாமை நிறம் சிதையும். ஆதலால், தலைவியோடு பெற்றுவரும் இன்பத்தை இழந்து தனித்துச்செல்ல உடன்படவில்லை. தலைவன் வறியோர்க்கு ஈந்து, எஞ்சியதை நுகர வேண்டும் என்ற எண்ணமுடையவன்.

தலைவன், பாங்கனால் குறை முடித்துக்கொள்ள விரும்பி, அவனை அணுகியபோது, காமம் என்பது, அறிவில்லாதவரிடத்துச் சென்று தங்குகின்ற பெரிய அறிவில்லாமையை உடையது ஆதலின் அது வெறுக்கத்தக்கது என்கிறான்.

“நோதக் கன்றே காமம் யாவதும்
நன்றென உணரார் மாட்டும்
சென்றே நிற்கும் பெரும் பேதைமைத்தே”⁴¹

என்பதில் பாங்கள், தலைவனிடம் தன் பெருமையும் உரனும் நீத்துக் காமம் கொண்டது தகாது என உணர்த்தியது பெறுமுடிகிறது.

உடன்போக்கிற்கு ஒருப்படுத்தி மீண்ட தோழி, தலைவனிடம் பிறர்தாம் விரும்பிய நன்மையை ஒருவர் செய்தால் அந்நிலையில் அவரைப் போற்றாதவர் உளரோ? இவ்வாழ்க்கையில் தலைவனுக்குத் தலைவி ஆற்றும் இரு நன்மைகளில் அறம் என்ற ஒன்று மட்டும் உடையவனாக இருந்தாலும், விரும்புதல் சிறந்து தன்னையே நொந்து கொள்ளும் நிலை நீங்கப் பேணுவாயாக. அளிப்பதற்கு நின்னைத்தவிர வேறொன்றையும் தன் நெஞ்சில் கொள்ளாதவள் என்கிறாள்.

“பெருநன்று ஆற்றின், பேணாரும் உளரே
ஒருநன்று உடையள், ஆயினும் புரிமாண்டு
புலவி தீர அளிமதி
.....நின் அலது இலளே”⁴²

என்பதில் தலைவன் உடன்போக்கிற்கு ஒருப்பட்ட நிலையில், தோழி தலைவனிடம் ‘தலைவி நின்னிடம் கிடைத்தது இனிது உண்டு, நின் நிழலில் வாழக்கூடியவள். உன் அருளையே எதிர்நோக்கி வாழ்பவள். வேறு எதனையும் வேண்டாதவள்’ என்று உரைக்கின்றாள்.

காமத்தின் இழிவைக்கூறி இடித்துரைத்த பாங்கனிடம் தலைவன், காமத்தின் ஆற்றலை உலகியல்பில் வைத்து,

“காமம் காமம் என்ப; காமம்
அணங்கும் பிணியும் அன்றே; நுணங்கிக்
கடுத்தலும் தணிதலும் இன்றே; யானை
குளகுமென்று ஆள்மதம் போலப்
பாணியும் உடைத்து”⁴³

என்று மொழிந்தான். அணங்கும் பிணியும் புறத்தே நின்று உள்ளத்திலும் உடலிலும் புகுந்து துன்பம் செய்வன. ஆனால் காமம் என்பது, உள்ளத்திடத்தே கிடந்து தனக்குற்ற காதலரைக் கண்டவழி அதிமதுரத்தழையைத் தின்ற யானைக்கு மதம் பெருகுதல் போல பெருகும் இயல் புடையது.

கழறிய பாங்கனிடம் தலைவன் 'மெய்யினால் இனிமையுடையது சொற்களும் குணங்களும் அமுதத்தைப் போன்று இன்பத்தைத் தருவன. இவைகளே இன்னாதனவாகிய பொறுத்தற்கரிய துன்பங்களைச் செய்யுமாயின் காமம் என்பது நும் போன்றவரால் ஒருங்கு கூடி வாழ்வதற்கு அரியதாகும். ஆதலில் அதனை நெருங்குவதிலிருந்து அறிவுடையீரே நும்மைக் காத்துக்கொள்க என்றான்.'⁴⁴

இதில் நல்லதன் நலனும், தீயதன் தீமையும் ஆராய்ந்து காணும் அறிவுடைய பாங்கினை நோக்கி நுமக்கு இன்னாமையைத் தரும் காமம், தனக்கு மனம், மொழி, மெய் ஆகிய மூன்றாலும் சாதலைப் போக்கும் அமுதம் என்று கூறியது பெறமுடிகிறது.

தலைவியால் உள்ளம் அழிந்து, உடல் மெலிந்து தளர்ந்த தலைவனைக் கண்டு பாங்கன் , காமத்தின் இயல்பினை,

“காமம் காமம் என்பார் காமம்
அணங்கும் பிணியும் அன்றே நினைப்பின்
முதைச்சுவற் சுலித்த முற்றா இளம்புனம்
மூதா தைவந் தாங்கு
விருந்தே காமம் பெருந்தோளோயே”⁴⁵

என்று எடுத்துரைப்பான். விருந்துணவை உண்டபின், உடல் வலிமை பெறும், உள்ளம் மகிழ்ச்சியுறும். ஆனால் காமமாயின் துய்த்தபின் உடல் மெலியும். உள்ளம் துன்புறும். காமம் விருந்து போன்றது என உரைத்த தலைவனிடம் பாங்கன், அது விருந்தும் அன்று என்பதை உணர்த்தினான்.

வரைவுடம் படுத்த தோழி, தலைவியிடம் தலைவனைச் சிறப்பித்து கூறுமிடத்து நன்றும், தீதும் கூறுபடுத்தலை உடையோர் செய்யும் செயல்கள் அறத்தோடு பொருந்தினவாகவே விளங்கும் என்றுரைப்பாள்.

“திறவோர் செய்வினை அறுவது ஆகும்”⁴⁶

என்பதில் தலைவனுடைய செயல்கள் அருளொடு பொருந்தியவையாக அமையும் என்பது புலப்படும்.

தோழியின்பால் தலைவியைக் காணும் பொருட்டுக் குறையிரந்த தலைவன், அவன் அதனை மறுத்துரையாது ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் உரைக்குமிடத்து ‘நன்று செய்வாரை அளித்தலும், தீயன செய்வாரை ஒறுத்தலும் ஆகிய நீதியையுடைய அரசனது கோல் கோடாத அவை’⁴⁷ என்பான். இதில் அரசன் நன்மை, தீமைகளை ஆராய்ந்து செயலாற்றும் செங்கோல் வழுவாத திறன் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரத்தை மாட்டுப்பிரிந்து வந்த தலைவன் கேட்கும் அண்மையனாகத் தோழியிடம் தலைவி ‘நம் தலைவனை வளைத்துக் கொண்டு நாம் இழந்த நமது பெண்மை நலத்தைக் கைக்கொள்வோம் என்கிறாள். அவ்வாறே கொள்வோமாயினும் தமக்குற்ற துன்பத்திற்கு அஞ்சி, ஏற்பவர் விரும்பியவற்றைக் கொடுத்துப் பின்னர் யாம் தந்தவற்றை எமக்குத்தருவாய் என்று இரக்கும் சொல்லைக் காட்டினும் நம் உயிரினை இழந்துவிடுதல் இனிதாகும்’⁴⁸ என்றுரைப்பாள்.

வறுமையுற்று இரந்தார்க்கு உள்ளம் உவந்து அவன் விரும்பியவற்றைக் கொடுத்தல் அறநெறியின்பாற்படும். தலைவன், தன்னைக் குறையிரந்து வேண்டியவழி, தலைவி உள்ளம் உவந்து அவன் விரும்பிய இன்பத்தை வழங்கினள். கொடுத்தவர் வறுமையுற்றாராயின் கொடைப் பொருளைப் பெற்றவரிடம் மீண்டும் தன்னிடம் தருமாறு வேண்டுதல் அறநெறிப்பாற் பட்டதன்று, மரபும் அன்று. பரத்தையற் பிரிவினால் உள்ளம் மெலிந்து வருந்திய தலைவி, அவன்பால் நலங்கேட்டல் உயிரை இழத்தலை விடக் கொடியதாகும் என்று ஆராய்ந்து செயல்படுவதை அறிய முடிகிறது.

தலைவன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைவியிடம் தோழி, தன் பகைவரின் செருக்கினை அழித்தலும் தம்மைச் சேர்ந்தோர்க்கு ஒரு தீங்கு நேருமிடத்து அவருக்கு உதவி செய்வதாகிய ஆண்மையும் ஆகிய இவ்விரண்டும் வீட்டில் சோம்பியிருப்பார்க்கு இல்லை என்பதை எண்ணி நாணத்தையுடைய தலைவர் புகழ் கருதிக் கொடிய சுரத்தைக் கடந்து சென்றுள்ளார் என்றுரைப்பாள்.

“செறுவோர் செம்மல் வாட்டலுந் சேர்ந்தோர்க்கு

உறுமிடத்து உய்க்கும் உதவி ஆண்மையும்

இல்லிருந் தமையோர்க்கில்லென் றெண்ணி

நல்லிசை வலித்த நாணுடை மனத்தர்

கொடுவிற் கானவர் கணையிடத் தொலைந்தோர்”⁴⁹

என்பதில் பகைவரை அழித்தல், பிறர்க்கு உதவி செய்தல் ஆகிய இரண்டையும் தான் பொருளீட்டுவதனால்தான் செயல்படுத்த முடியும் என்று கருதிய தலைவனின் ஆளுமைப் பண்பு சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பொருளீட்டி வந்து உரிய காலத்தில் தலைவியை மணந்துகொள்வேன். அதுவரை ஆற்றியிரு என்று தோழியின் கைதொட்டுக் கூறியதனைச் சூளுரைத்ததாக எண்ணிய தோழி, தலைவனிடம் ‘இயல்பாகவே தீயவற்றை விரும்பாத உள்மனமனது சில நேரங்களில் அவற்றை விரும்பினாலும், கற்றறிந்தார் கூறக்கேட்ட நாற்பொருள்களை அங்குசமாகக் கொண்டு பொறிகளாகிய யானை ஐந்தினையும் அடக்குவர். ஒருபொழுதும் அறத்தினின்றும் வழுவார். பொருள்மீது பற்றுக்கொள்ளாது, அதனால் தமக்குச் செய்துகொள்ளப்படுபவற்றை முறையாகச் செய்துகொள்வர். நன்கு ஆராய்ந்த பின்னரே தம் தகுதிக்கு ஏற்ப, செய்யக்கருதிய வினைகளைச் செய்து முடிப்பார். தீநெறி விலக்கி நன்னெறி செலுத்தும் பேரறிவுடையார்தம் ஒழுக்கம் இதுவேயாகும். அதனால், அரியன செய்யும் பெரியவர் செயல்களை ஆராயும்பொழுது, பெரியோரிடத்தும் எம்மிடம் கூறியன போன்ற பொய்யுடன் கூடிய புகழ்மொழிகள் தோன்றுமானால் இவ்வுலகத்தில் உண்மை என்பது எங்கு உளதாகும்? யான் அறிகிலேன்’⁵⁰ என்றுரைத்தாள்.

இதில் தலைவன் கூறியதனைச் சூளுரையாகக் கருதிய தோழி, உலகத்துள்ள பெரியோர் ஒழுக்கத்தன்மைகள் நும்மிடத்தும் திகழ்வதால் பொய் தோன்றுவதற்கில்லை என்று கூறித் தலைவனது சான்றாண்மையாகிய ஆளுமைப்பண்பினை வெளிப்படுத்துகிறான்.

தலைவன், பொருள்வயிற் பிரிய, வேறுபட்ட தலைவியிடம் தோழி, கூற்றத்தாலே உயிர் கொள்ளப்பட்டு இறக்காமல், பிறர் தம் பொருளைப் பெற்றுப் பயன்கொள்ளுமாறு இறந்தோர் நல்வினை செய்தோராவர் என்னும் கொள்கையுடன் பொருள் தேடும் தம் முயற்சி வெற்றி பெற, நம் தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து சென்றுள்ளார் என்கிறான்.

“நோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றம்
கோளுற விளியார் பிறர்கொள விளிந்தோரெனத்
தான்வலம் படுப்பச் சேட்புலம் படர்ந்தோர்”⁵¹

என்ற பாடல்களில், பொருளைப் பெற்று, பிறர்க்குக் கொடுத்து உதவி பயன்பட்டு இறத்தலே சிறந்தது என்னும் கொள்கையுடன் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனின் பண்பு மொழியப்பட்டுள்ளது.

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனுக்கு வாயிலாகப் புக்க தோழியிடம் தலைவி, பகைவரும் விரும்பும் பிறரால் பழிக்கப்படாத குற்றம் தீர்ந்த அழகிளையுடைய புதல்வரைப் பெற்ற தலைமைத் தன்மையுடையோர் இவ்வுலகத்தே புகழோடும் விளங்கி மறுமை உலக வாழ்வையும் குற்றமின்றி எய்துவர். இவ்வாறு சான்றோர் பலரும் கூறிய பழமொழிகள் யாவும் உண்மையாதலை மெய்யாகவே கண்டோம் என்று கூறுவதை,

“இம்மை யுலகத்திசையொடும் விளங்கி
மறுமையுலகமும் மறுவின் றெய்துப
செறுநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோரெனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்
வாயே யாகுதல் வாய்த்தனம்”⁵²

என்னும் அடிகள் உணர்த்தும்.

உடன்போக்கில் சென்ற தலைவியைத் தேடிச்சென்றாள் செவிலி. வழியிடை முக்கோற் பகவரைக்கண்டு உடன்போக்கில் சென்ற இவர்களைக் கண்டீரோ என வினவினார். அவர் காணோம் அல்லேம் கண்டனம் என்று கூறி,

“பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கல்லாத
மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யும்
நிலையுங்கால் நும்மகள் நுமக்கு மாங்கனையளே
சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க்கல்லாத
நீருளே பிறப்பினு நீர்க்கவைதாம் மென்செய்யும்
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே
ஏழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க்கல்லாத
யாமுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுஞ்
சூழங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே எனவாங்கு
இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரன்மின்
சிறந்தானை வழிபடி இச் சென்றனள்
அறந்தலை பிரியா ஆறும் மற்று அதுவே”⁵¹

என்றுரைப்பர். இவற்றால் ‘செவிலிக்குத்’ தன்மை என்னும் மெய்ப்பாடு பிறந்தது. முக்கோற்பகவர் செவிலிக்கு இவ்வாழ்க்கையின் இயல்புரைத்து நெறிப்படுத்தினர் தலைவியின் போக்கு அறிவழிப்பட்டதே என்று எடுத்துரைத்தனர்.

தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிகின்ற காலத்து, இயல்பான காட்சிகளைக் கண்டு திரும்பி வருவேன் எனக் கூறியதாகத் தோழியிடம் தலைவி எடுத்துரைக்குமிடத்து, தம்மை அருள்பண்ணி வந்த தாபதர், அந்தணர் முதலியோருக்குப் பெறுதற்கரிதாய அறுஞ்செய்தலைப் பொருந்தி வேண்டுவன கொடுத்தலும், பெரிதாய பகைகளையெல்லாம் வென்று அச்செருக்கினாற்றம்மை வழிபடாதாரை அழித்தலும் செய்யும் தலைவர், முற்பிறப்பில் இருவர்க்கும் உண்டான காதலினாலே இப்பிறப்பில் மனம் பொருந்துதல், அமர்ந்த கூட்டத்தினையுந் தருமென்று நமக்குக் கூறி

பொருள்வயிற் பிரிவை நன்றென்றெண்ணில் போனவர் வருவர்போலே இருந்தது⁵⁴ என்றுரைப்பாள்.

இதில் தலைவனது அருளாகிய மெய்ப்பாடும் அந்தணர், தாபதர், தன்னை வழிபட்டோருக்கு அருள்செய்யக்கூடிய ஆளுமைப் பண்பும் கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவன், வரைந்து கொள்ளக்காலம் நீட்டித்தவிடத்துத் தலைவியின் ஆற்றாமை கூறித் தோழி வரைவு கடாவுமிடத்து நன்மை, தீமைகளை ஆராய்ந்து உலகப் பொது அறங்களைக் கடைபிடித்து வாழும் சங்கத்தமிழரின் வாழ்க்கையினைப் புலப்படுத்துகின்றாள்⁵⁵.

பாங்கியிற் கூட்டத்துத் தலைவனுக்குக் குறை நேர்ந்த தோழி, தலைவியிடம் மென்மையாகக் குறையறிவுறுத்தினாள். அவள் அறியாள் போல இருக்க, வன்மையாகக் குறைநயப்பிக்கும் வகையில் தலைவன் படும் துயரை யான்கூற தெரிந்துகொள்ளவில்லை, வேறு தோழியரோடு ஆராய்ந்து தக்கது செய்க என்றுரைத்து 'அறிவுமிக்க சான்றோர் தம்மோடு நட்புக்கொள்ள விரும்பியவர்களின் குணங்களை முதலில் ஆராய்ந்து பார்த்துப் பின்பு நட்புக்கொள்வர். அஃதல்லாமல் நட்புக்கொண்ட பிறகு அவர்தம் குணங்களை ஆராய மாட்டார். நீ அவ்வாறு மலைகிழவோனிடத்து நட்புக்கொள்ளவில்லை. முதலில் நட்புச்செய்து இப்போது வெறுத்தல் தகாது என்பதை அறிக'⁵⁶ என்பர். இதில் தோழி தலைவியிடம் நட்புக்குறித்து இப்போது ஆராய்வது பயன்தராது என்றும் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு முன்னரே ஆய்ந்து பின் நட்புக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும் தலைவன் நல்லவனே என்று ஆராய்ந்து பெருமித உணர்வுடன் புலப்படுத்தினாள்.

பரத்தையரிடத்துச் சென்றதையறிந்த தலைவி சினம் தணியத் தலைவன் தோழியை அணுகினான். தோழியும் தலைவி ஊடல் நீங்கத் தலைவனிடம் 'அரசரிடம் மாராயம் பெறுதலும், அவன் முன் விரைந்த செலவினையுடைய தேர், குதிரை, யானை ஆகியவற்றின் மீதுர்தலும் செல்வம் எனக்கருதினை; அவை செல்வமாகா, அவை யாவும் முன்பு செய்த வினையால் ஏற்படும் பயனேயாகும். சான்றோர் பலரும் செல்வம் என்று போற்றுவது எதனை என்று ஆராயின், தம்மை அடைக்கலமாகக் கொண்டு சேர்ந்தவர்க்கு நேரும் துன்பத்திற்கு அஞ்சும் பண்பாகும். அவர் துன்பம் நீக்கி அவரைக் கைவிட்டு நீங்கும் வன்கண்மை இன்றி இனிய தன்மையனாள்

விளங்கச்செய்யும் அந்தப்பண்பே செல்வமாகும். அதனை நீ அறிந்திலையோ⁵⁷ என்று கூறினாள்.

இதில் தலைவன், பரத்தையரிடத்துச் சென்றதையறிந்த தலைவி ஊடல் கொண்ட நிலையில் வருத்தம் பற்றிய வெகுளி மெய்ப்பாட்டுணர்வாக அமைந்துள்ளது. தலைவனிடம், நின்னிடம் அடைக்கலமாக வந்த தலைவிக்கு நேரும் துன்பத்தை நீக்குதல் வேண்டும் என்றும் உணர்த்தினாள்.

சோழன் நலங்கிள்ளியை, உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார், 'கொடியவரைத் தண்டித்தலும், நல்லோருக்கு அருள்செய்தலும் நின் இடையறாத மரபினால் சோம்பலின்றி விளங்குக. நல்வினையினால் வரும் நன்மையும், தீவினையால் வரும் தீமையும் இல்லை என்போர்க்கு உறவுடையன் ஆகாமல் விளங்குக'⁵⁸ என்று எடுத்துரைப்பர்.

இதனுள் நல்லனவற்றால் வரும் நல்வினையும், தீயவற்றால் வரும் தீமையும் இல்லை என்று கூறுவோர் நன்மை மறந்து தீமைபுரியும் இயல்பினர். எனவே, அவரொடு சேர்தல் வேண்டாம் என்ற ஆளுமைப்பண்பு இடம் பெற்றுள்ளது.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆலத்தூர்கிழார் பாடுமிடத்து, 'பகவின் பால்மடியினை அறுத்து அதுதரும் பாலின் பயன்கெடுத்த தீவினையாளருக்கும், மாட்சிமையுடைய அணி புனைந்த மகளிர் தம் கருவைச் சிதைத்தவர்க்கும், பார்ப்பனருக்குத் தீமை புரிந்த கொடுமையாளர்க்கும் அவர்கள் பிழை செய்தவழி உண்டான தீவினையைப் போக்கும் வழிகள் உள்ளன. நிலம் கீழ் மேலாகப் பெயர்ந்தாலும் ஒருவன் செய்த நன்றியைச் சிதைத்தவர்க்குத் தீவினையிலிருந்து உய்வது என்றில்லை என அறநூல் கூறிற்றன்றோ'⁵⁹ என்று பழந்தமிழர் தம் நம்பிக்கையும் அவர்கள் பின்பற்றிய அறமுறையையும் குறிப்பிடுவர்.

இதன் வாயிலாகப் பிறரொருவர் செய்த நன்றியைச் சிதைத்தோர் உய்வுபெற இயலாது. எனவே, செய்நன்றி மறவாப் பண்பு கட்டப்பட்டுள்ளது. நரிவெருத்தலையார் நல்வினைகள் செய்யமாட்டிராயினும் தீவினைகளையாவது செய்யாது விலக்குங்கள். அச்செயல்தான் எல்லோராலும் புகழப்படுவது. அது மட்டு மல்லாமல் நும்மை

நன்னெறியில் செலுத்தும் வழியும் அதுவாகும்⁶⁰. நன்மை செய்தல் எல்லோராலும் இயலாது. தீமை செய்யாதிருத்தல் எல்லோருக்கும் எளிது. நல்லது செய்தலைக் காட்டிலும் தீயது செய்யாதிருத்தல் நன்மையுடையது. நல்லது செய்து நலம் பெறுவதற்குரிய வழியும் இதுவாகும் என்றுரைப்பர்.

சோழன் நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி ஆகியோருடன் நட்புக்கொண்டவர் கோவூர்கிழார். நலங்கிள்ளியிடமிருந்து நீங்கி, நெடுங்கிள்ளியின் உறையூரை 'இளந்தத்தன்' என்ற புலவன் அடைந்தான். அவனை நெடுங்கிள்ளி ஒற்றன் எனக்கருதி கொல்லத் துணிந்தான். அப்போது கோவூர்கிழார் இரவலர் புரவலரை நாடிச்செல்வர். கடத்தற்கரிய பல பகுதிகளையும் கடந்து செல்வர். குற்றமில்லாத சொற்களால் நாடிப் பரிசில் பெறுவர். அப்பரிசிலைத் தம் கற்றத்தினருக்குத் தந்தும், தம்மிடம் மறைத்துக்கொள்ளாது தாமும் உண்டு தம் உள்ளம் மலரப் பிறர்க்கு வழங்கியும் வாழ்வார். தம்மை ஆதரிப்பார் தமக்குச் செய்யும் சிறப்பின் பொருட்டு வருந்தும் பரிசில் வாழ்க்கையை உடையவர். இத்தகைய வாழ்க்கை பிறருக்குத் தீமை புரிய அறியுமா எனின் அறியாது⁶¹ என்றுரைப்பர். இதன்மூலம் கொடைவண்மை உடையவரை நாடிப் பரிசில் பெற்று அப்பொருளை பிறர்க்கு ஈந்து வாழும் புலவர்கள் மற்றவர்க்குத் தீமை நினைக்கமாட்டார்கள் என்பதை அறிய இயலும்.

வலியோர் மெலியோரைத் தாக்காப் போரண்மை

சோழன் நலங்கிள்ளி, ஆவூரை முற்றுகையிட்டிருந்த காலத்தில் சோழன் நெடுங்கிள்ளி தன் கோட்டையின் சுதவுகளை அடைத்துப் பல மாதங்களாகப் போரைத் தவிர்த்து வந்தான். இந்நிலையில் கோவூர்கிழார், சோழன் நெடுங்கிள்ளியிடம் சென்று, பகைவரது யானைகள் போரின் பொருட்டுத் திரிகின்றன. நின்கோட்டையின் மதிலடைத்தமையால் பாவில்லாது குழந்தைகள் அழுகின்றன. மகளிர் பூவின்றி வெறுங்கூந்தலை முடிக்கின்றனர். வீட்டிலுள்ளோர் நீரில்லாது வருந்துகின்றனர். இவ்வாறிருந்தும் இங்கு இனிதாக நீ தங்கியிருத்தல் இன்னாதது⁶² என்று மொழிகிறார்.

இதில் குடிகள் வருந்துமாறு அரசன் இனிதிருத்தல் இன்னாச்செயல். தன் நாடு முற்றுகையிடப்பட்ட நிலையில் போரிடாது தன் அரணிடத்தில் இனிதாக இருத்தல் பழியுடையது என்பது கூறப்பட்டுள்ளது.

கிள்ளிவளவன் தன் பகைவனான மலையமான் திருமுடிக்காரியினைப் போரில் வென்று அவனுடைய மக்கள் இருவரையும் யானைக்காலில் இட்டுக் கொல்ல முற்பட்டபோது கோவூர்கிழார்,

“நீயோ புறவினல்லன்றியும் பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை
இவரே புலனுமுதுணர்மார் புன்கணஞ்சித்
தமது பகுத்துண்ணுந் தண்ணிழல் வாழ்நர்
களிறுகண் டழுஉ மழா அன் மறந்த
புன்றவைச் சிறாஅர் மன்றுமருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கண்நோவுடையர்
கேட்டனை யாயின, நீ வேட்டது செய்ம்மே”⁶³

என்பர். கிள்ளிவளவனிடம், நீயோ புறாவின் துன்பமின்றிப் பிற உயிர்களின் துன்பத்தையும் தீர்த்த சோழனின் வழித்தோன்றல். இச்சிறுவர்களோ தம்மிடம் உள்ள பொருளைக் கொடுத்துப் பகுத்துண்ணும் வள்ளல் மரபினர். இச்சிறுவர்கள் தம்மைக் கொல்ல வந்த யானையைக் கண்டு அழுவதையும் மறந்து யானையை வியப்புடன் பார்க்கின்றனர். நான் கூறுவதைக் கூறிவிட்டேன். நீ விரும்பியதைச் செய்க என்று புலவர்களும் தாம் சார்ந்து வாழ்ந்த அரசன் நலன் கருதி நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து கூறக்கூடியத் தன்மையுடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

மாவளத்தானும் தாமப்பல் கண்ணனாரும் வட்டாடினர். வட்டுகாய்கள் காணாமற் போயின. அதனால் வெகுண்ட சோழன் வட்டுக்காய்களைப் புலவர் மீது வீசினான். அந்நிலையில் புலவர், ‘வினைந்த குதிரையையுடைய தலைவனே! உன்னுடைய பிறப்புக் குறித்து ஐயமடைகின்றேன். அத்திப்பூவால் செய்த மாலையை அணிந்த முன்னோர் யாவரும் பார்ப்பனர் மனம் நோகும் செயல்களைச் செய்யார். ஆயினும், இவ்வெறுக்கத்தக்க செய்கை உனக்குரிய இயல்பாகுமோ’⁶⁴ என்றுரைத்தார். இதில் வலியோர் மெலியோரைத் தாக்காப் பேராண்மையினை அறிய முடிகிறது.

மோதலைத் தவிர்க்கும் பண்பு

நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் ஒரே குடியினராய் இருந்தும் பகை கொண்டனர். நலங்கிள்ளி பகை காரணமாக நெடுங்கிள்ளி ஆளும் உறையூரை முற்றுகையிட்டான். இதனால் விளையும் பழியுணர்ச்சி பற்றிக் கோலுர்கிழார், நின்னுடன் போரிடுவேன் பனந்தோட்டினை மாலையாக அணிந்த சேரனும் அல்லன், வேம்பின் மலர்களை மாலையாக அணிந்த பாண்டியனும், அல்லன், உன்னுடன் போரிடுவோன் மாலையும் ஆத்தி மலர்களால் தொடுக்கப்பட்டது. உம்முள் எவர் தோற்றாலும் தோற்பவர் உம் சோழர் குடியினரே. இருவரும் ஒருங்கே வெல்லுதல் உலக இயல்பன்று. உம்முடைய செயல் குடிப் பெருமைக்கு உரியதன்று. நீங்கள் செய்யும் இப்போர் உம்மைப்போன்று கொடியமைந்த தேருடைய மன்னர்களுக்கு உடல் பூரிக்குமாறு மகிழ்ச்சியைச் கொடுக்கும். எனவே, போரைத் தவிர்க்க வேண்டும்⁶⁵ என்றுரைத்தார்.

சோழர் குடியினர் தம்முள் பகைத்தால் சோழன் தோற்றான் என்ற பழி சோழர் குடிக்கு நேரும். ஒரே குடியினரது உட்பகை அயலவருக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும். அதனால் கேடு நிகழும். எனவே போரைத் தவிர்க்க வற்புறுத்தினர்.

சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னியின் இயல்பினை, ஊன்பொதி பகங்குடையார், 'உன்னை வழிபட்டு நிற்போரை விரைவாக அறிவாய்; பிறரைக் குறைகூறுவார் தம் சொற்களில் உண்மையைத் தெளிவாய்; மெய்யாகக் கண்டு ஆராய்ந்து முடிவு செய்யப்பட்ட தீமையை ஒருவனிடம் கண்ட அளவில் அறநூல்களுக்கு ஒப்ப ஆராய்ந்து அதற்குரிய தண்டனையை வழங்குவாய்; அவர் தாம் வந்து நின்னையடைந்து, நின்னடி வணங்கி முன் நின்றால், அவர் தீமைபுரியும் முன் அவரிடம் கொண்ட அருளினும் மிகுதியான அருளால் அவருடைய தண்டனையைக் குறைக்கவும் செய்வாய்'⁶⁶ என்று கூறுவர். இதில் தீமைபுரிந்தவர் தன்னடிபணிந்தால் அவர்களுக்கு அருள் செய்யக்கூடிய ஆளுமைத்தன்மை புலப்படுகிறது.

பேராற்றல்

அதியமான் தூதுவிட, தொண்டைமானுழைச் சென்ற ஓளவைக்கு அவன் படைக்கலக் கொட்டிலைக் காட்ட, 'இப்படைக்கலங்கள் யாவும் மயிவின் தோகையால் அழகு செய்யப் பெற்றும், மாலை சூட்டப்பெற்றும், திரண்ட வலிய காம்பினிடத்து அழகு

படத்திருத்தியும், நெய் பூசப்பட்டும் காவலையுடைய அகன்ற மாளிகையிடத்தில் உள்ளன. அதியமானுடைய அகன்ற பகைவரைக் குத்துதலால் பிடியும் நுனியும் சிதைந்து கொல்லனது பணிக்களரியில் எந்நாளும் கிடப்பனவாயின⁶⁷ என்றுரைத்தார்.

தொண்டைமான் படைக்கலங்கள் அழகுற விளங்கின என்னும் புகழ்ச்சி அவன் போர்க்களம் கண்டு போரிடாத தன்மையால் படைக்கலங்கள் பொலிவு மாறாமலிருந்தன என்பதும், தொண்டைமான் போரில் ஈடுபடாதவன் என்ற இகழ்ச்சியும் உணர்த்தப்பட்டன. அதியமான் படைக்கலங்கள் பொலிவிழந்து கொல்லன் பட்டறையுள் கிடந்தன எனும் இகழ்ச்சி, அவன் போர் பல கண்டு வென்றவனாதலால் அவனது படைக்கலங்கள் நுனி சிதைந்து திருத்தப்படுவதற்கு வந்தன என்பதுணர்த்தியது. இதில் அதியமானுடைய போராற்றல் புகழ்ந்துரைக்கப் பட்டது.

தன் புதல்வரிடத்தே தோற்காமை சிறப்பு

தன் மக்களையே எதிர்த்து நின்ற கோப்பெருஞ்ச் சோழனுக்குப் புல்லாற்றார் எயிற்றியனார், 'நின்னிடம் போர் செய்ய வந்தோர் பகை வேந்தராகிய சேர பாண்டியரு மல்லர். நினைத்துப் பார்க்கின் புதல்வர்களுக்குப் பகைவனும் இல்லை. அப்படியிருக்க, பரந்துபட்ட புகழையடைந்து மேலுலகம் அடையுங்கால் உன்னால் விடப்பட்ட அரசுரிமை அவர்களுக்கு உரியது. உன் புதல்வர் உன்னிடம் தோற்றுவிட்டால் உனது அரசுச்செல்வத்தை அவர்களுக்கு இல்லாமல் நீ யாருக்குக் கொடுப்பாய். உம் மக்களிடத்துத் தோற்பாயெனில், உன் பகைவர் மகிழ்ச்சி அடைவர். ஆதலால் அறத்துக்கு மாறான மறத்தை நீக்குக. அஞ்சி வந்தவர்க்குப் பாதுகாப்புச் செய்யும் உன் அடிநிழல் நல்வினையைச் செய்யவேண்டும்'⁶⁸ என்று கூறிப் போரைத் தவிர்த்தார்.

கோப்பெருஞ்சோழன் செய்த போர்களில் இப்போர் வேறுபாடுடையது. இவர் நின் புதல்வர் பகைவரல்லர். நீயும் இவர்க்குப் பகைவன் ஆகாத போது போரின் தேவை இல்லை. அவர் தோற்பின் அரசுரிமையை உனக்குப்பின் யாருக்கு வழங்குவாய் தோற்பின் உன்னை வெல்லக்கருதிய பகை மகிழுமே என்றும் கூறிப் போரைத் தவிர்க்க வேண்டினார். இவ்வுலக வாழ்வில் செய்யத்தக்கன செய்தாய். இனி விண்ணோர் உலகு

செல்வதற்குரிய வழியை நினைக்க என்றும், உனக்கு உயர்ந்தோர் உலகமும். அவர்க்குத் தாயமும் உரியன என்றும் இவற்றைப் போரால் பெறுவதற்கில்லை என்றும் கூறினார்.

பரணர் பேகனிடம், 'யாங்கள் பசித்து வந்தோம் இல்லை. எம்மால் பாதுகாக்கப்படும் கற்றழம் எம்பால் உடையேம் இல்லை. சிறிய யாழை, இசையின்பத்தால் தலையசைத்துக் கொண்டாடும்படி வாசிப்போம். அருளை உடையோனே, அறத்தைச் செய்வாயாக. இன்றிரவே தேரேறிச் சென்று காண்பதற்கு இரக்கமுடையவனாக உறைகின்றவன், பொறுத்தற்கரிய நின் நினைவால் உண்டாகிய மனைவியின் நோயைத் தீர்ப்பாயாக; இதுவே யாம் நின்னிடத்து இரந்து வேண்டும் பரிசிலாகும்'⁶⁹ என்று கண்ணகி காரணமாக எடுத்துரைத்தார்.

பரணர், பேகனிடம் நீ பிற உயிர்களுக்கு அருள் செய்பவன். ஆனால் நின்னால் வருந்துகின்ற நின் மனைவிக்கு அருள் செய்யாதிருத்தல் தகாது. நீ நின் மனைவியுடன் சேர்ந்து வாழ்தலே தக்கது என்று நன்மை, தீமைகளை ஆராய்ந்து மன்னரது அரசியல் வாழ்க்கையில் புலவர் இருந்த பற்றுள்ளத்தை உணர முடிகிறது.

தீமை களைந்து நன்மை ஏற்றல்

பாண்டியன் இளவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனுக்கு, மதுரை மருதன் இளநாகனார் 'ஒருவர் தீமை புரிந்தவழி அவர் நம்மவர் என்று தீமையைப் பொறுத்து, செங்கோல் வளையச்செய்தல் கூடாது. ஒருவர் அயலவர் என்று அவருடைய நற்குணங்களை போற்றாமலிராதே; ஞாயிற்றைப் போல வெம்மையான ஆற்றலுடைய வீரமும் திங்களைப் போலக் குளிர்ந்த பெரிய மென்மையும், வன்மழையைப் போலக் கொடைச் சிறப்பும் உடையவனாகுத,⁷⁰ என்று கூறித் தீதகன்ற நற்கருத்தினை எடுத்துரைக்கும் ஆளுமைப்பண்பு வெளிப்படுகிறது.

போதுநலம்

வையாவிக் கோப்பெரும் பேகனைக் கண்ணகி காரணமாகப் பெருங்குன்றூர் கிழார் 'பல மலைகளைக் கடந்து செவ்வழிப் பண்ணை இசைத்து வந்தோம். செவ்வரி பரந்த கண்ணினையும், மாமை நிறத்தினை உடைய ஒரு பெண், கார்கால மழையின் துளி வீழ்கின்ற ஓசையைத் தமிழளாகக் கேட்டு வருந்தினள். மைபோன்ற கரிய

கூந்தலையுடைய, நீலமணியினும் அழுக்குப்போகக் கழுவிப் புதுமலர் தூட்டும்படி இன்றே எம்மொடு வருவையாயின் அதுவே எம் பரிசிலாகும்’⁷¹ என்று இயம்புவர்.

தலைமக்கள் இருவரையும் ஒன்றுபடுத்தி வாழ்வு நடக்குமாறு செய்தல், பண்டைத்தமிழ்ச் சான்றோராகிய புலவர்களின் இயல்பு. அகவாழ்விலும், புறவாழ்விலும் அரசன் நெறி தவறுகின்றபோது அவனை இடித்துரைத்து அறிவுரை கூறுவதில் புலவர்கள் வல்லவர்களாக விளங்கினர். அரசர்களும் புலவர்களின் அறிவுரையை ஏற்று அதன்படி ஒழுகினர். புலவர்கள் தம் சொந்த நலனை மட்டும் கருதாமல் நாட்டு நலனிலும் அக்கறை உடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

தமக்குப் பழி வருவனவற்றைச் செய்யாமை

உலகில் நிலைத்து நிற்பது புகழாகும். வசை நீங்கிப் புகழுடன் வாழவேண்டும். புகழ் நிலைத்து நிற்க வேண்டுமாயின் அறம் செய்தல் வேண்டும். இதன் அடிப்படையில் அந்துவன்கீரணைக் காவட்டணர் ‘இவ்வுலகில் ஒருவன் செய்யும் பழியும் நிலைபெற்று நிற்கும். புகழும் நிலைபெற்று நிற்கும். அதனால் பழிநீங்கிப் புகழ் நிறுவியும், ஆசை காரணமாகக் கேட்டினை விரும்பாது நல்ல அறமே மொழிந்தும் வாழ்வீராக, விளங்குகின்ற வெள்ளிய கோடுகளை உடைய களிறும், பொற்கலன் அணிந்த குதிரைகளும் கலந்துவர, பொன் அணிகளால் அணியப்பட்ட ஆடைகளை இரவலர்களுக்குக் குறையாமல் கொள்க எனக்கொடுப்பாயாக, கொடுப்பாயாயின் யாவர்க்கும் தெரிய நீ மேலுலகத்திற்குச் சென்ற பின்னரும் நின் ஈகையால் எய்திய புகழ் இவ்வுலகில் நெடிது நிலைத்து நிற்கும்’⁷² என்று இயம்புவர்.

தலைவன் பொருள் காரணமாகப் பிரிய, அதனால் வருந்திய தலைவியிடம் பிரிவை ஆற்றியிரு எனத் தோழி வற்புறுத்தினாள். அதற்குத் தலைவி, “மாந்தர் மருந்து தந்துதவும் மரத்தினின்று மருந்து எடுக்கும்போது அது பட்டுப்போகும்படி முழுவதும் கொள்ளார். தவம் செய்யும் மாந்தர் தம் வலிமை முற்றும் கெடுமளவு உயர்ந்த தவம் புரியார். மன்னரும் தன் கீழ் வாழும் குடிமக்களின் வளமையெல்லாம் நீங்குமாறு அவரிடம் வரி வாங்குபவர் அல்லர். இவற்றையெல்லாம் தலைவர் உணர்வதாயினும், தாமே வருத்தம் கொள்ளுமாறு வெயில் நிலைபெற்ற பாலை வழியில் எம்மைத் தனித்து விட்டுப்பிரிந்தார்”⁷³ என்பாள். இதில் தலைவியின் அழகை என்ற மெய்ப்பாட்டினை அறியமுடிகிறது.

மரம் மருத்துக்கெனப் பயன்படும் என்று கருதி மருந்து கொள்ளுவோர் மரங்கெடச் செய்யார். தவப்பயன் நுகருதல் வேண்டும் என்று கருதுபவர் உயிர் கெடுமாறு செய்யார். அதுபோல, அரசனும் குடிமக்கள் பொருட்டே அரசவரிமை அமையும் என்று கருதி குடிகளை வருத்தார். இவையெல்லாவற்றையும் அறிந்து தலைவன் பிரிந்தார் என்னு தலைவி வருந்தியழுதது புலனாகிறது.

நேர்மை

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், 'கொலைத் தொழிலைத் தாம் செய்யாமையோடு பிறரும் செய்யாத வண்ணம் விலக்கியும், களவுத் தொழிலை நீக்கியும், தேவர்களுக்குப் பவி முதலியன தந்து வழிபட்டும், கேள்விகளை இயற்றி, அவற்றின் ஆகுதிப் பொருள்களை அவற்றிற்குரிய தெய்வங்கள் நுகரும்படிக் கொடுத்தும், நல்ல பசுக்களையும், எருதுகளையும் பாதுகாத்தும் அந்தணர்களுக்கு உண்டாகும் புகழினை அவர்களிடம் நிலைபெறச் செய்தும், பெரிய புண்ணியங்களைத் தாங்கள் செய்தும், அவ்வாறு செய்ய இயலாதவர்க்குத் தானம் வழங்கியும், விளைந்த நெல்லையும் பாக்கையும் உணவாகத் தந்தும், இவ்வாறு அறச் செயல்கள் பலவற்றைத் தடையின்றிச் செய்யும் குளிர்ந்த அருள் உள்ளத்தைக் கொண்ட இல்லற வாழ்க்கையில் சிறந்து நிற்கும் வணிகர் பலர் புகார் நகரில் வாழ்ந்தனர். இவ்வணிகர் பகலாணிபோல, நடுநிலைமை உடையவர். இவர்கள் பொய் உரைப்பின் தம் குடிக்குப் பழிச்சொல் வந்துசேரும் என அஞ்சி உண்மையே கூறுவர்.'⁷⁴ என்று வணிகர்களின் வாழ்க்கை முறையின் வாயிலாக நேர்மைத் தன்மையை எடுத்துரைப்பர்.

உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வு

கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்த போது “அறவினையைச் செய்யமுடியுமா, செய்யாமல் ஒழிவோமோ என்று உள்ளம் கொண்டு தெளிவற்றவராயிருந்தார். யானையை வேட்டையாட வேண்டுமென்று கருதிச்செல்பவன் யானையினை எளிதாகப் பெறக்கூடும். குறும்பூழ்ப்பறவையை வேட்டையாடக் கருதிச் செல்பவன் அது கிடைக்காது திரும்பிடினும் திரும்புவான். அதனால் உயர்ந்த குறிக்கோளைக் கொண்ட உயர்ந்தவர்க்குத் தம்மால் நல்வினைப் பயனை அனுபவித்தல் உண்டாயின் அவர்கள் இருவினையும் அணுகாத தேவர் உலகில் இன்பம் அடைதல் கூடும். அவ்வாறு மேல் உலக நுகர்ச்சி இல்லாது போயின், மாறிப் பிறத்தலால் வருகின்ற பிறப்பில், பிறப்பில்லாமையை அடையக்கூடும். மாறிப்புகழை நிலை நிறுத்திப் பழியற்ற தம்

உடம்போடு சேர நின்று இறத்தல் சிறந்தது. ஆகவே, எப்படிப் பார்க்கினும் நல்வினை செய்தலே தக்கது”⁷⁵ என்பர்.

ஆகவே, நல்வினை செய்வதற்கு நெஞ்சத்துணிவு வேண்டும். இவ்வரிய வினைகள் நம்மால் செய்தற்காகுமா எனத்தடுமாற வேண்டாம். யானையை வேட்டையாட முயல்பவனுக்கு அது கிடைக்கினும் கிடைக்கும். எனவே உயர்ந்த குறிக்கோளில் மனம் செலுத்துக என்றனர். நல்வினை செய்தால் ஒன்று வானுலகு வாழ்க்கை, இல்லையெனினும் புகழோடு வாழ்ந்து மறையலாம் என்று கூறிப் புகழோடு வாழ்க்கை சிறந்ததெனச் சங்கச் சான்றோர்கள் கருதினர் என்பது புலனாகிறது.

பொருள் கிடைப்பதாயினும் பழியொடு செய்யாமை

‘பெருமிதம்’ என்னும் மெய்ப்பாடானது தன்கண் தோன்றிய புகழ் காரணமாகத் தோன்றும். புகழ் எனினும் இசைமை எனினும் ஒக்கும். பேராசிரியர், ‘இசைமையென்பது இன்பமும் பொருளும் இறப்பப் பயப்பினும் பழியொரு வருவன செய்யாமை’⁷⁶ என்று குறிப்பிடுவர். க.வெள்ளைவாரணன், ‘இசைமையென்பது எக்காலத்தும் பழியொடு வருவன செய்யாமையாகிய புகழ்த்திறம்’⁷⁷ என்று மொழிவர்.

தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிய மனம் வேறுபட்ட தலைவிக்குத் தோழி “புல்லி என்பவனுக்குத் திருவேங்கடமலை உரியது. அம்மலையைத் தனக்கு உரிமையாகப் ஒளி விளங்கும் அழகிய நிறங்கொண்ட முலையாற் சிறந்த நுட்பமான வேலைப்பாடு கொண்ட பூண் அணிந்த நின் மார்பகத்திற் பொருந்துதலை மறந்து வேற்று நாட்டிற் போய்த் தங்குதலை மேற்கொள்ளார்”⁷⁸ என்பாள்.

இதில் தலைவன் திருவேங்கடமலையே உரிமையாகப் பெறுவதாயினும் தலைவியை மறந்து வேற்று நாட்டில் தங்காதவர் என்பதைப் பெற இயலும்.

மனையுடன் உறைவதே ஆளுமை

பண்டைக்காலத்தும் ஆடவர் பொருட்குப் பிரிந்தாராகவின் நாமும் பொருட்குப் பிரிவோம் என்னும் நெஞ்சிற்கு நாளது சின்மையும் இளமையது அருமையும் கூறி, ‘ஒவ்வொரு நாளும் நிகழ்தலாகிய கூற்றுவனது கண்ணோட்டமில்லாத கொலைத் தொழிலை நன்றாக அறிந்தவர்கள் இந்நிலவுலகின்கண் ஈட்டுதற்குரிய பயன்களாகிய

அறத்தையும் இன்பத்தையும், தாவல்லதாகிய பொருட்செல்வம் யாவும் ஒருங்கே பொருந்துவதாயினும் வெள்ளிய பற்களிலிருந்து ஊறிய இனிய நீரையுடையவளும் வளையல்களை அணிந்தவளும் இளையவளுமாகிய தன் காதலி. தனித்திருப்ப பொருள்தேடும் முயற்சியின் பொருட்டுத் தாம் மட்டும் தனித்துப் பிரிந்து செல்லார் என்று தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் கூறிச்செலவழுங்கினான். இதில், தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்து பொருட்செல்வம் யாவும் ஒருங்கே பெறுவதாயினும் தலைவியைப் பிரியேன் என்று கூறியது புலப்படும்.⁷⁹

தலைவன், தன்னுடைய நெஞ்சிடம் தலைவியைப் பிரிந்து தன்னால் வினைமேற் செல்லவியலாத நிலையைக் குறையாத செல்வவளமுடைய காவிரிப்பூம்பட்டினமே எனக்கு உரிமையாகக் கிட்டுவதாயினும் என் காதலியைத் துறந்து உன்னுடன் வருதல் இயலாது என்பதை,

“முட்டாச்சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வார் இருங் கூந்தல் வயங்கு இழை ஒழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்செ”⁸⁰

என்று கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் மொழிவர்.

பாண்டிய மன்னான கடலுள்மாய்ந்த இளம்பெரும்வழுதி என்பவன், சான்றோரின் சான்றாண்மையை வியந்து,

“புகழெனினுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர் அயர்விலர்”⁸¹

என்பான். சான்றோர் புகழ்தரும் செயல்களுக்காகத் தம் உயிரையும் கொடுப்பர். பழிதரும் செயலாயின் உலகத்தையே பரிசாகக் கொடுத்தாலும் கொள்ளார் என்ற அறநெறிச் சிந்தனையை இப்பாடலடி வெளிப்படுத்துகிறது.

உயிர், உடம்பு, உறுப்பு முதலான எப்பொருளையும் கொடுத்தல்

பெருமிதம் என்னும் மெய்ப்பாடானது தன்கண் தோன்றிய கொடை பற்றி வரும். பேராசிரியர், ‘கொடையென்பது உயிரும், உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாப்பொருளும் கொடுத்தல்’⁸² என்பர். க.வெள்ளைவாரணன், ‘கொடையென்பது தன்கண் உள்ள உயிர், உடம்பு, உறுப்பு முதலிய எல்லாப்பொருள்களையும் பிறர்க்கு வரையாது வழங்குதலாகிய கொடைத்திறம்’⁸³ என்று மொழிவர்.

காட்டில் இருந்த குமணனிடம் சென்று தன் வறுமை நிலையை எடுத்துரைத்த பெருந்தலைச் சாத்தனார், ‘பாடுநர்க்கு யானையை மிகுதியாகக் கொடுக்கும் அழிவில்லாத நல்ல புகழையும் வலிய குதிரையும் உடைய தலைவனை யான் பாடிநின்றேன்’ என்றார். பெருமை பெற்ற பரிசிலன் வாடிச் செல்லுதல். நாட்டை இழந்ததனினும் மிகவும் துன்பமுடையது என நினைத்தான் குமணன். ‘காட்டில் தருதற்குத் தன்னைக் காட்டிலும் சிறந்த பொருள் வேறொன்றும் இல்லாமையால் தன் தலையைத் தரும்பொருட்டு வானைத் தந்தான்’⁸⁴ என்று கூறுவர்.

குமணன் தன்னிடத்துப் பொருள் இல்லையாயினும் தன்னுடலானது சிறந்த பொருளாதலையும், அதன்கண் தலைசிறந்த உறுப்பாதலையும், அதனைக்கொண்டு வருவார்க்கு மிக்க பொருள் தருவதாய் இளங்குமணன் அறிவித்திருத்தலையும் நினைத்துப் பார்த்தான். தன் தலையை வெட்டிச்சென்று இளங்குமணனிடம் காட்டி, வேண்டும் பொருள் பெற்று வறுமைத்துயரைப் போக்கிக்கொள்க என்று தன் வாளினைப் பெருந்தலைச்சாத்தனார் கையில் தந்தான். இதனால், சங்க காலத்தில் மக்கள் பிறருக்காகத் தம் உடல், பொருள், ஆவியினை ஈயும் துணிவு மிக்கச் சான்றாண்மை பெற்றிருந்தமை புலனாகிறது.

நஞ்சும் உண்ணும் நனிநாகரிகம்

தோழி தலைவியின் ஆற்றாமை கண்டு வரைவுகடாவுமிடத்துத் தலைவனிடம் நட்புடைய நல்ல கண்ணோட்டமுடையார் முன் நஞ்சைக் கலந்து கொடுத்து உண்ணச் சொன்னாலும் அவர்கள் அதனை உண்டு, தாம் நல்ல கண்ணோட்டமுடையார் என்பதை மெய்ப்பிப்பர்.

“முந்தை இருந்து நடனார் கொடுப்பின்

நஞ்சும் உண்பர் நனிநாகரிகர்”⁸⁵

என்னும் அடிகள் நண்பர் நஞ்சைக் கொடுத்தாலும் நட்புக் கெடாதிருக்கும் பொருட்டு உயிர் விடுதலை ஒரு பொருட்டாக மதியாது உயிரைக்கூடக் கொடுத்தனர் என்பதைக் குறிப்பிடப்படும்.

சோழன் நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி போர் தொடுத்தற்குக் காரணமென்னவென்று எண்ணிப் பகைவர் மெல்லவந்து என் நல்லடியை அடைந்து எமக்குத்தருக எனத் தாழ்ந்திரந்து கேட்பராயின், அவருக்கு அராசட்சி மட்டுமல்லாது இனிய உயிரையும் தருவேன் என்றுரைப்பான். இதனை,

“மெல்ல வந்தென்னல்லடி பொருந்தி
ஈயென இரக்குவராயின், சீருடை
முரககெழு தாயத்தரசோ தஞ்சம்
இன்னுயிராயினுங் கொடுக்குவென்”⁸⁶

என்னும் அடிகள் உணர்த்தும். இதன்மூலம் மன்னன், தன்னிடம் இரந்து கேட்போருக்கு உயிரையும் கொடுக்கும் இயல்பினர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

அருள்தன்மை

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை, ‘மாறோக்கத்து நப்பசலையார் துலாக்கோவில், புறாவின் வருத்தத்தைப் போக்குவதற்காகத் தானே ஏறிநின்ற சோழனின் வழித்தோன்றலே’ என்பர் இதனை,

“புறவினல்லல் சொல்லிய கறையடி
யானை வான்மருப்பெறிந்த வெண்கடைக்
கோல்நிறை துலா அம் பக்கோன்”⁸⁷

என்னும் அடிகள் கூறும். கழுகிடமிருந்து புறா ஒன்று தப்பி சிபி என்னும் மன்னனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து வந்த பருந்து புறாவை வேண்டி, அதன் எடைக்குத்தக தன் தசையை அளிந்து தா முயன்றான் சிபிச்சக்கரவர்த்தி. இறுதியில் புறாவின் எடையுடன் நேர் நில்லாததால் தானே துலாத்தட்டில் ஏறினான். இத்தகைய அருள் உள்ளமுடைய சிபி தன் உடம்பினேயே கொடையாக அளித்தமை பெறப்படும்.

பெருமிதம்

அதியமான் நெடுமானஞ்சி பரிசில் நீட்டித்தான் அப்பொழுது ஓளவையார், விரைந்த குதிரையையுடைய தலைவனாகிய நெடுமானஞ்சி, தான் தன்தரம் அறியமாட்டானா, இல்லையெனில் என் தரத்தை அறியமாட்டானா, அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்தனராக உலகம் அதனால் வறுமைப்படுவதில்லையே. ஆதலால், எம் இசைக்கருவிகளை தோளில் கமந்தோம். இசைக்கலங்கள் இட்ட பைகளைக் கட்டிக்கொண்டோம். மரத்தை வெட்டிக்கொள்ளும் தச்சர்கள் பெற்ற சிறுவர்கள் தம் மழுவோடு காட்டிற்குச் சென்றால் அங்குள்ள மரங்கள் எப்படி அவர்களுக்கு உடனே வேண்டுமாறு பயன்படுமோ அப்படி எத்திசைக்கண் செல்லினும் அத்திசையில் சோறு கிடைக்கும்⁸⁸ என்பர். புலமைக்கு மதிப்பளித்தலையே புலவர், உலகம் போற்றும் புரவலனாகிய தனக்குரிய கடமை, புலமைச் சுற்றத்தைப் பேணுதல், பரிசில் பொருட்டாக யாரையும் சென்று இரந்து நில்லாத மாண்பினள் என்று பெருமித உணர்வோடு எடுத்துரைத்தார்.

பிறர் நலம் பேணுதல்

சான்றோர், கிடைத்தற்கரிய அமிழ்தம் தமக்குக் கிடைத்தாலும் அதனை உண்டு நீண்டநாள் வாழலாம் என்று கருதமாட்டார். தனித்துத் தாம் மட்டும் உண்ணுவதை விரும்பார். யாவரிடத்தும் அன்புகொண்டு அஞ்சத்தகும் துன்பத்திற்கு அஞ்சி, அதனால் செயல்படாது சோம்பியிரார். தேவர்க்குரிய அமிழ்தம் தெய்வத்தாலோ, தவத்தாலோ தமக்கு வந்து கூடுவதாயினும் அதனை இனிதென்று தனித்து உண்டலும் இலர். யாரோடும் வெறுப்பிலர். பிறர் அஞ்சத்தகும் துன்பத்திற்குத் தாமும் அஞ்சி, அது தீர்தற்பொருட்டு சோம்பியிருத்தலும் இலர். இத்தகைய மாட்சிமைப்பட்ட தன்மையராய், தமக்கென முயலாது, பிறர்க்கென முயலும் சான்றோர் உளராதலால் இவ்வுலகம் இருக்கின்றது என்று பாடிய மன்னனான கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழி, சான்றோரின் சான்றாண்மையை வியந்து கூறுவர். இதனை,

“உண்டால் அம்ம, இவ்வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும் இனிது எனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே , முனிவிலர்
துஞ்சலும் இலர் பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சி;
..... அபர்விலர்

அன்ன மாட்சி அனையர் ஆகி
தமக்கு என முயலா நோன்றான்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே”⁸⁹

என்ற பாடற்பகுதி உணர்த்தும். பிறருடைய நோயைத் தன் நோய் போல எந்நாளும் பேணி, அதனால் பெறும் அறனை அறிதல் சான்றோர்க்கெல்லாம் கடமையாகும். இத்தகைய சான்றோர்களை நோக்கி மடலேறுகின்ற தலைவன்,

“சான்றவர் வாழியோ சான்றவர் என்றும்
பிறர் நோயுந் தந்நோய் போற் போற்றி அறனறிதல்
சான்றவர்க்கெல்லாங் கடனானால்”⁹⁰

என்றுரைப்பான். வினைமுடித்து மீளும் தலைவன், தேர்ப்பாகனிடத்து பண்ணன் என்பவன் தனக்கென வாழாது பிறர்க்கெல்லாம் உரியவன் என்பான். இதனை,

“தனக்கென வாழாப் பிறர்க்கு உரியானன்
பண்ணன்”⁹¹

என்னும் அடிகள் குறிப்பிடும். பிறர்க்கென வாழ்வோர் பிறரது துன்பத்தைப் புரிந்து கொள்வர். பிறர் துன்பம் அறிவது மனிதர்க்கு மட்டுமே இயலும். தன்னால் இயன்றவரை உதவுதல் நல்லாளுமையின் இயல்பாகும்.

மனிதன் அன்புடன் அனைவரையும் நோக்குவதற்குப் பகிர்ந்தளித்தல் என்னும் பண்பு அடிப்படையாக அமைகிறது. பெருஞ்சித்திரனார், குமணனிடம் தாம் பெற்ற பரிசிலை மனைவியிடம் கொடுத்து,

“நின்னயந் துறைநர்க்கும் நீநயந்துறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளை முதலோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும்
இன்னோர்க்கென்னா தென்னொடுஞ் சூழாது

வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது நீயும்

எல்லோர்க்குங் கொடுமதி மனைகிழவோயே⁹²

என்றுரைப்பார். பண்டைய நாளில் பரிசில் பெற்றுவரும் பரிசிலர் மிக்க வறுமை நிலையில் வாழ்ந்த போதிலும், பொருளைத் தனக்கென வைத்துக்கொள்ளாது பல்லோர்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்து இன்பமுடன் வாழ்ந்த உயரிய மனப்பாங்கு வெளிப்படுகிறது.

கிடைத்தற்கரிய வாழ்நாள் நீட்டிக்கும் அரிய நெல்லிக்கனியைத் தானுண்ணாமல் நெடுமானஞ்சி ஓளவைக்குக் கொடுத்தபோது, அவர் பெரிய மலையின் அரிதான உச்சியில் சிறிய இலையையுடைய நெல்லிக்கனியைக் கொண்டாய். அதனைப் பெறுதற்கரியது என்று கருதாமல், அக்கனியின் அரும்பயனாக அமைந்த தன்மையை எனக்குக் கூறாமல் நின் மனத்து அடக்கினாய். அவ்வரிய கனியை இறப்பு என்னைவிட்டு அகலுமாறு எனக்கு அளித்தாய்⁹³ என்று உவந்து கூறுவர்.

அதியமானும் தன் நலம் கருதாப் பண்பினன். நீண்ட நாள் வாழவைக்கும் நெல்லிக்கனியை அதியமான் தான் உண்ணாமல் ஓளவைக்குக் கொடுத்து மகிழ்வான். தாம் பெற்ற பரிசில் மட்டுமின்றி கிடைத்தற்கரிய பொருளையும் பகுத்து வழங்கும் பண்பின் பயனாய் தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்ததை உணரமுடிகிறது.

பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதியை, பகவும் பகவினியல்பை ஒத்த பார்ப்பனரும், பெண்களும், நோயுற்றவரும் இறந்து தென்திசையில் வாழும் முன்னோர்க்குச் செய்யும் அரிய சடங்குகளை மதித்துச் செய்யும் புதல்வர்களைப் பெறாதீரும், எண்பலரும் கேட்பீராக. யாம் எம் அம்புகளை விரைவுபடச் செலுத்திப் போரிட உள்ளோம். நீவிர் யாவரும் நுமக்குப் பாதுகாப்பான இடத்தை அடையுங்கள் என்னும் அறநெறியைக் கூறும் மனஉறுதியையும் அதற்கேற்ற வீரத்தையும் உடையவன்⁹⁴ என்று கூறுவர் நெட்டிமையார்.

பழந்தமிழர் பசுக்கூட்டத்தையும், பார்ப்பனரையும் பெண்டிரையும் பேணுதற்குரியவையாகக் கருதினர்.

மனவலிமை

ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு முன்பு நன்கு ஆராய்ந்து செயல்பட வேண்டும். அதற்கு மனவலிமை வேண்டும். நெடுஞ்செழியன் மிகவும் இளையவன். இவனுடைய நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளுதல் எளிதெனப் பகைவர் கருதி, இவனுடைய நாட்டை உயர்வாகப் புகழும் புலவர்கள், நம் நகைப்பிற்கு இடமாவார்கள் என எனது மனம் வெறுக்குமாறு கூறினார்கள். மேலும், பல்வேறு படைக்கலன்களைப் பெற்றுள்ளோம் என்று எனது வலிமைக்கு அஞ்சாது பகைவேந்தர் கூறினர். அவ்வாறு கூறியோரை,

“அருஞ்சமஞ் சிதையத்தாக்கி முரசுமொடு
பெருங்ககப் படேனாயிற் பொருந்திய
என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது
கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றுங் கோலோனாகுக
ஓங்கிய சிறப்பினுயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் றலைவனாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர் புகழ் சிறப்பிற்
புரப்போர் புன்கண் கூர
இரப்போர்க்கியா வின்மையானுறவே”⁹⁵

என்று பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் மொழிந்தான்.

பகைவர் மெல்ல வந்து தாழ்ந்திரப்பாராயின் எனது அரசாட்சியைத் தருதலும் எளிது. இனிய உயிரையே தருவேன். அவ்வாறு செய்யாது தம் அமைச்சர் படைத்தலைவரது ஆற்றலையும் எனது உள்ளத்தையும் பழித்துக்கூறிய பகைவரை,

“.....றெள்ளதிற்
றுஞ்சுபுலி யிடறிய சிதடன் போல
உயந்தனர் பெயர்தலோ வரிதே மைந்துடைக்
கழைதின் யானைக்காலகப்பட்ட
வன்றிணை நிணமுளை போலச் சென்றவன்
வருந்தப்பொரோ ணாயிற் பொருந்திய

தீதுஇல் னெஞ்சத்து காதல் கொள்ளப்
பல்லிருங் கூந்தல் மகளிர்
ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைக வென்றாரே”⁹⁶

என்று கூறினான். இவற்றின் வாயிலாகப் ‘பகைவேந்தர் தம்மைப் பழித்துரைத்து எள்ளி நகையாடிய நிலையில், இவ்வாறு செய்வேன், இவ்வாறு செய்வோனாயின், இவ்வாறு ஆவேன்’ என்று அரசன் மனவலிமையுடன் திகழும் ஆளுமைப்பண்பு வெளிப்பட்டுள்ளது.

தன்மானம் பேணுதல்

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியிடம் சென்ற பெருஞ்சித்திரனாரை அவன் போரில் வந்து காணாது “இது கொண்டு செல்க” என்று கொடுத்த பரிசிலை ஏற்காமல் குன்றும் மலையும் கடந்து உன்னிடம் பரிசில் பெறவந்தேன். என்னிடம் அன்பு கொண்டு இப்பொருளைக் கொண்டு செல்வாயாக என்று என்னிடம் கூறுதற்கு, வேந்தன் என்னுடைய எத்தன்மையை அறிந்தான். என்னை அழைத்துக் காணாமல் தந்த இப்பொருளுக்கு யான் ஊதியத்தை மட்டும் கருதும் பரிசிலன் இல்லை. பரிசில் வேண்டுவாரின் தகுதியறிந்து தினை அளவாவது கொடுத்தல் நல்லது⁹⁷ என்று கூறுவர்.

புலவர், பரிசில் பெறுவதிலும் தன் தரமிழந்து பரிசில் பெற்று வாழக்கடவேன் அல்லேன் என்றும், பொருளுக்காகப் பாடும் வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன் என்றும் கூறித் தன்மானம் பேணினர்.

கடியநெடுவேடுவன் பரிசில் நீட்டித்தானாகப் பெருந்தலைச் சாத்தனார்,

“முற்றிய திருவின் மூவராயினும்
பெட்பின்றி ஈதல் யாம் வேண்டலமே”⁹⁸

என்று நிறைந்த செல்வத்தைப் பெற்ற மூவேந்தர்களாக இருந்தாலும் எங்களிடத்து அன்பின்றி ஈதலை நாங்கள் விரும்பமாட்டோம் என்றுரைப்பர்.

புலவர்களை ஆதரிப்பது அரசர்களின் கடனாக இருந்தபோதும், தங்களை அவமதிக்கும் விதமாக நடந்துகொள்வதை அவர்கள் ஏற்கவில்லை என்பது சங்க இலக்கியங்களை ஆராயும்போது வெளிப்படுகிறது.

குடவாயில் கோச்செங்கணானால் சிறைப்படுத்தப்பட்ட கணைக்கால் இரும்பொறை நீர் வேட்கையால் சிறைக் காவலனை நீர் வேண்டினான். பின்காலம் தாழ்த்தித் தந்த நீரைப்பெறாது உயிர் நீத்தான். அப்போது தன்னிலைக்குத் தானிரங்கி,

“குழவி யிறப்பினு ஊன்றடி பிறப்பினும்
ஆளன் றென்று வாளிற், தப்பார்,
தொடர்ப்படு குமலியினிடர்ப்படுத்திர் இய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகையின்றி வயிற்றுத்தீ தணியத்
தாமிரந்துண்ணு மளவை
ஈன்ம ரோலிவ் வலகத்தானே”⁹⁹

என்று பாடினார். அரசருக்கு, மானத்தினும் சிறந்த அறனும் பொருளும் இன்பமும் இல்லை. தன்மானம் பேணுதலைப் பெரிதெனச் சங்கச் சான்றோர்கள் கருதினர் என்பதனை உணர முடிகின்றது.

முடிவுரை

ஒருவனுடைய சமூகத்தூண்டலால் எழும் சிறப்புக் கூறுகள் ஆளுமை எனப்படும். ஒருவன் எத்தகைய ஆளுமையினைப் பெறுகிறான் என்பது அவன் குறிக்கோள்களையும் அவன் வாழ்க்கையில் எத்தகைய இலக்குகளை அடைய விழைகிறான் என்பதையும் பொறுத்து அமைவதாகும். அவ்வகையில் ஆளுமைப்பண்புகள் அகவாழ்விலும், புறவாழ்விலும் காணப்படுகின்றன. அகப்புற வாழ்வுடன் ஒன்றிவிட்ட மெய்ப்பாடுகள் இலக்கியங்களில் கூறப்பட்ட மாந்தர்களின் இயல்புகளை அவ்விலக்கியங்களில் பதிவு பெற்றுள்ள ஆளுமையின் வாயிலாக ஆராய்வதன் மூலம் சங்கத்தமிழரின், அஞ்சாமைப் பண்பு, தம்மைப்போல் பிறரையும் நேசித்தமை, நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து செயல்படல், உயிர், உடம்பு உறுப்பு முதலான எப்பொருளையும் கொடுத்தலாகிய

கொடைத்திறன், புகழ் தரும் செயலுக்காக உயிரையும் கொடுக்கும் சிறப்பு, பழிதரும் செயலாயின், உலகத்தையே பரிசாகக் கொடுத்தாலும் கொள்ளாமை, இல்லறத் துணைவியை ஆளுந்தன்மை போன்றவற்றில் சிறந்தவராய் விளங்கியுள்ள பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்வினை எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம் இக்காலச் சமுதாயத்தினர் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் எத்தன்மையோராய் இருக்க வேண்டும் என்பதுடன் ஆளுமைத்திறனை மேம்படுத்திக் கொள்வதன் முக்கியத்துவத்தையும் இன்றியமையாமையினையும் உணர முடிகின்றது.

ஆகவே, சங்க இலக்கியங்கள் மனித சமுதாயத்தின் பிரதிபலிப்பாக அமைந்துள்ளன என்பது வெளிப்படுகிறது. தனிமனிதன் சமூகத்துக்கு வழங்குவதும், சமூகம் தனிமனிதனுக்கு உணர்த்துவதும் ஆளுமைப்பண்புகளாகும் என்பதுடன், சங்கப் புலவர்கள் ஆளுமைப் பண்புகளை மெய்ப்பாட்டுக்களங்களின் வழியாக வெளிப்படுத்தியுள்ள பாங்கு சிறப்பாக அமைந்துள்ளமையும் வெளிப்படுகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கிரியா, தற்காலத்தமிழ் அகராதி, ப.85.
2. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி இரண்டு, ப.678.
3. மேலது, ப.682.
4. மேலது, ப.697.
5. எஸ்.கந்தரசீனிவாசன், ஆளுமை மேம்பாடு, ப.1
6. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், ப.67
7. மேலது, ப.69
8. நற்றிணை, பா.298
9. இரா.செயபால் (உ.ஆ.), அகநானூறு (மூலம் உரையும்), பக். 61-62
10. மேலது, ப.292.
11. மேலது, ப.1090-1091.
12. அகம், பா.161.
13. ஐங். பா.309.
14. அ.தட்சிணாமூர்த்தி ஐங்குறுநூறு (மூலம் உரையும்), ப.748.
15. நற்., பா.336.
16. கு.வெபாலகப்பிரமணியன் (உ.ஆ.), நற்றிணை (மூலமும் உரையும்), ப.618
17. மேலது, ப.708
18. விநாகராசன், குறுந்தொகை (மூலமும் உரையும்), ப.215
19. இரா.செயபால் (உ.ஆ.), அகநானூறு (மூலமும் உரையும்), ப.653.
20. மேலது, பக்.392-393
21. நற் பா.362
22. இரா.செயபால் (உ.ஆ.), அகநானூறு (மூலமும் உரையும்), பக்.187-188.
23. அ.மாபரிமணம், கு.வெபாலகப்பிரமணியன் (உ.ஆ.) புறநானூறு (மூலமும் உரையும்) ப.624.
24. குறுந், பா.167.
25. புறம். பா.277.
26. புறம், பா.278.
27. அ.மாபரிமணம், கு.வெபாலகப்பிரமணியன் (உ.ஆ.) புறநானூறு-மூலமும் உரையும்
ப.633

28. கலி. பா.6.
29. இரா.செயபால் (உ.ஆ) அகநானூறு (மூலமும் உரையும்), ப.553.
- 30.நற். பா.40.
31. மேலது. பா.100.
32. அதட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு (மூலமும் உரையும்), ப.680.
33. ஐங் பா.401.
34. அதட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ) ஐங்குறுநூறு (மூலமும் உரையும்), ப.892.
35. மேலது. ப.889.
36. மேலது. ப.886.
37. மேலது. ப.894.
38. க.வெள்ளைவாரணன் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம் , ப.68.
39. விநாகராசன் (உ.ஆ) குறுந்தொகை (மூலமும் உரையும்), ப.246.
40. மேலது. ப.161.
41. குறுந் பா.78.
42. குறுந் பா.115.
43. மேலது. பா.136.
44. விநாகராசன் (உ.ஆ) குறுந்தொகை (மூலமும் உரையும்), ப.474.
45. குறுந். பா.204.
46. மேலது பா.247.
47. விநாகராசன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை (மூலமும் உரையும்) , ப.649
48. மேலது, ப.835.
49. அகம், பா.231.
50. இரா.செயபால் (உ.ஆ) ,அகநானூறு (மூலமும் உரையும்), பக்.852-853.
51. அகம், பா.61.
52. மேலது பா.66.
53. கலி. பா.9.
54. அ.விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை (மூலமும் உரையும்), ப.40.
55. மேலது, பக். 667-668.
56. கு.வெயாலகப்பிரமணியன் (உ.ஆ) ,நற்றிணை (மூலமும் உரையும்), ப.56
57. மேலது, பக்.336.

58. அபாபரிமணம் & கு.வெபாலகப்பிரமணியன் (உ.ஆ), புறநானூறு (மூலமும் உரையும்),
ப. 84
59. மேலது, பக். 96.
60. மேலது, ப. 471.
61. மேலது, பக். 129-130.
62. மேலது, ப. 124.
63. புறம். பா-46.
64. அபாபரிமணம் & கு.வெபாலகப்பிரமணியன் (உ.ஆ), புறநானூறு (மூலமும் உரையும்),
ப. 121
65. மேலது, ப-126.
66. மேலது ப-28.
67. மேலது, ப. 230.
68. மேலது. பக். 515-516.
69. மேலது பக். 341-342.
70. மேலது ப. 337.
71. மேலது, ப. 147.
72. மேலது ப. 773.
73. கு.வெபாலகப்பிரமணியன் (உ.ஆ) நற்றிணை (மூலமும் உரையும்) ப. 417.
74. விநாகராசன், (உ.ஆ) பத்துப்பாட்டு இரண்டாம் பகுதி (மூலமும் உரையும்),
பக். 345-346.
75. அபாபரிமணம் & கு.வெபாலகப்பிரமணியன் (உ.ஆ) புறநானூறு (மூலமும் உரையும்)
ப. 518
76. க.வெள்ளைவாரணன் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல் உரை வளம்,
ப. 67
77. மேலது, ப. 69.
78. இரா.செயபால் (உ.ஆ), அகநானூறு (மூலமும் உரையும்), ப. 181-182.
79. இரா.செயபால் (உ.ஆ), அகநானூறு (மூலமும் உரையும்), ப. 624
80. பட்டினப்பாலை அ.ந். 218-220.
81. புறம். பா. 182.
82. க.வெள்ளைவாரணன் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல் உரை வளம், ப. 67
83. மேலது, ப. 69.

84. அ.மா.பரிமணம், கு.வெ.பாலகப்பிரமணியன் (உ.ஆ), புறநானூறு (மூலமும் உரையும்)
பக். 392-393.
85. நற். பா. 355.
86. புறம், பா. 73.
87. மேலது, பா. 39.
88. அ.மா.பரிமணம் & கு.வெ.பாலகப்பிரமணியன் (உ.ஆ), புறநானூறு (மூலமும் உரையும்),
ப. 501.
89. புறம், பா. 132.
90. கலி. பா. 139.
91. புறம், பா. 54.
92. புறம் பா. 163.
93. அ.மா.பரிமணம் & கு.வெ.பாலகப்பிரமணியன் (ப.ஆ), புறநானூறு (மூலமும் உரையும்),
ப. 504.
94. மேலது, ப. 26.
95. புறம், பா. 72.
96. மேலது, பா. 73.
97. அ.மா.பரிமணம் & கு.வெ.பாலகப்பிரமணியன் (உ.ஆ), புறநானூறு (மூலமும் உரையும்),
ப. 504.
98. புறம், பா. 205.
99. மேலது, பா. 74.

முடிவுரை

முடிவுரை

உள்ளமும் உடலும் இரண்டுறவும், இரண்டறவும் கலந்த இன்பச்செவியே அகம் எனப்படும். அகவுணர்வு அடிப்படையில் தலைவன் மனநிலை தலைவியின் மனநிலையிலிருந்து மாறுபட்டது. இதைக்குறிப்பாக காட்டவே தொல்காப்பியர், அகத்திணை மெய்ப்பாடுகளைத் தனியே அமைத்துள்ளார் எனக்கூற முடிகிறது. தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியல் தலைமக்களின் வாழ்வு சிறக்கவும், உணர்வுகள் மேன்மை பெறவும், அவர்கள் விலக்க வேண்டிய தீய குணங்களைப்பற்றி விவரிக்கிறது. இவற்றைத்தலைமக்கள் விலக்கும் போதுதான் அவர்களிடையே நிகழும் காதல் உணர்வு பக்குவப்படும். காதலில் பண்பட்ட மனம் தனிவாழ்க்கையில் வாழ்ந்து பொது வாழ்க்கையில் பயன்படும் நிலையை எய்தமுடியும் என்னும் கருத்தில் சங்கப்பாடல்கள் உள்ளன என்பது தெளிவாகிறது.

எண்ணங்களை வைத்துத்தான் ஒரு மனிதனின் குணச்சிறப்புகளைக் கணிக்கமுடிகிறது. அத்தகைய சிறந்த எண்ணங்களின் கருவூலம் சங்கப்பாடல்களாகும். உயர்ந்த எண்ணங்களே சிறந்த மனிதனை உருவாக்குகின்றன. எண்ணங்களை உளவியல் நோக்குடன் அணுகும்போது அவை வெற்றியடைகின்றன. நல்ல எண்ணங்களால் மட்டுமே சிறப்பான பண்புடைய நாகரிக மனிதனை உருவாக்க முடியும் என்பதன் அடிப்படையில் சங்கநூல்களில் பொதிந்துள்ள மெய்யப்பாடுகளைப் புலவர்கள் உரியவாறு வெளிப்படச் செய்துள்ளனர். என்பதை அறிய முடிகிறது. இந்நோக்கம் நிறைவேறின், தமிழ் இலக்கிய உலகம் நற்பயன் பெறும். தொல்காப்பியர் கூறும் பெரும்பாலான மெய்ப்பாடுகள் சங்கநூற்பாடல்களில் பொதிந்துள்ளமை வெளிப்படுகிறது. மெய்ப்பாடுகளைப் பொதித்துப் பாடப்பெறும் பாடல்கள் இலக்கிய உலகில் நிலைத்த இடம் வகிக்கின்றன என்பது சங்க இலக்கியங்களை உளவியல் நோக்கில் ஆராயும் போது வெளிப்படுகிறது.

கூழைவிரித்தல் என்னும் மெய்ப்பாடு தலைவிக்குரியது. ஆனால், இதே மெய்ப்பாடு காதற் பரத்தையிடம் வெளிப்பட்டதாகச் சங்கப்பாடல்கள் கூறுவதால், சங்ககாலத்தில் காதற்பரத்தையர்கூட, நுண்ணிய பெண்ணுணர்வு மிக்கவர்களாக

இருந்தனர் என்பது புலனாகிறது. 'ஊழணி தைவறல்' என்னும் தலைவியின் மெய்ப்பாட்டுக் குறிப்பு தலைவியானவள் தனது உள்ளவேட்கையைத் தனக்குரிய தலைவனிடம் கூட வெளிப்படையாகக் கூற மாட்டாள் என்னும் முற்காலப் பெண்மையின் இலக்கணத்தினை வெளிப்படுத்துகிறது. இக்குறிப்புடைய சங்கப்பாடல்கள் தமிழ்ப் பெண்ணின் மரபு மாறாத் தன்மைக்கு அடிப்படையானவை என்பது தெளிவாகிறது. உடைபெயர்த்து உடுக்கும் தலைவியின் மெய்ப்பாடும் இத்தகையதே எனக் கூறமுடிகிறது.

'தலைவியின் இருகையும் எடுத்தல்' என்னும் அகத்திணை இலக்கணம் பொதிந்துள்ள சங்கப்பாடல்கள் ஒத்த அன்பால் இணையும் தலைவன் தலைவியின் உள்ளம் இயைந்த உடலுறவும், உடல் இயைந்த உள்ள உறவும் அகத்திணையின் உயிர்ப்பண்பாக மேலிட்டுச் சிறப்பதுடன், தலைவன் தலைவி என்போர் எத்தகைய அன்புப் பிணைப்புடன் இருக்கவேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்துவனவாக உள்ளன.

இளமையுடைய தலைவன், தலைவியின் உடலும் உள்ளமும் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையன. உடற்கலவி என்பது தலைவன் தலைவியின் உள்ளத்தில் இன்றியமையாத ஊக்கத்தினை ஏற்படுத்தி உடற்செம்மைக்கும், உளச்செம்மைக்கும் வழி வகுக்கும் என்ற நோக்கிலேயே சங்கப்புலவர்கள் தொல்காப்பியரின் மெய்ப்பாட்டுக் கூறுகளைத் தத்தம் பாடல்களில் நுணுக்கமாகப் பொதித்தனர் என்பது வெளிப்படுகின்றது.

ஒருவரையொருவர் பாராட்டிக்கொள்ளுதல் என்னும் உளவியற்கூறு காதலையும், இல்லறத்தையும் ஒருங்கே வளர்க்கும் என்னும் உளவியலாரின் கருத்துக்கொப்பவே, சங்ககால அகத்திணை மாந்தர்களுள் தலைவனும் தலைவியும் களவிலும் கற்பிலும் ஒழுகியுள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது. இவ்வுளவியற் கூற்றிடைப்படையிலும், தொல்காப்பியரின் உளவியற் கோட்பாட்டிடைப்படையிலும் பிற்கால அகஇலக்கியங்கள் பல படைக்கப்பெற, இத்தகை சங்க அகப்பாடல்கள் அடிப்படையாய் அமைந்தன என்பதுவும் தெளிவாகிறது.

இலக்கிய வழக்காலும் உலகியல் வழக்காலும் அறிந்த மெய்ப்பாடுகளையே தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார் எனலாம். எனவே, இத்தகைய நுட்பம் சார்ந்த மெய்ப்பாடுகள் அகப்பாடல்களில் பொதிக்கப்பெற்றமையே சங்க அகப்பாடல்களின் சிறப்பிற்கு இன்றியமையாக்காரணம் எனக் கூறமுடிகிறது.

தலைவன் தலைவியர் இணைந்திருக்கும் காலத்து மெய்ப்பாடுகள் ஒருபுறமிருக்க, அத்தகையோரின் பிரிவுக்காலத்தில் எழும், மெய்ப்பாடுகளும் குறிக்கத்தக்கன. இத்தகைய பிரிவுக்கால மெய்ப்பாடுகள் தோய்ந்த சங்கப்பாடல்கள் மெய்யான இல்லற மாந்தர்களின் இலக்கணத்தைச் சூட்டுவனவாக உள்ளன. இச்சிறப்புப் பிற்கால அக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிகோலியது எனலாம்.

எனவே, சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் செழுமைக்கும், அகமாந்தர்களின் குறிக்கோள் வாழ்வு வெளிப்பாட்டிற்கும், பிற்கால அக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் தொல்காப்பியரின் மெய்ப்பாட்டுக் கொள்கை அடிப்படையானது என்று தெளிவுபடுத்த முடிகிறது. சங்க நூல்களின் நிலைபேற்றிற்கான பல அடிப்படைகளுள் மெய்ப்பாட்டுக் கூறுகள் இன்றியமையாதன என்பது வெளிப்படுத்தி மகிழத்தக்கது.

சங்கநூல்கள் மனித சமுதாயத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே அமைகின்றன. மனித வாழ்வு சிறக்கும் போது அதன் கூறுகளை வெளிக்கொணரும் இலக்கியமும் சிறப்படைகின்றது. இத்தகுநிலையில் அமைந்த சங்க இலக்கியங்களைப் படிக்குந்தோறும் மனித உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் வெளிப்படுகிறது. சமூகம் மனித உணர்வுகளுக்கு மதிப்பு அளிக்குமேயானால் பண்பாடான நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்க முடியும் என்பது இவ்வாய்விவிரந்து வெளிப்படுகின்றது.

துணை நூற் பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,

பரிபாடல் மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1957.

சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,

குறுந்தொகை,
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2007.

சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,

ஐங்குறுநூறு,
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2009.

துரைச்சாமி பிள்ளை, ஓளவை. க.,

பதிற்றுப்பத்து,
கழக வெளியீடு,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2007.

துரைச்சாமி பிள்ளை, ஓளவை. க.,

புறநானூறு,
பகுதி I & II கழக வெளியீடு.
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2007.

சினார்க்கினியர் (உ.ஆ.),

கலித்தொகை, மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2007.

நாராயணசாமி ஐயர்,

நற்றிணை,
கழக வெளியீடு,
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2007.

வேங்கடசாமி நாட்டார் , ந.மு.,

அகநானூறு,
தொகுதி I , களிற்றியானை நிரை,
கழக வெளியீடு,
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2009.

வேங்கடசாமி நாட்டார் , ந.மு.,

அகநானூறு,
தொகுதி II , மணியிடை பவளம்,
கழக வெளியீடு,
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2009.

வேங்கடசாமி நாட்டார் , ந.மு.,

அகநானூறு,
தொகுதி III , நித்திலக் கோவை,
கழக வெளியீடு,
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2009.

சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,

பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்,
தொகுதி III ,
கழக வெளியீடு,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2008.

துணைமை நூல்கள்

அருணாசலம் பிள்ளை, மு. (உ.ஆ.),	தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை, மு.ப. 1975.
ஆதிநாராயணம் , எஸ்பி.,	உணர்ச்சி, கலைக்களஞ்சியம், சென்னை, மு.ப. 1973.
ஆதிநாராயணம், எஸ்பி.,	மனித உள்ளம், பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, மு.ப. 1977.
இராசமாணிக்கம், மு.,	உளவியல் துறைகள், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, மு.ப. 1980.
இராசமாணிக்கனார், மா.,	தமிழர் நாகரிகமும், பண்பாடும், பாரி நிலையம், சென்னை, மு.ப. 1975
இராஜன், கா.,	தொல்வியல் நோக்கில் சங்ககாலம், உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, மு.ப. 2004.
இளம்பூரணர் (உ.ஆ.),	தொல்காப்பியம்,பொருள், கழகம், சென்னை, மு.ப. 1969.
கைலாசபதி, க.,	பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, மு.ப. 1991.
சண்முகம், தா.எ.,	உளவியல், இரண்டாம் பாகம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், மு.ப. 1961.

சண்முகம் பிள்ளை, மு. (ப.ஆ.),

பத்துப்பாட்டு ஆய்வு,
தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1970.

சிவராஜ், து.,

சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், /
சிவம் பதிப்பகம்,
வேலூர்,
மு.ப. 1994.

சிவத்தம்பி, சா.,

இலக்கியமும் கருத்து நிலையும்
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை,
மு.ப. 1982.

சுப்பிரமணியன், ந.,

சங்க இலக்கியமும் காவிய மரபும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மு.ப. 1998.

சுப்பு ரெட்டியார், ந.,

தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, /
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மு.ப. 1975.

சுப்பு ரெட்டியார், ந.,

கவிதையனுபவம்,
செல்வி பதிப்பகம்,
காரைக்குடி,
மு.ப. 1978.

சுந்தர சீனிவாசன், எஸ்.,

ஆளுமை மேம்பாடு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை,
மு.ப. 1998.

செயபால், இரா.,

அகநானூறு மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் ,
சென்னை,
மு.ப. 1970.

செயராமன், நா.,

சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண்
திணை,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்
மதுரை,
மு.ப. 1975.

செயராமன், நா.,

சங்க இலக்கியத்துள் துன்பியல்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்
மதுரை.
மு.ப. 1982.

சோமசுந்தர், ஆர்.எம்.,

மனோத்துவ மருத்துவம்,
நர்மதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1981.

சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ.),

ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1966.

சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ.),

குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1972.

சோமசுந்தர பாரதியார். ச.,

தொல்காப்பியம் , ✓
மெய்ப்பாட்டியல்,
மாரிவாயில்,
மதுரை,
மு.ப. 1960.

தட்சிணாமூர்த்தி, அ. (உ.ஆ.),

ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2008.

தமிழண்ணல்,

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை,
மு.ப. 1975.

தண்டாயுதம், இரா. ,

தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம்,
தமிழ்ப் புத்தகலாயம்,
சென்னை,
மு.ப. 1973

துரையரங்கசாமி, மொ.அ.,

அன்பு நெறியே தமிழர் நெறி,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை,
மு.ப. 1960.

துரைச்சாமி பிள்ளை, ஒளவை. க.,

பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்,
தமிழ்க் கலைப் பதிப்பகம்,
காஞ்சிபுரம்,
மு.ப. 1940

தூரன், பெ.,

அடிமணம்,
அமுத நிலையம்,
சென்னை,
மு.ப. 1957.

நவந்தகிருஷ்ணன், மா.,

தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆற்றுப்படை,
குறிஞ்சிமலர் வெளியீடு,
மதுரை,
மு.ப. 1988.

நாகராசன், வி.(உ.ஆ.),

குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1962.

நாகராசன், வி.,

பத்துப்பாட்டு இரண்டாம் பகுதி ,
(மூலமும் உரையும்),
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1965.

நாராயணப் பிள்ளை, அ.க.,

உள்ளக் கிளர்ச்சி கலைக்களஞ்சியம் II
சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
சென்னை,
மு.ப. 1960.

பரிமணம் , அ.மா. மற்றும்
பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. (ப.ஆ.),

புறநானூறு மூலமும் உரையும் ,
செல்வி பதிப்பகம்,
காரைக்குடி,
மு.ப. 1970.

பரமசிவானந்தம், அ.மு.,

பாட்டும் பயனும்,
தமிழ்க் கலைப்பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1959.

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. (உ.ஆ.),

நற்றிணை மூலமும் உரையும்,
செல்வி பதிப்பகம்,
காரைக்குடி,
மு.ப. 1980.

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. (உ.ஆ.),
மற்றும் விசுவநாதன், அ.

புறநானூறு மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2000.

பேராசிரியர் (உ.ஆ.),

தொல்காப்பியம்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ,
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1967.

பேராசிரியர் (உ.ஆ.),

தொல்காப்பியம் மெய்பாட்டியல்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ,
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை.
மு.ப. 1967.

பொன்னுசாமி, மு.,

சங்க இலக்கியத்தில் காதல் /
மெய்ப்பாடுகள்,
குமாரன் புத்தக நிலையம்,
சென்னை,
மு.ப. 2005.

மாணிக்கம், வ.சுப.,

தமிழ்க் காதல்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
மு.ப. 1972.

மோகன், இரா. (உ.ஆ.),

பத்துப்பாட்டு முதற்பகுதி (மூலமும்
உரையும்)
கழக வெளியீடு,
தென்னிந்திய திருநெல்வேலி சைவ,
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, மு.ப. 1980.

வரதராசனார், மு.,

திருக்குறள் தெளிவுரை,
கழக வெளியீடு,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ,
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1977.

விகுவநாதன் , அ. (உ.ஆ.),

கவித்தொகை மூலமும் உரையும்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
மு.ப. 1972.

வெள்ளைவாரணன், சு.,

தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியல் /
உரைவளம்
நேஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனி,
சென்னை,
மு.ப. 1956.

வெள்ளைவாரணன், க. (உ.ஆ.),

தொல்காப்பியம் புறத்திணை இயல்
உரைவளம் ,
நேஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனி,
சென்னை,
மு.ப. 1958.

ஆங்கில நூல்கள்

Helson, Harry

**Theoretical Foundations of
Psychology,**
Nostrand Company,
Newyork-1953.

Coleman James, C.

**Psychology and Effective
Behaviour,**
P.B.Tarapore Vela. Sons&Co.Pvt Ltd,
Bombay-1971